

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DYLAN PAGE

Choices

THE BLEEDING HEARTS SERIES

DYLAN PAGE

THE BLEEDING HEARTS SERIES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ECHOES
KANAYAN KALPLER SERİSİ KİTAP 5

DYLAN PAGE

Telif Hakkı 2023 Dylan Page İLK

BASKI

Tüm hakları saklıdır.

Eğer bu kitabı Amazon tarafından satılan lisanslı bir kopya üzerinden okumuyorsanız, korsan bir versiyona sahipsiniz demektir.

Bu kitap, kitap eleştirilerinde yapılan kısa alıntılar dışında kopyalanmamalı, çoğaltılmamalı veya herhangi bir erişim sisteminde saklanmamalıdır.

Kitap satın alarak veya yasal kanallardan abonelikler okuyarak bağımsız yazarları desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Düzenleyen: Angie Ojeda Hazen, Lunar Rose Editing Services
İletişim: <https://lunar-rose-services.com>

Lunar Rose Services'ten PA & Yazar Hizmetleri

Kapak Tasarımı Jodie-Leigh Plowman @ Jodelocks Designs
İletişim: [//www.facebook.com/groups/JodelocksDesigns](https://www.facebook.com/groups/JodelocksDesigns)

Shay Severson'dan Formatlama Hizmetleri, Disturbed Valkyrie Designs
İletişim: <https://disturbedvalkyriedesigns.com/home>

İÇİNDEKİLER

Çalma Listesi

Tetikleyici Uyarı

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Sonsöz

Sonsöz

Teşekkür ve Takdirler

PL AY LİSTESİ

Promise - Ben Howard I'm
Just a Ghost - Yaeow
Runner - Dustin O'Halloran
Crash Into Me - Dave Matthews Band A
Different Age - Current Joys
Çocuklar - Güncel Sevinçler
Opal Ocean - Slenderbodies
Kayıp Çocuk - Ruth B.
Your Heart is an Empty Room - Death Cab for Cutie
Marching Bands of Manhattan - Death Cab for Cutie
Behind the Clouds - Yaeow
Bulutların Arasındaki Kafa - Hayd
Sevdiklerimi İncitiyorum - Reagan
Beem Parçalanıyorum - Hayd
The Way I Love You - Yaeow, Neptune Till
Kingdom Come - Coldplay
Your Song - Cover by Chase Eagleson and Sierra Eagleson Wake
Up - Arcade Fire
Sürücü Ehliyeti - Olivia Rodrigo Hayalet
- Justin Bieber
Suffocate - Hayd
Sinners - Barns Courtney
Heart Skipped a Beat - The XX
The Funeral - Band of Horses

Heartbeats - José González For
Blue Skies - Strays Don't Sleep
When It's Cold I Like to Die - Moby
Mutluluk: Hepimiz Bu İşin İçindeyiz - Bu Seni Yok Edecek Ben -
Fjodor
Sen Benimken - Hayd

TETIKLEYİCİ UYARI

****Uyarı:** Bu kitap yetişkin okuyucular içindir, 18+.

Echoes, bazı okuyucular için üzücü olabilecek bazı sahneler ve durumlar içeren 150K+ kelimelik bir aşk romanıdır. Cinsel saldırı, zorbalık (MMC/FMC arasında değil), çocukluk travması, şiddet ve diğer olası tetikleyici unsurlar gibi çeşitli tetikleyiciler ve hassas materyaller içerir.

Yukarıdakilerden herhangi birinden rahatsızlık duyuyorsanız lütfen okumayın. Teşekkür ederim.**

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Prologue

HAYDEN - GEÇMİŞ, Dokuz Yıl Önce

NE DEĞİŞMİŞTİ? Neden artık beni sevmiyorlardı? Bir öğleden sonra hayatım tamamen tersine döndü. Bir sürü arkadaşı olan bir çocuktan okulun ucubesine dönüşmüştüm. Bir ezik. Artık kimse benimle oturmuyordu. Yanlarından geçtiğimde hepsi fısıldıyordu, nefeslerinin altında mırıldandıkları kelimeler herhangi bir yumruğun verebileceğinden daha fazla acı veriyordu.

"Bu o!"

"Psikopat babası olan o..." "... bir katil..."

"... kendini öldürdü."

"... Sherwood'daki parkta..."

"Acaba *gerçek* babası gibi bir ucube mi?"

Hissettiğim utancı hatırlıyorum. Kafa karışıklığı, incinme ama en çok da annemin ihanetiydi. Neden bana mezardaki adam hakkındaki gerçeği hiç söylememişti? Çocukken sık sık mezarlığa gider ve köşedeki yalnız mezar taşına yakın otururduk. O papatyalarını ekerken ben etrafta koşturur, keşfeder, kendimi eğlendirirdim. Buraya gelmek sıkıcıydı ve neredeyse her zaman annemi ağlatmasından hoşlanmazdım.

Mezardaki adam benim babamdı. Babam değil, *gerçek* babam.
Babam. Ölmeseydi, büyürken sahip olacağım kişi. Ama

Bu haber beni çok küçükken rahatsız etmemişti çünkü eve *gittiğimde* beni büyüten adam beni kucağına alır, omuzlarına oturtur ve oturma odasında bir at gibi koşturarak beni güldürürdü. O benim her şeyimdi. Her zaman yanımdaydı. Bisiklete binmeyi öğrenmeme yardım etti ve kazanmama izin vererek benimle her zaman oyunlar oynadı. Bana yüzmeyi ve suyun altında nefesimi tutmayı öğretti... Hiç tanımadığım bir adamdan bana ne?

Ama görmezden gelemeyeceğim bazı şeyler vardı.

Onun adı, benim göbek adım, onunkine benziyordu. Saçlarım, gözlerim de öyle... Yabancı ile benzerliklerim vardı ama ailemle yoktu. Annem ve babam sarışındı ve gözleri daha açık renkti. İki küçük kız kardeşim ve küçük erkek kardeşim de tıpatıp aynıydı. Klanımızda her zaman garip olan bendim. Gerçi Theo Hebert'in hızlı bir Google aramasıyla bir keşif yaptığı ve haberi yaymaya başladığı öğleden sonraya kadar bunu hiç fark etmemiştim.

Neden acı çekmemi istiyordu, anlamıyordum. Sanırım hiç arkadaş olmamiştik. Ama bildiğim kadarıyla düşman da değildik. Yine de, altıncı sınıftaki o Ekim ayında, beni okulun dışlanmış olarak görmeyi kendine görev edinmişti.

Olay olduğunda öğle yemeği vaktiydi. Elinde bir sürü fotokopi kâğıdı ve ağzının kenarlarını yavaşça kaldıran acımasız bir gülümsemeyle dışarı çıktığında herkes avluda basketbol oynuyor ya da oyun alanında koşturuyordu. O bakıştan herkese duyurmak üzere olduğu şeyin iyi bir şey olmadığını anlamıştım. Birileri bunu öğrenmek üzereydi. Hedefin ben olduğumu çok az biliyordum.

"Hey!" diye seslendi, sesi kaosun üzerinde yükseliyordu. "Hey millet! şuna bir bakın..."

Birkaç çocuk şöyle bir baktı, sonra oyunlarına geri döndü, belli ki bir sürü kâğıda bakmakla ilgilenmiyorlardı.

Ta ki...

"Hayden Mathers... büyükbabasının nasıl bir motosiklet kulübünde olduğunu biliyor musunuz?" Theo yüksek sesle söyledi.

Vücudum soğurken birkaç çocuk bana baktı. Neden bunu kötü bir şeymiş gibi söyledi? Büyükbabamın en havalı kişi olduğu bilinirdi, çünkü bazen gelip beni arabasının arkasına bindirirdi.

onun siyah Harley'i. Çocuklar kaskımı takip arkasına tırmanışımı hayranlıkla izler, başkalarında olmayan bir şeye sahip olduğum için özel hissederlerdi. Annemi, babamı ve kardeşlerimi ne kadar sevsem de, J. Dede mutlak bir bağ hissettiğim tek kişiydi. Bakışlarımız, bisikletlere ve müziğe olan ilgimiz, neşeli tavırları... O benim en sevdiğim kişiydi.

Ama şimdi... Theo Hebert onu kötü göstermeye çalışıyordu. Onun sorunu neydi?

Kalbim küt küt atarken ve ellerim karıncalanırken yaklaşmakta olan bir dehşetin bana geldiğini hissederek yürümeye başladım.

"Şey, daha önce büyükbabası bir *çetenin* parçasıydı. Gerçek bir çete, çocuklar!" Theo, açıkladığı her bilgiyle daha da büyüyen kalabalığa yüksek sesle konuştu. "İnsanları kaçırdı! Uyuşturucuya bulaşmıştı!"

Birkaç çocuk omuzlarının üzerinden tedirgin bir şekilde bana baktı ve ben toplanan kalabalığın arasından geçip doğruca büyükbabamı kötü biri gibi göstermeye çalışan o hıyara doğru ilerlerken uzaklaştılar.

"*Babasının* da çetede olduğunu biliyor muydun? Gerçek babasının! Evinde falan gördüğümüz adam var ya? O gerçek babası bile değil! *Bu* adamdı!" Elinde bir gazete kupürü tutuyordu, üzerinde bir park bankının fotoğrafı olan kısa bir makaleydi, başlığı okurken kafamda yüksek sesle yankılanıyordu.

MC Çetesi Üyesi Sherwood Tarafından Ölü Bulundu.

Theo makalenin bazı bölümlerini yüksek sesle okurken kulaklarım çınlamaya başladı. "'Kendi kendine açtığı bir kurşun yarası'... bunun ne olduğunu biliyorsunuz.

ne demek? Kendini öldürdü! Kafasına bir silah dayadı ve BLAM! Beynini her yere saçmış. Hey, acaba okuldan sonra hepimiz parka gitsek, yerde kalan beynini bulabilir miyiz? Bahse girerim tahtada kan oluşan bir leke vardır." Güldü ve alaycı bakışlarını bana doğru çevirdi.

Bir şeyler yap, Hayden. Ama orada öylece durmuş, şok içinde ona bakıyordum, yüzüm uyuşmuş ve kulaklarımdaki çınlama her zamankinden güçlü hissediyordum. Öz babamın ben doğmadan önce öldüğünü hep biliyordum ama gerçekten kendini öldürmüş müydü? Neden öldürmüştü? Bunu neden yapmıştı? O ve dedem J uyuşturucu kaçakçısı mıydı? İnsanları mı kaçıyorlardı? Bunların hepsi doğru muydu?

Titreyen bir elle elimi uzattım ve Theo'nun gülümsemesi anında kayboldu, sanki onu yumruklayacağımdan korkuyormuş gibi hızla yanımdan kaçtı. Her ne kadar ona vurmak istesem de, kanıtı kendim görmem gerekiyordu. Tüm bu bilgiler midemi bulandırdı, kâğıtları elinden kapıp olabildiğince hızlı bir şekilde okumaya başladığımda zihnim dönmeye başladı.

Dehşete düştüm, öyleydi. Hem de hepsi. Gerçek adıyla Büyükbaba J. James O'Hare bile yaklaşık on beş yıl öncesine ait makalelerde, o dönemde Ashland'da suç örgütünü yöneten bir mafya babasıyla bağlantılı çete faaliyetlerine karışmış olarak gösteriliyordu.

Her kelimeyi tekrar tekrar okurken yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim, uyuşmuş, titreyen parmaklarım her zaman gururla taşıdığım künyeye dokunmak için uzandı.

.. *kendi çıkan kurşunla öldü..*

.. *Sherwood'daki park bankı...*

... *insan kaçakçılığı...*

.. *uyuşturucu kaçakçılığı...*

.. *MC's, The Celtic Beasts..*

Celtic Beasts... yama! Bana çok büyük gelen deri ceketimin üzerinde gururla taşıdığım yama. Büyükbabam J. tarafından bana verilmiş bir ceket. Annem bütün biliyor muydu? Babam biliyor muydu? Benden ne kadarını saklıyorlardı? Başka ne vardı?

"... annesini mi öğrendi? Annesi babasının *kız kardeşiymiş!*" Theo kalabalığın yükselen gürültüsü arasında bağıırıyordu, şimdi hepsi dağılmıştı ve ağızları balık gibi açık bakarken bana geniş bir alan bırakıyorlardı. "Bu doğru. Babası kız kardeşini becerdi ve kız kardeşi de *ona* sahip oldu! Bunun Hayden hakkında ne anlama geldiğini biliyorsunuz, değil mi?" Theo, son derece müstehcen ve düpedüz duyarsız olan kaba ve kötü bir taklit yaparken güldü. Midemde çalkalanan öfkeyi hissettim.

Ne oluyor lan? Bu da doğru muydu?

Elimdeki kâğıtlar daha da sert bir şekilde titremeye başladı, kâğıtların kırışma sesi kulaklarımda çınlıyordu ama Theo'nun sesi kadar yüksek değildi. Parmaklarım künyeleri kavradı, onları öyle bir sıktı ki

Avucumun içinde sıkıca tutuyor, metalin acıyla derime battığını hissediyordum. Onları hemen atmak istedim.

"Hayden Mathers'ın lanet bir ucube olduğunu hep biliyordum," diye kıs kıs güldü, soluk mavi gözlerini tekrar bana çevirdi, yüzünde bir zafer ifadesi vardı. Diğerleri de fısıldaşmaya başladılar, sesleri her geçen saniye da yükseliyordu ve çok geçmeden hepsi bana hakaretler yağdırmaya başladı. Hatta bir çocuk spor ayakkabımın yanına tükürdü. Theo'nun arkadaşlarından biri aniden beni arkamdan sertçe itip yere yığılmama neden olana ve kağıtlar etrafa saçılana kadar, gözetmen öğretmenlerden herhangi biri bir sorun olduğunu fark etmedi. Ancak onlar daha yanıma gelemeden ayağa kaldırıldım ve itilip kakıldım, yumruklandım. Her taraftan küfürler savruluyordu; hasar çoktan verilmişti. Kendimi korumaya, ellerimin arkasına saklanmaya çalıştım ve boğucu kalabalıktan kurtulmak, ve koşmaya devam etmek için mücadele ettim.

Karşılık ver Hayden, diye fısıldadı zihnimin arkasından bir ses. Hiç şiddet yanlısı bir çocuk olmamıştım. Daha önce hiç kimseye zarar vermek istememiştim. Ancak Theo'nun kalabalığın üzerinde gülen yüzünü gördüğümde, artık yapabileceğimi hissettim. Onu kırma düşüncesi bana büyük bir zevk verecekti.

Karşılık verin. Suratlarına yumruk atın... bağırsaklarına tekme atın... bedelini ödetin.

Kollarımı savurarak yağın yumrukları savuşturmaya çalıştım ama o sırada darbeler yüzünden gözlerim şişmişti. Alt dudağım kanıyordu. Kaosa, bağırırlara, şiddete anlam veremiyordum.

Bunu onlara ödet, Hayden, diye fısıldadı ses, ben körlemesine çırpınırken, yumruklarımı savurdum ama kabaca kaldırıma itilmeden önce hiçbir şeye isabet ettiremedim. Yere düştüğüm anda tekmeler başladı ve ben de toparlanıp kollarımla başımı kapatarak darbelerden saklanmaya çalıştım.

"Hey, geri çekilin. Geri çekilin!" diye bağırdı bir ses. Onları hiç tanıyamadım. "Geri dedim! Onu rahat bırakın!"

"Cılız küçük bir kız konuda ne yapabilir ki?" Theo'nun arkadaşlarından biri olan Jace Fogerty tepemden alay etti. Ama de baktım ki, o da benimle birlikte yere düşmüş ve tekmelemeye başlamıştı.

aniden durdu. Kollarımın gözlerimi kısıarak burnunun kanadığını fark ettim ve etrafımızda dolaşan öğrenci topluluğu geri .

"Dur, sana yardım edeyim..."

Minik eller kollarımın altından kayarak beni nazikçe kalkmaya zorladı. Kanlı dudağımı ısırdım, gözyaşlarıma karşı savaşırken acıyı görmezden geldim, okuduğum kelimeler kafamın içinde tekrar tekrar yinelenirken başka bir ses bana hepsini öldürmem için bağıırıyordu. Acıyla irkilerek yavaşça ayağa kalktım ve kaldırımı kanlı bir damla tükürdüm. Kimse Jace'e yardım etmek için ilerlemedi.

Gözlerimdeki yaşların arasından kurtarıcıma baktım ama bana bakan yüzü tanıyamadım. Minyon, zayıf, benden en az bir baş daha kısaydı. Birden fazla deliğin üzerine rastgele kumaştan yamalar dikilmiş bir kot pantolonun içine gömülmüştü. Üzerindeki AC/DC tişörtü çok büyüktü. Fazladan kumaşı arkadan bağlamış olmasına rağmen, yine de bir battaniye gibi üzerine dökülüyordu. Ama kendimi onun yüzüne bakarken buldum; iri, parlayan bir çift ela yeşil-gri göz beni endişe ve kaygıyla izliyordu. Benim için bir yabancıydı ama yine de buradaki tüm çocuklar arasında içeri giren tek kişi oydu.

"Burada neler oluyor?" Bayan Collins'in sesi avluda çınladı ve sonunda oraya doğru ilerledi. "Hepiniz ne yapıyorsunuz? Ne... ne..."

Şimdi değil ama sonra. Onlara bunu daha sonra ödeteceğiz, diye söz verdi ses bana, kurtarıcıma bakmaya devam ederken, keşke konuşabilseydim de ona teşekkür edebilseydim. Ancak kelimeler boğazımda düğümleniyordu ve bir şey söylersem herkesin önünde yıkılıp ağlamaktan korkuyordum. Kırıldığımı görmelerini istemiyordum. Daha önce hiç bir şey yaşamamıştım. Her zaman arkadaşlarım olmuş, herkesle iyi geçinmiştim. Kendimi şokta gibi hissediyordum. Arka planda arkadaşım olduğunu düşündüklerim tek kelime etmeden uzaklaşmışlardı. Yanımda kalan tek kişi, elimi tutmaya devam eden, Jace Fogerty'nin burnuna attığı yumruktan dolayı parmak eklemleri kızarmış olan o meçhul kızdı.

"Aman Tanrım. Hayden! Hayden, iyi misin? Sen, Bay Carr, Bay Hebert, Bay Fogerty, hepiniz müdürün odasına, *hemen!*" Gerçi

Olay yerine geç gelmişti, belli ki sorunu kimin başlattığını bulabilmişti ama daha hızlı hareket etmediği ya da daha erken müdahale etmediği için ierlemiştim. Neden bu kadar geç gelmişti ki? "Hayden," diye fısıldadı, sesi sanki bir anaokulu öğrencisiyle konuşuyormuş gibi kısık ve bebek gibiydi. "Sen iyisin. Sorun yok, benimle gel. Seni hemşireye gtreeğim, sonra da anneni arayacağım-"

"Onu görmek istemiyorum," diye çıkıştım, sonunda sesimi bulabilmiştim. Kızın elini bıraktım ve her ikisine de sırtımı döndüm, kederim, öfkem ve kafa karışıklığımla boğulurken gözyaşlarıma karşı savaştım. şu anda canım yanıyordu ve bununla baş edemiyordum. Birinin ne kadar mahvolduğunu görmesi dşncesi bile kaçıp saklanmak istememe neden oluyordu.

Sesindeki şoku duyabiliyordum, "Onu aramam gerek Hayden. Seni bir doktora götürmesi gerekiyor-"

"Onu görmek istemiyorum!" Sesimi yükselttim, gözyaşlarım beni boğarken sesim kesildi. Yüzüm büyük olasılıkla morarmış, uyuşmuş ve zonkluyor olsa da, sonunda yanaklarımdan aşağı kayan ıslak damlaları hissedebiliyordum. "Babamı istiyorum. Lütfen babamı ara."

Bayan Collins bir an sessiz kaldı ve hırpalanmış bir şekilde gördüğünü biliyordum ama yumruklar, tekmeler, hakaretler ne kadar canımı yakmış olsa da... ğrendiklerimin yanında hiçbir şeydi.

"Tamam Hayden," dedi usulca, "babamı arayacağım. Hadi, gidelim." "Eline ne oldu?" dediğini duymadan önce bir an durakladı.

Omzumun üstünden bakınca yeni kızın elini hızla arkasına sakladığını gördüm. "İp atlarken kaldırıma düştüm."

"Tatlım, lütfen dikkatli ol! Neden bizimle gelmiyorsun? Sosyal hizmetlerinize göndermek için bir rapor hazırlamam gerek-"

"Hayır, ben iyiyim. Gerçekten," diyerek Bayan Collins'in sözünü kesti. Yanakları pembeleşti ve ben de merakla kaşlarımla atmıştım. Bekle, *kimdi* bu kız? Benim sınıfımda olmadığı kesindi ama onu daha önce buralarda görmemiştim.

"Emin misin?"

"Evet! Ben iyiyim! Söz veriyorum." Bana son bir kez endişeyle baktı, "İyi misin?"

Belli ki değildim. Saçlarım darmadağınırken, vücudumun her yerinde koyu morluklar oluşmuşken, ağzım kan içindeyken değil. Gözlerim yaşardı; tüm dünyam bir anda yıkılmıştı. İyi olmaktan çok uzaktım. Yine de soruş şeklinden, bana bakışından öyle demek istemediği hissine kapıldım. Fiziksel ya da duygusal olarak benden bahsetmiyordu. Kendimi toparlayabileceğim anlamında *iyi* olup olmadığını bilmek istiyordu. Tamamen kırılmanın eşiğinde değildim. Bunu nasıl bilebildiğimi bilmiyorum. O üç basit kelimeyle bu anlayışı nasıl iletebildik ve yine de... Kendimi başımı sallarken ve ona "Ben iyiyim" diye mırıldanırken buldum.

Bunun üzerine kızın ciddi yüzü gerildi, dudakları birbirine yapıştı ve başıyla onayladıktan sonra topuklarının üzerinde döndü. Oyun alanına doğru koşmaya başladı, koyu sarı saçlarının açık renk kısımları güneşte parlıyordu. Sesim yine boğazımda düğümlendi. Ona teşekkür etmek, kimsenin yapmadığı bir şeyi yaparak beni savunduğunu ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istedim. Ama o çoktan gitmiş, teneffüs oyunlarına geri dönen diğer çocukların arasında kaybolmuştu.

"Gel Hayden. Seni temizleyelim ve ben de babanı arayayım." Bayan Collins kolunu omuzlarıma doladı ve beni okula doğru götürdü. Geçici olarak kızı ve bana gösterdiği nezaketi unutmuştum. Doğru kelimeleri bulmak zamanım olduğunda onu bulacağıma ve teşekkür edeceğime söz verdim. Bu şansı asla elde edemeyeceğimi çok az biliyordum. Ertesi hafta okula döndüğümde, ortaya çıktığı kadar gizemli bir şekilde gitmişti.

Chapter one

Hayden - Günümüz

BURASI SESSİZ. Onu ziyaret ettiğimde hep öyledir.

Kuşlar ötüyor; baharın ilk kızılgerdanı, tepedeki güneşi engelleyen büyük akçaağaçta daldan dala atlıyor. Hava yılın bu zamanı için alışılmadık derecede sıcak ve ben ölü, sarı çimlerin üzerinde dolaşıp göletin etrafından dolanırken onu görüyorum, karanlık köşesinde tek başına. Havalarda biraz daha ısındığında annem gelip her yıl yaptığı gibi mezar taşının etrafına biraz daha papatya ekecek ama şu anda burası kasvetli ve sıkıcı, her şey soğuk kış yüzünden ölmüş durumda.

Yanına kadar yürüyorum ve taşın önünde durup yazılan ismi tekrar tekrar okuyorum. Yukarıdan, ardıc kuşlarının birbirlerine seslenişlerini duyuyorum ve soğuk bir rüzgâr beni bir kucak gibi sarıyor.

"Merhaba baba," diye fısıldıyorum.

Ona neden öyle dediğimi bilmiyorum. Babam gibi davranan o adam şu anda garajında çalışıyordu, büyük olasılıkla bir motorun altında yatıyordu, yağ içindeydi, arabalar ve bisikletler üzerinde çalışmayı aslında ne kadar çok sevmesine rağmen küfrediyordu. Gülümsedim. Kan bağı olmayabilirdi ama o hala benim babamdı. Bana her zaman gerçek oğlu gibi davranmıştı. Beyzbol maçlarıma gelir ve zorbalık nedeniyle kısa bir süre sonra bırakmak zorunda kalana kadar bana tezahürat yapardı. Geceleri odama gelir ve bana annemin çocuk kitapları koleksiyonundan bir hikaye okurdu.

biriktirmiştim, ta ki masallar için çok yaşlı olduğumu hissedene kadar. Artık on yedi yaşında olmama ve o şeylerin çoğu çocukluk töreni gibi unutulup gitmesine rağmen hiçbir şey değişmemişti.

Peki ben neden buradaydım? Bir mezarlıkta durmuş, hiç tanımadığım bir adamın mezar taşıyla konuşuyordum? Neden bu kadar sık geliyordum? Anne babamı, iki küçük kız kardeşimi ve küçük erkek kardeşimi seviyordum. Büyükbabamı, geçmişi hakkında öğrendiğim her şeye ve kulüpteki tüm amcalara rağmen... Çocukluğumdan beri oradaydılar. Yine de kendimi hep buraya, bu yere bir hayaletle konuşmak için gelirken buluyordum.

Her zaman yaptığım gibi mezarının üzerindeki l otların üzerine oturdum. Güneşin altında uzanarak, ben sessiz kalırken kızılgerdan kuşlarının tşn dinledim. Bazen böyle olur. Söyleyecek bir şeyim ama yine de gelir ve onunla vakit geçirirdim. Diğer zamanlarda okuldan, neler yaptığımın, annemden bahsederim. Ama bugün aklımda bir şey var... Aklımda çok şey var.

Seslerdi.

Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca beni güvende tuttular, ancak daha yüksek sesle ve daha sık olmaya başladılar. bazı şeyler beni korkutuyordu. Sanki bir hayalet zihnime fısıldıyor, onların yapamadıklarını yapmam için beni zorluyor gibiydi.

Akaağacın hala çıplak dalları arasından gri bakıyordu. "Senin gibi olmak istemiyorum." Mezar taşına söylüyorum. "İnsanların biri olmak istemiyorum. Ama..." Dudaklarımın arasından uzun, düzensiz bir nefes çektim ve tüylü, siyah saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım, zihnimin arka tarafını yiyip bitiren hayal kırıklığı ve endişe şimdi ön plana çıkıyor. Yükseldiğini hissedebiliyorum ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. "Onlardan *nefret ediyorum*. Nasıl olduklarından, nasıl düşündüklerinden, nasıl boş hissettirdiklerinden nefret ediyorum..." Okuldaki ocukların bana bakışlarını, ne kadar korktuklarını, gözlerimin içine bile bakamayacak kadar dehşete düştüklerini düşünüyorum.

Küçük Hayden... ucube, *gerçek* babası gibi bir psikopat, bir çete üyesinin torunu. Önceleri okuldaki tüm o koyunların sataşmaları ve zorbalıkları vardı ama sonra o gün geldi. Zihnimdeki seslere yenik düştüğüm, kurban olmamaya karar verdiğim gün.

artık. Manic'i bir zırh gibi giydim ve Theo Hebert'e şu anda yüzünde taşıdığı "Olay" izlerini verdim.

Bu anıya gülümsedim ve mezarlığın diğerk tarafından bir karganın sesi beni kopardı.

"Kötü karga," diye mırıldandım.

Theo'nun yüzünü kalıcı olarak değıştirdiğim günden beri, artık acınası bir ucube değıldim; diğerk çocukların alay edip dalga geçebileceğı bir kurban. Artık Hayden Shay Mathers'dım, etrafta dikkatle dolaşılması gereken, korkulması gereken biriydim. Akli dengesi yerinde olmayan, tehlikeli ve öngörülemez biri olarak görölüyordum. Erkekler beni yalnız bırakırken, bir zamanlar benimle ve içinde bulunduğum durumla dalga geçmekten zevk alan kızlar yanımdan geçerken acınası bir şekilde sırtıyor ve beni süzüyorlardı. Tiksintiyle dudağımı büktüm. Bu benim lisedeki son yılımdı. Bir ay sonra on sekiz yaşıma girecektim ve ondan birkaç hafta sonra da bu insanlara sonsuza dek veda edebilecektim.

Ama...

Aynı zamanda, başkalarının korktuğı biri olarak hayatıma devam etmek istemiyordum. Bir psikopat, bir ucube olmak istemiyordum. Akıl sağlığımla ilgili birkaç fısıltı dışında isim takmalar büyük ölçüde durmuş olsa da, Theo'nun kanatlarda beklediğini biliyordum. Benden intikam almak için bir fırsat kolluyordu. Dedikoduları teşvik ederek beni daha da yabancılaştırdı. Ama bu noktada, bunun beni neden hâlâ rahatsız ettiğini biliyordum. Çünkü haklı olup olmadıklarını merak ediyordum.

Zihnimin arkasındaki o sesler . Hiç gitmediler. Bazı günler daha yüksek sesle, bazı günler ise sadece fısıldayarak konuşuyorlardı. Söyledikleri şeyler karanlık ve acımasızdı ve eğer annem bunları bilseydi, sinir krizi geçireceğini biliyordum. Öz babam hakkında ne hissettiğini biliyordum. Okulumdaki çocuklar ilk kez dikkatimi çektikten hemen sonra onunla geçmişleri ve neler olduğı hakkında konuşmuştum.

O ilk gün bana pek bir şey anlatmamıştı. Ancak bana anlattığı kadarıyla, adamın kötü davrandığını tahmin etmiştim ve duymam gereken tek şey de buydu. Boşlukları kendim doldurabilirdim, teşekkürler. Üvey kardeş olduklarını bilsem de, ki bu yeterince *tartışmalıydı*, görünüşe göre gerçek babam büyük bir suç örgütü için yağlı işler yapan ve onu istismar eden bir motorcuydu. Bunun ne anlama geldiğini söylemedi.

Ona fiziksel olarak mı saldırdı, yoksa gaz lambası ve manipölasyon muydu; bunu asla daha fazla açıklayamadı. Ama bu kadarı yeterliydi. Annem onun sevdiği yönlerini de anlatmaya çalıştı, onu bir canavar yapmayan yönlerini, ama artık bunların benim için bir önemi yoktu. İçimde canlandığını hissettiğim kötölük, bilmem gereken tek şeydi.

O zamandan beri en büyük korkum tıpkı onun gibi, Shay O'Hare gibi olmaktı. Onun eski ceketini ve künyesini giymek beni güvende tutmuş olsa da, hayatımın geri kalanında onları yanımda taşımak istemiyordum. Sevdiği insanlara zarar veren biri olmak istemiyordum.

"Senin gibi olmak istemiyorum," dedim tekrar ve ayağa kalktım. Onunla savaşımaya devam edecektim; onu gömecektim. Sonumun onunki gibi olmasını, kırık dökük ve cansız bir şekilde bir park bankında tek başıma oturmayı reddediyordum. künyeyi sıkıca kavradım ve sanki koparıp atacakmışım gibi sıktım.

"Senin gibi olmayacağım," diye söz verdim, mezara son bir kez daha baktım, koyu dalgalı saçlarımı bir kez daha gözlerimden silerken göğsüm sıkışmıştı. Künyeleri ne kadar uzun süre tutarsam o kadar acı verici . Metal avuç içlerime batıyor, fiziksel acı hissettiklerimden uzaklaşmamı sağlıyordu. Onun gibi olmak istemiyordum ama yine de... Ona dair elimde kalan azıcık şeyi de bir kenara atmayı kendime yediremiyordum. Bir hayaletten sahip olduğum tek şeydi. Ondan tamamen kurtulacak yüreğe sahip değildim.

Büyüdükçe ona duyduğum kızgınlık değişti. Hâlâ onun gibi olmak istemiyordum ama yine de onu *anlamak* istediğimi hissediyordum.

Kendini öldürmüştü. Neden? O kadar işkence görmüştü ki başka çaresi kalmadığını mı düşünmüştü? O kadar kötü mü acı çekmişti? Belki o da benim gibi , dünya ona karşıydı ve o da köşeye sıkışmış bir hayvan gibi öfkelenmiş, yanlışlıkla sevdiklerine zarar vermişti. Bu yüzden mi her şeyi bitirmeye karar vermişti? Yaşamaya devam edecek kadar güçlü hissetmiyor muydu? Herkesten bu kadar mı nefret ediyordu?

Senin gibi mi, Hayden?

Hayır, herkesten nefret etmiyorum. Ailemi seviyordum. İhtiyacım olan tek şey buydu.

Hâlâ yalnız , değil mi?

Yalnız değilim.

Ama bir bakıma öylesin. Onlar senin gibi değiller ve eğer ne düşündüğünü bilselerdi, sence kalırlar mıydı?

Gözlerimi kapattım ve yavaşça ciğerlerime derin bir nefes çektim, tuttum ve sonra yavaşça bıraktım. Künyeyi bıraktım ve göğsümün üzerine düşmesine izin verdim.

"Annem haftaya geleceğini söyledi," dedim ona. Arkamı dönerken nefesimin "Görüşürüz" diye mırıldandım.

Chapter two

MADDY - GÜNÜMÜZ

"Hayır! Hayır, çocuğumu
çalamazsınız!" "Bayan King,
lütfen sakın olun-"

"Sakinleşmeyeceğim! Çocuğumu benden almaya hakkınız yok!"

"Bayan King... Bayan King! Lütfen, sizi cezalandırmak için burada
değiliz. Size ve kızıınıza yardım etmek için buradayız-"

"Çocuğumu çalmanın bana bir faydası yok! Onu alamazsın!
Alamazsınız!"

"Bayan King, hâkimin emri uyarınca şu anda çocuğunuzu ihmal
ettiğiniz gerekçesiyle soruşturuluyorsunuz ve bu nedenle içeri girip
Madeline ile ilgili her şeyin yolunda olduğunu teyit etmemiz gerekiyor."

"Ben de sana siktir git dedim! Maddy, koş..."

KOŞ!" "Kapıyı açın, hanımefendi!"

"Koş, Maddy!"

"Kapıyı aç dedim!" "Madeline!"

"MADELINE?"

Tam adımın kullanıldığını duyunca sıçradım ve gözlerimi yolcu penceresinin camından ayırdım. Dışarısi gri, yağmurlu ve kasvetliydi ama son on dakikadır zihnimde bulanık eski bir film gibi oynayan çocukluk travmalarının tanidik anılarından başka bir şey görmüyordum. Gözlerimi kırıştırdım ve koltuğumda çömeldim; yeni sosyal hizmet uzmanım beni kararan gecenin içinden geçirirken kapüşonumu başımın üzerine çektim. Ayaklarımın dibinde kıyafetlerimden oluşan bir çöp torbası ve eski yamalı sırt çantam vardı; birkaç değerli eşyam her zaman paketlenmiş ve gitmeye hazırđı. İşaretleri görüyordum ve annem son zamanlarda daha dengesiz ve paranoyak olmuştu. Sonunun böyle olacağını biliyordum.

"Beni arıyorlar, Maddy," dedi birkaç gece önce harap otel odamızı gözden geçirirken, panjurları kapatıp kapı ve pencerelerdeki kilitleri iki kez kontrol ederken. "Arıyorlar... Henüz onlara geri ödeyemem. Kahretsin, ne yapacağım... ne yapacağım..." diye tekrar tekrar mırıldandı, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Kendini iyi hissetmiyordu, kilosu o güne kadar gördüğüm en düşük seviyedeydi ama böyle delirmişken ona ulaşmanın mümkün olmadığını biliyordum.

"Burada güvende olacağımızı düşünmüştüm. Güvende..." Paylaştığımız yatağın önünde volta atarken gözleri yaşlarla , ben ise arkama yaslanmış, görmeden televizyona bakıyordum. Kendimi bir zombi gibi hissediyordum, onun bir bölümünden daha etkilenmemiştim. British Columbia'yı yaklaşık bir buçuk ay önce geride bırakmıştık ve şimdi Ashland, Ontario'ya, çocukluğumdan beri görmediğim, saklandığım bir şehre geri dönmüştük.

"Madeline," dedi sosyal hizmet uzmanım tekrar, bana hitap ederken sesi nazik ve yumuşaktı, "şu anda her şeyin kötü göründüğünü biliyorum, ama annen ihtiyacı olan yardımı aldığıında, eminim yargıç yasaklama emrini kaldıracaktır."

Biraz oflayıp pufladım ve başımı salladım. "Bir sorun mu var?"

Gölmek istedim. Bu kadın gerçekten bu yalana inanacağımı mı düşünüyordu? Annem lanet olası bir sedyeye bağlanmış, gizemli meçhul adamlar tarafından takip edildiğı ve avlandığı için çığlık atıyor ve feryat ediyordu. Uzun bir süre tımarhaneye gidecekti. "Bakın, Bayan Khan, öyle mi?" Ona kaşlarımı kaldırdım.

"Öyleyim. Ama bana Saanvi diyebilirsin," diyerek koyu renk çerçeveli gözlüklerinin ardından bana nazikçe gülümsedi.

Derin bir iç çektim ve rahatsız hissederek doğrudan bakışlarından uzaklaştım. İnsanların gözlerinin içine bakmaktan nefret ederdim. derimin üzerinde böcekler geziniyormuş gibi hissederdim. "Saarvi... iyi birine benziyorsun. Tanıştığım pek çok sosyal hizmet uzmanından daha iyisin," dedim ona dürüstçe. Tüm süreç boyunca çok sakindi ve geçmişte pek çok kişinin yaptığı gibi annemin hatalarını tekrarlamaya mahkum bir suçluymuşum gibi benimle konuşmadı. "Ama bu benim son yılım ve iki ay içinde mezun olmam gerekiyor, ama kaçırdığım onca zaman göz önüne alındığında bunun gerçekleşeceğinden ciddi olarak şüpheliyim-"

"Yakınlardaki harika bir okulla görüştüm ve geride kaldığınız dersleri tamamlamanıza yardımcı olacaklar..." O kadar iyimserdi ki neredeyse canı yanacaktı.

"Demek istediğim, ." Kibarlığına daha fazla dayanamayarak sözünü kestim.

Bunun üzerine sessizleşti, elleri tepki olarak direksiyonu sıkıca kavradı.

Koruyucu aile sistemindeki çocukların karşılaşabileceği en korkutucu şey. Şu anda beni sistemden çıkan çocuklar için programlar uygulayan bir eve götürüyordu. Neredeyse devlet tarafından işletilen bir rehabilitasyon merkezi gibiydi ve iki çalışan tam zamanlı olarak oraya yerleştirilen kızlarla birlikte yaşıyordu.

"Annem uzun bir süre uzakta olacak," diye ekledim. "Onu yakın zamanda tekrar görme umudum yok. Senin iyimserliğin güzel bir şey olsa da, benim hayatım yanan bir çöplük yangınıyken mutluluk trenine atlamakta zorlanıyorum." Yalanlar. Tek yaptıkları bana yalan söylemekti.

"Senin gibi çocuklar için pek çok program var-" diye söze başladı.

"Özür dilerim hanımefendi ama... *şimdi* bunu konuşmanın zamanı değil, lütfen?" Gözlerimi sıkarak kapattım, bir saniye daha dinleyemedim. Büyürken o kadar çok sahte, güzel söz duymuştum ki. Her şeyin yoluna gireceği ve her şeyin iyi olacağı söylendi. Her şeyin

Benimle ilgilenen insanlar nazikti. Tekrar tekrar güvenmem için yalvardılar ve her seferinde bunun bedelini çok ağır ödedim. Anneme ihtiyacı olan yardımı sağlayacaklarını ve benim de ona geri dönüp sonsuza mutlu yaşayacağımı söylediler.

Bu hiç olmadı.

Bunların hepsi korkmuş, ağlamaklı küçük bir kızı gülümsetmek için söylenmiş yalanlardı, asla iyileşmeyecek çirkin, açık bir yaranın üzerindeki yara bandıydı. Artık sahte umutlar istemiyordum. Gerçekleşmediğinde her zaman çok ezici oluyordu.

Beni rahatlatmak için Bayan Khan sustu ve şehirden çıkıp güneye giden otoyol boyunca Ashland'ın dış mahallelerine doğru ilerlerken beni rahat bıraktı. Burada son yaşadığımızdan bu yana sekiz ya da dokuz yıl geçmişti. Babam öldükten sonra annem bizi topladı ve beni batıya, British Columbia'ya götürdü. Ancak döndükten sadece bir ay sonra, bir kez daha koruyucu aile sistemine yerleştirildim.

Gece çökerken, şehir uzun zamandır arkamızda kaybolmuşken, yolun kenarını örten uzun ağaçları, Sherwood adında bir parkın tabelasını ve ara sıra bir araba yolunu işaret eden posta kutusunu seçebiliyordum. Ashland'dan uzakta, annemin tedavi için hastaneye götürüleceği bir sınır kasabasına gidiyorduk. Yasaklama emri olmasa bile, onu görmek istesem bile, ehliyetim, arabam olmadığı ve tam olarak nereye gideceğimi bilmediğim için bu zor olacaktı.

Kasabanın dış mahallelerine girdik ve dışarısı neredeyse tamamen karanlık olmasına rağmen insanlar, ışıklandırılmış ana caddede yürüyor, gülüyor ve eğleniyorlardı. Acayip bir kartpostal ya da inanılmaz derecede duygusal bir filmin fragmanı gibi görünüyordu.

O sırada araba sarsıldı, Saanvi nefesinin altından hafifçe küfrederken yan sokaktan bir motosiklet belirdi ve bize çarpmamak için biraz direksiyon kırdı. Emniyet kemeri beni göğsümden yakaladı ve motosiklet sürücüsü geçmemiz için kenara çekilirken nefes nefese kaldım. Ne olduğunu ya da kimin hatalı olduğunu göremedim ama sosyal hizmet uzmanım *özür diler* gibi ona el salladığından sadece biz olduğumuzu tahmin edebiliyordum. Yanından geçerken koltuğumda geriye yaslandım, bakışlarım kısa bir an için motorcununkine kilitlendi. Siyah bir kask takmıştı ama kaskını

Yanından geçerken vizörünü kaldırdı ve bana bakan gümüş gözler kalbimi biraz titretti.

Bu da böyle?

Bir sonraki sokağa döndüğümüzde onu arkamızda bıraktık ve yan aynadan onu izlesem de artık bir daha bakamayacağım kadar uzaklaşmıştı. Ama o gümüş gözlerde tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şey vardı, sanki uzun zaman önce gördüğüm bir anı ya da rüya gibi. Ne olduğunu çıkaramayınca başımı salladım ve koltuğuma geri yaslandım, zihnim annem, hayatım ve her şeyin ne kadar boktan olduğu ile ilgili düşüncelerle meşguldü. Saanvi geleceğim konusunda iyimser olmamı istiyordu, gerçi bunu söylemek onun için kolaydı. Boğazınıza kadar hayal kırıklığından başka bir şey sokulmamışken umutlu olmak zordur. Daha da kötüsü, boş vaatlerle boğulurken gülümsemenizin söylenmesiydi.

Hayatımın hikayesi.

Ev eski bir VICTORIAN'dı, koyu mavi ve soluk sarı süslemeli, ön tarafı bir tarafa doğru saran bir sundurma ve benzersiz görünümlü pencereler. Ön sundurmanın çatısının üzerindeki büyük pencere bile güzel bir vitraydı. Garaj yolundaki ışık eski moda bir gaz lambasına benziyordu, ancak uzun zamandır elektriğe uyum sağlamak için değiştirilmişti. Yine de ışıltısı yeterince davetkârdı. Yine de burası *benim* evim değildi. Geçiciydi, tıpkı diğerleri gibi.

Bayan Khan ön tarafa yanaştı, alt katın ışıkları hâlâ yanıyordu, kapının üç oval penceresinin ardındaki kapı aralığında gölgeli bir figür duruyordu.

"Bu Bayan Ross olacak. Phoenix House'u tam zamanlı olarak yönetiyor. Bayan Li gün içinde uğruyor," diye açıkladı sosyal hizmet uzmanım park yerine geçerken ve sanki sessizliğim onu rahatsız ediyormuş gibi bana bakarken. "Eşyalarınız için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Başımı salladım, sırt çantamı bir omzuma attıktan sonra elimdeki çöp torbası dolusu kıyafeti topladım. Tam dışarı çıkacaktım ki Bayan Khan boğazını temizleyerek dikkatimi çekti ve duraksamama neden oldu. Başımı ona doğru çevirdim ama bakışlarıyla karşılaşmadım, onun yerine direksiyonu sıkıca kavrayan ellerine odaklandım. "Seni kontrol etmeye geleceğim, tamam mı? Bir şeye ihtiyacın olursa," elini ceketinin cebine attı ve Saanvi Khan ve telefon numarasının yazılı olduğu basit, beyaz bir kart çıkardı. "Beni ara, tamam mı?"

"Evet, tamam," diye mırıldandım, kartı kabul ederken onun nezaketini nasıl karşılayacağımı bilemiyordum. "Teşekkürler." Kapıyı açtım, aramıza mümkün olduğunca mesafe koymaktan başka bir şey istemiyordum. Aceleyle dışarı çıkarken kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve taş yürüme yolundan, gıcırdayan sundurma basamaklarından yukarıya, ön kapıya doğru yürüdüm; kapı açıldı ve ölü çimenlerin üzerine dikdörtgen bir ışık havuzu düştü. Nisan ayıydı, bu yüzden gecenin ayazı baharın varlığını belli etmesini engelliyordu.

"Madeline King?" Kapının girişinde duran kırmızı gecelikli kadın esnedi ve bir elini kırışmış sarı saçlarında gezdirdi.

"Tek ve ," diye mırıldandım.

"İçeri gel, tatlım." Elini uzattı. İçeri adım attığımda bana dokunmadı, minnettardım. Geçmişteki koruyucu ailelerin anıları aklıma geldikçe ürperdim. *Bakmak yok. Dokunmak yok.* Bu benim sloganımdı, hemen

"Sabah ev kurallarının üzerinden geçeriz," diye tekrar esnedi Bayan Ross, yuvarlak gözlüklerini burnuna doğru iterek. Ellili yaşlarının sonlarında görünüyordu ve ağzının etrafında bolca gülme çizgisi vardı. Ama şimdi gülümsemiyordu. Onun yerine döndü ve beni takip etmem için işaret ederek merdivenleri çıkmaya başladı. Spor ayakkabılarımı çıkarıp kapının yanındaki ayakkabılığa koydum, eşyalarımı aldım ve onu takip ettim.

"Büyük kızlar sağdaki odayı paylaşıyor, on iki yaşından küçükler ise şurada uyuyor," diyerek yarı açık olan soldaki kapıyı işaret etti. Bir gece lambasının yumuşak ışıltısı açık aralık boyunca parlıyordu. "Burada iki, aşağıda da bir tuvalet var. Odam evin arka tarafında. Eğer bir sorun olursa

Duvardaki zil, odama ve ofisime bağlanan bir interkom sistemi. Acil bir durum olduğunda ona basacaksın. Senin için bir yatak hazırladım, biraz uyu ve sabah konuşuruz. Kahvaltı saat sekizde."

Saat gece onu biraz geçiyordu, bu yüzden benim yaşımdaki kızlardan herhangi birinin uyuduğundan ciddi olarak şüpheliydim. Büyük ihtimalle gerçek hayattaki kâbusları yüzünden uyanık yatıyorlardı. Bayan Ross dikkatli bir gıcırtyla kapıyı açtı ve içeri girmem için başıyla işaret etti.

Karanlıkta görececek pek bir şey yoktu, yine de burada da bir gece lambası olduğunu rahatlayarak fark ettim ve duvarlar boyunca dizilmiş üç ranza setini seçmeme yardımcı oldu. Ayakları arka duvarın ortasındaki cumbayla neredeyse aynı hizada olacak şekilde düzenlenmiş en alttakini işaret etti. , eski pembe ve mor çiçekli yorgan ve yastıkla yeni yapılmış bir alan vardı. Bunun benim için olduğunu anladım ve kenarına .

"Gizlice kaçmak yok," diye fısıldadı Bayan Ross kapıya doğru dönerken. "Her gece alarmı ben kurarım."

"Hiçbir yere gitme planım yok, yani yok," diye , altımdaki battaniyeyi kavriyordu.

"Tamam o zaman. Sabah görüşürüz." Bayan Ross son bir kez başını sallayarak kapıyı sessizce ve ardından ayak sesleri genç kızları kontrol etmek için onların odasına doğru ilerledi. Bir an için ortalık sessizleştğinde kalbim göğsüme çarpmaya başladı, koridora inip Bayan Ross'un kızlardan faydalanmadığından emin olmam gerekip gerekmediğini merak ettim...

"*Uslu bir kız ol ve kıpırdamadan yat, Maddy,*" diye fısıldadı sesi, kapı aralığına bakarken uzun zaman öncesinin anısı canlandı. Battaniyeyi o kadar sıkı kavradım ki ellerim titredi, tırnaklarımla avuç içlerimi biraz kazıyarak kesmeyi başardım.

Canavarlar gerçektir. Geceleri odaya sızarlar, gölgelerin yakınında dururlar ve yataklarında yatan masumları avlarlar. Savaşamayan ya da kendini koruyamayan, savunmasız olanları. Canavarlar gelir, başkalarının göremeyeceği derin yaralar bırakırlar.

Ama ayak sesleri geri çekildi, koridordan uzaklaştı ve merdivenlerden aşağı indi. Genç kızları kontrol etmesi için geçen saniyeler hiçbir şeyin olması için yeterli değildi ve ben uzun, titrek bir nefes verdim.

"Onlara zarar vermeyecek," diye fısıldadı karanlıkta bir ses.

Pencerenin diğer tarafında, benimkinin karşısındaki ranzaya baktım ve alt ranzada yatan gölgeli bir figürün biraz kıpırdadığını fark ettim.

"Bayan Ross? O diğerleri gibi değil. O iyi biri. Bazen biraz serttir ama sanırım öyle olmak zorunda," dedi kızın sesi, sanki kendisi de yaşlı kadınla başını derde sokmuş gibi biraz kıkırdayarak. "Ama korkmanız gereken biri değil."

"Bu bir ilk..." Mırıldandım, ancak kızın sözleri içime bir güven dalgası gönderdi ve göğsümdeki gerginliği hafifletti. Çöp torbasını yırtıp açtım ve yarı karanlıkta karıştırdım, hangisinin uyku eşyalarım olduğunu anlamak için giysilerimin malzemesini yokladım, sonunda istediğimi aldığıma emin olmak için gece lambasının kısık ışığına tuttum. Tatmin olmuş bir şekilde koridora çıkıp tuvalete , mahremiyet için kapıyı arkamdan kapattım, ancak kilit olmadığını fark ettim. Önemli değildi. Mahremiyet alışık olduğum bir şey değildi. Şu anda, bugün olan her şeyden o kadar yorulmuştum ki, sadece kendimden geçmek ve bir sonraki adımlarımı düşünmek istiyordum - hayatta kalma modunu işaret edin.

Eski, büyük boy AC/DC tişörtümü ve her zaman içinde uyumayı en rahat bulduğum boxer şortumu giydim. Büyük beden kıyafetlerle yüzmek. Her zaman tercihimdir. üzerindeki sabunla yüzümü yıkadım ve lavabonun altında yedek bir diş fırçası buldum. Açılmamış, kullanılmamış. Bu hoş bir şeydi... çünkü çoğu zaman evimden çıkarıldığımda deodorant, diş macunu veya yüz yıkama suyu gibi rastgele bir şeyi unuturum. Ama burada, sanki aralarından seçim yapabileceğimiz bir stokları vardı. İhtiyacım olanı aldım ve odama geri getirdim, yatağımın ucundaki battaniyenin altına koymadan önce çöp torbamın içine tıktırdım.

başka ders daha... yabancılarla aynı mekanı paylaşırken değerli eşyalarınızı yanınızda bulundurun.

Diğer kız yattığı yataktan yuvarlandı ve öksürdü, hala uyanıktı ama ben battaniyemin altına girip geceyi geçirmeye çalışırken başka bir şey söylemedi.

Uzun süre yan yattım, gece lambasına baktım, varlığına minnettar oldum, özellikle de on yedi yaşında bile karanlıktan korktuğumu düşünürsek. Ama benim korkularım dolaptaki cadı ya da yatağın altındaki kurt gibi çocukluk fantezilerinden değildi. Benimkiler, alanıma gizlice giren büyük, korkutucu, canavarca adamlardı. Gölgede saklanıyor ya da büyük, kaba bir el kaçınılmaz olarak çığlığımı susturmak için ağızma vurana kadar yaklaşıyordu.

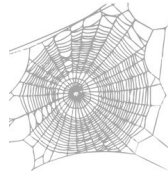
Hayır, sorun değil Maddy. Bu evde hiç erkek yok. Bayan Khan seni nereye götürdüğünü açıklarken söylemişti. Güvendesin. Burası güvenli.

Yine de, küçük bir çocuk gibi, kendimi battaniyemin altından eşyalarımın uzanırken buldum, parmaklarım çocukluk ayım Fuzzy'nin yumuşak kolunu bulana kadar etrafı yokladım. Onu çıkarıp göğsüme bastırdım, evin çıkardığı her gıcırda, cumbalı pencerenin camına vuran dalların sesinde kalbim küt küt atıyordu ve kendime tekrar tekrar şunu söyledim...

Güvendesin.

Güvendesin.

Güvendesin.

anda diğer yataktaki kız kendini "Ben ANDREA," tanıttı. Gözlerimi ovuşturdum, gelmekte zorlanıyordum. Dün gece pek uyumamıştım. Neredeyse hiç uyumadım, özellikle de kendimi yeni bir yerde bulduğumda ve bu son zamanlarda çok sık oluyordu. Gözlerimin etrafında hep gölgeli bir bakış vardı. Oturdum ve

büyük bir esnemeyle odaya daha iyi baktım. Oda düşündüğümünden daha büyüktü.

Üç ranzanın yanı sıra iki şifonyer ve iki masa da her şeyi sığdırmak için özenle yerleştirilmişti. Ben ve Andrea'nın dışında bir kız daha vardı ama o giyinip kahvaltıya hazırlanırken beni tamamen görmezden geldi, hâlâ yarı uykulu görünüyordu. Andrea'nın bana uzattığı zeytin dalını aldım ve gülümsedim.

"Ben Madeline. Ama herkes bana Maddy der," dedim ona, doğrulup gerinerek, başım ranzanın üstünden aşağıya doğru kayarak.

Andrea kendi yatağını hazırlamadan önce utangaç bir ifadeyle gülümseyerek, "Phoenix Evi'ne hoş geldiniz," dedi. Bir sürü kabarık kırmızı buklesi ve burnunun üzerinde bir tutam sevimli çili vardı. O da benim gibi cılızdı ve gözlerinin etrafında aynı gölgeler vardı.

Kalktım, odamızın penceresinden giren ılık bahar güneşine rağmen bol bir kot pantolon ve kapüşonlu bir tişört giydim. Her zaman vücudumu saklamayı tercih etmişimdir. Başkalarına bir bakış atmadığınızda fark edilmemek daha kolaydı. Ortadan kayboluyordunuz ve ben de bundan hoşlanıyordum. Yine de uzun, kahverengimsi sarı saçlarımı atkuyruğu yaptım, uzun perçemlerimin yüzümün etrafından sarkmasına izin verdim ve Andrea'yı merdivenlerden inerek evin yan tarafındaki mutfağa kadar takip ettim.

Burası aydınlık ve güneşliydi. Pencerelelerin hepsi sundurmaya bakıyordu ve şu anda boş olmalarına rağmen altlarında çiçek sepetleri duruyordu. Yazın açan bir sürü güzel kır çiçeğini hayal edebiliyordum ve sadece ne kadar güzel kokacağını hayal edebiliyordum. Duvar kâğıdı, üzerinde ara sıra pembe çiçekler bulunan düğün çiçeği sarısı rengindeydi, eski modaydı ama her şeyin üzerindeki koyu renkli ahşapla birlikte eski evin havasına uyuyordu.

Pencerelerin yanında uzun, oval bir masa kurulmuş, kısa boylu Çinli bir kadın ocakta çalışıyor ve iki kızla hararetli bir şekilde konuşuyordu. Bu, gündüz saatlerinde yardım etmek için gelen işçi Bayan Li olmalıydı.

"Hadi, oturun," dedi Andrea, duvara dayalı banktan aşağı kayarak. Ben de bu yolu tercih ediyordum, böylece odaya girip çıkan herkesi görebiliyordum. Sırtımın kapıya dönük olmasından nefret ederdim. Andrea'ya katıldım, dost canlısı yapısının benimle konuşmasını bekliyordum ama o sessizdi, tabağının altından çıkardığı oynuyordu, ocağı izlerken birden tedirgin oldu. O zaman fark ettim ki en uzaktaki koltuğu seçmişti. Göz ucuyla onu izlerken, mevsimin gerektirdiğinden daha ağır giysiler içinde olduğunu da fark ettim.

"Günaydın kızlar!" Bayan Ross içeri girdi ve hemen kimin orada olup olmadığını kontrol etti. Elini tutan, beş yaşlarında görünen küçük bir kızdı, çenesine yakın bir battaniye tutuyordu ve yüzünü yarı yarıya battaniyenin arkasına saklamıştı. Ama yanağından aşağıya doğru uzanan ve gözünün bir tarafa kaymasına neden olan yara izini fark ettim ve hemen gerildim. Bayan Ross onun oturmasına yardım etti ve buzdolabından taze portakal suyu getirmeye gitti. Bunu yaparken bana baktı ve gülümseyerek, "Nasıl uyudun Madeline?" diye sordu.

Omuz silktim, "Tamam..." Boş tabağıma onun bakışlarından kaçınarak mırıldandım.

"Yeni bir ev her zaman bir geçiş sürecidir ama umarım yatak rahattır?"

"Öyleydi, teşekkürler," dedim sessizce, üzerimdeki ilgiden nefret ederek.

Fikri anlamış gibiydi çünkü küçük kıza döndü ve ona biraz meyve suyu verdikten sonra ocaktaki diğerlerinin yanına geçip tabaklara yemek koymaya başladı. Bayan Li masaya bir yığın kızarmış ekmek ve dilimlenmiş taze meyve getirmeden önce gelip benimkinin üzerine bir sürü çırpılmış yumurta koydu. Evin dört bir yanından diğer kızlar da gelmeye başladı, hepsi yerlerine oturdu ve burayı işleten kadınları saygıyla selamladı.

Bu kadar medeni bir yerde olmak garipti. Ama yine de midemde her yere huzursuzluk hissinden kurtulamıyordum.

Gardını düşürme, Maddy. İşte o zaman saçmalıklar olur.

"Madeline," dedi Bayan Ross masanın diğer ucundan, "kahvaltıdan sonra ofisime gelmeni istiyorum, böylece ev kurallarını ve sorumluluklarını gözden geçirebiliriz."

Tuzak. Bu bir tuzak! Endişemi belli etmemeye çalıştım ama omuzlarım otomatik olarak gerildi ve sanki içlerinde jilet saklıymış gibi yumurtalarımı kurcalamaya başladım. "Tamam."

Çevremdeki herkesin hevesle kahvaltılarını yiyişlerini izledim. Ancak kimse boğulmaya ya da kusmaya başlamadığında bir ısırik aldım. Yanımda, Andrea ocak söndüğü için sakinleşmiş görünüyordu ve sanki bu son yemeğiymiş gibi ağzına bir şeyler tıktırıyordu.

Anladım.

Genç kızlar yaşlı kadınları daha kabullenici görünüyor, rüyalarından ya da televizyonda gördükleri bir şeyden, pencerenin dışındaki büyük akçaağacın üzerinde oturan bir sincaptan ya da okulda olan komik bir şeyden bahsederken, Andrea ve sonunda ortaya çıkan diğer kız kendi içlerine kapanmışlardı.

Bayan Li en çok sevilen kişi gibi görünüyordu, çünkü küçüklerden ikisi neredeyse onun yanına sıkışmış, kadın onlarla nazikçe konuşup tabaklarına bir porsiyon daha koyarken yemek yerken ona yaslanmışlardı. Daha önce hiç böyle bir evde bulunmamıştım. Gerçek gibi görünmüyordu. Devlet çalışanları o kadar çok kurala uyarlardı ki, çoğu zaman steril hissederdim. Burası... ev gibiydi. Ama beni garipleştiriyordu. Bu olduğum bir şey değildi.

Hepimiz bitirdiğimizde, diğerleri dağılırken büyük kızlar hemen masayı toplamaya ve temizlik yapmaya başladı. Bayan Li gençlerin montlarını ve sırt çantalarını almalarına yardım etti çünkü onları birkaç blok ötedeki ilkokula götürecekti. Aynı zamanda, gençlerin bir yere gitmelerine daha yarım saat vardı ama yine de yavaş yavaş sırt çantalarını toplayıp yola çıkmaya hazırlandılar.

"Madeline?" Bayan Ross koridordan seslendi. "Lütfen bana katılır mısın?"

Dikkat et, Maddy... Merdivenlerin dibinde uzanan koridora tereddütle adım attım. Aynı saray yeşili boyalı tahtalar ve sarı duvar kağıdından yapılmıştı, ancak çerçeveli

duvarı kaplayan resimler. Yavaşça sondaki ofise doğru ilerlerken fotoğraflara göz attım.

Bayan Ross'un ve Bayan Li'den önce burada çalışmış olması gereken başka bir kadının resimleri, yanında da evin siyah beyaz, harabe, tamamen yenilenmiş ve ve renkli bir fotoğrafı. En tuhaf resim ise Bayan Ross'un yanında duran ve ellerinde *Çocuklar için Güvenli Liman Vakfı*'na bağışlanmak üzere yüz elli bin dolarlık bir çek tutan bir grup adamdı. Adamlar kaba görünüşlü, sakallı, bandanalı ve üzerinde kafatası ve tırpana benzeyen bir yama bulunan deri ceketler giyiyorlardı. Bir motosiklet kulübünün böyle bir hayır kurumuna para vererek ne işi vardı? Ve eğer bu bir hayır kurumuysa, bu buranın devlet tarafından işletilmediği anlamına mı geliyordu? Bu yasal mıydı?

"Madeline?"

Şaşkın ve meraklı bakışlarımı adamların fotoğrafından ayırdım ve isteksizce arka taraftaki ofisinde ona katıldım. Beni rahatlatmak için kapıyı kapatmadı. Yine de üzüntüm, oturabileceğim tek sandalyenin arkası kapıya dönüktü. Hiç düşünmeden sandalyeyi duvara doğru çevirdim, böylece masanın önünde yan oturmuş, kollarımı kavuşturmuş, gözlerimi yere dikmişim. Bayan Ross zaten oturuyordu, önündeki ahşap yüzeyde bir dosya açıktı. Benimle ilgili bir dosyaya baktığını biliyordum. Bundan nasıl da nefret ediyordum. Gerçek ailelerin böyle dosyaları var mıydı? Hayır... ama benim vardı. Buraya getirilen tüm kızların vardı.

"Phoenix House'da işler biraz farklı yürüyor, eminim fark ," dedi Bayan Ross, sesi Bayan Khan'ınki kadar nazikti. Hâlâ ona bakmayı reddediyordum, bedenim gergindi, kaçmak için bir neden bekliyordum. "Seni salondaki fotoğraflara bakarken gördüm. Ashland'daki Kayıp Ruhlar MC bölümü beş yıl önce şehirdeki koruyucu ailelerin durumunu düzeltmeye yardımcı olmak için *Güvenli Liman Vakfı*'nı kurdu. Anladığım kadarıyla Ashland'da yenisiniz, bu nedenle geçmiş muhtemelen ; ancak Kayıp Ruhlar buradaki olumlu değişimlerde önemli bir rol oynadı. Burası güvenli bir yer Madeline, ancak buraya gelen herkes için bu evi huzurlu ve güvenli tutmaya devam edebilmemiz için senin de üzerine düşeni yapman gerekiyor."

"Kulağa adil geliyor," dedim sessizce. Hiçbir zaman sorun çıkaran biri olmamıştım ve şimdi de olmaya niyetim yoktu. Sadece... temkinliydim. Emin değilim. "İlk olarak

"Annemin nerede olduğunu söyler misin?"

Bunun üzerine Bayan Ross rahatsız bir şekilde koltuğunda kıpırdandı, ağırlığının altında gıcırdayan ahşabın sesi duyuldu. "Üzgünüm ama bunu yapamam. Bu konuyu sosyal hizmet görevliniz Bayan Khan ile görüşmeniz gerekiyor. Buradaki birkaç kızdan sorumlu olduğu için düzenli olarak gelip kontrol ediyor. Sizinle bir görüşme ayarlamak istediğinde bana haber verecek, muhtemelen önümüzdeki hafta. Ona o zaman sorabilirsiniz."

Başımı salladım, alt dudağımı ısırdım, duygularım karmaşık bir karışım. Bir yandan annemi seviyordum çünkü o benim annemdi. Ama diğer yandan, onunla birlikte olmadığım için de mutluydum. Annem bilerek ihmalkâr davranmıyordu. Uyuşturucu ve ruhsal durumunu suçluyorum, tehlikeli bir kombinasyon. Özellikle son yıllarda paranoyası kontrolden çıkmış gibiydi. Ev değiştirmelerimiz, sığınaklarda geçirdiğimiz uykusuz geceler. Yiyecek yoktu ve bir yerde volta atarken kendi kendine söylenirken kulak misafiri olduğum çılgınca konuşmalar kalbime çok ağır geliyordu. Sadece evim diyebileceğim bir yer istiyordum. Güvende hissetmek istiyordum. Sevildiğimi hissetmek istiyordum. Annem beni kendi tarzında sevmiş olsa da, bu lekelenmişti. Bağımlılıkları, korkunç ve tuhaf fantezileri ve ilgisizliği yüzünden lekelenmişti.

"Şimdi," diye devam etti Bayan Ross, odadaki havayı düzeltmek için sesini yükseltti. "Burada, Phoenix House'da, buranın bakımını sağlamak için birlikte çalışıyoruz. Oturma odasında, buradaki herkese verilen günlük işlerin yazılı olduğu bir beyaz tahta var. Her Pazar değiştireceğim. Diğer göre tercih ettiğiniz bir şey varsa, bunu dikkate alırım. Örneğin Sawyer bahçeyle uğraşmayı ve dışarıda olmayı çok seviyor, bu yüzden bahçe işlerini daha sık yapıyor."

Hiçbir şey söylemeden başımı salladım.

"Yemekleri Bayan Li yapıyor ama siz kızlardan da yardım etmenizi istiyoruz. Yemek pişirmeye yardım edeceğiniz günler de beyaz tahtada size bildirilecek. Size yaşam becerileri kazandırmayı önemli ve terapötik buluyoruz, bu nedenle çamaşır yıkama, market alışverişine yardım etme gibi diğer işler de anlaşmanın bir parçası."

"Tamam."

Bayan Ross sessizliğimden ya da suskunluğumdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ama beni rahat ettirmek için çaresizlik içinde olduğunu hissedebiliyordum çünkü sesi biraz tizleşti ve normalden daha bebeksi bir hal aldı. "Derslerinize gelince, lise yakınımızda ve oraya devam eden siz kızlar, Bayan Li ve benim takip etmemize gerek programlarınızı takip etmekte özgürsünüz. Neredeyse yetişkin sayılırsınız, bu yüzden size sorumluluk almanız için bir şans vermek istiyoruz-" İronik diye düşündüm, sesi sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukmuşum gibi yüksek ve ciyak ciyak çıkıyordu.

Ama ben yine başımı salladım, ona hiçbir şey söylemedim.

"Bayan Khan programınızı ve kitaplarınızı bizim için topladıktan sonra, büyük olasılıkla bu akşam, yarın derslere katılacaksınız. Derslerini ayarladı ve ihtiyaç duyabileceğin ders dışı etkinliklere ya da özel derslere katılmanı sağlayacağız. Eğer GED almak için yaz okuluna gitmek zorunda kalırsan, seni kaydettireceğimiz bir program var."

"Kulağa hoş geliyor."

Karmaşık olmak için bilerek böyle davranmıyordum. Bana her şey yolunda gibi geliyordu. Burada sunulan kaynaklar, ülkenin diğer ucundaki diğer şehirlerde sahip olduklarımdan daha iyiydi, orada gerçekten başınıza hissediyordunuz. Acaba tüm bunlar bu vakfı kuran motosiklet kulübü yüzünden miydi? Bayan Ross'a baktım, eski moda çiçekli bluzu ve örgü kazağı dikkatimi çekti. Bana Kaz Ana'yı hatırlatıyordu ama yine de bana sunduğu onca şeye rağmen onun yanında gardımı düşüremiyordum. Dışarıdan güzel ve iyi görünen ama sonradan kılık değiştirmiş bir şeytan olduklarını anladığım insanlar tarafından daha önce pek çok kez kandırılmışım.

"Peki o zaman, sen yerleş. Üst kattaki dolaplardan birinde iki yedek çekmece olmalı ve sonra evi biraz keşfedebilirsiniz. Benden bir şey istemediğin sürece sadece ofisime, yan taraftaki özel odama ve bodruma giremezsin. Oturma odasındaki beyaz tahtayı kontrol edin, çünkü bugün isminizi listeye ekleyeceğim. Evden ayrılacak olursanız, nereye gittiğinizi ve ne zaman döneceğinizi bana bildirin. Kasaba çok güzel bir yer ve güzel bir gün, bu yüzden bakmak isterseniz, buyurun."

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve hızla yerimden fırlayarak kapalı alandan olabildiğince hızlı bir şekilde çıktım. Bu sırada diğer tüm kızlar okula gitmek için evden ayrılmıştı ve ben de bu zamandan yararlanarak tek başıma huzur içinde oturup nefes almak istiyordum.

Yarın yeni bir yerde, yeni çocuklarla ve sosyal gruplarla yeniden başlayacaktım. En iyisini umuyordum ama en kötüsüne de hazırdım. Geçmişte zorbalığa maruz kalmıştım ve yeni, farklı olduğum için diğerleri tarafından dışlanmıştım. Onlar kendi çekirdek gruplarını çoktan oluşturmuşlardı. Ben sadece onların alanını geçici olarak işgal eden bir yabancıydım. Kendime artık kurban olmayacağımı, eğer biri benimle uğraşmaya kalkarsa buna izin vermeyeceğimi söyledim. Cesur olacağımı ve karşılık vereceğimi söylesem de, bunu yapma ihtimali beni huzursuz ediyordu.

Kimseden bir bok almak istemiyordum; yine de yüzleşme konusunda hiç iyi değildim. Kendimi savunduğum hiçbir zaman bana inanılmadı ya da bunun sonuçları bana sadece daha fazla sorun ve kalp ağrısı kazandırdı. Sadece bir kez, uzun zaman önce, bir başkası için, bana yabancı olan bir çocuk için ayağa kalktığımda, başkalarının zorbalığına karşı koymayı başarmıştım. O zaman neden hiç tanımadığım bir çocuk için böyle bir korumacılık hissettiğimi bilmiyorum ama ona saldıran bir grup çocuğu gördüğümde bir şeyler canlanmıştı. Bu gücü neden kendime uygulayamıyordum?

Kurban olma, Maddy. Kurban olma. Artık olma. Bunu yapabilirsin. Yapabilirsin.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Chapter three

HAYDEN - GEÇMİŞ, Altı Yaşında

"ŞUNLARI DİKKATLİ TUT KÜÇÜK ADAM," annemin sesi ne kadar neşeli çıksa da biraz bozuktur. Titrekte, sanki üzölmek üzereydi. Yanımızda getirdiğı papatya sepetini düşürmemeye dikkat ederek tutarken, bu sefer onu ağlatan şeyin ne olduğunu merak ediyordum.

"Gelmemi istemediğimize emin misiniz?" Babam sürücü koltuğundan sordu, parlak mavi gözleri güneş gözlüklerinin üstünden bize bakıyordu.

Annem açık yolcu penceresinden onu görebilmek için biraz eğilerek, "Sakıncası yoksa, sadece bu seferlik," dedi.

"Hey, endişelenme. Misafirim var" dedi ve radyoyu açarak en sevdiği şarkılardan birini yüksek sesle çalmaya başladı. Gitar çalarak eşlik etmeye başladı, bunu yaparken kafasını vuruyordu, annem aptal babama gülümsemesine rağmen gözlerini devirirken beni kıkır kıkır güldürdü.

"Tamam, ezik, yirmi dakika içinde döneceğiz, tamam mı?" Kıkırdadı.

"Seni duyamıyorum, bir rock yıldızı olarak hayallerimi gerçekleştiriyorum, etrafım çığlık atan hayranlarımla çevrili-"

"Ah-ah!" Sözüünü bitirmeden önce onu durdurarak tersledi, "Sakıncası var mı?" diye ekledi, başıyla beni işaret ederek.

Bana doğru bakarken mahcup bir şekilde sırttı ve arsızca göz kırptı. Kocaman sırttım, şimdi anneme "bahçe projesi" dediği şeyde yardım etmek yerine kalıp onunla takılmak istiyordum. "Özür dilerim, özür dilerim! Artık beni ne kadar dinlediğini unutmuşum."

"Her şeyi duyuyorum!" Gururla ilan ettim ve annemle babam yüksek sesle güldüler.

"İşte ben de bundan korkuyorum!" Annem kıkırdadı, bahçe malzemelerinin olduğu çantasını omzuna attı, kendi papatyelerini tutuyordu ve nazikçe elimi tuttu, "Tamam, yakında döneceğim!" Hava gitarına geri dönmüş olan babama bir kez daha seslendi, sonra beni patikadan ağaçların arasına doğru götürdü.

Buraya taşınalı sadece birkaç hafta olmuştu ve ben şimdiden sahili özlemeye başlamıştım. Burası da o kadar sıcak değildi. Yine de annem artık burada yaşayacağımızı ve yakın bir zamanda ziyaret için geri döneceğimizi söyledi. Ben de öyle umuyordum.

Ancak...

Burası çok güzeldi. Farklı bir şekilde. Özellikle de taşların olduğu bu yer. Sessizdi, ağaçlar büyüktü ve geldiğim yerdeki palmyelerden farklıydı ve büyükbabamla burada tanışmıştım.

Büyükbaba J.

Onu düşündüğümde gülümsedim. Büyükbabam hakkında hikâyeler duymuştum ama birkaç hafta öncesine kadar onunla tanışmamıştım ve kısa sürede en sevdiğim insanlardan biri haline geldi. Onu gördüğüm anı hatırlıyorum. Ne kadar gergin olursam olayım, gülümsemesi ve sözleri beni rahatlatmıştı. Yabancı olmasına rağmen onda çok tanıdık gelen bir şeyler vardı. Gümüş rengi saçlarına ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıklara rağmen bana benziyordu. Sadece... daha yaşlı bir ben. O günden beri, annem ve babam evimizi bana uğruyor, beni dondurma yemeye ve parklara , havalı motosikletine binmeme izin veriyor ve en güzel sarılmaları o yapıyordu.

Ama bugün bizimle değildi. Sadece annem ve ben, şimdi küçük beyaz çiçeklerin açtığı çitlerin arasındaki patikada el ele yürüyorduk, ta ki açıklığa adım atana kadar. Gölet! Ördekler!

"Gidip ördekleri beslemek ister misin?" diye sordu, çantasına uzanıp kuş yemi dolu bir kilitli poşet çıkardı.

"Evet!" Neredeyse bağıracaktım, heyecandan ayaklarımın üzerinde zıplıyordum.

Gülerek çantayı bana uzattı ve papatyaları dikkatlice elimden aldı. Onlardan kurtulduğum an, gölete doğru olabildiğince hızlı koşmaya başladım.

"Ördekler!" Mutlu bir şekilde bağırdım, suyun üzerinde dağılmalarını izledim, daha uzakta yüzdükleri için hayal kırıklığına uğradım. "Geri gelin! Yiyeceğim var!"

Annemin kahkahaları salonda çınlarken, "Onlarla nazikçe konuşmalısın, Küçük Adam! Biraz daha sessiz ol, tamam mı? Yavaşça hareket et, gelecekler."

"Tamam!" Poşeti karıştırırken omzumun üzerinden bağırdım. Tohumdan bir avuç alarak ördeklere attım, ancak yaklaşmayı reddettiklerinde üzüldüm. Sessiz olmaya, söylediği gibi yavaş hareket etmeye çalıştım. Bana her zaman acele etmememi, yavaşlamamı ve acele etmemem gerektiğini söylerdi. Ne kadar sabırsız olsam da şimdi denedim, yaklaşmayı umarak suyun kenarında daireler çizdim. Ördekler hala aramızda mesafe bıraksa da, daha önce yaptıkları gibi çılgınca çırpınmıyor ya da dağılmıyorlardı. Suyun kenarına oturarak biraz daha tohum aldım ve hafifçe gölete attım, yeşil kafalı olanın araştırmak için yaklaşmasını izledim.

Kendimi biraz muzaffer hissederek annemin izleyip izlemediğini görmek için başımı kaldırdım ama o taşlardan birinin önünde diz çökmüş, bahçe eldivenlerini takmış, elinde kürekle taşı kazıyordu. Bu taş diğerlerinden daha gerideydi, büyük bir ağacın altında duruyordu ama gölgelik olsa bile güneş ışığı yine de içeri girmeyi başarıyor, annemin sarı saçlarını aydınlatıyordu. Bir elimi kendi tüylü saçlarımda gezdirdim. Ona hiç benzemiyordum. Ya da babama. Benimkiler J Dede'ninkiler gibi koyu renkti, ya da en azından gümüş rengi olmayanlar.

Gürültülü bir vak vak sesi dikkatimi tekrar suya çekti ve ördeklerin yaklaşıp yüzen birkaç parça tohumu kemirmesini keyifle izledim. Biraz daha attım, yeşil başlı ördek diğerlerinin önüne geçip çoğunu çaldığında güldüm.

"Koca kabadayı!" Gülümsememe rağmen onu azarladım. "Paylaş! Paylaşmanız gerekiyor!" Herkesin biraz almasını sağlamak için dikkatlice diğerlerine doğru biraz attım. Hiç kalmadığında, boş poşeti şortumun cebine soktum ve alanı keşfetmeye başladım. Bazı önünde çiçekler vardı. Diğerleri yalnız oturuyordu. Bazıları ise uzun zamandır kimse uğramamış gibi görünüyordu. Yosun ve toprakla kaplıydılar. Annemin önünde diz çöktüğü taş bir süredir yalnızmış gibi görünüyordu, ama şimdi bunu düzeltiyordu, gölete daldırdığı bir bezle kiri temizliyordu, papatyalar şimdi dikilmiş ve güneşe doğru uzanıyordu.

gittim, eşyalarını toplayıp çantasına koyduktan sonra gri kayanın önünde durmasını izledim, üzerine kazınmış kelimeler tanıdık geliyordu çünkü alfabemi biliyordum ama henüz okuyamıyordum. En azından büyük kelimeleri. Yine de taştaki bir kelimeyi tanıdım çünkü o *benim* adımdı. Göbek adım.

"Shay!" Tanıdık harfleri okurken gülümseyerek bağırdım. "Bu benim!" Kayayı işaret ederek söyledim.

Ancak annem sözlerim karşısında dondu kaldı. *Uh oh...*

Annenin gözyaşları, annenin çığlıkları, annenin korkuları... annem bunlardan birini yaşıyordu, ne deniyordu bunlara? Bir "ep-ee-sode". Ne olmuştu? Benim yaptığım bir şey miydi?

"Anneciğim?" Yavaşça ona baktım, ne olacağını biliyordum, "Anne? İyi misin?"

"H-Hayden," diye fısıldadı, sesi çok uzaklardan geliyordu, geniş gözleri taşın kelimelerine kilitlenmişti, vücudu titriyordu.

"Neyin var?" Elini uzattım ama parmakları soğuk ve kaskatı kesilmişti ve sıkmadı. "İyi misin? Hasta mısın?"

"Hayden," diye tekrarladı, sesi kırıılarak, "Babanı getir. Lütfen!"

Hemen , döndüm ve geldiğimiz yoldan geri koştum. Çok uzak değildi ve patika tek çıkış yoluydu. Nereye gideceğimi biliyordum. Babam her şeyi daha iyi yapardı. Her zaman yapardı. Onu kurtarmak için ona ihtiyacım vardı. Onu kurtarmam gerekiyordu. Taşlar boyunca ilerledim, ağaçların zeminin üzerinde büyüyen kısımlarından kaçınırken dikkatliydim, ta ki çalılıklardan kurtulup babamın hala park halinde olduğunu görene kadar

Uyuyor gibi görünmesine rağmen arabada müzik çalıyordu. Annemin tarafındaki en yakın pencereye doğru koşarak yumruğumu kapıya vurdum. "Baba! Baba! Uyan!"

Mavi gözlerini açtı ve beni orada tek başıma görünce doğruldu ve dışarı çıkmak için kapıyı açtı. "Hayden! Dostum, iyi misin? Yaralandın mı? Annen nerede?" Arabanın etrafında koşarken sesi paniklemiş gibiydi, mavi bakışları hızla vücudumda gezinirken bana doğru uzandı, sanki kanıyor olabileceğimi düşünüyordu.

"Annem. O bir... ep-ee-sode yaşıyor!" Kelimeyi kekeleyerek söyledim.

Babam beni kucağına aldı ve patikadan aşağıya, göletin etrafını çevreleyen taşlık alana doğru koştu, onu hemen fark etti, ancak şimdi yerde oturuyordu, kollarını üşümüş gibi sarmıştı, o kadar titriyordu ki buradan titrediğini görebiliyordum. Beni nazikçe yere yatırdı ve telefonunu uzattı, bazen oynamam için sakladığı bir oyunu açtı.

"Bununla biraz oyna, tamam mı, Buddy? Git ördeklerin yanına otur ve Tanrı aşkına onu suya düşürme, tamam mı?" Bana düşünceli bir şekilde başını salladı ve telefonu aldım, şimdi kullanabileceğim için biraz heyecanlıyım.

"Dikkatli olacağım," dedim, neredeyse elimden düşürüyordum ama son anda tutmayı başardım. "Söz veriyorum."

Bana pek inanmadığını görebiliyordum ama annemin yanına gitmek için ayrıldı. Telefonu yüzüme tutup su kenarındaki güneşe yerleştiğimde endişem kayboldu, şekilleri çalışırken tamamen oyunun parlak renklerine odaklandım. Küçük, ağlamaklı, tiz bir nefes sesi duyana kadar nerede olduğumu ve neler olduğunu hatırlamadım. Kafamı kaldırıp baktığımda babamın annemi kollarının arasında sıkıca tuttuğunu, onu ileri geri sallarken usulca fısıldadığını, yavaş ve sakın daireler çizerek sırtını okşadığını ve onu taşın üzerindeki kelimelerden koruduğunu gördüm. Ne olduğunu, neden bu kadar üzüldüğünü hâlâ anlamamıştım ama bunu sorgulamayacaktım. Tek bildiğim, bir şekilde annemi ağlatmış ... yine.

Utanç midemi doldurdu ve annemle babamın birbirlerine sarılışlarını izlerken telefonu kucağıma bıraktım. Son seferinde arabada dondurma yiyorduk, eski bir tren istasyonunun yanına park etmiştik, güneşli günün tadını çıkarırken radyo çalıyordu. İyi olduğunu düşündüğüm bir şarkı çalana kadar kontrollerle oynamıştım. Ona şarkıyı ne kadar beğendiğimi söyledim ama ona baktığımda kıpırdamadan duruyordu, gözleri ileriye bakıyordu, dondurma sonunda kolundan aşağıya doğru eriyordu. Babam o zaman yanımda değildi ve uzun bir süre bunu daha iyi hale getirmek için her şeyi denedim. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Dönüp bana baktığında, gözlerini benimkilere diktiğinde, daha da kötüleşiyor gibiydi.

Sonunda, ne kadar zaman sonra bilmiyorum, kendine gelir gibi oldu, gözlerini sertçe ve hızlıca kırıştırdı, ben ona iyileşmesi için yalvarırken yüzünde ve benim yüzümde gözyaşları vardı.

"Çok üzgünüm Hayden," diye fısıldadı, "Çok üzgünüm!" Beni kendine çekip sıkıca sarıldı ve başımı öptü. "Bu annemin hatası. Benim hatam. Özür dilerim..." diye tekrar tekrar fısıldadı.

Kendini toparlamış ve bizi eve bırakmıştı. İçeri girdiğimizde ve ben oturma odasında oyuncaklarımla oynamaya koştuğumda, annem babam işten gelene kadar kendini yatak odasına kapattı. Yukarı çıktı ve uzun bir süre sonra onu aşağı indirdi ve ağladığını görebiliyordum.

Şimdi yine onun sihrini konuşturmasını bekliyordum.

Sonunda başını adamın omzundan kaldırıp ona küçük bir gülümseme ve hızlı bir baş sallama hareketi yaptığında rahat bir nefes aldım. Bana doğru baktı ve yanıma gelmemi işaret etti. Hevesle ayağa kalktım, havuzun etrafında koşturarak annemle babamın oturduğu yere gittim ve kendimi kucaklarına attım. Annemin kahkahalarını duymak, onu tekrar iyileştirdiğini anlamam için yeterliydi. Babam gerçekten *de* bir süper kahramandı.

"Telefonum nerede, Küçük Adam?"

Uh oh.

Gergin bir şekilde oturduğum yere baktım ve işaret ettim. Telefon suyun kenarında duruyordu. Babam ayağa fırlayıp oraya koşarken nefesinin altından küfretti.

"Küfür yok!" Arkasından bağırdım ve hızla yerden alıp kontrol etmesini izledim.

Annemin kolları ortama ve ben de ona sarıldım, kendi kendime gülümsedim, ona kavuştuğum için rahatlamıştım. Beni öperken dudaklarını saçlarımda hissettim, tekrar tekrar fısıldadı, "Seni seviyorum, Hayden. Seni seviyorum, seni seviyorum, seviyorum..."

Chapter four

Hayden - Günümüz

"... MADELINE KING..."

"... Phoenix House'da başka bir kız..."

"... pek bir şey yok, kardeşim... çok fazla malzeme var..."

"... Annesinin deli olduğunu duydum. Hafta sonu bir akıl hastanesine kapatılmış!"

"... o çok sıksa. Benim kocaman aletim onu ikiye böler."

Koridorlarda konuşulan fısıltılara dudak büktüm. Yeni bir yüz daha ve bu okuldaki çocuklar onu Kool-Aid gibi açgözlülükle . Dolabımı çarparak kapattım ve etrafımdaki birkaç öğrenci sestten sıçradı, sonra koridorda kafeteryaya doğru yürürken bana hızla yol verdiler. Eski deri ceketimi giydim, Manic'in yaması koluma dikilmişti, künyeler göğsümde şingirdiyordu, kimin oğlu olduğumu unutmuş olabileceklere bir hatırlatma.

Beni rahat bırakırsan ben de seni bırakırım.

Kafeteryanın arka köşesindeki yerime oturduğumda derin bir iç çektim ve gözlerimi kapatıp başımı arkamdaki taş duvara vurdum. Yıllar önce annem bana bu sırtlanlardan daha üstün olmamı söylemişti. Bir daha kavga etmemi istememişti ve ben de buna sadık kalmıştım. Gerçi diğer çocukların hiçbiri bunu bilmiyordu. Bu yüzden öz babam gibi olmak istemesem de, onun eski kalıntıları

Her gün zırh, hepsine bir uyarı ve bu beni güvende tuttu ve okuldaki hayatı biraz daha katlanılabilir hale getirdi.

Herkes beni küçümsediğinde, bu canımı yakmıştı. Beni tekrar sevmelerini istedim. Her şeyi yapabilirdim. Ama Theo'yu kanlar içinde yerde bıraktığım olayın olduğu gün, resmi olarak tehlikeli ve dışlanmış biri olarak etiketlenmişim, yani artık kimse benimle uğraşmıyordu. Aslında neredeyse tamamen görmezden geliniyordum. Ancak bu olay gerçekleştiğinde, tek başıma olmaktan memnundum. Onları istemiyordum. Hepsinden nefret ediyordum. Ya sahip olduğumu sandığım arkadaşlarım? Onlar çekip gitmiş ve beni kendi başımın çaresine bakmak zorunda bırakmışlardı. Gerçekten kimsem yoktu.

O hariç... Bir daha hiç görmediğim gizemli kız.

Her neyse. İki ay sonra mezun olduğumda, bu çocukların hiçbirini bir daha görmek zorunda kalmayacaktım. Hayatımda ne yapmak istediğime karar verebilecek ve Hayden olarak yeniden başlayabilecektim, uzun zaman önce ölmüş bir adamın bir sonraki versiyonu olarak görülmeyecektim.

Giydiğim zırhı, onun adını bir kenara bırakabilecek ve ailemdeki diğer herkesin yapmaktan korktuğu şeyi yapabileceğim... burayı geride bırakacağım. Fotoğraf makinemi alıp dünyayı gezerdim; *görüldüm*. Dışarı çıkacaktım. Annem ve Casey teyzem benim yaşımdayken ne istediklerinden bahsederlerdi. Ashland'dan ve tüm sınır kasabalarından uzakta, büyük şehirler. Yine de buradaydılar, yerleşmişlerdi, sıkışmışlardı, ayrılmaya hiç niyetleri yoktu.

Öğrenciler salonu doldurmaya başladı, hepsi konuşuyordu, sesleri birbirine karışıkça boğuklaşıyor, ben yerimde rahatlarak arka planda beyaz bir gürültü gibi geliyordu. Kirpiklerimin arasından bakarak, ben bu haldeyken bana çalışacak kadar aptal bir erkek olup olmadığını görmek için gözümü dört açtım. Gördüğüm tek şey, yakınlarda oturan ve aniden fikrimi değiştirip herhangi birini tekrar becermek istediğimi umuyormuş gibi beni gözlemleyen her zamanki kız grubuydu. Onlara doğru baktığımda, hepsi yere baktı ve kıkırdadı. Herkes bakışlarımla karşılaşmaktan her zaman korkardı, sanki bunu yapmak onlara sedyede bir yer kazandıracakmış gibi...

Bu da artık ev partilerine gitme zahmetine katlanmamamın bir başka nedeniydi. Kulüpten bir ya da iki arkadaşımı da yanımda getirerek birkaç kez sahneye çıktım ve içeri girdiğimizde herkesin bana verdiği alan çemberini takdir ettim. İçkinin bu kızlardan bazılarını biraz

Daha cesurdular ve hemen konuşmaya başladılar. Birkaç içkiden sonra kendimi onları boş bir yatak odasında ya da arka tarafta bir yerde becerirken buluyordum ("*Toparla Hayden!*" derdi babam bana, ciddiye aldığım bir tavsiyeydi bu) ve ertesi gün sanki onlara borçlu olduğum bir yemin etmişim gibi beklentiyle beni izliyorlardı.

Pislik değildim ama bu kızlara hiçbir zaman söz vermedim ve futbolcularla yapmaya çalıştıkları saçmalıklar hakkında söylentiler duymuştum. Oyun kurucu ve basketbol kaptanı Cal Riggs, çürük bir prezervatif kullanan bir kız tarafından yakalanmıştı. Aslında prezervatife bir delik açmıştı. Neyse ki o kızla hiç yatmadım. Diğerleriyle birlikte dolaşıyordu, karnı yavaşça şişiyordu ve onlardan birinin beni tuzağa düşürmesine asla izin vermeyeceğimi biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, tutuklanmalıydı.

Yine, *beni rahat bırak* politikamı destekleyecek bir şey daha. İşte o zaman sadece diğer okullardan kızlarla takılmaya başladım, bu da buradakileri daha da kararlı hale getirdi, öyle görünüyordu.

Küçük bir figür kafeteryaya girene kadar kızlar başlarını çevirip ağır giyimli kişiye şüpheli bakışlar atarak duvar boyunca dolaşıp oturacak bir yer aradılar ve sırtlanlar gibi birbirlerine başladılar. Neden, ah neden bu kızları becerdim?

Çünkü sen azgın bir ergensin, Hayden. Başka ne sebebi olabilir ki?

Okulun yeni dedikodu odağı Bayan Madeline King'e bakmak için gözlerimi açtım. Ama bir kızın üzerinde gördüğüm en büyük lacivert kapüşonlu tişörtün, bol kot pantolonun, dizlerinde deliklerin ve tamamen parçalanmak üzereymiş gibi görünen bir çift eski spor altında tamamen gizlenmişti. Bu beni şaşırtmadı. Phoenix Evi hakkında her şeyi biliyordum. Daha önce yaşadığı yer ve başına gelenler hakkındaki söylentiler doğruysa, ailesinin çıkarılmıştı.

Sırtını duvara dayamış, benimkine bitişik boş bir masaya doğru aceleyle ilerleyişini dikkatle izledim. Başlığın altından çenesini ve birbirine sıkıca bastırılmış pembe dudaklarını seçebiliyordum. Sandviçi açmadan önce yüzünü çevirerek odanın bir girişini ve diğer taraftaki acil çıkışı kontrol etti

getirmişti ve ürkek, küçük bir ısırık aldı. Bana korkmuş bir sincabı anımsattı... küçük, tetikte, masum bir havası vardı.

Her neyse.

Elimi koyu renkli, dalgalı saçlarımda gezdirdim ve bugünün bir an bitmesini dileyerek esnedim. Eve gitmek ve babamla arka taraftaki garajda biraz çalışmak istiyordum. Onunla sessizce oturmak benim en mutlu olduğum yerlerden biriydi. Ara sıra Maverick de bize katılırdı ve ben de elektrikli aletlere girmesin diye ona göz kulak olurdum. Çocuk yürüyen bir kasırgaydı, her şeyin içine girerdi. Şimdi on iki ve on yaşında olan kız kardeşlerim arabaları ve bisikletleri daha az , bu yüzden evin etrafında küçük gölgeler gibi annemi takip ediyorlardı, ancak Charlotte son zamanlarda makyaj yapmaya başlamıştı. Onun erkeklerle ilgilendiğini düşündükçe ofluyordum. Etrafta dolanmaya çalışanlara Tanrı yardım etsin. Onları öldürürdüm.

Madeline King'in oturduğu masadan, Phoenix House'da kalan kızlardan biri olarak tanıdığım Andrea Walsh ona katıldı. Bulanık kızıl saçları yüzünü kapatacak şekilde geriye doğru toplanmıştı ve ev arkadaşına gülümsedikten sonra onunla sessizce konuşarak onun yanına oturdu. Zavallı Andrea... çektiği sıkıntılar beni biraz yumuşatmıştı. Phoenix Evi'ndeki kızların çoğu öyleydi. Uğraşacak yeterince dertleri vardı ve hepsi olmasa da çoğunun benden korktuğundan emindim. Theo'nun çarpık burnu ve yaralı ağzı neler hatırlatan ağır bir hatırlatmaydı. Partilere gitmemin bir başka nedeninin de "Anka Kızları" olduğunu kimsenin bilmesine gerek yoktu, böylece onlardan gizlice sağlayabilirdim. Bir keresinde zavallı Andrea'nın kurban olması gibi... O partiyi atlamıştım.

Annemi ve onun geçmişini düşündüm. Elimden gelse bunun bir başkasının başına gelmesine izin vermezdim. Ne yazık ki, bunu bir kez yapamamıştım ve işte o zaman Andrea bir kurban haline geldi.

Yuvada kalan kızları diğerlerinden ayıran bir başka şey de, düzenli ailelerden gelen çocukların çoğundan çok daha iyi olmalarıydı. Büyükbabam J burayı desteklediği için annem ve babam beni kışın kar küremek ya da yazın çim biçmek gibi gönüllü işlerde çalıştırırlardı. Annem ayrıca

Kızlar için kurabiye ve benzeri şeyler pişirir ve ara sıra kontrol etmek için uğrardı. Sonunda dizindeki rahatsızlık nedeniyle yerel stüdyoda bale öğretmenliğini bırakmak zorunda kaldığında, eve giderek daha fazla zaman ayırdı.

Sandalyemden kalkıp arkamı döndüm, bana doğru bakan herkesin farkındaydım ama hepsini görmezden geliyordum, yine de birlikte oturan, fısıldaşan, başlarını yemeklerine eğmiş iki Anka kızının çok iyi farkındaydım.

"... pek bir şey yok, kardeşim... çok fazla malzeme var..."

"... o çok cılız. Benim kocaman aletim onu ikiye böler."

Okuldaki çocukların söylediği kaba sözler kafamda çınlarken, yüzüne bakmaya çalışarak ona baktım ama kapüşonu yerinde duruyordu ve onu gözden saklıyordu. Önemli bir değildi. Gerçekten umursadığımdan değil. Sadece herkes gibi ben de yeni hatunu merak ediyordum.

Yine de masasının önünden geçerken içimden bir ses ona bir kez daha bakmamı söylüyordu. Tereddüt ettim, adımımı durdurdum ve durduğumda, sanki çok yakın yürümem onu rahatsız etmiş gibi kendi içine doğru büzüldü. Gözlerimi devirmek istedim, ama kendini tutuşundaki korkuyla ilgili şey beni bir an duraklattı ve sonra devam etmek için kendimi zorladım. Eğer o da diğerleri gibi çekinip benden kaçacaksa, endişelenmem gereken bir kişi daha eksilmiş olacaktı. Şimdi, Theo Hebert... O her zaman gardımı aldığım biriydi. Yüzünü mahvettiğim için bana borcunu ödemek istediğini biliyordum. Yıllar önce olmasına rağmen aramızdaki her şeyin bitmediğini biliyordum ve onun ve arkadaşlarının yanından geçerken sessiz ve temkinliydiler. Ama kimse hareket etmedi ya da takip etmedi. Sanırım bugün de olmayacaktı.

Beden Eğitimi dersinde, yıl sonuna bu kadar yakınken, aralarından seçim yapabileceğimiz seçeneklerle hemen hemen kendi başımıza bırakıldık. Ya

Spor salonunda hangi aktivite varsa ona katılmak için dışarı çıkar ya da ikinci kattaki spor salonuna bakan ağırlık odasını kullanırdım. Theo ve diğerleri neredeyse her zaman dışarı çıktıkları için ben her zaman ağırlık çalışmayı tercih ederdim. Yine küçük, pis kokulu alana adım attığımda burada olduklarını görmek beni hayal kırıklığına uğrattı, sadece tabandan tavana cam pencerelerin yanında toplanmış, içeride bir şeyler yapmayı seçen öğrencilere bakıyorlardı. Onları görmezden gelerek odanın diğer ucuna geçtim, böylece ben kaldırırken arkamdaki herkesi aynada görebiliyordum.

Theo ve arkadaşlarının yanından geçerken heyecanla mırıldandıklarını duyabiliyordum: "Kahretsin... tüm o kıyafetlerin altında bunun olduğunu kim bilebilirdi?"

Madeline King.

Nedense ilgilim yeniden canlanmıştı. Bu kızı neden bu kadar merak ediyordum? Normalde zahmet etmezdim ama büyük beden kıyafetler içinde yüzen o küçük figür nedense dikkatimi çekmeye devam ediyordu. Aşağıya baktığımda beden eğitimi öğretmenlerinin o zavallı piçleri koşu için hazırladıklarını fark ettim. O çocuklar bugün yanlış seçim yapmışlardı. Her zaman içeride kalmayı tercih eden kızları seçebiliyordum, onları klimalı spor salonunu sıcak güneşe tercih eden tükenmiş öğrenciler takip ediyordu. Ama sıranın en sonunda, acil çıkışa en yakın yerde yeni biri vardı ve onu gördüğüm anda donup kaldım...

Okulun verdiği, hepimizin ter dökerken takmak zorunda olduğu, her zamanki spor bandı takıyordu. Lacivert eşofman ya da şort, nasıl tercih edersek, ve önünde bir ayı olan kırmızı bir tişört. Üzerinde eşofman ve tişört vardı ama bu kıyafetler okul tarafından verildiği için üzerinde yüzmüyordu, daha çok oturuyordu. Yüzünü gizleyecek bir kapüşon olmadan ve saçları at kuyruğu şeklinde arkadan bağlıyken, sonunda herkesin görebileceği şekilde ortaya çıkmıştı.

Gözleri kocaman açılmıştı ve buradan bile ne kadar üzgün olduklarını görebiliyordum. Kaşları çatılmıştı ve alnında küçük bir çizgi oluşmuştu, sanki üzerine saldırılmasından korkuyormuş gibi etrafındaki insanları dikkatle izliyordu. Ağzı benimki gibi dolgundu, ama benimki doğal olarak bir tür sırtışa dönüşürken, onunki çenesini sıkıyormuş gibi sabitti. Solgundu, vücudu minyondur ve saçları biraz dalgalı koyu sarı renkteydi. Dikkat çekici değildi.

Ve yine de...

Tıpkı diğerleri gibi ben de kendimi ona bakarken buldum. Neden bakmaya devam ettiğimi, onun esnemesini izlediğimi bilmiyorum. Gömleğini önünden ve yanlarından çekip çıkarırken bu kadar açıkta olmaktan rahatsız olmuş görünüyordu, kumaşın tenine yapışmasından nefret ediyormuş gibi geriniyordu. Kıpırdamadan durduğunda kollarını vücudunun önünde kavuşturmuş, kendini kucaklamış, fark edilmeme umuduyla küçülmüştü. yazık ki, ben de dahil olmak üzere, elli adım hemen herkesin dikkatini çekmişti. Ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu ve gülümsemesini ne kadar çok görmek istediğimi düşündüm. Tuhaf...

Yüzünü çevirdiği anda içine düştüğüm tuhaf trans halinden çıktım. Bu da neydi böyle?

Başımı sallayarak ağırlıklara geri döndüm, kaldırırken nefesime ve duruşuma odaklandım, bir yandan da odadaki diğer herkesi dinliyor ve izliyordum, gafil avlanmak istemiyordum. Sanırım Bayan Madeline King'le ortak noktamız da buydu... Bu okuldaki çocuklara hiç güvenmiyorduk.

"O becerilebilir. Bana bir hafta verin, o da koltuk değnekleriyle dolaşmaya başlasın." Arkadaşları kıs kıs gülerken Theo güldü.

Kapa şu lanet çeneni! Son zamanlarda şaşırtıcı derecede sessiz olan bu ses, birdenbire zihnimin gerisinde hırladı ve bir intikamla uyandı. Theo'nun sözleriyle midemde aniden kaynayan o eski öfke kabarcığının patladığını hissettim, yüzünü mahvettiğim günden beri hissetmediğim bir şeydi bu. Ama bu sefer daha sahiplenici bir duyguydu. Kızgın. *Nefret!*

Gerçekten, yara izleri için bana teşekkür etmeli, çünkü bu sadece kızların hoşlandığı "kötü çocuk" imajını yükseltti. Oyununa hiçbir zarar vermedi. Bu yüzden yeni kızın pantolonuna girmek istemesi şaşırtıcı değildi. Her zaman bu şekilde konuşurdu ve bu beni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Ama nedense...

"Dostum, Sawyer'ı yakaladın. Şimdi sıra bende," dedi Spencer Carr hafif bir sızlanmayla. O şimdi daha da iriydi, Theo ise benden biraz daha kısa ve daha zayıftı. Birbirlerinin yang'ının yin'iydiler ve ikisi de bu okulda krallar gibiydiler. Theo ise

Küçük gruplarının lideri olan Spencer, kas gücüydü ve en az arkadaşı kadar dikkat çekiyordu.

Theo solgun bakışlarını Spencer'a dikti, mavi boyalı saçlarını gözlerinin önünden savurdu ve sırtarak ağzının ısırıldı, dişleri oradaki piercing'e çarptı. "İkimiz de ona sahip olabiliriz. Sadece ilk benim olacak. İkinci kez baştan savma iş yapmam."

Karnımdaki o kaynama hissi yine kaynamaya başladı, daha da alevlendi ve halteri başımın üzerine kaldırırken dişlerimi sıktım, aynadaki yüzüme odaklandım, bana bakan gümüş gözler benimkiler değildi. Bir an için, kulaklarım çınlamaya başladığında seslerinin arka planda kaybolduğunu hissettim, arada bir kendini göstermekten hoşlanan o karanlık ses beni aynadaki yansıma başka birine dönüştü.

Ona da arkadaşı gibi yara izi bırak... hadi!

Ağırlığı elinize alın, Theo'ya doğru yürüyün ve kafatasına indirin.

Sonra Spencer'a dönün ve yüzünü cam kırılana ve kırıklar derisine saplanana kadar cam pencereye sokun.

O zaman onları.

Onları pencereden dışarı at, Hayden.

Öldürün onları.

"Tamam." Bir ses beni garip sersemliğimden kurtardı ve ağırlıkları yere düşürmeme saniyeler kaldığını fark ederek başımı salladım. "Eğer ona daha önce ulaşamazsak, Ayla'nın onu Bahar Şenliği'ne davet etmesini sağlarız." Theo'nun ifadesi kafamın içinde korkunç bir akortsuz nota gibi çınladı ve bu ses beni irkiltti.

"Bundan hoşlanmayacak," dedi arkadaşlarından biri, "Ayla mı? Tatilden beri pantolonuna geri dönmeye çalışıyor" dedi ve hepsi güldü.

Ayla... O da pantolonuma girmeye çalışıyordu. her partide Ayla küstahça "konuşmak" için yanıma geliyor, göğüslerini göğsüme bastırıyor, hatta bir keresinde ben onu savuşturmadan önce elini pantolonumun kasıklarında . Kızın bağlanma sorunları vardı. Ama herkesi tanıyor, herkesin işine karışıyor ve kızgın bir chihuahua gibi davranıyordu. Bu yüzden okulun en popüler kızlarından biriydi. Kızlar tarafından korkulan, erkekler tarafından kullanılan ve görünüşe göre dokunulmaz biriydi.

Zehir gibiydi, zehirliydi. Onunla ilgili hiçbir şey bana hitap etmiyor, hatta beni uzaktan bile heyecanlandırmıyordu. İlgilenmediğim gerçeği onu çıldırtıyor gibiydi, çünkü onun varlığına karşı kayıtsızlığım onu her zaman somurtkan bir ruh haline sokuyordu. Yemek masama dik dik bakar ya da koridorlarda biraz fazla yakınımdan geçmeye çalışırdı ve ben de her zaman kasıtlı olarak ona doğru bakmazdım. Çevremde, ayağını öfkeyle nasıl yere vurduğunu ya da ilgisizliğime nasıl ters ters baktığını görebiliyordum.

"Kendisine söyleneni yapacak," diye devam etti Theo, gözleri aşağıda koşuların başlamasını izliyordu, öğrenciler bir duvardan diğerine bir sıra halinde koşuyor, bip sesinden önce varmayı umuyorlardı. Amaç buydu: Hoparlörlerden tiz bir patlama sesi gelmeden önce spor salonunun diğer tarafına ulaşmak. Ve her seferinde, daha hızlı bir şekilde art arda çalışıyordu, bu da her deparda daha hızlı koşmanız gerektiği anlamına geliyordu. Bu tempoyla ilgiliydi ve şimdiye kadar birinin ulaştığı en yüksek seviye on beşti ve dört etap boyunca kendi başlarına koşuyorlardı. Bip Sprint tam bir cehennemdi.

"Benimkini alacak," diye usulca konuştu Theo, Madeline King'in ilk bip sesi duyulmadan çok önce kolaylıkla diğer tarafa geçmesini izlerken, "Ve sonra orada yatıp Spencer'inkini alacak. Ve eğer bu konuda tek kelime ederse, hayatını cehenneme çeviririm. Sanki saklanabileceği bir ailesi var, değil mi?"

Öldür onu, gümüş gözler kara kaşlarımın altından bana bakıyordu, öfkeli, vahşi, midemdeki o yanma artık öfkeye dönüşüyordu, *Oraya git ve öldür onu Hayden!*

Onları pencereden atın... kırık camı alın ve derilerine oyun, onlara bir gülümseme verin... ayak bileklerinden sürükleyin ve tren raylarına atın... Lockemiye'deki vadiye atın-

Tanrım, lanet olsun! kaybediyordum... kaybediyordum!

Ağırılığı hızla yere bıraktım ve mindere çarparak ağır bir şekilde yere düştü, döndüm, bizi denetleyen antrenörümüzü görmezden geldim, göz ucuyla ben geçerken diğerlerinin benden dikkatle uzaklaşmasını izledim. Nefes alışım düzensizdi ve onu yavaşlatmak, havayı burnumdan içeri çekmek, iki kalp atışı boyunca tutmak ve sonra nefesimi vermek için tüm öz kontrolümü kullandım, ama öfkemle titremekten kendimi alamadım. Koşarak çocukların odasına gittim,

Kendi kafamdaki düşüncelerden dehşete düştüm. Lavabolardan birinde suyu akıtarak ellerimi kavradım ve yüzüme birkaç kez su sıçrattım. Nefes nefese, saçlarım hafif nemli ve yüzümden su damlarken, aynaya bakmak için bakışlarımı kaldırdım ve arkamdan bakan bir canavar görmeyi bekledim. Ama o sadece bendim. Hayden.

gelmem gerekiyordu.

O pisliklerin tanımadığım bir kız hakkında konuşmaları neden beni bilmiyorum ama kendimi kaybetmeme izin veremezdim. Bir daha olmaz. Annem ve babam, Theo ile olanlara benzer bir şey tekrarlanırsa okuldan atılacağımı açıkça söylemişlerdi. Bu yerle işimin bitmesine çok yaklaştım. Şimdi bunu berbat edemezdim. Ama onu her düşündüğümde, göğsümde garip bir his yükseliyor, rahatsız edici bir şekilde kıvrılıyordu. *Baştan çıkarma*.

Bu yüzden spor salonundan çıktım, tek başıma duş almak ve günün son dersi için üstümü değiştirmek üzere erkenden soyunma odalarına gittim, neyse ki bu ders seçmeliydi ve benim favorimdi. Fotoğrafçılık.

Fotoğrafçılık kolaydı, sessizdi ve yalnız kalabiliyordum. Karanlık odayı diğer çocuklarla paylaşmak zorunda olsam da, çekim yapmak için kendi başımıza dolaşmakta özgürdük, bazen spor etkinlikleri, oyunlar veya benzerlerinin fotoğraflarını çekmek için okul gazetesi için gönüllü olurduk. Diğerleri koridorlarda dolaşırken, sıralardan birinde oturup bir sonraki projelerini planlarken ya da ev ödevlerini yaparken biz sınıfa girip çıkıyorduk, genellikle aynı anda sadece ikimiz karanlık odayı kullanıyorduk. Ama benim için bu sınıf Ashland'dan sonsuza dek çıkış biletimdi.

Tüm fotoğrafçılığımı hafta sonları ya da okul dışında yapıyordum. Kimsenin bildiği kadarıyla bu ders için hiçbir şey yapmamıştım. Sadece öğretmenim hangi fotoğrafların bana ait olduğunu biliyordu ve en sevdiği fotoğraflar olduğu için bunları yerel gazetede isimsiz olarak yayınlıyordu. Fotoğraf makinemi alıp seyahat etmek, dünyayı keşfederken çektiğim fotoğraflar için para almak istiyordum. Bayan Mills biraz hippiydi, bu yüzden ne tür şeylerin bana A getireceğini biliyordum. Çektiğim diğer fotoğraflar benim içindi.

Ama bugün masalardan birinde oturmuş, bu akşam için verilen matematik ödevi üzerinde çalışıyordum; karanlık odayı kullanmak ya da fotoğraf makinesini teslim etmek için sadece birkaç çocuk içeri girerken başım önüme eğik bir şekilde çalışıyordum. Spor salonunda yaşadığım öfke yüzünden çok sarsılmıştım ve

sakinleşmek için. Bu yüzden okul ödevlerimle meşgul oldum, Geometri'ye odaklanırken herkesi görmezden geldim. Fotoğrafçılıkta, zihnimin dağılmaya başlayabileceği çok fazla zaman ve sakinlik var ve ben sadece kendimi tekrar heyecanlandırıyorum.

"Affedersiniz, Bayan Mills?"

Tatlı, sessiz bir ses beni son on dakikadır baktığım sonsuz denklemlerden ve üç boyutlu şekillerden uzaklaştırdı ve kirpiklerimin altından başımı kaldırıp onu gördüm... Madeline'i. Kapının girişinde durmuş, geniş gözleriyle neredeyse boş olan çalışma odasını, alışılmadık şekilde yerleştirilmiş masaları, fen laboratuvarı masalarını, malzeme raflarını ve karanlık odanın kullanımında olduğunu gösteren parlak kırmızı ışıklı arka kapıyı süzüyordu.

Bayan Mills gülümsedi ve bileğine taktığı yüzlerce boncuklu bileziği birbirine vurarak ona içeri girmesini işaret etti. "İçeri gelin, içeri gelin! Siz Madeline King'siniz, değil mi?"

"Maddy," diye düzeltti onu, hafifçe gülümseyerek, ama sessizce yaklaştı. Yine kazağını giymişti ama kapüşonu açıktı, koyu sarı saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde geriye taranmıştı, uzun perçemleri bebek gibi yüzünü çerçeveliyordu.

"Maddy! Fotoğrafçılık 12'ye hoş geldiniz! Anladığım kadarıyla Phoenix House'da ikamet ediyorsunuz?" Bayan Mills, kızın imzalaması için kendisine uzattığı formu kontrol ederek sordu.

"Öyleyim," diye mırıldandı, sırt çantasını göğsüne bastırarak.

"Pekala, sorun değil. Bu ders için öğrencilere ödünç verdiğim kameralarım var. Git ve dolaptan bir tane seç," diyerek ona bir dizi anahtar uzattı.

Madeline ya da Maddy bu bilgi karşısında şaşırılmış görünüyordu. Belki de diğer okullarında bizimki kadar güven veren öğretmenler yoktu? Bunu bilemem. Ama anahtarları tereddütle de olsa aldı, o dolgun alt dudağını çiğnerken gergin görünüyordu, dikkatimi çekti ve bana geniş bir alan bırakarak arka tarafa doğru dolaştı.

Bu hoşuma gitmedi. Ve *bu* düşünce çok . Tıpkı onun yüzünü her gördüğümde hissettiğim o garip aşinalık hissi gibi. Başımı salladım ve matematik ödevime yeniden odaklanmaya çalıştım ama Bayan Mills ve Maddy King arasında geçen her şey

Dikkat. Öğretmenimiz sınıf bilgisayarlarından birinde oturum açmasına yardımcı oldu ve seçtiği fotoğraf makinesini nasıl kullanacağını, odağı ayarlamaktan flaşı ayarlamaya onunla en iyi nasıl çekim yapılacağına kadar her şeyi öğretmek için bir program açtı. Bana arkasını dönmüşken sık sık ona baktım ve kendimi, gözlerini bir kez daha görebilmek için ona bakmasını isterken buldum. Çok üzgün görünen o geniş gözleri...

Ama yapmadı. Muhtemelen o da herkes gibi bakışlarımla karşılaşmaktan korkuyordu. *Bu* ağzımda ekşi bir tat bıraktı. Bu beni neden geriyordu?

"... okul yılının bitişini kutlamak için Haziran ortasında sahnelenecek okul oyununu fotoğraflayacak gönüllüler arıyorum. Size ekstra kredi verebilirim!"

Yeniden odaklandım ve Bayan Mills'in Maddy'yle geçen ay bana katılmam için yoğun bir şekilde ima ettiği kayıt hakkında konuşmasını dinledim. Görünüşe göre şimdi de yeni kızı dahil etmeye çalışıyordu.

Bayan Mills konuşmaya devam ederek Madeline King'e işin neleri gerektirdiğini anlatırken gözlerim hemen sandalyedeki donmuş figüre kilitlendi. Maddy oturduğu yerde kaskatı kesilmişti, Bayan Mills'e ait olan ve omzunda duran elin altında bir heykel gibi hareketsizdi. Aslında Maddy'nin omuzları kamburlaşmış, başı başka yöne doğru eğilmişti ve sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremesem de başka tarafa baktığından emindim. Fiziksel temastan son derece rahatsız olmuştu. Öğretmenimiz bunu nasıl görmemişti?

Elini çek. Ayağa kalk ve ona dokunmaması için elini tokatla!

Tanrım, o ses bugün hiç susmayacaktı ama aynı zamanda söylediği hemen hemen her şeye katıldığımı fark ettim... özellikle de Maddy konusunda. Bir kez olsun, sadece şiddet yoluyla adaleti arzulamıyordu... orada bir *istek* vardı. Daha önce yaşadığım o baştan çıkarma hissi, bildiğim tüm hislerden daha güçlü bir şekilde geri geldi.

"Tabii, sanırım," kız, sesi zar zor duyuluyordu.

"Oh harika! İsminizi yazıyorum. Kameranıza alışmak, oynamak ve pratik yapmak için birkaç haftanız olacak." Bülten panosuna iliştilmiş bir sayfaya doğru koştu ve birçok boş satırdan birine adını karaladı. "Böylece açılış gecesine kadar hazır olacaksın. Ayrıca gösteriyi ücretsiz izleyebileceksin, bu da harika bir şey-"

"Ben de yapacağım Bayan Mills."

Sesim ben durduramadan odayı bir bıçak gibi keserek ve kendimi oldukça şaşırmış bir Bayan Mills ile karşı karşıya buldum.

"Gerçekten mi, Hayden?" Durduğunda sesi şok olmuş gibiydi, kalemi çarşafın üzerinde asılı kalmıştı. Şaşkınlığı için onu suçlayamazdım. Okuldaki en iyi fotoğrafçı ve Shakespeare'in Bir Yaz Gecesi Rüyası'nın yerel gazete için fotoğraflarını çekmeye gönüllü olmam için haftalardır peşimden koşuyordu. Gönüllü getireceği ekstra kredilere ihtiyacım olmadığı için bu teklifi geri çevirmiştim. Ama nedense şimdi kendimi fikrimi tamamen değiştirmiş ve nedenini bilmeden bulmuştum.

"Evet, fazladan kredi işime yarayabilir," diye yalan söyledim. *Neden yalan söyledim ki? Neden ? Benim sorunum neydi?*

"Mükemmel!" dedi heyecanla, Maddy'ninkinin altına benim adımı yazarken. Yemin ederim, bu kadın yürüyen, konuşan, zıplayan bir mutlu enerji topuydu... sönmesi imkansızdı. "Siz ikiniz harika bir takım olacaksınız, eminim! Siz ikiniz tiyatroyla tanışsanız iyi olur."

Maddy fotoğraf makinesini ve eski püskü kot çantasını toplamak için arkasını döndü. Ayağa kalkarken başını eğdi ve bir kenarda durup beni bekledi. Kafeteryada gördüğüm o ürkek küçük sincap gibi gergin görünüyordu. Kitaplarımı ve eşyalarımı kendi çantama tıktırırken Bayan Mills yanına gitti ve elini tekrar omzuna koydu. "Hayden harika bir fotoğrafçıdır. Emin ellerdesin!"

Öğretmenimizin parmakları onu kavrar kavramaz kız irkildi ama yaşlı kadın onun rahatsızlığından habersiz görünüyordu. Maddy kolunu silkti ve koridora çıktı, hala bir fikri olmayan Bayan Mills ile arasına mesafe koydu.

"Ona yardım et, tamam mı Hayden?" Ben yanından geçerken ciddiyetle söyledi. "Kullandığı kamerayı biliyorsun."

"Tabii, peki hanımefendi?" Kapı aralığında durakladım, arkama bakmadan, "Ona dokunmandan hoşlanmıyor," diye tersledim. Koridordaki yalnız figüre katılmak için dışarı çıktım, tepkisini görmeyi beklemedim çünkü umurumda değildi. Maddy'nin rahat olmadığını fark etmeliydi; Phoenix House'da kaldığını bildiği için ona daha dikkatli davranmalıydı. Ama yapmadı. Böyle müdahale etmek zorunda kalmamalıydım.

Kendimi üzgün küçük insanın yanında bulduğumda, şaşkınlıkla başını kaldırdı. İri gözleri bana bakıyordu, orada bir takdir parıltısı vardı, ama bu başka bir şeyle karışmıştı... kafası karışmış gibiydi ve yanaklarına pembenin akmasına neden oldu. Ağzının kenarının hafifçe kalkmasını izledim ve beni duyduğunu anladım. Kendimi o gözlerde kaybolmuş buldum... parlak ela, gri ve yeşilin tonları, etraflarında dalgalanan uzun koyu kirpiklerle birleşmişti. Çok hüzünlü gözlerdi ama... aynı zamanda o kadar hipnotik ve güzellerdi ki donup kaldım. En neden onunla burada durduğumu unutmuştum.

O gözler... Onları tanıyordum. Onları tanıyordum, ama... nereden tanıyordum?

"Tiyatro nerede?" Yumuşak bir sesle sordu, sesi her zamanki gibi sessizdi.

Kahretsin... bu doğru. Tiyatro. "Bu taraftan," diye homurdandım ve kendimi uzaklaşmaya zorladım, ancak onun hafif ayak seslerini duyduğumda rahatlardım.

Yaklaş... Bırak yaklaşsın...

Onu yanımda istedim, ama Maddy aramızda dikkatli bir mesafe bıraktı, yaklaşık üç metre, ki bu benim hoşuma gitmeyecek kadar uzaktı. Belki de okuldaki diğer çocuklar ona benden bahsetmişlerdi ve o da korkmuştu. Benimle hiçbir şey yapmak istemediği düşüncesi ve aramızda mesafe olmasını istemesi beni biraz sinirli hissettirdi. Sanki beni başka bir pislik olarak görmesi beni rahatsız etmişti. Şimdi, bu beni neden rahatsız etsin ki?

Ona karşı sabırlı ol, Hayden. Yeterince şey yaşadı.

Bu doğru. O bir Anka Kızıydı. O yerde olmasının tek nedeni benim asla anlayamayacağım bir yerden gelmiş olmasıydı. Ona herhangi biri gibi davranamazdım. Bundan daha iyisini hak ediyordu. Bu yüzden aramıza koyduğu boşluğa saygı duydum, rahat ve dikkatli bir şekilde , onu ürkütmemek için yolum kasıtlı ve kesindi. Ona benim hakkımda, Theo'ya yaptıklarım ve ailem hakkında bir şeyler anlatılıp anlatılmadığını merak *ettim*. Beni şimdiden yargılıyor muydu?

Sana gülümsedi, Hayden. Bir şeyin yok. Sadece rahatla.

Tamam, rahatla. Ama yine de onu daha yakınımda istiyordum. "İşte."

Bir çift kapının önünde durmuştuk, babamın bana centilmenlik hakkında öğrettiklerini hatırlayarak bir tanesini onun için açık tuttum. Bunu diğer kızlar için hiç yapmamış olsam da, kendimi şimdi Maddy için yaparken buldum.

Ötedeki oda zifiri karanlıktı ama tiyatro kullanılmadığı zamanlarda hep karanlık olurdu. Maddy'nin gözleri endişeden aniden korkuya dönüştü, irileşti, ürkek bir adım atıp başını hararetle sallarken yüzündeki azıcık renk de kayboldu, "Hayır," dedi kısık bir sesle. Sırt çantasını neredeyse bir kalkan gibi sıkıca göğsüne bastırdı, karanlık bilinmeyene girmenin dehşeti saniyeler geçtikçe daha da belirginleşiyordu.

Başımı ona doğru eğdim, acaba gerçekten *karanlıktan* korkan ben değil de o muydu? Çocukken bir gece lambam vardı ama şimdi, on yedi yaşındayken, bu çocukluk korkusunu uzun zaman önce aşmıştım. Bakışlarımdan kaçtı, gözleri spor salonunda olduğu gibi her yöne daldı, bir çıkış aradı.

Korkuyor... bunu fark etmek beni çok etkiledi ve anında kendimi onu rahatlatacak bir çözüm ararken buldum. Yüzündeki o endişe titremesini görmek hoşuma gitmiyordu. Bunu düzeltecektim.

Tek kelime etmeden, tam olarak nereye gittiğimi bilerek odaya girdim ve kapı arkamdan yavaşça kapanmaya başlarken ışığı yaktım ve bekledim. Salon ışıkları hâlâ loştu, sahnenin arkasındaki karanlık noktalara ulaşmıyordu ama bunun onu rahatlatmaya yeteceğini umuyordum.

Onu acele ettirmeyin. Bırak kendi kendine sana gelsin.

Tam hiç gelmeyeceğini düşündüğüm anda, parmakları kapı tamamen kapanmadan hemen önce kapıyı yakaladı ve aralıktan baktı. Görmek çok güzeldi, gergin bir geyik gibiydi, masum ve güzeldi ama meraklıydı.

Bir nefes aldı ve kapıyı içeri girecek kadar açtı. Sırt çantası hâlâ göğsündeydi, bakışları hemen beni buldu. Kenarda duruyordum, onun en az on metrelik sınırının oldukça dışında ve sanki güvende olduğundan emin olmak istercesine derin bir nefes daha aldı.

Güvende olduğunu düşündüm.

Tiyatro, oturma için üç kademeli bölümler halinde düzenlenmişti, hepsi aşağıdaki sahneye doğru açılıydı ve dört koridor onun durduğu yerin üstündeki platforma çıkıyordu. Ben ise koridorlardan birinden aşağıdaki karanlık sahneye doğru ilerledim, sırt çantamdan fotoğraf makinemi çıkardım ve bir gümbürtüyle yere bıraktım. Ardından, onu görmezden geliyormuşum gibi görünürsem biraz rahatlayacağını umarak alanın fotoğraflarını çekmeye başladım.

Ne zamandan beri birinin yanımda rahat olmasını önemsiyorum? diye düşündüm ama göz ucuyla onu dikkatle izlerken bu düşünceyi kafamdan silip attım. Merdivenlerden aşağı inmiş, bir koridorun yarısında durmuş, daha önce hiç tiyatro görmemiş gibi huşu içinde etrafına bakınıyordu. Bu bir lise için fena değildi. Koltuklar koyu kırmızı kumaştandı, koridorlar kraliyet mavisi halılarla kaplıydı ve yanlardaki duvarlarda altın lambalar sıralanmıştı. Ama annemin beni Ashland'da götürdüğü tiyatrolar çok daha abartılıydı.

İkimiz de sahnenin etrafında yavaşça yürürken konuşmadık, daha önce birçok kez burada bulunmuş olmama rağmen keşfediyormuşum gibi davrandım. Sadece gardını biraz düşürmesini istiyordum ve ilgisiz davranırsam biraz gevşeyeceğini düşündüm. Yine, neden umursuyordum ki? Ama aramızdaki sessizlik rahattı. Akılsız konuşmalardan nefret ederdim. Bu... huzur vericiydi.

Yaptığım şeyi bıraktığımı fark etmemiştim, ta ki gözlerini üzerimde bulup baktığımı fark edene kadar.

"Bu... güzel," dedi beceriksizce, durduğu yerde biraz kıpırdanarak.

" değil," diye mırıldandım ve isteksizce arkamı döndüm, aynı şeyi yapmak için B'ye dönmeden önce C oturma bölümünü çektim. Ona tekrar baktığımda fotoğraf makinemi kaldırdım, çekime devam etmek istiyordum ama duraksadım, "Fotoğrafa istemiyorsan çekilmeni öneririm."

O yapmadı. Neden bilmiyorum ama olduğu yerde kaldı, bana doğru bakıyordu, gerginliği değişmişti. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Korkusu yavaş yavaş azalıyor, yerini merak ve ilgiye bırakıyordu. Ben de odaklandım ve sahneyi çekebilmek için dönüp ilk koltuk sırasına doğru ilerlemeden önce fotoğrafımı çektim. Ashland'daki tiyatro gibi yükseltilmemişti, bunun yerine tamamen yerdeki koltuklarla aynı seviyedeydi ve herkes aşağıya bakıyordu. Bana gördüğüm kolezyum fotoğraflarını hatırlattı; seyirciyi çevrelemek yerine, alanın sadece üçte birini kaplıyordu.

Odada dolaşırken beni izledi, sahneyi çekmek için merdivenlerin bir koridorundan yukarı çıktım, sonra aşağı inip başka bir koridordan yukarı çıktım. Nedense onun bana baktığını bilmek *heyecan vericiydi* ve bu düşünceyle kalbimin biraz daha hızlı fark ettim. Kendimin bilincinde olarak etrafta dolaştım, umursamıyormuş gibi davranmaya çalıştım, oysa her geçen saniye daha da belirginleşiyordu. Hem de çok önemsiyordum. Her geçişte dikkatliydim, daha önce belirlediği sınırı asla geçmediğimden emin oldum, ne kadar istesem de çok yakınından geçmeden geçmek için birkaç adım aşağı indim. Ona uzanmamak için fotoğraf makinemi kavradım.

"Yani... sadece gösterilere katılıp okul gazetesi için fotoğraf mı çekeceğiz?" diye sordu, ben odayı incelemek için uzak merdivenlerden en tepeye çıkarken. Çantasını koltuklardan birinin üzerine indirdi ve kendi fotoğraf makinesini çıkardı, benim liderliğimi takip ederek durduğu yerden sahnenin çekerken belirsiz bir şekilde onunla oynadı.

"Okul gazetesi için değil ama kasaba için, evet," dedim, kameramı kaldırıp tüm oturma alanının fotoğrafını çekerken onun duyabileceği kadar yüksek sesle, flaşta onu yakaladığımdan emin olarak. "Bu olacak

yeterince basit olacak. Zaten okulda kimse yerel gazete okumuyor, dolayısıyla çekimlerimiz berbat çıkarsa kimse fark etmez."

"Bayan Mills yapacak," dedi düşünceli bir şekilde, sahneye doğru birkaç gergin adım atarak.

"Evet, şey..." Omuz silktim ve aşağı inerken bir shot daha aldım. "Bizim lehimize çevirmek için yeterince kolay. Ve sadece kaydolmakla otomatik geçiş hakkı kazanıyoruz, yani önemli bir şey değil." Fotoğraf makinesi konusunda yetenekli olduğumu biliyordum, bu yüzden Maddy'nin fotoğrafları berbat çıkarsa bile benimkilerin dayanacağından emindim. Olmazsa da Bayan Mills'i iyi tanırdım ve gönüllüleri her zaman takdir ederdi. Endişelenecek bir şey yoktu.

"İyi birine benziyor," diye atıldı Maddy, sahnenin siyah zemininin ortasında olduğu yerde dönerek. Zemin onun altında gıcırdıyordu, gösteri yaparken rahatsız edici bir durumdu ama okulun bunu düzeltecek parası yoktu. Onu sahnede dururken, bakışları salonda gezinirken görünce durdum ve gardının izin verişini, o parlak gözlerin perdeleri ve boş koltukları hayranlıkla süzüşünü izledim. Kendime engel olamadım. Seyirci bölümünde bana doğru dönüp baktığında, onu bir anda yakalayarak bir fotoğraf daha çektim. Biraz gülümsedi, görüşünü netleştirmek için gözlerini kırptırdı, ancak geçici olarak silahsızlandırıldığı için saldırıcağı gibi bir adım geri attığını görünce hayal kırıklığına uğradım. "Ne düşünüyorsun?"

Oturma düzeninde ilerleyip orta arka duvara yakın bir yer bulduğumda fotoğraf makinemi boynuma astım. Bu okulda başka bir öğrenciyle konuşmak biraz tuhaftı. Uzun zamandır bu koridorlarda ve sınıflarda sessiz kalmıştım, sadece bir öğretmen bana hitap ettiğinde konuşuyordum. Bu değişiklik, iyi hissettirdi... hoş. başka bir çocukla konuşmayı düşündüğümde, hemen geri çekildim ve bu beni vurdu. Biriyle konuşmak güzel olduğundan değil... sadece *onunla* konuşmak güzeldi.

O beni izlerken fotoğraf makinemi tekrar elime aldım, vizörden baktım ve bir daha çektim. Tekrar gözlerini kırptırdı ve sinir bozucu davranıyormuşum gibi başını salladı, ben de gözlerini devirince sııttım. "Bence birkaç provaya katılmalı ve uygun ışıkla daha iyi hissetmeliyiz."

Yüzünü buruşturdu, sanki bir lise oyununun provalarına katılma fikri yapılacaklar listesinin en başında yer *almıyormuş* gibiydi ve onu suçlayamazdım. Ancak bu düşünce karşısında burnunu kırıştırması çok şirindi ve kendimi kıkırdarken buldum. Ama nazlı bir şekilde onunla daha fazla zaman geçirmek için bir neden bulmaya çalışıyordum.

"Biliyorum, biliyorum... Geceyi nasıl geçireceğim konusunda benim de ilk tercihim değil. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, tiyatrocı çocuklar o kadar da kötü değil. Kendilerini biraz *fazla* kaptırabilirler ama bence bu Shakespeare'i yarım yamalak oynamalarından iyidir." Onu ikna edebileceğimi umuyordum, çünkü tek düşünebildiğim zamanımın tükenmekte olduğuydu. Ve onunla geçireceğim bu tek dersten daha fazlasını alacağıma dair güvence istiyordum. Zil her an çalabilir, onu benden alabilirdi ve göğsümün derinliklerinde bir şey bu düşünceden nefret ediyordu.

Kaçmasına izin verme, diye tısladı ses. *Onu yakınında tut, Hayden.*

"Hiç tiyatroya gitmedim" diye mırıldanırken sesi hüzünlü bir hal aldı. Yavaşça olduğu yerde döndü ve kenara çekilmiş çok sayıdaki karanlık perdeye baktı. Aralarındaki karanlık boşluk sahne arkasında bir yere açılıyordu ve oradaki gölgelerden ürperdi. Küçük bir adım uzaklaşıp bana yaklaştığında, kendini beğenmiş bir şekilde fark ettim.

Evet, karanlıktan korkuyordu.

Ama bunun muhtemelen çok iyi bir nedeni olduğunu biliyorsun, Hayden. "Ben olsam lise gösterilerini gerçek oyunlardan saymazdım," dedim, ses tonumu yumuşatarak, onu izlerken kendimi taşıdığım kaygısız ve ilgisiz halimin kaybolmasına izin verdim. Sesindeki sahtelikten nefret ediyordum. "Ama şehirdekiler harika."

"Gerçek gösterilere gittin mi?" Benden bunu beklemiyormuş gibi kaşlarını çatı. Anlıyorum. Eski bir MC kıyafetiyle ortalıkta fırtına gibi esen birinin tiyatro ve balelere ilgi duyması beklenemezdi.

"Annem eskiden balerindi," diye açıkladım, orta koridorlardan birindeki sandalyelerden birine oturdum, bir ayağımı dışarı attım, göğsümde oluşan garip, korumacı duyguyu kontrol etmeye çalıştım, tanıdıklık hissi ona baktıkça güçleniyordu. "Babam onu ara sıra gösterilere götürür ama tüm ailem her yıl Noel'de baleye gider. Bu bir gelenek gibi." Geçen yıl ve ondan önceki yıl kaçmış dışında. Benim

Zaman geçtikçe okuldaki duygular yavaş yavaş ev hayatıma da sızmaya başlamıştı.

Pembe dudakları bunun üzerine kıvrıldı, sanki bu fikir ona tatlı ve sevimli geliyormuş gibi. "Hayatımda en az bir kez baleyi görmek isterim," dedi, ses tonu değişerek. "Annem her Noel'de kendi küçük geleneğimiz olan Fındıkkıran'ın çizgi filmini oynatırdı. Her zaman Clara olmak, bir balerin olmak ve çirkin, fakir, cezalandırılmış bir oyuncak bebekten bir prenze dönüşecek kendi fındıkkıranıma sahip olmak istedim. Bebekler Ülkesi'ne seyahat eder ve güzel krallığımızda yaşadık, aşık olurduk, Fare Kral ve farelerine karşı zafer kazanırdık..." Sesi hüzünlü bir şekilde kesildi ve koltuğun kollarını kavrayıp kendimi kalmaya zorlasam da yine hemen yanına gidip onu teselli etme ihtiyacı beni ele geçirdi.

Onu korkutma.

"Annemin size bir yıl için bilet ayarlayabileceğinden eminim," diyorum ses tonumu hafif ve yumuşak tutarak, "yönetmenin arkadaşıdır."

Maddy yarı gülümseyerek, "Teşekkürler," diye mırıldandı. Sahneyi daha fazla incelemek için gözlerini benden kaçırırken sesi düzdü. "Ama gelecek Noel'de burada olmayacağım..." diye mırıldandı. Bana inanmadığını söyleyebilirdim ve burada olmayacağına dair yarı fısıltıyla yaptığı yorum beni elektrik çarpmış gibi etkiledi.

Gitmesine izin vermeyin! Ses tısladı.

Belki de *daha* fazlasını isteyen tek kişi ben değildim. Ve şimdi gözlerimden kaçması bir taktikti. Bunu anlayabiliyordum. Gerçek duygularımı sakladığımı düşünüyordu; bir şekilde onun gözünde güvenilirliğimi kaybetmiştim. Bu hiç hoşuma gitmemişti. Kaşlarımı çatarak, kara kaşlarım birbirine çarparak, o karanlık çağrının tüm bedenime yayıldığını hissedebiliyordum. O sızı, o dürtü giderek güçleniyor ve görmezden gelinmesi zorlaşıyor, şimdi sistemimde hızla ilerliyordu. Verdiği tepki beni gerçekten rahatsız etmişti ama bu onun suçu değildi. Muhtemelen o kadar çok kez hayal kırıklığına uğramıştı ki farklı bir şey bilmiyordu. Sadece bana biraz açılmıştı. Bu herkese yaptığı bir şey miydi, yoksa ben bir istisna mıydım? Umarım ikincisiydi.

Başını eğmesini, ayak parmaklarını sahnede bantla işaretlenmiş küçük X işaretlerine sürmesini izledim, oyuncuların karanlıkta yerlerini bulmalarına yardımcı olan semboller. Ama hareket ettiği süre boyunca

Orada, beni diğerkleri gibi görmesinden nefret ederek izliyordum. Bunu değıştirmek istedim. Durumu yumuşatmam gerekiyordu. Farklı olduğumu görmesine ihtiyacım vardı. Nedenini bilmiyordum ama bu hüznölü küçük figürdeki bir şey beni kendine çekiyordu.

Yine de zil çalmak üzereydi ve zamanım neredeyse tükenmek üzereydi. O da kitap çantamın hemen yanında duruyordu ve ona daha yakın olmak istesem de alanını işgal etmek istemiyordum.

"Maddy," diye seslendim.

Sesimi duyunca başını kaldırdı ve kameramın tam ona dönük , flaşın bir anlığına etrafı körleştirdiğini gördü. Resmi bir şeymiş gibi kaşlarını kaldırmadan önce gözlerini ovuşturdu... Artık onun gözünde sinir bozucu olarak sınıflandırılıyordum ama umurumda değildi. Onunla dalga geçmek eğlenceliydi. Sırtarak ona doğru merdivenlerden inmeye başladım, kitap çantamın olduğı yöne doğru yavaş ama bilinçli bir şekilde ilerliyordum. Onu niyetim konusunda uyardığımı fark ettiğinde kızgınlığı çabucak kayboldu ve diğerk koridordan geçerek kendi çantasına doğru ilerledi, ancak öncekinden daha az hızlı ve dikkatli hareket ediyordu. Bu daha güven dolu bir tempoydu, sanki bana sırtını dönmenin endişelenmesi gereken bir şey olmadığını biliyordu.

En azından *bu* beni daha iyi hissettirdi. Belki burada küçük bir güven oluşuyordu. Sadece yavaş hareket etmem ve onun neyle rahat dikkat etmem gerekiyordu. Kafamın içindeki ses öfkeden kudurmuş, içeri girmem ve alanı kapatmam için adeta çığlık atarken, ayaklarımı yavaşlamaya, geri çekilmeye ve onun ihtiyaç duyduğu alanı korumaya ve saygı göstermeye zorladım. Elim fotoğraf makinemi sıkıca kavradı, içim biraz hasta olacaktım gibi kıpırdandı, karanlık çekime karşı gibi savaştım.

Maddy çantasını aldı ve bana dönmeden önce kullanılmamış fotoğraf makinesini dikkatlice içine geri koydu. Elinde gevşekçe tutuyordu, artık onu kalkan olarak kullanmıyordu ve ağzının köşeleri biraz kıvrıldı, bu görüntü kalbimi biraz kaldırdı. Bir şey söyleyeceğini düşündüm ama onun yerine, dönüp yolun geri kalanını tırmanmadan önce birkaç saniye tereddüt etti ve beni büyük, boş odada, kalbim o güzel gülümsemeyi gördüğümde hızla çarpan kanımın kulaklarımda çıkardığı sestten başka hiçbir şey olmadan yalnız bıraktı.

İçimdeki karanlık dürtüleri dinlememek beni fiziksel ve zihinsel olarak çok yoruyordu. Acilen bir ertelemeye ihtiyacım vardı. Bu kız cidden aklımı karıştırıyordu ve nedenini bilmiyordum. Emin olduğum tek şey onu korkutmak, her şeyi etmek istemediğimdi.

Onu tanıyorsun, Hayden.

Ama nasıl? Onu nereden tanıyordum? Dişlerimi ve kendi çantamı kaptım, onu toplarken değerli fotoğraf makineme nazik davranmam gerektiğini kendime hatırlattım. Belki daha sonra, bunları banyo ettikten sonra, ondan çaldığım fotoğraflara bakabilirdim ve belki, umarım, bir şeyler yerine otururdu.

Chapter five

MADDY - GÜNÜMÜZ

PARANOYAK MADDY.

Korkmuş

Maddy. Yalnız

Maddy.

Yalancı

Maddy.

"Şşşt... uslu bir kız ol ve kıpırdamadan yat, Maddy." Sıcak eli bir an için uzaklaştı, sonra battaniye avuçlarımdan çekilip alındı. Odadaki serin gece havası tüylerimin diken diken olmasına neden oldu ve yorganı geri almaya çalışsam da beni yerimde tutmak için karnıma bastırdı. Karnımın üzerinde yavaş, hastalıklı daireler çizmeye başladı ve ben küçük ranzamda ayımı sıkarken inlemekten kendimi alamadım. Yanımdaki yatakta uyuyan kız, evin erkeğinin geceleyin bir yaratık gibi içeri süzöldüğünden tamamen habersizdi. Eli biraz daha aşağıya kaymaya başladı, parmakları geceliğimin eteğini yukarı iterek çıplak bacaklarımı, iç çamaşırlarımı ve karnımı ortaya çıkardı. "Doğru... Bu iyi hissettirmiyor mu?"

Başımı salladım ve gözlerimi sıkarak kapattım. İyi hissetmiyordum. Yanlış hissediyordum. Bu iyi değildi. Bu kötü bir şeydi. Karısının duyacağını ve gelip beni kurtaracağını umarak yardım için bağırarak istedim ama ya bu onu kızdırır ve annemin erkek arkadaşlarının yaptığı gibi bana zarar verirse? Orada öyle şaşkın ve çaresiz bir halde yatarken dudagım titriyor, zor nefes alırken gözlerimden yaşlar süzülüyor ve

burnumdan hızlı hızlı geçiriyor, terli, sıcak elinin aşağıya doğru süzülüşünü engellemeye çalışıyordum...

Aşağı...

Aşağı...

...

...

"Biri buraya gelip gelmediğimi sorarsa ne diyeceksin?" Sonrasında bana hep sorardı.

Yatağa uzanmıştım, gözyaşlarım şakaklarımdan saçlarıma doğru akıyordu, tavana bakıyordum ve hasta olacakmışım gibi hissediyordum. Dudaklarımı araladım ama sesimi bulamadım.

Bay Foster'ın eli omzumu acıyla sıktı ve beni transımdan çıkarıp sarstı. "Ne diyeceksin, Maddy?" diye tısladı.

"Hiç söyleyeceğim," diye fısıldadım, sesim titriyordu.

"Bu doğru. Böyle bir şey hiç . Sana yalancı diyecekler, Maddy. Kimse sana inanmayacak. Anlıyor musun? Yalancı olacaksın."

"DİKKAT !"

Bir omuz kabaca omzuma çarptı ve bu güç beni yanlamasına bir dolaba doğru uçurdu. Şok olmuş bir şekilde suçluya baktığımda fen sınıfından tanıdığım bir çocuğun bana sırtıttığını gördüm. O zaman anladım ki, beni itmekle kalmamış, aynı zamanda bu süreçte bir şeyler de hissetmişti. Arkadaşlarının hepsi bir avuç serseri gibi kıkır kıkır gülüyordu, bu da bana bunun planlı olduğunu söylüyordu. Beni tuttuğunu, bana dokunduğunu bilmek bir mide bulantısı dalgası yarattı ve hemen o anda pahalı görünümlü ayakkabılarının üzerine kusmak istedim.

Bana dokundu.

Dün ve bugün okulda, hayatta kalma moduna geri dönmüştüm, ancak herkesin şu ana kadar beni az çok yalnız bıraktığını görünce rahatlardım. Bayan Mills'le yaşadığım o talihsiz olaydan sonra kendime sürekli bunun zararsız olduğunu hatırlattım. Masum. Ve omzumdaki eli hoşuma gitmese de, kendime sürekli

Kendime onun bir tehdit olmadığını söyledim. Beni incitmeye çalışmıyordu ama yine de ürpordim. Bu sadece refleksif bir tepkiydi; elimde değildi. Bayan Mills fark etmemiş gibiydi ve eminim başka biri de bunu dostça bir jestten başka bir şey olarak görmezdi.

Ama Hayden görmüştü.

Nedense bu bilgi içimde garip, bilinmeyen bir duyguyla heyecanla zıplamama neden oldu ve bana tiyatrodan onu beni izlerken yakaladığımda hissettiklerimi hatırlattı. Hatırladıkça yanaklarım pembeleşti.

Ama şimdi yalnızdım ve kişisel alanım ihlal edilmişti. Hayatımın hikayesi.

Bir anda, dokunma, elleme, etime konmaya çalışan hantal öpücükler, istenmeyen tüm ilgiye dair tüm anılarım geri geldi. Bu çocuğun siyah gözlerine bakarken tüm vücudumun titremeye başladığını hissettim. Soğukkanlılığımı korumak için mücadele ederken çenem sıkıştı. Ama onu arkadaşlarıyla gülerken görmek, yüzündeki zalim gülümseme, yaralarımın tuz basmış gibiydi. Etrafımdaki diğer çocuklara baktım, bazıları kaşlarını çatmış olsa da müdahale etmediler. Mavi saçlı çocuk ve onun arkadaş grubu gibi birkaçı da yakınlardaki dolaplarına uzanmış ilgiyle izliyordu. Muhtemelen ne yapacağımı görmek için bekliyorlardı. Genelde takılan kızlar da yakındaydı, birkaçı bana saldıran gruba ters ters bakarken, bazıları sıkıcı bir televizyon programı izleyecekmiş gibi hafif meraklı görünüyordu.

"Söylemem gerek," dedi siyah saçlı adam ince, koyu renk saçaklarını gözlerinden silkeleyip bana sırtarak. "Giydiği kapüşonun altında *hiçbir* şey saklamıyor. Hayal kırıklığı..." Arkadaşlarıyla birlikte güldü.

Kitaplarımı sıkıca kavradım, kafamın içinde tekrar tekrar "*Kurban olma Maddy*" diye bağırırken *öfkem çalkalanıyordu. Kurban ! Kendin için ayağa kalk! Karşılık ver!*

Cesur olmak istedim. Savaşmak istedim. O kendini beğenmiş pisliğin yanına gidip fen ders kitabımı yüzüne çarpmak istedim. Ona bağışlamak ve ne kadar iğrenç olduğunu, aslında bana nasıl saldırdığını, yanlış kıza bulaştığını ve... ve...

Ve yapamadım.

Hızla atan kalbim, titreyen ellerim, kulaklarımda nabzımın atışını duymam ve anıların kafamın içinde dalgalar gibi gürültülü bir şekilde yükselip çarpması beni dondurdu. Bunu yapamazdım. Ve *bu* beni her şeyden daha kötü hissettirdi. Düzensiz, kırık bir nefes çekerek başımı eğdim, yanaklarım kızardı ve soğukkanlılığımı korumak için mücadele ederken dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım.

"Kusura bakmayın çocuklar," diyerek güldü ve bir elini kaldırarak hepsine takip etmelerini işaret etti. "Yazık oldu. Tüm o katmanların altında değerli bir şey varmış gibi görünüyordu. Yazık oldu." Ve grubunu peşine takarak uzaklaştı, ama bana sanki beni alt etmişler gibi kibirli sırtışlar atmadan önce değil. Koridor temizlenmeye başlarken ben olduğum yerde kalmış, nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum.

Gözlerimi kapatarak ondan geriye doğru saydım, yavaşça nefes aldım, nefesimi tuttum ve sonra verdim. Önce el ve ayak parmaklarımı, sonra dizlerimi ve dirseklerimi gevşetmeye odaklandım. Sıfıra geldiğimde zil çalmıştı ve kendimi tamamen yalnız bulmayı bekliyordum... ama yalnız değildim.

Hayden oradaydı. Yumruklarını deri ceketinin ceplerine sokmuş, malzemeyi gerginleştirmiş, çenesini tekrar tekrar sıkıp açıyordu. Koyu renk saçları gözlerinin üzerinden sarkıyor, ona yakıştığını düşündüğüm bir şekilde yüzüne dağılıyordu. Kalabalığın arasında onu görmemiştim ama karşımdaki merdiven boşluğunun kapısında duruyordu. Kara kaşları çatılmıştı, sanki her şeye tanık olmuş ve bunu tatsız bulmuştu. Bakışlarıyla karşılaşmaktan çabucak kaçındım ama onu hâlâ görebiliyordum. Neden hâlâ buradaydı?

"İyi misin?" diye sordu, sesi sabit ve sakindi.

Sinirli bir şekilde ona baktım, sesinin tonuna rağmen bunu fark ettim. Sinirlerimin karmakarışık olduğu şu anda bile kendimi ona hayranlık duyarken buldum. "Evet, ben iyiyim..."

görünce açık kapının çerçevesine yaslandığı yerden doğruldu, gözleri o adam ve grubunun kaybolduğu yöne kaydı. "Sana dokundu mu?"

Beni itmeden önce göğsüme bastırmak için hızla yukarı kalkan eli, zalim gülümsemeyi, dolaba çarpan darbe kadar sert sözleri düşündükçe yüzümü buruşturdum...

Tüm o katmanların altında değerli bir şey varmış gibi görünüyordu. Yazık.

Sözsüzce başımı salladım ve başımı eğdim, şaşkınlıkla itiraf ettim o.

Yalancı Maddy. Paranoyak Maddy... ilgi çekmek için hikayeler uyduruyor.

İnsanların başını belaya sokmaya çalışıyor. Problemlili bir çocuk. Kompulsif yalancı.

Paranoyak fanteziler.

"Bir itişten daha fazlası mıydı?" Sesi keskin ve kesiciydi. Ancak, ses tonunda duyduğum tiksintinin, orada hissedebildiğim kaynayan öfkenin bana yönelik olmadığını biliyordum. Bunu nasıl ya da neden bildiğimi bilmiyorum; sadece biliyordum.

Hâlâ yere bakarken tekrar başımı salladım ve onun önünde ağlamamak için kendimi zor tutarak titrek bir nefes aldım. "Kendime bir daha kurban olmayacağımı söyledim," diye itiraf ettim, kelimeler ben onları durduramadan dudaklarımdan döküldü. Neden kendimi bu yabancı çocuğa açılırken bulmuştum? Sanki kelime kusmuğumu kontrol edemiyor gibiydim. Ona bir şeyler anlatmaya başladım. Başkalarıyla hiç konuşmadığım şeyleri. "Sanırım başarısız oldum."

Göz ucuyla, dikkatini tekrar bana verirken başını şiddetle salladığını görebiliyordum. Boş koridora tekrar bakmadan önce, "Bu düşünceyi *hemen şimdi* kapat," diye fısıldadı. Hiddeti beni hazırlıksız yakalamıştı ama kötü anlamda değil. Kulağa... koruyucu gibi mi geliyordu? Bu yani? Tam olarak emin olamadım. Devam etmeden önce uzun, sabit bir nefes aldı, "Ne yazık ki diğerlerinin onun seni yakaladığını *gördüğünü* sanmıyorum. Eğer gidip herkesin önünde ona yumruk falan atsaydın, bu başını belaya sokmak için yeterli olurdu."

Bana doğru küçük bir adım attı ama ben geri çekilmedim. Olduğum yerde kaldım, başım eğik, gözlerim yerde. Adımına tepki vermeyince Hayden bir adım daha attı, sonra yine durakladı. Ve sonra bir adım daha attı. Ancak boyunun beni gölgede bıraktığını hissettiğimde, tedirginlikle hızlı bir nefes aldım ve o da iki adım durdu

uzaklaştı. Elleri hâlâ ceplerindeydi, bakışları üzerimdeydi ve verdiğim tepkiden .

"Birinin bedel ödemesini istiyorsan, adalet istiyorsan beklemen gerektiğini öğrendim... Sabırlı ol," sesi o kadar alçaktı ki, bu sınıflardan herhangi birinden dışarı adım atan biri onu duyamazdı. Sözleri sadece benim içindi. "Sabırlı ol, Maddy. Yakında adaletin yerini bulduğunu göreceksin. Söz veriyorum," diye yemin etti.

Yavaşça gözlerimin ona doğru kaymasına izin verdim, keşke bu kadar gergin olmasaydım. Ancak o uzun, koyu kirpiklerin çerçevelediği gümüş bakışlarıyla kilitlendiğim anda kendimi bir ağa yakalanmış gibi hissettim. Ne kadar eşsiz bir renk tonuna sahip olduklarını fark ettim... tıpkı bir ayna ya da bir bıçak ağzı gibi. Birinin bu kadar *güzel* olması adil görünmüyordu.

Hayden gözlerimin içine bakarak doğrudan ruhumun derinliklerini görebildiğini hissettirdi ve ben başka bir nedenden ötürü titremeye başladım. Ağzının köşesi birazcık kalktı, gülümsemenin en küçüğü ve tekrar mırıldandı, "Söz veriyorum." Sonra döndü ve beni boş salonda yalnız bırakarak uzaklaştı.

Hayden'la ilgili bir şey dikkatimi çekmişti. Neden daha önce tanışmışız gibi hissediyordum? Dün gece beynimi tekrar tekrar yokladığımda bile, çocukluk anılarımın çoğu yıkıcı ev hayatım tarafından o kadar bastırılmıştı ki, okuldan okula koşuşturmanın nasıl bir şey olduğunu zar zor hatırlayabiliyordum. Çocukların yüzleri birbirine karışmış, hepsi oyun alanının dışında yaşadığım kargaşanın gölgesinde kalmıştı.

Tekrar dünü ve ben sahnenin ortasında dururken Hayden'ın tiyatrodaki nasıl hareket ettiğini düşündüm, kendimi bir ağın ortasında kalmış bir sinek gibi hissediyordum, güçsüz, kendi elementinin dışında, örümcek etrafımda dönüyor, saldırmak için bir fırsat bekliyordu. Ama bu beni düşündüğüm kadar korkutmamıştı. Yarı aydınlık bir alanda biriyle yalnız kalmak, o kişinin benimle çıkış arasında durması. Başka zaman olsa panik atak geçirirdim ama Hayden'la durum farklıydı.

Ona dokunmaktan hoşlanmıyor... fark etmişti.

Tiyatroya girmeyi ilk reddettiğimde, tuhaf ve alışılmadık davranışım karşısında tamamen garipseyeceğini düşünmüştüm. Ancak Hayden bana daha önce pek çok kişinin baktığı gibi bakmadı.

Şaşkın ama meraklı görünüyordu, sonra da kararlıydı. Önce o içeri girmiş ve ışıkları açmıştı. Bu düşünce, ayaklarımı hareket ettirmek ve peşinden içeri girmek için yeterli gücü toplamama yardımcı oldu. Aramızdaki mesafeyi koruyarak sinirlerimi daha da yatıştırdı ve bunun tamamen farkında olduğunu da hissettim. Bu tesadüf değildi. Ama buna sessizce ihtiyaç duyduğum için beni hiç sorgulamadı ya da aptal gibi hissettirmede.

Ona dokunmandan hoşlanmıyor... sözleri zihnimde tekrar tekrar yankılandı.

Sesi derin, karanlıktı ama orada bir şey hissedebiliyordum. Bir parça sıcaklık, erimiş çikolata gibi. Beni izlediğini, Bayan Mills'e karşı duyduğum rahatsızlığı görebildiğini ve bununla ilgilenmeye karar verdiğini bilmek... Hatırladıkça yanaklarımın pembeleştiğini hissediyordum ve uzun, kesik bir nefes aldım. Kalp atışlarım yavaşlamaya başladı ama yine de koridorlarda tek başına dolaşan silik, yalnız figürü düşündüğümde midemde daha önce hissettiğim o gergin hissi hissettim. Onu düşünürken nihayet yeniden nefes alabildiğimi fark ettim.

Okul tiyatrosunun güzelliğini düşündüm. Geçmişte gittiğim diğer okulların aksine, bu binaya para harcandığı belliydi. Ayrıca, annemin bizi bir yere götürmeye asla gücü yetmezdi, gerçi birkaç kez beni sinemaya götürecek kadar para biriktirmeyi başarmıştı ama gittiğimiz tiyatro köhne ve haraptı. Çocukken bunu hiç fark etmemiş ya da umursamamıştım. Sadece dışarı çıkmak, patlamış mısır almak ve film izlemek için heyecanlıydım. Ama şimdi burada, bu güzel yerde, o anılar bana sadece durumumuzun ne kadar vahim olduğunu hatırlattı.

Hayden birkaç fotoğrafımı çektiğinde bu gerçeği daha iyi fark ettim. Kör edici flaş bir sonra biraz can sıkıcı olmaya başlasa da, birden aslında hiç fotoğraf çektirmediğimi fark ettim. Büyürken annem beni Noel Baba'nın kucağına oturtmaya götürmemişti ve o zamana kadar kullandığı telefon, parası olduğunda şarj ettiği dayanıksız, tek kullanımlık bir şeydi... yani uyuşturucuya ya da diğer saçmalıklara harcamadığı bir paraydı. Fotoğrafları ona çekirmek farklı ama eğlenceli bir şeydi. Nasıl sonuçlanacaklarını görmek istemiştım ama muhtemelen daha sonra onları silmişti. Onu suçlayamam. Bu işin bir parçası değildi.

Görev. Ben sadece yolunun üzerindeydim ve flaşla benimle dalga geçmekten zevk aldığını hissettim.

Ama sonra bana annesinden ve Noel'deki aile geleneklerinden bahsederek beni hazırlıksız yakaladı. Onun gibi korkutucu bir mizaca sahip, MC ceketi giyen ve okulda korkulan bir öcü gibi dolaşan bir çocuğun baleden utanılacak bir şey değilmiş gibi bahsettiğini duymak tuhaftı. Ama iyi anlamda. Kendine güveni ve dünyayı nasıl gördüğü hakkında çok şey anlatıyordu... yaşitlarından farklıydı.

"Eminim annem bir yıl size bilet bulabilir," dedi, "yönetmenle arkadaş."

Bu sözleri hatırlayınca kaşlarımı çattım. Yıllar boyunca birçok kez insanlar bana sözler vermişti; ben onlara yara bandı diyordum. Bir anlık beceriksizliği örtbas etmeye yarayan incelikler, boş vaatler.

Beni görmeyin... Beni görmeyin... Beni görmeyin...

"Hey, yeni kız."

Koltuğumda biraz eğildim, başım hala yemek tepsimin üzerinde, kapüşonum dünyadan saklanma umuduyla yukarı çekilmiş. Ama dileğim gerçekleşmedi. Tiz kadın sesini duyduğumda, bakışlarımı kaldırmadan önce biraz rahatladığımı hissettim. Kendimi kırmızı ve mavi amigo üniforması giyen çok güzel sarışın bir kızın parlak mavi gözlerine bakarken buldum. Yanında iki kişiyle birlikte masanın diğer tarafında duruyordu ve aklıma hemen *Mean Girls* geldi. Yolun karşısındaki masalardan birinden gelmişlerdi. Onları dün fark etmiştim, kıkırdıyor, sohbet ediyorlardı, hepsi güzel ve beğeniliyordu, şüphesiz okulun popüler kızlarıydılar. Beden eğitimi dersime de girmişlerdi ama o zaman benimle konuşmamışlardı. Daha önce bana saldırıldığında da koridordaydılar ve hiçbir şey yapmadan yollarına devam etmişlerdi.

Kendini hazırla *Maddy*, diye düşündüm, ellerim kucağımda sıkıca yumruk olurken biraz doğruldum ve beni ne kadar rahatsız etse de kendimi onun bakışlarını tutmaya zorladım. "Hey, neşeli kız,"

Bir an için kafası karışmış bir geyik gibi bana baktı, sonra üniformasına bakıp kıkırdadı. "Evet, ben de takımdayım. Bastır Ayılar!" Ellerini çırptı, sanki sahada herkes için gösteri yapıyormuş gibi bir yumruğunu havaya kaldırdı. En azından gülümsüyordu.

Ağzımın kenarını hafifçe yukarı kaldırmaya zorladım, gülümsemesini taklit çalıştım, uyum sağlamak için yıllar içinde edindiğim bir alışkanlığıydı, ama olduğum yerde kaldım, hala ihtiyatlıydım, "Evet, git Ayılar..."

"musun?" Diye sordu, sesi hâlâ dostça ve hafifti.

Başımı salladım. "Hiçbir zaman. Hiçbir yerde herhangi bir şeyi deneme şansı bulacak kadar uzun süre kalmadım."

"Oh, doğru ya! Phoenix House'da yaşıyorsun." oturdu, iki arkadaşı da onu takip ediyordu. Ben hafifçe geriye doğru kayarken, oturduğum bank ağırlığımdaki kaymadan dolayı gıcırdadı.

Neden buradaydı? Ne istiyordu? "Ah, evet. Hafta sonu yeni ."

Gülümsemesi yerini sempati dolu bir bıraktı. Sanırım öyleydi. Ama nedense bir şeylerin ters hissediyordum. Başını salladı ve kafeteryanın etrafına dikkatle baktı. "Orada yaşayan birkaç kız bu okula gidiyor. Sanırım onlarla zaten tanışmışsındır."

Sawyer'ı tanıyarak etrafıma bakındım ama Andrea'yı hiçbir yerde göremedim. Aslında bugün okula geldiğimizden beri ortadan kaybolmuştu. Huh... eve mi gitmişti? "Evet, tanışmıştık." Odanın uzak ucundan, beni iten o pisliğin arkadaşlarıyla gülüştüğünü duyabiliyordum ve tırnaklarım masanın altındaki avuçlarıma batıyordu.

Söz veriyorum.

Köşesinde kendinden emin, tembel bir kral gibi uzanan Hayden'a baktım. Saçları yüzüne dağılmıştı, üzerinde deri ceketı vardı ve bir bacağını önüne atmıştı. Bir otorite havası yayıyordu, diğerlerine yaklaşmamaları için bir uyarı, hatta

Yine de çevredeki hemen hemen her kız ona büyük bir hayranlık duyuyordu. Çok bağımsız, diğerlerinden çok üstün görünüyordu, ama ukala, pislik bir şekilde değil - daha çok... sadece ait değildi.

Odaya , beni fark etmemiş olmasını umarak hemen büzülmüştüm. Daha önce ona açıldığım için utangaçtım... *yine*. Erkeklerle konuşmaya alışık değildim, genellikle onlardan tamamen uzak durmaya çalışırdım. Ama yanımdan geçip gittiği anda, kafamı kaldırıp yüzüne bir kez daha bakma isteği duydum. Şaşırtıcı bir şekilde, yanımdan geçerken bana bakmaya başlamıştı bile ve bakışlarımız kilitlendiğinde, masasına gitmek için arkasını dönmeden önce birkaç saniye oyalandılar. O zamandan beri orada sessizce oturuyor, kafeteryayı ve herkesi izliyormuş gibi görünüyor, sessiz bir gözlemci.

"Şey, ben Ayla." Kız sarı saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve bir kez daha ıslıl ıslıl gülümsedi.

"Maddy," diye mırıldandım usulca, başımla onu işaret ederek.

"Sadece gelip size hoş geldiniz demek istedim. Öğrenci Sosyal Komitesi'nin başkanı olarak, yeni gelen herkese açık olmayı kendime görev edindim."

"Çok nazıksınız." Kendimi bu kızdan uzaklara bakarken buldum, peşinde olduğunu merak ediyordum. Kimse gizli bir olmadan bu kadar kibar olamazdı. Bu kasabadaki çoğu insan yeterince nazik görünüyordu ama bu beni rahatlatmıyordu. Aksine, beni daha da tedirgin ediyordu. Tüm o gülümsemelerde, nazik cesaretlendirici sözlerde ve şefkatli omuz sıvazlamalarında bir vardı. Tamamen sahte değildi ama tamamen gerçek değildi.

Hayden sahte hissetmiyor... Kendi kendime düşündüm.

"Ayrıca," diye devam etti Ayla, "birkaç hafta sonra Bahar Festivali var. Büyük bir olay ve herkes gidiyor, o yüzden bizimle gelebilirsin."

"Ah!" Yüzüm kızardı; bu kadar çok insanla çevrili olma fikri, bedenlerinin etrafımı sarması sinirime dokunmuştu. Kendi içime doğru büzülürken kollarımı göbeğime doladım. "Teşekkürler, ama ben almayayım-"

"Seni oraya bırakabiliriz," diye devam etti Ayla, sanki ben hiç konuşmamışım gibi, "O zamana kadar hava yeterince ısınmış olur, eğer yazlık bir elbiseye ihtiyacın olursa sana bir tane ödünç verebilirim. Yaklaşık yüz tane var!" O

başını arkaya attı ve bu çok komik bir şeymiş gibi güldü. Cidden tuhaftı. Daha önce karşılaştığım dangalakların olduğu masaya baktı ve genişçe gülümsedi, "Merak etme, biz Theo ve grubuyla gideceğiz, böylece Lucas ve arkadaşları seni rahatsız etmeyecek."

"Lucas?"

"Lucas White, şu sabahki adam... uh, bu sabah?" Boğazını temizledi, biraz rahatsız görünüyordu.

Demek beni utanmadan taciz eden pisliğin adı buydu. Ne kadar tetiklendiğimi kendime hatırlatmak istemediğim için onu aklımdan çıkardım. Ama Theo kimdi? Onunla henüz tanışmadığımı sanıyordum. Yine de fark etmezdi. Genel olarak erkeklerle takılmayı sevmezdim.

Hayden'a karşı iyi hissediyordun. "Ben iyiyim. Kalabalıklardan pek hoşlanmam-"

"Öğleden sonra ya da akşamüstü uğrarız," dedi Ayla umursamaz bir tavırla. "Ayrıca Sawyer ve Andrea'nın da geleceğini biliyorum, böylece ev arkadaşların da yanında olur."

Sertçe yutkundum, göğsümde bir ağırlık hissediyordum. Belki gündüz iyi olabilirdim ama bu kız ve arkadaşlarıyla büyük bir etkinliğe gitmek istediğimi sanmıyordum. Kalabalıklar beni huzursuz ediyordu, üstelik o ve grubunun havasını da hissetmiyordum. Ayla neredeyse her yönden benim tam zıttım gibiydi: güzel, kıvrımlı ve kendinden emin. Her ne kadar iyi davransa da, çok iyi uyum sağlayabileceğimizi düşünmüyordum. "Bilmiyorum..."

"Harika olacak!" Ayağa kalktı ve sıırttı. "Spor salonunda görüşürüz, tamam mı?" Arkadaşlarının masasına dönmeden önce bana bir öpücük kondurdu.

Uzun, titrek bir nefes aldım, söz verdiğim gibi kendi adıma konuşmadığım için nefret ediyordum. Koltuğuma çöktüğümde farkında olmadan Hayden'ın oturduğu köşeye baktım. Şaşırtıcı bir şekilde, odağı tamamen benim üzerimdeydi, delici, gümüş gözleri tam içime bakıyordu. Biraz hava almaya ihtiyacım olduğuna karar vererek aceleyle arkamı döndüğümde yanaklarım kızardı.

Yemeğimin geri kalanını sırt çantama tıktırıp hızla ayağa kalktım ve Lucas'ın masasının önünden geçmekten başka çarem kalmadığı için koşarak oradan uzaklaştım. Ben aceleyle yanlarından geçerken hepsi acımasızca gülüyordu ama bu

kafamda alarm zillerinin çaldığı diğerk masaydı. Mavi saçlı, ağzında ve çenesinde acayip yaralar olan çocuğı ben yemek yerken, çoğunlukla da Ayla burada benimle sohbet ederken dik dik bakarken yakalamıştım. Ancak kısa siyah saçlı, iri yarı olan arkadaşı beni da korkutmuştu. Bu adam bana Hayden'ı hatırlatıyordu; gülümsemiyor, gözlerini kırpmıyor ya da onu dik dik bakarken yakaladığınızda gözlerini kaçırırmıyordu. Ama gözlerinde hayat eksikti ve bu sıcaklık eksikliği beni diğerklerinden daha çok korkutuyordu. Kesinlikle bunun bir parçası olmak istemiyordum. Onların yanından geçerken, güvenemediğim erkeklerin yanında her zaman hissettiğim o mide bulantısı hissine kapıldım.

Tehlikeli olanlar. Kötü olanları.

Ayla yanlarına döndüğünde, bu çocuklardan birinin Theo olduğundan hiç şüphem yoktu ve eğer durum buysa, festivalde onlarla takılmayı kesinlikle pas geçecektim.

Söz verdiği gibi, Ayla ve küçük arkadaş grubu beden eğitimi dersinde koşu turlarında bana katıldı. Onların bitmek bilmeyen gevezeliklerine ve sorularına sabırlı olmaya çalıştım, çünkü çoğı benim rahat olduğumdan biraz daha kişiseldi. Mesela, annemin gerçekten bir akıl hastanesinde olduğu doğru muydu? Bağımlı olarak mı doğmuştum? Babamı tanıyor muydum? Zalim olmaya çalışmadıklarını, daha cahil olduklarını hissettim. Sorularından geldiğince kaçtım, hızımın avantajını kullanarak aramıza mesafe koydum, böylece geride kaldılar.

Egzersiz odasının tepesinde, aynı mavi saçlı çocuğı ve arkadaşlarını izlerken yakaladım, gülüyorlardı, sesleri camın arkasında kısılmıştı. Yan tarafta Hayden tek başına çalışıyordu. Bakışları aynadaki yansımasına sabitlenmişti, o kadar odaklanmış görünüyordu ki, onu bir kez daha görebilmek için sık sık başımı kaldırdığımda kendimi güvende hissettim. Evet, zayıftı ama mavi saçlı arkadaşı hariç diğerk çocuklardan daha fazla kas yapısına sahipti. Hayden daha olgun, daha yaşlı görünüyordu, sanki egzersiz rutinlerini yarım yamalak yapan erkeklerin olduğu odaya ait değilmiş gibi, çünkü odanın etrafında koşan kızları izlemekle meşguldüler. Muhtemelen göğüslerinin zıplamasını görmek için, diye düşündüm tiksintiyle. Daha küçük göğüslere sahip olduğum için hiç o an hissettiğim kadar minnettar hissetmemiştim. Lucas göğüs ölçülerimin küçüklüğüyle dalga geçmiş olabilirdi ama onun onayına ihtiyacım yoktu.

O Lucas pisliği küçük göğüslerimle dalga geçmişse kimin umurunda? Onu etkilemeye çalışmıyorum, dedim kendi kendime. *Siktir et onu.*

Beden Eğitimi öğretmeni düdüğünü çaldıktan sonra "Tamam, herkes dinlensin ve gerinsin!" diye seslendi.

Nefes nefese, alnımda hafif ter hissederek, ağırlık odasının karşısındaki duvarın dibinde yere çöktüm, bir bacağımı dışarı atıp ayak parmaklarımı tutarak gerinirken tüm kapılar gözümün önündeydi. Tekrar kafamı kaldırdığımda Hayden kapıların arasından kaybolmak üzereydi, beklediğimden erken ayrılmıştı. Nereye gidiyordu?

"Aman Tanrım, *değildi!*" Ayla'nın tiz kıkırdaması beni onun varlığından haberdar etti, o ve arkadaşları gülüşerek ve fısıldaşarak bulunduğum yere geldiler. Her şeyden çok hızlı yürüdükleri için neredeyse hiç terlememişlerdi ama talimatları takip ediyormuş gibi yaparak oturdular, vücutlarını kamburlaştırdılar ya da eğdiler, her şeyden çok poz verdiler. Yukarıdaki çocuklara bakarak kıs kıs gülmeye devam ettiler, belli ki onlar için bir gösteri yapıyorlardı.

"Kesinlikle öyleydi, Ayla," diye kıkırdadı arkadaşlarından biri. "Başından beri seni izliyordu!"

Gözlerini devirdi ve alay etti, "Puh-leeeeeease! Yani, evet, Spencer iyiydi, ama *Theo*... Mmmm, o siki tekrar alacağım, lütfen."

Onlar bir sırtlan korosu gibi hep birlikte gülerken, ben başımı dizime eğdim ve konu beni ilgilendirmedığı için sessizliği seçtim. O çocukları daha az umursayamazdım. Ta ki...

Kızlardan biri, "Tanrım, Hayden'ı denemek için neler vermezdim," dedi.

İsmi duyunca kulaklarım .

"Çok beklersin! Çok seçicidir." Ayla'nın sesi sinirlenmiş gibiydi. Acaba bu reddedildiği anlamına mı geliyordu? Eski üvey babam ve annemin erkek arkadaşları sayesinde cinsel olarak aktif bir insan değildim. Seksten hoşlanmıyordum ve her zaman seksle daha endişeli ve huzursuz bir ilişki kurmuştum. Ama ilk kez hayal kırıklığına uğradığımı hissettim. Hayden'la birlikte olma fikri beni üzüyordu. Önceden herhangi bir yakınlaşmaları olduğu düşüncesi şaşırtıcı bir şekilde canımı yakmıştı.

"Fuller Lisesi'nden Beth McLeod ile birden fazla kez seviştiklerini duydum..."

"Evet, Hayden buralı kızlarla yatmaz," diye tersledi Ayla, "Ayrıca, çok sarhoş olduğunu duydum ve muhtemelen olduğunu bile bilmiyordu. Görünüşe göre başka birinin adını inliyormuő." Ses tonu inanılmaz derecede müstehcendi ve bacak değiştirdim, onun çirkin tarafının başını kaldırdığını fark ettim. Bu Beth'in kim olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum, göğsümdeki acı bir Venüs Sinek Kapanı gibi çiçek açıyordu.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu arkadaşlarından biri şüpheyle.

"Hey, bir partideydi. Etrafta bir sürü insan vardı. Herhalde kapıdan duymuőlardır." Sesi kendini beğenmiş gibi çıkıyordu.

"*Seni* çağırıyordu Ayla," dedi ilk kız, sesi sinirli geliyordu.

"Bunu ben söylemedim. Herkes söyledi," diye kibirli bir şekilde cevap verdi.

Konuşma karşısında irkildim ve ayağa kalktım, oradan defolup gitmeye hazırdım ama öğretmenimiz daha fazla koşu yerine bir sonraki ders için badminton ağlarını kurmamıza yardım etmemizi istedi. Dersi bitirdiğimizde Ayla ve grubu hakkında kararımı fazlasıyla vermiştim. Beni de dahil etmeye çalışması ne kadar nazik bir davranıő olsa da, onlardan uzak durmanın bir yolunu bulacaktım. İlgisinde ve misafirperverliğinde kötü bir film vardı, sanki söylediği her kelimeye kirli bir şey yapışmış gibiydi. Bu bana rastgele zaman aralıklarıyla kaldığım bazı koruyucu aileleri hatırlattı. Dışarıdan güzel ve ışıltılı görünüyorlardı, ancak içeri girdiğimde gerçek yüzüme sertçe çarptı ve o kadar da hoş değildi. Bu yüzden, Ayla'nın iyi niyetini bir tuz tanesi ile aldım, dikkatli ve temkinli kaldım ve elimden geldiğince kendimi uzak tutmaya karar verdim.

"Görüşürüz, Maddy!" diye seslendi, bölümümü hazırlamayı bitirdiğimde öğretmenimiz beni gönderirken.

"Hoşça kal," diye mırıldandım ve spor salonundan olabildiğince çabuk çıktım. , giyindim ve fotoğrafçılığa doğru yola koyuldum, bugün sınıfta yalnız olup olmayacağımı ya da bu sefer diğer çocuklardan bazılarının orada olup olmayacağını merak ediyordum. Ama en çok da aklımda sürekli tekrarlanan bir isim vardı.

Hayden. Hayden. Hayden.

Kes şunu, Maddy, diye düşündüm. Sen de diğer aptal kızlar kadar kötüsün.

Dün tiyatrodaki kibardı ama bunun nedeni ikimizin de ekstra kredi kazanmak için birlikte bir ödev üzerinde çalışıyor olmamızdı. Başka bir şey değildi. Daha önce tanıştığımızı dair garip duyguya gelince, bu bir hayaldir. Ama bu sabah koridorda... *Söz veriyorum.* Sesindeki samimiyet, bana bakışı,

O güzel gözlerin arkasından yayılan yakıcı sıcaklık, hayatım boyunca hiç olmadığım kadar görüldüğümü hissettirdi. Ve bir kez olsun bunu umursamadım.

Ama hayır. Kendime sadece hayal kurduğumu, aşık olduğumu ya da her neyse, hepsinin başarısızlığa mahkum olduğunu hatırlattım. Erkeklerin bana yeterince yaklaşmasına izin vermemeye çalıştım. Savunmam yükseldi. Bana ilgi gösteren hiçbir erkek onurlu değildi. Ben onların bir oyuncaktan başka bir şey değildim.

Asla daha fazlası olmadım.

Sadece mezun olmak istiyordum, böylece buradan ayrılabilir ve bana emredileni değil, istediğimi yapabilirdim. Bu yüzden Fotoğrafçılık'a girdiğimden Hayden'ı görmeyi bekliyordum. Aramızda dikkatli bir mesafe bırakmaya özen gösterecek, canlanmaya başlayan o aşkla savaşıyordum. Daha fazla önünü kesecektim. Ancak içeri girdiğimden, karanlık odanın kullanımında olduğunu gösteren kırmızı ışık haricinde odayı bomboş bulduğumda, hayal kırıklığına uğradığımı hissettim. Hayal kırıklığına uğradım. Odanın tek sakini olan Bayan Mills, beni sevinçle karşılar gibi yüzümdeki çatık kaşları fark etmemiş gibiydi.

"Maddy! Dün Hayden'la aranız nasıldı? Ödevi hâlâ yapacak mısınız?"

Kamerayı çözebildin mi?" Ben Hayden'ı burada görememenin hayal kırıklığını kontrol etmek için savaşıırken, onun soruları hızlı bir ateş gibi geldi.

duygularımın daha da gelişmesini önlemek için mesafe koydum.

"Ah, um," dedim dikkatim dağılmış bir şekilde, "daha fazla pratik gerek, ama prodüksiyon için iyi olmalıyım." Boş masalardan birine oturdum. "Hayden burada mı acaba?"

Başını iki yana salladı. "Bağımsız kredi için çekim yapıyor olabilir. İstersen sen de aynısını yapabilirsin. Kameraya alışmaya çalışır mısın?" Gülümsedi. Öğrencilerine olan güveni ve inancı

Gerçekten hayret verici. Gerçekten de onların ders için dışarıda ödev yaptıklarına inanıyordu, oysa büyük olasılıkla başka bir şey yapıyorlardı. Yine de düşüncelerimi kendime sakladım ve Hayden'in nereye gitmiş olabileceğini merak ederek başımı salladım. Spor salonundan çok erken çıkmıştı ve hala M.I.A. "Eve döndüğümde biraz ödev yapıp bahçede deneyeceğim." Çantamdan fen ödevimi çıkararak mırıldandım.

"Evet, oranın fotoğraflarını görmüştüm." Gülümsemesi o kadar genişti ki yüzünü gerip ikiye ayırmakla tehdit ediyordu. "Gerçekten çok güzel bir mülk. Bir ay sonra her yer çiçeklerle dolacak. Bekle ve gör!"

Dikkatini tekrar dizüstü bilgisayarına verip beni rahat bıraktığında, gergin bir nefes aldım ve çalışmaya bakarak koltuğuma çöktüm, ama hiçbirisi bir anlam ifade etmiyordu. Kelimeler birbirine karışmış, her şeyden çok hiyerogliflere benziyordu. Hayden'in burada olmadığını fark etmek ruh halimi tamamen bozmuştu ve bir oğlanın burada olmamasının ruh halimi mahvettiğini bilmek beni sadece kızdırmıştı. Ben erkekler için bu kadar heyecanlanan bir kız değildim. Ancak Hayden, onu diğerlerinden üstün kılan bir şekilde inkar edilemez derecede güzeldi ve tavırları ve kraliyet otoritesi havası sadece cazibesini artırıyor. Ama yine de, daha önce hiç bir erkeğe hayran olmamıştım. Beni hep itmişlerdir.

Ödevime konsantre olmaya çalışırken bile onun hipnotize edici gözlerini düşünmeye devam ettim. Dün ve bu sabahı zihnimde tekrar tekrar yaşarken benimle konuşma şekli. Birden çalan zilin sesiyle sıçradım, şimdi bütün bir dönemi hayal kurarak boşa harcadığımı fark etmiştim. Sinirle eşyalarımı toplayıp koridora çıktım ve ceketimi almak için dolabıma doğru yürüdüm.

Ama kollarımı kılıfın içine soktuğumda, genellikle okul gününün sonunda havayı dolduran olağan vızıltı ve mutlu sohbetin farklı olduğunu fark ettim. Çocuklar gruptan gruba koşarken, sesleri heyecanlı bir kovan gibi vızıldarken, havada yoğun bir gerilim vardı, mırıltılar gizli ve sessizdi.

"... okulun arkasındaki çöp konteynerinde bulundu..." "... onun canına okudu!"

"Parmak izlerinin hemen duydum!"

"Bunu !"

"Hayır, bu doğru! Deri yerdeydi!" "... Lucas White..."

"... bir süre hastanede kalacak. Deri nakli gerekecek!"

"Saçmalıyorsun..."

"!"

Ne oluyor lan? Bana en yakın gruba yan gözle baktım, hepsi birbirinin üzerine konuşurken, her biri söyleyeceklerini çıkarmaya çalışırken ufak tefek bilgiler yakaladım.

Lucas White, daha önce bana dokunmuş olan adam, feci şekilde dövülmüş ve okulun çöplüğüne atılmış, elleri yanmış, konuşamayacak kadar yaralı ve korkmuş bir halde bulunmuştu.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, o sabah yaptıklarıyla ilgili fısıltılar beni şüpheli listesine sokmaya yetmişti ama umurumda değildi. Bayan Mills beni destekleyebilirdi. Spor salonunda ve fotoğrafçılıkta, asla sahip olamayacağım bir çocuğun hayalini kuruyordum. Tanıklarım vardı. Lucas'ın benden çok daha iri olduğunu söylemeye gerek bile yoktu ve anlaşıldığı biri onu fena halde becermişti.

Güzel.

Ceketimi giydikten sonra dolabımı kapattım, çantamı aldım ve şaşırtıcı bir şekilde beni görmezden gelen diğer öğrencilerin yanından hızla geçtim. Ben yanlarından geçerken dehşete düşmüş, neredeyse endişelenmiş görünüyorlardı. Bu da ne böyle? Kafam karışmış bir şekilde onlara baktım ama bakışlarını kaçırdılar, sanki yanımda olmaktan ya da göz göze gelmekten tedirgin olmuş gibiydiler.

"... Hayden Mathers..."

Kapıya yakın bir yerde duvara yaslanmış bir şekilde aniden karşıma çıkınca olduğum durdum. Her zamanki deri ceketini giymişti, kolunda havalı bir yama vardı, çantası omzuna asılmıştı, elinde bir motosiklet kaskı vardı ve dikkati tamamen bana odaklanmıştı. Bakışlarımız kilitlendiğinde, etrafımızdaki tüm konuşmaların, tüm insanların ve kargaşanın arka planda kaybolduğunu, beyaz gürültüden başka bir şey olmadığını hissettim.

Hayden hiçbir şey yapmadı, hiçbir şey söylemedi, aramızdaki zaman sonsuza dek uzadı. Orada sadece birkaç saniye değil, bir saattir durduğumuzdan emindim. Ne yapıyordu acaba? Sonunda başını salladı, dönüp gitmeden önce hafif ve hızlı bir hareket yaptı, bir hayalet gibi kapıların arasından kayboldu. Sanki hiç orada olmamış gibiydi. Etrafımda zaman ilerledikçe ve herkes fısıldadıkça gürültü arttıkça her şey eskisinden hızlı ilerliyor gibiydi.

Yakında adaletin yerini bulduğunu göreceksin, demişti. Söz veriyorum.

"Hayden..." Başımı hafifçe iki yana sallayarak fısıldadım. Hayır, ... yaptı mı? *mı*? Hiç mantıklı gelmiyordu. Bunu Lucas'a gerçekten yaptı mı? Neden zahmet etmişti ki? Yaptığına inanmayı reddediyordum. Ve *eğer* yaptıysa, o zaman benim için yapmış olamazdı. Adamla başka bir sorunu olmalı ve bugün olanları kendi duygularını harekete geçirmek için bir bahane olarak kullanmış olmalıydı.

Etrafımda dolanmaya devam eden diğer öğrencilere temkinli bir şekilde baktım; hepsi de sosyal medyada bugün yaşanan dram hakkında konuşabilmek için evlerine gitmeye hazırdı. Hayden'ın bunu benim için yaptığını mı düşünüyorlardı?

Ben ne düşünmüştüm?

Hepsi ondan açıkça korkarken ben korkmuyordum. Lucas'ın parmak uçlarını yaktığını düşünmek bile spor ayakkabılarımın içinde titrememe neden olmamıştı. Eylem o kadar vahşi ve rahatsız ediciydi ki normal bir insan bu habere ciddi şekilde üzülürdü ama ben Lucas'ın çektiği acıya karşı tuhaf bir şekilde kayıtsız hissettim. Onun için üzülüyordum ve kesinlikle Hayden'dan korkmuyordum. Sadece nedenini anlamıyordum. Neden tüm bunlara?

Çünkü sana zarar vermeyecek, Maddy.

Nedenini bilmiyordum. Sadece *hissettim*. Bunu açıklayamıyordum. Ama bütün gece burada durup bunun üzerinde düşünmektense, kalabalığın arasından ilerledim, şimdi bana tanıdıkları alan için minnettarım ve küçük bir gülümsemeye karşı koyarak Phoenix'in evine geri döndüm.

Chapter six

HAYDEN - GEÇMİŞ, On Üç Yaşında

Hayatım 180 derece döndükten birkaç yıl sonra BAHAR ZAMANIYDI. Yerler cehennem gibi çamurluydu ve öğle yemeği için dışarı çıktığımda tek istediğim huzur ve sessizlikti. Kendime biraz zaman ayırmak. Hayatım tam bir cehenneme dönüşmüştü. Her hafta zamanımı Theo ve arkadaşlarından kaçarak ya da diğer çocukların kötü bakışlarından ve hakaretlerinden kaçarak geçiriyordum. İlkokulu geride bırakmış olsam da, ortaokulun da farklı olmadığı kanıtlanmıştı. Her gün kalabalıklar arasında ilerliyor, birinin beni *istemmesini* diliyordum. Beni bir dışlanmış, bir ucube olarak görmemelerini dileyerek.

gibi.

Basketbol sahaları ve avlu gibi ana takılma noktalarından uzak durdum, oraya girsem ne olacağını biliyordum... diğer çocuklar bana kötü veya kaba bir şey söyleyecek ya da biri bana doğru bir taş, sopa veya çöp atacaktı. Diğerleri çok yaklaşırsa, bundan iyi bir şey çıkmayacağını öğrendim. Bu bir tuzaktı. Yakalanır, kabaca kenara çekilir, öğretmenlerin ve okulun pencerelerinin görüş alanından çıkarılırdım, sonra yine dayak yerdim. Sonra eve gidip izleri annemden saklamak için elimden geleni yapmak zorunda kalacaktım. Onları görürse, okula koşar ve sinir krizi geçirirdi. Öğretmenler daha sonra

Zorbalık ve hepimizin nasıl nazik olmamız ve birbirimizi sevmemiz gerektiği hakkındaki dersleri falan filan... hiçbir işe yaramadı. Hiçbir şey değişmezdi. Bir hafta sonra, her şey yeniden başladı.

Böylece annemi eve yeni bir mor göz, kesik bir dudak ya da alnımda bir şişlikle geldiğimi görüp üzülmessin diye ondan uzak duruyordum. Ailemden uzaklaşmaya başladım ve bana eşlik etmesini istediğim her boş vaktimi Büyükbaba J'nin evinde ya da Kayıp Ruhlar MC kulübünde geçiriyordum. İlk başlarda, büyükbabam her zaman yaralarımı sorgulardı, kara kaşları endişe ve kaygıyla çatılırdı, ama ben her zaman sorularını geçiştirirdim. Eğer böyle devam ederse, geç olup eve gitmek zorunda kalana kadar oradan ayrılır ve kendi başıma takılırdım. Bir süre sonra hiçbir şey söylememeyi öğrendi ve bana zihnimi ve kırık ruhumu dinlendirebileceğim bir alan verdi.

Ve şimdi, son dayağımın üzerinden sekiz gün geçmişti. Vaktimin geldiğini çok iyi bildiğim için temkinliydim. Etrafıma bakınmaya devam ettim, çocuk gruplarından kaçındım ve temiz bahar havasının tadını çıkarmaya çalıştım. Okula yakın durdum, arazide dolaşan gözetmenleri dikkatle önünde tuttum.

Okulun tuğla duvarına yaslanmış, kısa bir yokuşun aşağısındaki futbol sahasına doğru bakıyordum. Burayı her yıl su basardı ve bu yüzden çocuklar genellikle sıcak havalar kurutana kadar buradan uzak dururlardı. Gözlerim dolaşırken, o her şeyi tüketen yalnızlık içime sızmaya başladı. Kalbimdeki ağırlık omuzlarıma çökmüş, beni aşağı çekiyordu. Çocuklar yanımdan geçip gidiyor, varlığını görmezden geliyorlardı. Kimse bana bakmıyordu. Kimse umursamıyordu. Kimse beni görmek . Kıcıma tekme yemediğim ya da etrafım tacizcilerle çevrilmediği sürece.

Nefesimin boğazımda düğümlendiğini, sanki bir taş yutmuşum gibi orada kaldığımı hissettim ve gözlerimdeki sızıyı görmezden geldim. Bunun için ağlamanın bir faydası yoktu. Bunu şimdiye kadar yeterince öğrenmiştim. Ancak bazen, boğazım kanayana kadar bağırp çağırma dürtüsü beni ele geçiriyordu. Sonunda, kimse görmessin diye acımı boğarak bastırırdım. Bunu sadece benim kırıldığımı görmekten zevk alacak olan diğer çocuklardan ve sadece benim *için üzülecek* olan ailemden saklıyordum. Bunların olmasını istemedim. Bu nedenle yükümü tek başıma taşıdım.

"ŞİMDİ!"

Theo ve arkadaşları köşeden hızla dönüp beni yakalayarak yokuştan aşağı sürükleyip öğretmenlerin görüş alanından çıkarırken şokla sarsıldım ve yana doğru döndüm. Dişlerimi sıkarak elimden geldiğince sert bir şekilde tekmeledim, kollarımı serbest bırakmaya çalıştım ki bu pisliklerin çirkin suratlarına yumruk atabileyim. Adrenalin ve savaşma isteğim damarlarımda ateş gibi yükselirken titremeye başladım. Başımı geriye atıp yardım için bağırdım ama Theo ve arkadaşlarının bağırırları ve kahkahaları sesimi bastırdı. Diğer birkaç çocuk beni tuttuklarını görmüştü ve hevesle yanıma koşarak bir gösteri yapmayı umuyor, bizi gözetmenin gözlerinden saklamak için bir duvar görevi görüyorlardı.

Ne zaman işkence görsem, sadece o zaman görölüyordum.

"Buraya, buraya!" Theo bağırdı, sesi çok heyecanlıydı. Her ne planlamışlarsa, bu sefer farklı bir şey olduğunu biliyordum. Üzerime saldıkları her zamanki saçmalıklardan sıkıldıklarını söyleyebilirdim, çünkü dürüst olmak gerekirse son zamanlarda yumrukları biraz yarım yamalaklı. Acı eskisi kadar canımı yakmıyordu ve korunmak için kendimi nasıl sıkıştıracağımı öğrenerek darbelerin çoğunu sırtımın almasına izin veriyordum.

Ancak beni nereye götürdüklerini gördüğümde, sanki omurgamdan aşağı buz gibi soğuk su akıyormuş gibi bir panik dalgasının vücuduma hücum ettiğini hissettim ve bunu durdurmak umuduyla ayaklarımı yere basmaya çalıştım. Ama Theo'nun iri yarı arkadaşı Spencer beni öyle bir kaldırdı ki ayak parmaklarım yerde sürüklendi ve her şeyin bittiğini anladım. Bir kurbandım... *yine*.

Önümüzde vıcık vıcık, çamurlu bir tarla vardı ve Theo kalın, sırlıslıkla çamur yığınlarıyla kaplı bir su birikintisinin üzerinde duruyordu. Diğerleri bu pisliklerin bana ne yapacağını anladıklarında kahkahalarla güldüler ve ben onlara karşı çok acı bir nefret hissettim. Koyunlar. Lanet olası koyunlar. Hepsi koyun. Hiçbiri her gün korku içinde omuzlarının üzerinden bakmak zorunda kalarak buraya gelmiyordu. O acı veren yalnızlıktan, incinmişlikten muzdarip değillerdi. Onlar için kum torbasından başka bir şey değildim.

Ben bundan daha fazlasıydım... Düşündüm. psikopat bir katilin oğlundan daha fazlasıyım, değil mi?

Spencer beni sırlıslıkam çamurun içinde dizlerimin üstüne çökmeye zorladı, kollarımı acı verici bir şekilde arkamdan bükerek soğuk su kot pantolonumdan sızdı ve durakladı. Su birikintisinin karşısında duran Theo'ya dik dik baktım ve çenemi sıktım, öfke kanımı hiç bilmediğim bir şekilde yakıyordu.

Öldür onları, Hayden... diye fısıldadı ses.

"Sen sadece bir eziksin, Mathers. Kimse seni burada istemiyor," dedi Theo, kendini beğenmiş bir pislik gibi sırtarak. "Kimse seni istemiyor. Eğer seni ortadan kaldırırsak kimse seni özlemez. Yani aslında dünyaya bir iyilik yapmış oluruz. Bektan bir yerden geldin, bu yüzden seni geri gönderiyoruz." Solgun gözleri Spencer'a kaydı ve başını salladı.

Bir el başımın arkasındaki saçlarımı acıyla öyle sıkı kavradı ki, birkaç telin koptuğunu hissettim ve kendimi aşağıya, soğuk, kirli, sulu içine doğru itilirken buldum. Nefesimi tutmaya çalışırken tekmeleyip çırpınsam da kurtulmanın bir yolunu bulamadım.

Öldür onları Hayden, diye bağırdı ses. *Öldür onları!*

Diğerlerinin tezahüratlarını ve kahkahalarını duyabiliyordum; hatta bazıları ben çamurun içinde öğürürken Theo'nun sözlerini . Hatta ciğerlerimden daha fazla hava çekmeme neden olan birkaç keskin tekme bile vardı. Belli ki birkaçı tamamen kendi merhametlerine kalmış birine saldıracak kadar cesur hissetmişti. Dünyanın dönmeye başladığını hissettiğimde sözleri kulaklarımda çınladı, sanki bir kâbusun içine düşüyordum.

"Geber, ezik!"

"Lanet olası ucube..."

"Hayden tıpkı kız kardeşini siken babası gibi bir psikopat!" "... daha sert it, Spencer! Öldür şu pislği!"

Ciğerlerim çığlık attı. Bacaklarım tekmelendi ve gözlerim kapalı olmasına rağmen göz kapaklarımda arkasında yanıp sönen ışıkları görebiliyordum. *Tıpkı* daha önce tekrar ortaya çıkması için dua ettiğim zamanlardaki gibi. Daha önce bir kez içeri giren melek, daha önce olduğu gibi gizemli bir şekilde geri dönüyordu. Yüzü yıllar içinde solmuştu, hafızam onun görüntüsünü bir arada tutamıyordu. Yine de, başka kimse yapmazken benim için adım attığında hissettiğim duygu, bilincimde her zaman güçlü bir şekilde yandı.

Ona teşekkür edebilmek için geri gelmesini diledim, elimi o kadar nazikçe tuttuğunda hissettiğim duyguyu, sonunda hissetmişim... *görölmüşüm.*

Ama o burada değildi ve şimdi bacaklarımı tekmelerken Jace Fogerty'nin neşeyle anlaşılmaz bir şeyler haykırdığını duyabiliyordum, neredeyse bayılmak üzere olduğumdan emindim. Bayılıyordum. Başım dönüyordu, ellerim ve yüzüm uyuşuyordu ve duyabildiğim son şey onların kahkahalarıydı. Dünya etrafımda solmaya başlarken onların acımasız, coşkulu bağırışları kulaklarımda çınılıyordu, ta ki sonunda her şey kararana kadar.

Öldüğümü sandım. Soğuk, loş ve sessizdi. Yüzüstü yatıyordum, başım çamurun içinde yan yatıyordu. Seslenmeler, alaylar ya da sadist kahkahalar yoktu. Bir an için, belki de tekrar kurtarıldığımı, onun geri döndüğünü ve nihayet burada bana şefkat gösteren tek kişinin yüzüne bir kez daha bakabileceğimi umdum. Ama soğuk havayı içime çektiğimde, öksürüp bir nefes daha aldığımda çıkan ses kırık ve hırıltılıydı, etrafıma baktığımda kendimi yalnız buldum. Yavaşça başımı kaldırdım, ancak çamurdan ve sudan kalkacak gücüm ya da isteğim olduğunu hissetmiyordum. Eve gidip annemin beni görmesine nasıl izin verebilirdim? Ya da babamın? Küçük kız kardeşlerimin? Yapamazdım.

Gözyaşlarıım yüzünden etrafımdaki dünya bulanıklaşmaya başladı ve kendimi kahverengi, ölü toprağın arasında bir parça beyaza bakarken buldum. Gözlerimi kırıştırdım ve görüşümü netleştirerek sadece birkaç metre önümde, sarı çimenlerin ve çamurun arasında büyüyen çiçek açmış bir papatya gördüm. Tek başına, kırılğan bir güzellikte duruyordu ve annemi ve çok sevdiği papatyaları düşündüm, mezarına diktiklerini...

değildi.

Ne kadar tutmaya çalışsam da gözyaşlarıımın hissettim. Bir anda sanki bir baraj yıkılmış gibi hissettim ve utanç çöktü. Ağlamak ne işe yarayacaktı ki? Hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Ama kendime engel olamadım. Bir an için olmayı diledim.

Her şeyi içime attım. Çamura hıçkırarak ağlarken, hayatımdan ve geldiğim yerden nasıl nefret ettiğimi düşündüm ve bunların hiçbirinin yaşanmamış olmasını diledim.

Onun gibi olmak istemiyorum, diye düşündüm.

Burnumu çekerek yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm, birinin sırtımın ortasına sertçe basarak Spencer'ın beni boğma girişimine yardım etmesinin acısıyla irkildim ve papatyaya tekrar baktım. Onu ezmek, yerden koparmak ve parçalara ayırmak istedim. Eğer bu *ondan* gelen bir işaretse, *onu* istemiyordum. Siktir et onu! Bak Shay O'Hare'in oğlu olmak bana ne kazandırdı!

Çamurun içinde diz çöktüğümde üzerime öyle bir ağırlık çöktüğünü hissettim ki bir an için tekrar çamura uzanmayı düşündüm. Ya pes etseydim... tam burada, şu anda? Ya ormana girip bir daha hiç çıkmasaydım? Sherwood'daki o parka gidip banka otursam, gözlerimi kapatsam ve bir daha hiç açmasam? Her şeyi sona erdirmeye düşüncesi parmaklarımı titretti. Ölüm bundan daha mı iyi olurdu? Hiçlik istediğim huzur olur ?

Nereden bilebilirim ki?

Sertçe öksürürken burnumdan çamura bir tükürük kan düştü ve isteksizce kendimi ayağa kalkmaya zorladım. O karanlık düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım, bunun yerine odağımı hasarı değerlendirmeye çevirdim. Zekice burnuma dokundum, hafifçe kontrol ettim ama kırık olduğunu düşünmüyordum. Sadece kanlıydı. Eve gidemezdim, ailem olmazdı. Okula geri dönmek ve akranlarımla bu şekilde yüzleşmek istemiyordum. Gidebileceğim tek bir yer vardı.

Büyükbaba J..

"HAYDEN!" Kapısının önünde çamura bulanmış, saçım başım dağılmış ve burnumdan kan sızan beni görünce büyükbabamın ağzı açık kaldı. Okul gününün geri kalanını atlamış ve doğruca onun evine, yıllardır sahip olduğu eski bir arazi parçasındaki küçük bir karavana gitmiştim. Burada sahip olduğu eski kulübe uzun zaman önce yanmıştı. Temizlenmiş ve iki kişilik bir karavan onun yerine taşınmıştı.

bir yer. Kulüpte değil de evde olduğunu umarak buraya geldim. İçimi rahatlatan şey, siyah Harley'sinin taşlı garaj yoluna park edilmiş olmasıydı.

"Hey, büyükbaba," diye mırıldandım, gömleğimin eteğini burnuma tutarak. "İçeri girebilir miyim?"

Kenara çekildi, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı, yanaklarında kırmızı bir renk belirirken ağzı açık kalmıştı. Çok sinirlenmişti. "Ne oldu evlat? Bisikletten falan mı düştün?"

"Tabii, öyle diyelim." Mutfak tezgahına doğru ilerledim ve bar taburesine oturarak ağrıyan bedenimi dinlendirdim. Ona açılmak istiyordum. *Hem de çok* kötü! Ama torununun lanet bir ezik olduğunu söylediğimde gözlerinde belirecek ifadeye dayanabileceğimi sanmıyordum...

Bana başka bir şey sormadı, sadece banyoya doğru topallayarak gitti ("eski bir yaralanmanın kanıtı" dedi) ve elinde bir ilk yardım çantasıyla geri döndü, annemin ya da Casey Teyze'nin onun için aldığından eminim, çünkü bu kendi seçeceği bir şey değildi.

Bir bezi ıslatıp beni temizlerken sessizce oturdum, koyu renk gözleri her kesiği, çürüğü ve çamur lekesini alıyordu ve burun deliklerinin alevlenmesinden ve çenesinin titremesinden çok öfkeli olduğunu anlayabiliyordum. Bir elini çoğunlukla gri olan saçlarında gezdirdi, koyu renkli kısımlar artık çok azdı. Ellerindeki eski dövmeler yaşla birlikte solmuştu ama yine de onda herkesten çok kendimi görebiliyordum.

Büyükbabamı her şeyden çok severdim. Eski MC kulübünü öğrendikten sonra bile, bu yüzden onu cezalandıracak cesareti kendimde bulamadım. Ona ne yaptığını, Kelt Canavarları'nı sormak istiyordum ama ne zaman akşam yemeğine gelse ya da okuldan sonra beni bisikletiyle alsa, aklımdaki karanlık düşünceler ya da sorular yok oluyordu. O zamanlar büyükbabam her kimse, artık o değildi. Bunu biliyordum. Özellikle de Kayıp Ruhlar Ashland şehri için çok şey yaptığından beri. Sürekli yardım etkinlikleri ve kampanyalar düzenliyor, koruyucu aile sistemindeki çocuklar için güvenli evler açıyor, onlara gidecekleri başka bir yer, güvenli ve güvenilir çalışanlar tarafından her zaman izlenen bir yer sunuyorlardı. Büyükbaba J kötü adam değildi. O benim kahramanımdı.

"Büyükbaba?" Sonunda

fısıldadım. "Evet, Hayden?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım, ona çok şey anlatmak istiyordum ama kelimeler hep boğazımda düğümleniyordu. Gerçek babamı sormak, onun hakkında gazetelerde yer almayan bir şeyler öğrenmek istiyordum. Anneme sordum ama onunla olan geçmişi için çok acı vericiydi. Ondan bahsedildiğinde hep yıkılır ve geri çekilirdi. Bu yüzden ondan bahsetmekten tamamen kaçınmayı öğrendim. Ama büyükbabam söz konusu olduğunda, onun hakkında bana bir şey söyleyebilecek biri varsa o da düşündüm. Ne de olsa onun babasıydı.

"Babam nasıl biriydi?"

Alnımdaki son çamuru silmeyi bitirdiğinde kaşlarını çattı, burnuma yakından bakmak için eğildi ve bir kırık olup olmadığını kontrol etmek için yanlara hafifçe bastırdı. Hiç kırık yoktu. "Babanı senin yaşındayken tanımadığımı söylediğim için üzgünüm. Ergenlik çağına gelene kadar onunla karşılaşmadım. Sana söyleyebileceğim tek şey ne *düşündüğümdür*, o da onun boktan bir pislik olduğunu düşündüğümdür."

"Hayır, hayır... Babam değil. Yani, *gerçek* babam."

Büyükbabam dondu kaldı. Elleri havada asılı kalmış gerçek bir heykele benzeyen yüz ifadesini dolduran acı içimi parçaladı. Gözlerinin parlaması ve çenesinin titremeye başlamasına bakarak bir an için ağlayacağını sandım.

"Özür dilerim, verin. Sadece merak ettim. Düşündüm ki..." *Sadece onun tam bir canavar olmadığını bilmek istiyorum. Benim için de bir umut olduğunu, onun gibi olmaya mahkum olmadığımı bilmek istiyorum. Sesler.*

"Hayır, sorun değil Hayden. Bilmeyi hak ediyorsun." Büyükbaba boğazını temizledi ve bana uzattığı peçeteyi almak için arkasını döndü. Kanamayı durdurmak için burnuma bastırdım ve bekledim, izledim, düşüncelerini toplarken sabırlı olmaya çalıştım. "Senin yaşındayken baban... umursamazdı," dedi büyükbaba sonunda, oğlundan nazikçe bahsederken biraz gülümseyerek. "Öngörülemez, kafası karışık, yanlış anlaşılmış... *tutkulu*." Son kelimeyi hiç beklemediğim bir şiddetle söyledi. "Kendini kanıtlamaya kararlıydı, pek çok kişi tarafından kabul görmeyi arzularken aynı zamanda bağımsızlık için mücadele ediyordu." Büyükbaba sanki aniden kurumuş gibi boğazını temizledi ve ellerini

Tezgâhın üzerine eğilmişti, sanki dünyanın yükü omuzlarına çökmüştü, bu hissi çok iyi biliyordum. "Ve sevdiği zaman, varlığının her parçasıyla severdi. Onun için böyleydi. Seni ya tamamen severdi ya da hiç sevmezdi. Ve anneni bu dünyadaki her şeyden daha çok severdi."

Onu pür dikkat dinledim, söylediği her kelimeye sımsıkı sarıldım, bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Babamın annemi taciz ettiğini biliyordum; sadece ayrıntıları bilmiyordum. Annem defalarca babamın tam bir canavar olmadığına dair beni çalışmıştı ama bilgi ondan geldiğinde inanmakta güçlük çekiyordum. Boşta kalan elim kucağımda yumruk olmuş, konuşmaya devam ederken tamamen ona odaklanmış, daha fazlasını duymak istiyordum.

"Yetenekliydi. Senin gibi müzik konusunda yetenekliydi." Sonunda yüzünde bir gülümseme belirdi ve kasvetli ifadesi değişti. "Gitar çalma yeteneği bambaşkaydı. Radyoda bir şarkı duyduğunda hemen ardından onu çalabilirdi."

Kalbimin biraz yükseldiğini hissettim. Kanını paylaştığım kişi hakkında olumlu, *iyi* bir şey duymak bana umut verdi. Büyükbabamdan geldiği için, annemden geldiğinden daha farklı hissettirdi. Tarafsız hissettirdi. Bir şeyler hakkında dürüst olacak biri varsa, o da oydu.

"Zekiydi. Yaşına göre olgun. İnsanları bir kitap gibi okuyabiliyordu. Yemin ederim," diye başını salladı ve kıkırdadı, "onu hiçbir şey geçemezdi." Yine de o anki neşesi kayboldu, asık suratlı ruh hali geri döndü. Tezgâha baktı, yüzü boştu ve bir dakikalığına anıların içinde kayboldu. Sonra kendini toparladı ve bana baktı. "Neden soruyorsun, Hayden?"

"Ben sadece... Onun hakkında neredeyse hiç bir şey duymuyorum. Çoğu...." Theo ve diğerlerinin düşüncesi midemi öfke ve umutsuzluk içinde yuvarlarken sesim kesildi.

"Okuldaki çocuklar mı?"

Başımı salladım. "İnternette bulabileceğin olağan şeyler. Haber hikayeleri, bilirsin işte." Sonra başımı eğdim, yere bakmayı tercih ettim, göz göze gelmekte zorlandım.

Gözleri kan ve çamurla kaplı paçavraların üzerinde gezindi, her şeyi bir araya getirdi ve yüzünü buruşturdu, kendini toparlamaya çalışır gibi burnundan derin nefes aldı. Okulda yaşadığım zorbalıktan dolayı onun da benim kadar kızgın olduğunu hissediyordum ama bunun boyutunu bilmiyordu, sadece hiçbir şey yapılmadığını biliyordu.

"Baban kimseden bir bok almazdı. Ne zaman deneseler, ki denediler, inan bana, o da onlara karşılık verirdi. Babanızın olmayı reddettiği bir şey varsa, o da bir kurbandı. Ta ki..." Sesi uzaklaştı ve ben tam olarak neyi anladım.

Bank...

"İnsanların seni ezip geçmesine izin verirsen, Hayden, asla durmazlar. Kendini savunmalısın, evlat."

Ona baktım, bana uslu bir çocuk olup oturmamı şaşırmıştım. Annem bir barış koruyucusuydu. Her zaman öyleydi. Her türlü kavgadan nefret ederdi, ben de her zaman buna uymaya çalıştım. Ama özellikle de sesler giderek daha fazla çıkmaya başladıkça bu daha da zorlaşıyordu.

Ancak çocukların söylediği gibi olmaktan, tıpkı onun gibi olmaktan korkuyordum. "Ama ya ben... ben..."

"Hayden. Baban bazı kötü şeyler yaptı, bu doğru." Büyükbaba J bana baktı, yüzü kasvetli ama kararlıydı, sanki söyleyeceklerini anlamam için çırpınıyordu. "Ama o bir canavar değildi. O bir insandı. Karanlık bir deliğe düşmüş ve çıkış yolu bulamamış çok kırık bir insan. Babanın yaptığı en büyük hatalardan biri . Kendini kaybedip patlayana ve etrafındaki herkesi incitene kadar nasıl hissettiğinden bahsetmezdi," dedi büyükbaba. "Annen de bir kurbandı, bu kısır döngünün yaraladığı bir seyirci. İçine kapanıp saklanma evlat." Doğruldu ve bana döndü. Anlatmak istediği noktaya geldiğini hissediyordum, bu yüzden dikkatle dinledim. "Sevdikleri insanları inciten kişi olmak istemezsin. Ama başkalarının da seni incitmesine izin verme. Bu *senin* hayatın. *Senin hayatın*. Kendin için ayağa kalk. Bunda utanılacak bir şey yok."

Onun karanlık gözlerine bakarken ciğerlerimin daraldığını hissettim, cesur olabilmeyi, kendimi kaybetmeden Theo ve diğerlerine karşı durabilmeyi diledim. "Korkuyorum..."

Büyükbaba o üç kelimede çok şey anlamış gibi başını salladı. "İşin püf noktası denge, Hayden. Denge. İnsanlar sadece siyah ya da beyaz değildir. Okulda sana bunu yapan çocuklar var ya? Sana yaptıklarının onları daha iyi yaptığını mı düşünüyorsun? Sikeyim hayır!" Başını salladı, öfkesi gözlerinde parlıyordu. "Size zarar verecek olanlara karşı kendinizi savunun. Sevdiklerinize değer verin. Anladın mı?"

Beni bir zırh gibi giyin... diye fısıldadı ses. *Ve Manic'i üzerlerine salın.*

Her gün okula giderken taktığım künyeleri düşündüm, bir zamanlar gerçek babama ait bir şeyi yanımda taşımaktan gurur duyardım. Theo'nun hayatımı mahvettiği gün, künyeleri çorap çekmeceme atmış ve o zamandan beri yüzlerine bakmamıştım. Bana miras kalan ve omzunda onun MC armasının dikili olduğu deri ceketini bile dolabımın arkasına itmiştim.

Manic'i sal... sevdiklerinle Hayden ol... diye fısıldadı ses bana.

"Evet, büyükbaba, anlıyorum."

Chapter Seven

Hayden - Günümüz

BİR KEZ olsun, acele etmiyordum, yavaşça mastürbasyon yapıyordum. Maddy'yi düşünürken gözlerim kapandı. İlk başta çaresizdim, ışıkları söndürüp yatağa girdiğim anda kendimi sert ve hızlı bir şekilde yumrukladım. Ancak onun yüzünün anısına odaklandıkça yavaşlamaya başladım ve her zamanki rutinimi değiştirdim. Koridorda ilk kez göz göze geldiğimizde yüzündeki ifadeyi düşündüm. Korkmuş, gergin bir geyiği andırıyordu. Bakışlarındaki yeşil ve gri birbirine karışıyor, uzun kirpiklerle çerçeveleniyor ve ona doe benzeri bir görünüm veriyordu. Ama Bayan Mills'i ona dokunduğu için azarladıktan sonra bana verdiği gülümseme onun gülümsemesiydi. Küçüktü, tam anlamıyla bir gülümseme değildi, yine de görüntüsü aklımdan çıkmıyordu.

Aletimin tabanını sıkarken dişlerimin arasından derin bir nefes çektim ve onun her parçasını düşündüm. Beden eğitimi dersinde esnemek için başını eğdiğinde koyu altın sarısı saçlarının yüzüne ve omuzlarına dağılma şeklini. Ya da bugün koridorda aramızdaki mesafeyi kapatmayı başardığımda, dudaklarının pembe rengi dikkatimi çekmişti. O kadar yakındım ki burnunun üzerindeki hafif çizillerden oluşan küçük izleri seçebiliyordum. Onun her parçası beni tamamen kendine bağlamıştı. O dev kapüşonlu, yırtık, bol kot pantolonun içinde bile umurumda değildi... Madeline King muhteşemdi.

Gitarım yüzünden nasırlaşmış üç parmağımı aletimin alt tarafına doğru sıktım. Bu gece saatlerce çaldığım teller yüzünden acımış olmaları umurumda bile değildi; bu ihtiyacım vardı. Başparmağım karşı tarafa bastırdı ve biraz hızlı hareket etti, gün içindeki duygularımın karmaşası ve karışıklığı beni teşvik etti.

Lucas White onu ittiğinde, ona dokunduğunda hissettiklerim... o *öfke*. Kör edici, yakıcı öfke. Onu koridorda parçalamaktan nasıl için bir ödöl almalıydım. Ama artık serseri mayın değildim. Sesler bana onu öldürmemi, ona herhangi bir dokunmaya etmesinin bedelini ödetmemi haykırıyordu ama kendime sabırlı olmayı hatırlatarak kendimi tutmayı başardım.

Sonra ela gözlerine baktığımda, ne kadar üzgün olduğunu, tüm bu çilenin onun için ne kadar yıpratıcı ve endişeli olduğunu gördüğümde, onu kucağıma çekip bir daha asla böyle bir şey olmasına izin vermeyeceğime söz vermekten başka bir şey istememiştim. Lucas'ı yok etmekten kendimi alıkoymak ne kadar zorsa, bunu kontrol etmek de o kadar zordu. Ellerimi ceplerime sokarak dürtüyle, uzanıp onu alma isteğiyle savaşımaya çalıştım.

Ona zarar verme, Hayden. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var... diye fısıldamıştı o ses bana. Kendimi tutmak bana ne kadar acı verse de bir şekilde bunu başardım ve bunun yerine Lucas'a ona dokunmaya cüret ettiği için acı çektirmeye odaklandım.

Ancak şimdi bunu düşünmek istemiyordum. Ona yaptıklarının bedelini çoktan ödetmişim ve bu muhteşem bir şeydi. Bir daha asla ona yaklaşamayacaktı. Çabucak düşüncelerimi tekrar ona yönelttim.

Kollarımda onun zayıf, ince bedenini hissettiğimi hayal ettiğimde karanlıkta hınzırca sırıtıyordum, ucumun üzerinde yuvarlanıyor, ekstra kayganlaştırıcı olarak kullanmak için precum'ımı etrafa yayıyordu, sikimi tekrar yumruklamadan ve daha sert, daha hızlı vurmaya başlamadan önce, kendimi yerde bacaklarının arasında yatarken hayal ederken diğer elimle taşaklarımı kavradım, ellerim küçük, yumuşak göğüslerini avuçlamak için kazağının altında hareket ediyordu...

Altımda inlerken sesi nasıl çıkacaktı? İnce bacaklarını belime doluyor, ben becerirken elleri bana yapışıyor

onu? Klitorisiyle oynarken, beni tamamen sarabilmesi için olabildiğince derine iterken onu okşarken gülümsemesini ve altımda kıvrınmasını görmek istedim. Kendimi onun içine gömmek *istiyordum*, ama daha çok onun beni *istemesini istiyordum*. Beni almasını, coşkuyla haykırmasını ve daha fazlası için yalvarırken kulağıma fısıldamasını istedim. Onu aldığımda titrediğini hissetmek ve iniltisini duymak istedim, sadece beni sarmak ve beni uzaklaştırmak yerine yakınımda tutmak istedim.

Daha sert sıkmaya, daha hızlı vurmaya başladım, devam ederken nefesim ağırlaştı. O kalın katmanların altında neye benzediğinin resmini çizmeye çalıştım, nasıl hissedeceğini hayal etmeye çalıştım ve bu beni daha da yaklaştırdı ama yeterli değildi. Alnımdaki teri hissedebiliyordum ve siyah saçlarımı yüzümden silkeledim, kalçalarımı elime doğru itmeye başladım, serbest kalmak için çaresizdim, ama ne hayal edersem edeyim, oraya ulaşamadım. Dişlerimi sıktım, kimseyi uyandırmamak için kendimi tutmaya çalışırken kaslarım gerildi, ama uçurumun kenarında dengede dururken, görünüşe göre sonuna kadar gidemediğim için hızla hayal kırıklığına uğruyordum.

Maddy'yi hayal et.

Ve düşündüm. Onun hakkında bildiklerimi düşündüm. Yüzünü, sesini, nasıl hareket ettiğini, duygularını yüzünden nasıl okuyabildiğimi. Bana verdiği tepkilerdeki vücut dilini hayal ettim ve o koruyuculuk ve özlem duygusunun beni yeniden vurduğunu hissettim. Onu tiyatroda, tiyatronun güzelliği içinde kaybolmuş, güzel gözlerini kocaman açmış, tepeden gelen loş ışık bir şekilde saçlarındaki açık renk telleri yakalamayı başarmış, ıslak, pembe dudaklarını ayırmış olarak görmek...

"Uggghhhh!" Sert şekilde boşalırken inledim, patlamanın basıncı her zamankinden daha yoğundu, sıcak spermim elimde ve bacaklarımın etrafında bir karmaşa yaratırken titriyordum. Kalbim küt küt atarken yatağımda gevşekçe uzandım ve yavaşça gözlerimi açarak çatı katındaki yatak odamın tavan penceresinden yıldızlara baktım. *Bu* inanılmazdı ve tek yapmam gereken onu görmektir. Gerçeğine sahip olmak için neler vermezdim.

O tatmin edici rahatlama duygusu üzerime çökerken, uyumak istesem de zihnim çok daha karanlık düşüncelere sürüklendi.

...

...

...

Onu koridorda yakalayıp merdiven boşluğunun altındaki gizli bir oyuğa sürüklediğimde Lucas'ın kara gözleri korkuyla irileşti. Bizi yan çıkıştan okulun arkasındaki arka sokağa götürürken yalvarışının acınası halini düşündüm; çöp konteynırlarının yanındaki gizli yer, ona kendimi kanıtlamak için ihtiyacım olan şeylerle doluydu... Madeline King'e yaklaşmak yasaktı.

Onu gömleğinin önünden tutup havaya kaldırarak soğuk tuğla duvara çarptım ve panik içindeki yüzüne bakarak eğilip kulağına fısıldadım: "Ee Lucas, kızlara saldırmayı seviyor musun?"

"Ne-ne?" Sesi ergenlik çağındaymış gibi çatallaştı. "Hayır, hayır, ben hiç-"

"Bu sabah koridorda Maddy'ye dokunduğunuzda yaptığınız şey-"

"Dur, dur, ben bir şey yapmadım!"

"Ona *dokundun*," diye devam ettim, az önce sözümü nasıl kestiğini görmezden gelerek. "Ve herkesin önünde onu aptal yerine koymaya çalıştın."

"Yalan söylüyor. Ona dokunmadım bile. Sadece yumruktu!"

Gözlerimi ona dikerken başımı yana doğru eğdim, "Yani kendini iyi göstermek için yalan söyledin, öyle mi? Arkadaşlarının önünde lanet olası bir özentisi gibi görünmek için mi?"

"Sadece şakaydı, Hayden! Siktir!"

"Evet, sadece şakalar... Bir "şakanın" birine ne kadar zarar verebileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Gözlerini devirmeye cüret etti. "Bazı insanların zihinsel sorunları olması benim suçum değil..."

"*Zihinsel sorunlar* mı?" Sözleri beni derinden etkilediği için burun deliklerimin açıldığını hissedebiliyordum. "Öyle olduğunu mu sanıyorsun? Senin gibi pisliklerin sorun olmadığını mı? Bazı insanlar kendilerini tamamen kaybetmenin eşiğindeler, sanki uçurumdan düşmenin eşiğindeler, ama *sadece* bir arada tutmayı başarıyorlar... ve sonra sen geliyorsun, seni üzgün küçük pislik, ve *şakanla* onları itiyorsun."

"Hayden-Hayden..." Söylediğim her kelimeyle öfkem artarken, onu tutan ellerim öyle titriyordu dişleri takırdıyor, saçları gözlerine dökülüyordu. "Özür dilerim dostum. Büyük bir şey değildi. Ben sadece-

"Phoenix evinden başka bir kızdan faydalanmak istemişsin, anlıyorum." Başımı sallayarak alay ettim, "Theo'nun partisinde Andrea'ya ne yaptığını biliyorum. mi sanıyorsun? Bütün okul ona ne yaptığını biliyor ve tahmin et ne oldu, bu seni popüler yapmadı. Sadece ayıkken sevişemediği için sarhoş kızlardan faydalanan adi bir sürüngen gibi görünmene neden oldu."

"Theo da oradaydı!"

"Kimse onu gördüğünü söylemedi. Yine de *seni* gördüler. *Duydular* sen..."

"Hatırlamıyor bile!"

"Oh, öyle." Andrea Walsh'un koridorlarda ürkek, yaralı bir hayvan gibi nasıl koşuşturduğunu düşünürken yüzümü onunkine yaklaştırdım ve sıkılmış dişlerimin arasından onunla konuştum. O kız zaten yeterince şey yaşamıştı, de bu gereksiz şeyler eklenmesin. Annemi ve ben daha küçükken, öz babamın ona yaşattığı cehennemden kurtulmaya çalışırken nasıl olduğunu düşündüm. Sessizce ortadan kayboluşunu, anılarında kaybolup hiçbir şeye bakmayışını. Bu, Phoenix House'daki kızların çoğunda gördüğüm, iyi bildiğim bir bakıştı. Tam da bu yüzden onları korumaya çalışıyordum. "Gerçekten de öyle."

Ve Maddy'nin peşinden gitti... Lanet çizgiyi aştı! Maddy diğerleriyle aynı perili bakışı taşıyordu. İnsanlardan kaçmak için gergin bir şekilde hareket eden Maddy. Dokunulmaktan nefret eden ve daha önce ihlal ettiği Maddy. "Ve sonra bugün, Maddy'ye saldırmaya karar verdin," dedim ona.

"Kalabalıktı, bunu biliyorsun. Kaltak yoluma çıktı!"

"*Orospu*" dediği anda kulaklarımda bir çınlama, neredeyse canımı kadar yüksek perdeden bir ciyıklama oldu. İçimdeki beyaz ateş canlandı ve ben de tepki verdim.

Bunu ona ödet, Hayden... Manic'i serbest bırak.

Ve yaptım.

Dizimi kaldırıp karnına olabildiğince sert bir şekilde sokarken vücudunu şiddetle aşağı çektim. Öğürdü ve kaldırıma tükürdü, nefes nefese kaldı ama kendimi durduramadım. Dirseğimi aşağı indirdim, tamamen omurgasına vurmak niyetindeydim, ama fikrimi değiştirdim ve yüksek bir çatırtıyla kafasının arkasına çarptım! Bunu tekrar tekrar yaptım, öfkem kolumdaki acıyı görmemi engelliyordu. Yumruğum boğazına değdiği anda onu yukarı doğru iterek tekrar duvara yapıştırdım ve hemen nefessiz kalarak boğuldu. Daha da fazla tükürüyordu ama şimdi gözlerinden yaşlar akıyordu. Lucas'ın sesi acıdan boğuk çıkıyordu, konuşamıyordu, elleri kendini korumak için uzanıyordu, ona dokunan elleri...

Acınası bir yığın halinde yere yığılırken onu serbest bıraktım. Bacağımı tekmeleyerek topuğumu yukarı kaldırdım ve birkaç parçalı çatırtı duyana kadar arka arkaya göğüs kafesine vurdum. Lucas hâlâ kan ve salya kusuyor, top gibi kıvrılırken karnının derinliklerinden acı dolu bir inilti çıkarıyordu. Ama burada kimse onu duyamazdı. Yavaşça dolaştım, iğrenme ve öfke hâlâ damarlarımda canlı bir şekilde yanıyordu.

Daha fazla, Hayden...

daha fazla! Ona

dokundu.

Pis elleri onu taciz etti. Bunu ona

ödet.

Çöp kutusunun arkasına uzanarak hazırladığım WD40 kutusunu buldum. Bu küçük oyuncak üzerinde çalışmak için spor salonundan erken çıkmıştım, suçuna uygun olduğunu düşündüm. Başlığın altına yapıştırılmış bir çakmak vardı ve altına birkaç lastik bağlamıştım. Atölye dersinden çaldığım kaynakçı maskesini ve eldivenleri takıp, karnının üzerine oturarak ağırlığımı ayarladıktan sonra bileklerini kavradım ve başının üzerinde kendimden uzakta tuttum.

"Sen pisliğin tekisin Lucas," dedim ona.

"N-noooo... Haaaaaydennnn..." diye feryat etti, boğazındaki hasar yüzünden boğuluyordu.

"Yine rızası olmadan başka bir kıza mı dokunacaksın?" "Nooooo... I wooonnnnn'd..."

"Ve bunu sana kimin yaptığı hakkında hiçbir şey söylemeyeceksin, değil mi?"

"I poooooomissssssssss..." diye mırıldandı, gözyaşları tekrar saçlarına döküldü. "Noooo onnnnnne..."

Başımı sallamadan önce onun acınası, yalvaran bakışlarını bir an için süzdüm. "Güzel. Sana inanıyorum. Çünkü eğer bir şey söylersen, unutma..." Eğildim ve maskenin koyu siyah perdesinin arkasından dikkatle ona baktım. "Ben bir psikopatın oğluyum. Ailem şehrin en tehlikeli ve güçlü gruplarından biri olan Kayıp Ruhlar'a mensup. mi geliyorsun? Bir şey mi söyledin? Ve sadece bir dayak daha yemeyeceksin, asla bulunamayacaksın. Beni yakaladın mı? *Asla.* Bulunamayacaksın. Bulunamayacaksın."

Lucas hararetle başını salladı, yüzüne umut geri dönmüştü. "Gitmeme izin verecek misin?" İnledi, boğazı hâlâ ıstırapla doluydu.

Duraksadım, hâlâ başının üzerinde tuttuğum ellerine baktım, diğer elimde de derme çatma alev makinesi vardı. Maskeli yüzüm ona döndü ve bir kez daha biraz daha yaklaştım. "Buna bağlı... Andrea Walsh senden durmanı istediğinde durdun mu? Ona merhamet ettin mi? Ona acıdın mı?"

"BEN..."

"Bana yalan söyleme. İnsanlar seni duydu. Şimdi dürüst ol..." "Hayyyy-dennnn, lütfen!"

"Yaptın. Ve bugün. Maddy'ye dokundun. Değil mi?"

Bir anda tüm vücudu altımda gerildi ve cevabımı aldığımı anladım. Başka bir şey söylemeden, anlaşılmaz yakarışlarını duymazdan gelerek, alevi canlı tutmak için lastikleri yerine yerleştirmeden önce başparmağımla çakmağa hafifçe vurdum, sonra da WD40'ağızına bastırdım. Lucas'ın çığlıkları harap olmuş boğazından kesik kesik çıkarken ben de alevleri parmaklarının üzerine tutarak başkalarına, Maddy'ye çektirdikleri acıyı yakıp yok ettim...

Maddynin onu ittiği andaki yüzü... tecavüze uğradığını anladığı andaki yüzü... acı, korku, kalabalığın arasında yalnız olduğunu düşünerek kendini tutmaya çalışması. Ama gördüm. Gördüm.

...

...

...

Kahretsin, kendimi gerekiyordu.

Yataktan fırlayarak kendimi temizlemeye odaklandım, tekrar bu kadar heyecanlanmamdan biraz rahatsız oldum ve sakinleşmeye çalışarak umutsuzca odamda volta attım. İşe yaramayınca sırt çantama doğru yürüdüm, yatağın kenarına oturup fermuarını ve bugün daha önce sakladığım bir şeyi hatırladım. Karanlıkta aradım, parmaklarım dün gece okuldan sonra banyo bir fotoğrafın pürüzsüz kenarına değene kadar kitapların ve kalemlerin üzerinde kayıyordu. Kaptığım gibi yatağıma geri döndüm, derin bir nefes aldım ve yarı karanlıkta bakmak için resmi kaldırdım.

Maddy'nin fotoğrafıydı.

Tiyatroda çekilmiş bir fotoğrafı. Onu habersizce, tamamen samimi bir şekilde, o anda yakaladığım ilk fotoğraflardan biriydi. Gözleri geniş ve güzeldi, bana bakmak için döndüğünde dudakları hafifçe ayrılmıştı. Görüntüye bakarken başparmağım köşeleri okşadı, zihnim sonunda rahatladı. Dikkatlice çantama geri koymadan önce birkaç dakika daha fotoğrafın tadını çıkardım. Yatağıma uzandığımda, günün sonunda onu kontrol ettiğimde yüzündeki ifadeyi hatırladım. Lucas'ın akıbetiyle ilgili haberler okulda bir yangın gibi yayılırken yüzünde hem şaşkınlık hem de kayıtsızlık vardı. Kalabalığın onun için ayrılışını izledim ve kendimi beğenmiş bir memnuniyet sınırlarımı yatıştırdı. Lucas'ı bırakmış, malzemelerimi kasabadaki başka bir çöp kutusuna atmış ve insanların onu yalnız bıraktığından emin olmak için geri dönmüştüm. Mesajı almışlardı. Madeline King'e yaklaşmak yasaktı.

Onu alabilirsin, Hayden.

Hayır, yapamam. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum, gerçekten. Peki neden bu kadar takıntılıydım?

Çünkü onun sana ait olduğunu biliyorsun.

O kimseye ait değil.

Ama istiyorsan, al.

Hayır. Manic'i başkalarının üzerine salarım ama kendiminkilere değer veririm.

Bu düşüncemi tamamlayamadan kendimi durdurdum. Onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi kendime tekrar hatırlattım. Ondan fiziksel olarak etkilendiğim belliydi ama hepsi bu kadardı. Yatakta yuvarlandım.

Yatağıma ve uyumaya çalıştım ama yüzü beni gece boyunca uyanık tuttu.

Sonunda dalıp *gittim*, ama bu bana fısıldayan sesi dinlerken *oldu*:
Ona yaklaş. Yaklaş... onu tutmana izin verene kadar. Sonra onu alabilirsin. Ona sahip olabilirsin. Sadece yaklaş.

Chapter eight

MADDY - GÜNÜMÜZ

Phoenix House'daki kızların dün gece konuşabildikleri tek şey Lucas White'a ne olduğuydu ama hiçbirinin bu konuda çok üzgün görünmediğini fark ettim. Sawyer bütün dedikoduları okuldaki diğer çocuklardan öğrenmiş gibiydi ve akşam yemeğinde bize duyduklarını anlattı. Lucas'ın üzerine atlanmış, dövülmüş, ellerinde yoğun yanıklar oluşmuş ve hastaneye kaldırılmıştı. Deri nakline ihtiyacı olduğu söyleniyordu ama bunların hepsi şimdilik spekülasyondur. Özellikle Andrea'nın haberlerden hiç rahatsız olmamış gibi görüldüğünü fark ettim. Yanımda sessizce oturuyor ve Sawyer'ın yerde Lucas'ın erimiş et parçalarını bulduklarına dair verdiği kanlı ayrıntılardan hiç rahatsız olmadan yemeğini yiyordu.

"Aman Tanrım, Sawyer!" Bayan Ross bu küçük haber karşısında sütten kesildi ve genç kızlardan biri olan Carol-Ann'in kulaklarını elleriyle korumak için döndü, "Bunu yemek masasında paylaşamaz mısınız? Özellikle de etrafta küçükler varken?" İkisi gözlerini Sawyer'a dikmiş, çatalları ağızlarının yarısına kadar sarkmış üç genç kıza doğru başıyla işaret etti.

"Üzgünüm Bayan Ross," dedi Sawyer biraz mahcup bir ifadeyle, Andrea ve bana dönüp kısık bir sesle mırıldanmadan önce, "Ama yine de çok kanlıydı."

"Sawyer!"

"Özür dilerim, Hanımefendi!"

Yemeğimi yerken başımı tabağımın üzerine eğdim ve Hayden'ın bana verdiği o küçük selamı düşündüm. Benim adıma hareket ettiği şüphesi akıllara durgunluk veriyordu. Lucas'la aramızda olanları neden ya da intikamımı almak için böylesine şiddetli önlemler almak zorunda hissettiğine inanmak çok zordu. Bu yüzden Lucas'a bunu yaptıysa, bunun başka bir anlaşmazlıktan kaynaklandığını düşünmeyi seçtim. Her şey ikinci derecedeydi.

Yatma vakti geldiğinde ışıklar söndüğünde, hepimiz karanlıkta yataklarımızda uzanırken gece lambası yandı; Sawyer bize daha fazla ayrıntı fısıldadı. Görünüşe göre Lucas'ın birkaç kaburgası kırılmıştı, nefes borusunda ciddi bir şişme vardı ve bu da solunum sorunlarına neden oluyordu, hatta ses tellerinin zarar gördüğü bile söyleniyordu.

Onun için üzölmek istedim. *Gerçekten* üzöldüm. On yedi yaşında aptal bir çöcuttu. Böyle bir dayağı hak etmiş miydi? Belki hak etmişti, belki de etmemişti. Tek bildiğim onun için gözyaşı dökmeyeceğimdi. Fuzzy kollarımda sımsıkı tutarken yan döndüm, rahatlamaya ve diğerlerini duymamaya çalışırken kapı aralığındaki çatlağı odaklandım. Ama şüpheli olarak Hayden'ın adı geçtiğinde kulaklarım dikildi. Kimsenin elinde bunu neden yaptığına dair bir kanıt yoktu, sadece yaptığını *düşünüyorlardı*. Onu Lucas'la ilişkilendiren hiçbir şey yoktu ve bildiğimiz kadarıyla kimse okul ya da polis tarafından azarlanmamış ya da sorgulanmak üzere getirilmemişti. Ve Lucas hiçbir şey söylemiyordu. Ya da ses telleri berbat durumda olduğı için söyleyemiyordu.

Yine de Sawyer Hayden'ın adından söz ettiğinde bir parça endişe sezdim. Korku. Nedenini söylemedi ya da Hayden'ın suçlu olduğuna dair şüphelerini genişletmedi ama ses tonunda bunu duyabiliyordum. Hayden Mathers onu ve Andrea'yı tedirgin ediyordu. Neden?

Bu okula geleli sadece iki gün olmuştu ve çoğı çocuk beni görmezden gelirken, diğerleri bana ilgi gösterdiğinde rahatsız oluyordum... Lucas, Ayla ve onun takıldığı bir grup çocuk.

Ama Hayden... Onun yanında tamamen *farklı* bir nedenden dolayı kendimi rahatsız hissediyordum. Yatakta uzanırken yüzünü hayal ediyor, erimiş, gümüş bakışlarını gözümün önüne getiriyordum. Pürüzsüz, kabarık dudakları. Koyu renk saçları dağınık

yüzüne saçılmıştı. Ve tüm bunlar midemde bir şeyler zıplıyormuş gibi hissetmeme, kalbimin hızlanmasına neden oldu ve daha rahatlamak için biraz kıpırdandım. Hayden beni geriyordu ama daha önce hiç bir şekilde. Ona istiyordum ama bir yandan da korkuyordum. Kaçmak istiyordum. Ama... aynı zamanda beni yakalamasını da istiyordum. Ve *bu* bana tamamen yabancı bir kavramdı. Aptalcaydı ve anlam ifade etmiyordu.

Emin olduğum tek şey kesinlikle ondan hoşlandığımdı ama Hayden Mathers'ı da merak ediyordum... onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Beni gördüğünde diğer herkese davrandığından çok daha farklı tepki veriyordu. Sahte hissettirmiyordu. Gerçek gibiydi. Bu ne anlama geliyorsa artık.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle, kapıya sırtımı dönmeyi göze alarak yuvarlandım.

Burada güvendesin, Maddy. Güvendesin, diye kafamın içinde tekrar tekrar söyledim. Gözlerimi kapattım ve uzun koyu kirpikleriyle bana bakan o hipnotize edici gözleri yeniden hayal ettim ve dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşılayarak biraz rahatlamaya başladım. İlk defa, birinin beni göreceği düşüncesi beni germiyordu. Beni rahatlattı. Ancak o zaman sırtımı odaya dönerek uyumama izin verebildim.

"HEY KIZIM!" Ayla ve arkadaşları o sabah dolabımın önünde etrafımı sarmış, hep bir ağızdan konuşuyorlardı; Lucas'ın adı bu anlaşılmaz gevezelikler arasında bir iki kez geçiyordu. "Dün gün çılgınca bitti, değil mi? Zavallı Lucas!" Benimkinin yanındaki dolaba yaslanıp sarı saçlarının bir kısmını omzundan savururken iri mavi gözleri büyüdü.

Bakışlarım onun üzerinde gezindi, bana doğru nasıl eğildiğini fark ettim; kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Yüzündeki masum ifadeye rağmen, neşeli ses tonunda bir gariplik sezdim. Sanki söyledikleri yanlışmış gibi yıpratıcı bir tavır takınmıştı.

Lucas'a olanlar için kendini kötü hissetmiyordu. Bana daha çok, kendisini daha fazla bilgiye götürecek bir koku arayan bir tazıyı hatırlatıyordu ve benim önemli bir ipucu olmamı umuyordu.

"Oldukça çılgınca, evet. Sawyer bizi evde bilgilendirdi," dedim umutsuzca, öyle ya da böyle umursamadan. Lucas suçlular listeme eklediğim yüzlerden sadece biriydi. Onun için hiçbir şey umurumda değildi. Ama aynı zamanda Ayla'nın onun hakkında konuşmak için bana gelmesini de tuhaf buluyordum. Koridorda bana saldırdığında oradaydı ve hiçbir şey yapmadı. Onun hakkında ne kadar rahatsız hissettiğimi biliyor olmalıydı. Bu yüzden benden herhangi bir empati beklemesi garipti.

"Garip, değil mi? O sabah sana saldırdı ve sadece birkaç saat sonra... hastaneye kaldırıldı," diye ekledi.

Dikkatli ol, Maddy, dedim kendime. Erkeklerle güvenmemek için kendimce nedenlerim olsa da, kızların daha da kurnaz olduğunu öğrenmiştim. Biraz daha büyüdüğümde getirildiğim yetiştirme yurdunda aynı odayı paylaştığım diğer kızları hatırlıyorum. Beni kendi küçük gruplarına katmışlar, başımı belaya sokmadan önce kendilerinden biri olduğumu hissettirmişlerdi. Beni ağlatmaktan hastalıklı bir tatmin duyuyor gibi görünen evin annesi tarafından cezalandırılmamı görmekten zevk alıyorlardı.

Paranoyak

Maddy. Cılız

Maddy. Yalancı

Maddy.

Çirkin Maddy.

Onların sözleri, Bay Foster'dan ve annemin erkek arkadaşlarından gördüklerimden farklı bir şekilde canımı yakıyordu. Hakaretler, hayatımdaki erkekler tarafından istismar edildiğimi iddia ettiğimde paranoyak bir yalancı olduğuma dair suçlamalar, herkes için görünmez olan yaralar bıraktı. Var olduklarını bilen tek kişi bendim.

"Evet, çok tuhaf," dedim, kitaplarımı topladıktan sonra dolabımı kapattım. Eğer beni bu işe bulaştırmaya çalışıyorsa, buna izin veremezdim.

"İnsanlar bunu Hayden'in yaptığını söylüyor," dedi aniden, gözleri hafifçe kısılmıştı.

"Hayden Mathers?" Koridorda dolabının olduğu yere baktım ama ondan hiçbir iz yoktu. Bugün okula gelip gelmeyeceğini merak ederek hayal kırıklığını görmezden geldim. Yine, gitmeden önce bana verdiği o küçük baş işaretini düşündüm ve küçük bir ürpertiği bastırdım.

Sabırlı ol, Maddy... Bana söylemişti. Gerçekten yapmış mıydı? Böyle bir şiddet uygulayabilir ? Olanları neden önemseydiğini, benden intikam almak için bu kadar şiddetli önlemler alması gerektiğini hissettiğine inanmak çok zordu, bu yüzden dikkatimi Ayla'ya odakladım. O da benim tepkimi izliyordu ve ağzının kenarları gerildi. Belki de yüzümde hoşuna gitmeyen bir şey görmüştü.

"Bilemem," dedim ona, "spor salonundan doğruca fotoğrafçılığa gittim. Hayden'la hiç konuşmadım." Ona doğruyu söyledim.

"Hayır mı? Onu fotoğrafçılıkta görmedin mi?"

"İkimiz de onu spor salonunda gördük," dedim otomatik olarak onu savunmaya geçerek.

"Erken ayrıldı," diye işaret .

"Bayan Mills'in sınıfındaki karanlık odadaydı," diye yalan söyledim. Neden yalan söyledim? Neden yalan söyledim? Neden onu koruyordum? Orada olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu ama yine de onun suçlu olduğunu ima etmesi beni hiç beklemediğim bir şekilde rahatsız ediyordu. Neden herkesin Hayden Mathers'tan kaçtığını, neden tek başına olmayı tercih ettiğini ve neden şimdi onu suçladıklarını bilmiyordum ama umurumda değildi. Belli ki çoktan bir taraf tutmuştum ve bu onun ya da Lucas'ın tarafı değildi.

Bu bilgi üzerine kaşları havaya kalktı ve arkasında tüm arkadaşları bize aşırı odaklanmış, pür dikkat değişimi izliyorlardı. "Oh? Aynı sınıfı mı paylaşıyorsunuz?"

"Evet." Bunu söylerkenki keskin tonunu fark ettim. Bu haber onun hoşuna gitmemişti. "Özel bir proje için ortağız."

"Öyle mi?" Yerinde tutmaya çalıştığı sahte, masum bakışı kayboldu, şimdi yerini çirkin bir yüz buruşturma aldı. Bundan hiç hoşlanmamıştı. Hem de hiç. Aramızdaki gerilimin arttığını, tüm ruh halinin çirkin ve nahoş bir şeye dönüştüğünü hissedebiliyordum, "Ne güzel değil mi? Umarım bunu *yara almadan* atlatırsın," diye güldü, sesi tamamen sahte ve boştu ve takipçileri yüksek perdeden kıkırdamalarla onun duygularını yankıladı. Koyun.

Sanki bir şakayı kaçırmışım gibi davranıyorlardı. "Yani, Hayden'ın nereden geldiğini için onunla yalnız vakit geçirmekten kesinlikle endişe ."

Yalancı, diye düşündüm. Daha dün onun kendisini becermesini istediğini söylüyordu. Kıskançlığını hemen anladım. Ama neden onu bir psikopat gibi göstermeye çalıştığını anlayamıyordum. Yine, bu okul neden Hayden'a karşı bu kadar önyargılıydı? Tek söylediğim "Endişelenmiyorum," oldu, bu konuşmanın bitmesine hazırdım.

Omuz silkti, dudaklarında alaycı bir ifade belirdi. "Bu senin cenazen." Uğursuz yorumunun beni bir şekilde etkilemeye, huzursuz ve korkmuş hissettirmeye yönelik olduğunu biliyordum. "*Kurtarılmaya* ihtiyacın olursa diye bir numarayı hazırda bekletmek isteyebilirsin." Güldü. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama beni rahatsız istediğini biliyordum. Aslında beni herhangi bir konuda uyarmaya çalışmıyordu. Beni korkutma girişimlerinden çok fazla zevk alıyordu ve kurmaya çalıştığı türlü "arkadaşlığı" resmen sona erdirmek için ihtiyacım olan tek şey buydu. Ama işe yaramadı. Tek yaptığı beni oldu.

"Biliyor musun Ayla?" Beni ne kadar endişelendirse de bakışlarını kendi bakışlarımla tutmayı başararak ona söyledim. "Davetin kendi içinde güzel olsa da, Bahar Şenliği'ne seninle gelmemeye karar verdim."

Söylememi beklediği her neyse, kesinlikle bu değildi. Kaşları havaya kalktı, gözleri büyüdü ve hazırlıksız yakalandığı için biraz doğruldu. "Ne?" dedi inanamayarak.

"Söylemeye çalıştığım şey, ilgilenmediğim. Teşekkürler ama almayayım." Cevabını duymayı beklemeden arkamı döndüm ve ne yaptığını kontrol etmek için etrafıma bakmayı reddederek tüm eski alışkanlıklarımla savaşıp uzaklaştım. Sırtımın, benim iyiliğimi düşünmeyen birine tamamen açık olduğunu bilmek vücudumdaki tüm tüyleri diken diken etmişti. Genelde, tehlikeyi ya da tehdidi görüş alanımda tutarak geri çekilirdim. Bu sefer öyle olmadı. Kendime bir daha kurban olmayacağımı ve daha güçlü için çalışmam gerektiğini söyledim. Tepkisini görmek için dönmek ona bu gücün bir kısmını geri verecekti ve ben buna izin veremezdim. Ayrıca, kendimi rahatlattım

O kadar öğrencinin önünde bana saldırmak için deli olması gerekirdi, değil mi?

Lucas yaptı.

Ama Lucas aptalın tekiydi. Ayla bundan daha sinsi olmalıydı. O bir elebaşıydı, okulun Kraliçesi'ydi, uğruna savaşmış aldığı bir unvandı, kazanılmış değil. Bunu söyleyebilirdim. Kendisinin çirkin tarafını herkesin önünde bu kadar açıkça gösteremezdi. Bu *onu* sadece kötü gösterirdi ki bunu istemiyordu. Şu andan itibaren onun yanında dikkatli olmam gerektiğini biliyordum ama bu sadece önümüzdeki iki ay için geçerli olacaktı ve sonra özgür olacaktım.

Bu düşüncelerle kendimi rahatlatarak koridorun köşesini döndüm ve göğsümde bir gurur duygusu hissederek fen sınıfıma doğru ilerledim. Buna alışık değildim. Kendimi savunmak iyi hissettiriyordu. Farklı, tuhaf ama iyi. Bu duyguyu okul boyunca yanımda taşıyarak sabah derslerime başım dik, kapüşonum geriye itilmiş bir şekilde gittim ve fısıltıları, *Lucas, Hayden, Maddy* isimlerini duymamazlıktan gelmeye çalıştım. Neden hepsinin otomatik olarak Hayden'ı suçlu ilan ettiğini hâlâ anlamıyordum ama masum olduğumu biliyordum. Utanacak hiçbir şeyim yoktu. Bununla birlikte, "*kurban olma*" mantrasını izleyerek, bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım.

Ama merak etmeden duramadım... *Neden? Neden Hayden?*

Öğle yemeği zamanı geldiğinde, tüm paranoyak fısıldaşmalar ve bakışlar beni biraz yormuştu. Sabahtan beri insanlar yumurta kabuğu üzerinde yürüyormuş gibi davranıyor, koridorlarda bana geniş bir alan bırakıyorlardı, bu da güzel bir değişiklik olmuştu. Ancak bakışlar ve ilgi beni endişelendirmeye başlamıştı. Fark edilmek istememek buraya kadarmış. Bu yüzden kafeteryadaki yalnız masamda yemek yemek yerine çantamı aldım ve avluya çıktım.

Mayıs ayının ilk günüydü ve bahar bugün gelmeye karar vermişti.

Hava sıcaktı, güneş parlıyordu ve gökyüzünde neredeyse hiç bulut yoktu ama görünüşe göre okuldaki tüm çocuklar benimle aynı fikre sahipti. Avlu tıklım tıklımdı ve hemen göğsümde bir sıkışma hissettim. Her yere dağılmış gruplar vardı; okulun maskotu olan dev boz ayı heykelini çevreleyen banklarda ve taş alanı çevreleyen, bir kat merdivenle aşağıdaki kaldırıma ve caddeye inen kaya duvarlarda uzanmışlardı. Yan tarafa yöneldim, okulu çevreleyen çimenli düzlüğe giden kısa patikayı kullandım, bizi aşağıdaki caddeden gizlemek için kenarda sıralanan dev meşe ve akçaağaçların altında dolaştım. Diğer çocuklar ağaçların ve binanın gölgesinde saklanıyor, bir yandan da öğle yemeklerinin ve arkadaşlarının tadını çıkarıyorlardı.

Yardım edemedim ama onları biraz kışkırdım. Hepsi çok kaygısız görünüyordu. En son ne zaman böyle hissettiğimi ya da hissedip hissetmediğimi hatırlayamıyordum. Aynı zamanda, kaç tanesinin o gülümsemelerin ardında saklandığını merak ettim... üzgün, acı çeken ama henüz tam olarak kırılmamış.

Yumuşak bir tıngırtı beni asık suratlı kopardı, bu ses buraya ait değildi. Biri hoparlörden müzik falan mı çalıyor acaba diye etrafı tararken, büyük bir meşenin altında tek başına oturan, elinde gitarı olan karanlık bir figür dikkatimi çekti. Neredeyse gölgelerin arasında kaybolmuşlardı, koyu renk saçları ve kıyafetleri uyum sağlamalarına yardımcı oluyordu. Güneşin parıltısına karşı bir elimi kaldırarak gözlerimi biraz kıstım ve gözlerimin gümüş bir bakışla kilitlendiğini fark ettim.

Hayden.

Herkes ondan uzaktaydı ve o elinde gitarıyla büyük bir meşenin altına uzanmış, kafeteryada olduğu gibi aynı tembel kral gibi görünüyordu. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibiydi, masumiyetin resmiydi. Belki de Lucas'a saldırmamış olabileceğini düşündürdü bana. Yine de diğerleri ona doğru yargılayıcı bakışlar atmaya devam ediyordu. Yine de hepsinin korkmadığını fark ettim. Bir grup kız ona kirpiklerini savuruyordu ama o bunu fark etmemiş gibiydi.

Gümüş rengi bakışları hâlâ üzerimdeydi, elini bana doğru kaldırırken diğerlerini görmezden geliyordu. Gitar penası hâlâ başparmağı ile işaret parmağının arasındaydı, kalan üçü ise hafifçe kıvrılarak beni çağırıyordu.

Kendimi çantamı göğsüme bastırırken buldum, kalbim daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde çarpıyordu ve onu süzen diğerlerine katılırken dişlerimin arasından keskin bir nefes çektim. Dünü ve Lucas'ın herkesin önünde yaptığı tacizden sonra benimle nasıl konuştuğunu, günün sonunda bana nasıl baktığını, bir şey başarmış gibi başını sallayışını hatırlayınca kendimi kaybettim. Görünüşte diğerlerinden kaçarken neden bana bu kadar ilgi gösteriyordu?

Özel bir şey değildim.

Bir an için beni başka biriyle karıştırdığını ya da arkamda başka birinin olduğunu düşündüm. Bu düşünceyle hızla etrafımda döndüm, ensemdeki tüyler diken olmuştu ama orada kimse yoktu. Çekingeni bir tavırla yan gözle ona baktım, acaba aşırı tepkim onu kızdırdı mı diye merak ediyordum. Ama Hayden'in tek yaptığı bana çarpık bir şekilde gülümsemek oldu, ağzının bir köşesi oldukça bulmuş gibi kalktı ve tekrar işaret etti.

Ayaklarımın beni çimenlerin üzerinde, güneşin altından çıkarıp meşenin geniş dallarının gölgesine götürdüğünü fark ettim; dallar yeni yapraklarla tomurcuklanmış, uzanmaya ve ışığı emmeye hazırdı. Yaklaşık bir metre uzaklaşana kadar durmadım, onun her parçasını incelemekten alamadım. Dağınık siyah saçlarının kısmen gözlerinin içine düşmesi, gümüş bakışlarının yoğun güzelliği, gitarını tutarak biraz kaydırırken ön kollarının esnemesi endişemi daha da yatıştırdı. Ona bir kalkan gibi davranabilirdim.

Ama korkmuyordum. Hayden'dan değil. Gerçekten korkmuyordum. Hiç düşünmeden bir adım daha yaklaştım ve bir şey söylemesini bekledim, o enstrümanıyla uzanmış, dünya umurunda değilmiş gibi görünürken beni neden yanına çağırdığını merak ediyordum. Diğer eliyle yavaşça yukarı uzandı ve karıştırdı, yüzüne doğru taradı, fazladan bir adımla mesafeyi kapattığımda ifadesi yumuşadı.

"Ne oldu?" Beni garip bir şekilde temkinli ama nazik bir ifadeyle izlemeye devam edince sonunda sordum. Kafasının içinde oluyordu?

"Benimle oturmak isteyebileceğini düşündüm." Gitarının etrafına uzandı ve çimenleri okşadıktan sonra arkasına yaslandı.

Sanki ne yapacağım onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi ağaca tırmandı. Yine de, sanki bir şey onu rahatsız ediyormuş gibi çenesinin nasıl sıkılıp sıkılıp *açıldığını* görebiliyordum. Ne olduğunu merak ettim.

Bana ne yapacağımı *söylemiyordu*. Ayla beni Bahar Festivali'ne davet ettiğinde hissettiğim gibi değildi. Hayden teklif ediyor, gerçekten istediğimin bu olup olmadığına karar vermeyi bana bırakıyordu. Hâlâ sırt çantama yapışmış olan ellerim biraz sıkıştı, tereddüt ederken malzemeyi kavradı, emin değildim, şüpheliydim, tuzağa düşürüldüğümünden, bu nezaket eyleminin arkasında başka bir plan olduğundan korkuyordum.

Hayden diğerleri gibi değil.

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, Maddy.

Ama o nazikti.

Bu bir tuzak. Neden seninle ilgilensin ki? Her zaman içgüdülerine güven derdin. Şimdi güven onlara.

Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm, altlarındaki çimler yarı ölü, yarı canlanmaya hazır, yeşillenmeye başlamıştı. Çantamı tutmaya devam ettim ama olabildiğince rahat bir şekilde yerleştim ve merakla onu izledim, tüm bunların ne anlama geldiğini merak ediyordum. Hayden bir şey söylemek yerine gitarını getirdi ve tekrar çalmaya başlamadan önce bir süre tellerle oynadı. Müzik rahatlatıcıydı, hafif tıngırtılar güzeldi. Ilık bahar günü, sessiz huzur ve arka plandaki tüm gürültüler. Trafik, gülüşmeler ve diğer öğrencilerin sürekli gevezelikleri eriyip gitmiş, sadece Hayden ve ben farkına varmıştık.

"Oynar mısın?" diye sordu bir dakika sonra, yüz ifadesi hâlâ yumuşaktı, her zamanki nazik sakinliğiyle benimle konuşurken araştırıyordu.

Başımı salladım, biraz alaycı bir tavırla nefesimi verdim ve bakışlarımı indirerek onu boğan ölü, sarı halı kümelerinden kurtulmak için umutsuzca büyümeye çalışan yeşil çim yapraklarına baktım. Dikkatlice eski, solmuş parçaları çekmeye başladım, yenilerine nefes almaları için daha fazla yer açtım. "Hiçbir zaman ortalıkta çok paramız olmadı," dedim, annemin bana bir şeyler vermeye çalışmasına rağmen, her zaman nasıl satıldığını düşünerek.

para onun alışkanlığına gidiyor. Dudağımın içini ısırdım, ondan hem nefret ediyor hem de ona acıyordum.

"Sana öğretebilirim," diye teklif etti.

Sadece kibarlık yapıyor.

"Sorun değil. Üzerinde çalışacak bir şeyim yok." Elindeki güzel, koyu renkli ahşap parçaya özlemle baktım ve böyle bir hazineye sahip olabilmenin ne kadar güzel olacağını düşündüm.

Hayden beni dikkatle izledi ve beni soyduğunu, zihnimin derinliklerine baktığını, anlamayı çok istiyormuş gibi görüldüğünü hissettim. Gitarın boynunu dengelemek için bir dizini kaldırarak biraz kaydı ve avuç içi yukarı bakacak şekilde bana bir el uzattı.

"İşte," dedi usulca.

Bir an tereddüt de merakım ve yarattığı rahat ortam beni kazandı. Elimi yavaşça onun elinin üzerinde gezdirdim ve ne kadar kötü titrediğimi fark ettim. Ben o da kesinlikle görebiliyordu ama yorum yapmadı. Dokunuşumla dudakları hafifçe birbirine yapıştı. Temkinli bir şekilde, avucumu hafifçe onunkinin üzerine koydum, kendimi rahatlamaya zorlamadan önce parmaklarım temasla biraz zıpladı.

İçgüdülerine güven, Maddy. Hayden diğerleri gibi değil, diye kendime hatırlattım.

Kalbim hızla çarpmasına rağmen kendimi sakinleşmeye zorladım ve sonunda onun elinin benimkinin ağırlığını tamamen taşımasına izin verdim. Eli sıcaktı, iplerden dolayı sert nasırları vardı, ama bunu garip bir şekilde güven verici buldum, dokunuşuna alışmam için bana bir dakika verdiğinde yarışan zihnim sessizleşmeye başladı.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan parmakları teker teker kapanmaya başladı, ta ki elimi dikkatli bir şefkatle tutana kadar. Yine, Hayden ihtiyacım olan şeylere böylesine hassas ve anlayışlı bir şekilde karşılık veren birkaç kişiden biriydi, ona olan güvenimin arttığını hissettim. Biraz daha yaklaşmamı işaret eden küçük bir çekiştirme yaptı, ben de neredeyse onunkine değene kadar dizlerimin üzerinde kaydım, elimi tellere doğru yönlendirmesini, parmaklarımın altını klavyenin belirli noktalarına kaydırmak için çevirmesini izledim.

"Buraya bastır," diye talimat verdi, derin sesi vücuduma garip bir heyecan yayıyordu. "Ve buraya... sonra işaret parmağını buraya getir..." Gitarın sapını destekleyerek diğer eliyle parlak, siyah penayı bana uzattı. "Şimdi tıngırdat."

Penayı beceriksizce tellerin üzerinde gezdirdim, çıkan ses Hayden'ın çaldığı gibi mükemmel değildi ama geçmişte yaptığım tüm denemelerden daha iyi olduğu kesindi. Çocukken, annemin beni hediye almak için alışverişe götürdüğü birkaç seferde mağazada oyuncak bir versiyonunu gördüğümde, enstrümanın nasıl çalıştığını anlamadan tellere vururdum. Her zaman berbat bir ses çıkarırdı ve bu yüzden annem bana asla bir tane almadı. Bu ve her zaman çok pahalıydılar. Ama bu sesi duymak, nasıl olması *gerektiğini* duymak, ağzımın köşelerinin biraz seğirmesine neden oldu ve tekrar tıngırdattım.

"Bu bir Do-akoru," dedi Hayden.

Bakışlarım onunkilere kaydı, o da aynı yakışıklı, çarpık gülümsemesiyle beni izliyordu. Yanaklarım kızardı ama geri çekilmek istediğimde eli dikkatlice elimi tuttu. Hükmedici, saldırgan bir şekilde değil, daha çok cesaretlendirici, yol gösterici bir . Parmaklarımı kaydırdı, akorları değiştirdi. Küçük bir baş sallamayla, tekrar denemek için işaretini aldım.

"Bu Sol," ve son bir kaydırma ve tıngırdatmayla, "Ve Re. Bunlar akustik için öğrenilmesi en kolay üç akordur. Tekrar deneyin."

Onun cesaretlendirmesiyle, orijinal yerleşimi hatırlamaya çalışarak parmaklarımı beceriksizce hareket ettirdim. Bir hata yaptığımda beni yumuşak bir şekilde düzeltti, klavyenin üzerinde doğru yere yönlendirdi ve sonra devam etmem için beni ikna etti. Farkına bile varmadan birinden diğerine geçtim, her ne kadar kulağa istikrarlı ya da bildiğim herhangi bir şarkı gibi gelmese de kendimi gülümserken yakaladım. Kulağa ne kadar zayıf gelse de bu durumdan hoşlandığımı için ona baktığımda yüz ifadesinin alev alev yandığını, gözlerinin yüzümde dikkatle dolaştığını, sanki dudaklarında en küçük bir gülümsemeyle yüz hatlarımın her bir parçasını incelediğini ve gördüklerinden hoşlandığını gördüm.

Onu bu kadar yakınımda, bakışlarının yoğunluğunda görmek, bana dokunmasına bile izin verdiğimi fark etmek, dizlerimi kalçasına bastırmak, rahatlamadan önce bir an için nefesimin kesildiğini hissettim.

Güvendesin, Maddy. Sana zarar vermeyecek.

Nereden bilebilirdim ? Söyleyemem. Sadece... biliyordum.

Hayden'ın yüzünü, gözlerini, her şeyini bu kadar yakından görmek onu benim için daha da güzel kılıyordu. Yüzüne düşen, gözlerini yarı yarıya dünyadan koruyan dağınık, koyu renk saçları, hipnotize edici ve parlak, alışılmadık bir renkte, uzun, koyu kirpiklerle çerçevelemiş o gözler... Kendimi hipnotize edilmiş gibi hissediyordum. Gümüş küreler adeta parlıyordu, sıcaklıkla ve açıklayamadığım başka bir şeyle ısıniyordu çünkü daha önce hiç kimse bana bu şekilde bakmamıştı. Bu beni tamamen hazırlıksız yakaladı ve kendimi nutkum tutulmuş halde buldum. Kendine güvenen diğer kızlar gibi esprili ya da zekice bir şeyler söylemek yerine, yanaklarım pembeleşmiş, ellerim hafifçe titreyerek tellere sertçe basmış bir şekilde öylece bakakaldım.

Hayden elini yavaşça gitarın sapında gezdirerek parmaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi, nasırlı parmak uçları hafifti, sanki onları okşuyor, dikkatli olacağına dair bana güven vermeye çalışıyordu. "Güvendesin, Maddy," diye mırıldandı, dokunuşu hâlâ tüy kadar hafifti. Gözlerindeki bir şey bana sormak istediği yakıcı bir soru olduğunu hissettirdi, ama kendini tutuyordu. Aslında tek yaptığı buymuş gibi geliyordu.

Geri çekil.

Nefesim titremeye başladı ama ona inanarak başımı salladım. Hayden bana aynı hem korunduğumu hem de korktuğumu hissettirebiliyordu. Derinlerde bir yerde, onun yanında güvende olduğumu *biliyordum* ama eski alışkanlıklar zor ölüyordu.

Parmaklarım hafifçe titremeye başlayınca bıraktı ve gitarı yavaşça indirerek ağacın gövdesine yaslandı. Ellerimi hemen kucağıma koydum, hem dokunuşumuzun kesilmesinden kaynaklanan garip bir rahatlama hem de hayal kırıklığı karışımı hissettim.

"Yemek mi?" Konuyu değiştirerek sordu.

Yanındaki atılmış siyah çantaya uzanıp kahverengi bir kâğıt poşet çıkarırken başımı salladım; poşetin ön yüzüne kırmızı ve mavi keçeli kalemle renkli bir robot çizilmiş gibiydi. Dağınık ve düzensiz karalamaya bakılırsa, belli ki bir çocuk tarafından yapılmıştı... ya da Hayden bir ressamın el yeteneğine sahip değildi, ama bundan şüpheliydim. Beni bakarken yakaladığında boğazını dikleştirdi ve dudaklarını birbirine bastırdı, yanakları hafifçe kızardı-

bir kırılanlık anı. "Küçük kardeşim okula öğle yemeği götürdüğüm günlerde resim çizmeyi seviyor," diye açıkladı. "O daha beş yaşında."

"Bence bu tatlı," dedim, robotu daha iyi görebilmek için başımı hafifçe çevirerek. "Ben tek çocuğum. Bir bakıma, sanırım bu bir tür lütuf."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, sadece kendim için endişelenmem gerekiyordu." Bu düşünce karşısında üzgün bir iç çektim. Ya bunca yıl yanımda küçük bir erkek ya da kız kardeşim olsaydı? Ya annemin erkek arkadaşları ya da Bay Foster odaya gizlice girdiğinde aynı yatağı paylaşıyaydık? Ya bana dokunduğu gibi onlara da dokunmaya çalışsaydı? Bu düşünce göğsümü sıkıştırırken kalbimde bir öfkenin kaynadığını hissettim. Bana işkence mi ediyordu? Elimden geldiğince üstesinden geldim. Ama eğer bir kardeşime bir şey yapmaya çalışsaydı, kendimi koyarken görebilirdim; yüzüme tırnaklarımı geçirirken, tokat atarken, ısırırken, kendimin daha küçük bir versiyonunun güçsüz, şaşkın ve korkmuş olduğu bir duruma sokulması fikrine dayanamazdım. Buna izin vermezdim.

Gözlerimi kırpıştırarak Hayden'dan uzaklaştım ve öğle yemeği çantamdan kendi öğle yemeğimi çıkardım; Phoenix'in evinden aldığım pembe ve mor bir yemek ve yanında çiçekli bir su şişesi vardı. Kafamı kaldırıp baktığımda, kendi öğle yemeğimin çocuksu tarzı karşısında ağzının kenarının nasıl kıvrıldığını gördüm ve yardım edemedim ama karşılık verdim. Modası geçmiş ya da farklı olan herhangi bir şey için fazla havalı olan gençler denizinin arasında, ikinci sınıfa geri dönmüş gibi renkli beslenme çantalarımızla . Bu resmi tamamlayacak tek şey, benim saçlarımı atkuyruğu yapmış bir tulum giymem ve onun da gece gündüz bir süper kahraman pelerini takması olurdu.

Hayden doğrulup siyah deri ceketini çıkarmaya başladığında, tek düşünebildiğim onun çocuksu olmaktan çok uzak olduğuydu. Kollarını uzun kollu gömlektten çıkarırken kolları esnedi, gömlek öyle bir şekilde göğsüne yapıştı ki kumaşın altında saf kastan başka bir şey olmadığını anladım. Ceketini dikkatlice bir kenara bıraktı, kutsal bir şeymiş gibi çantasının üstüne koydu ve rahat bir nefes aldı. "Bu daha iyi," diye nefes aldı ve saçlarını tekrar geriye itti. Hayden o güzel, meraklı gümüş bakışlarıyla bana baktı ve "Seksi değil misin Maddy?" diye sordu.

Evet. "Hayır, ben iyiyim." Yalan söyledim, öğle yemeği çantamın o. fermuarını açmak için eğildim.

"Emin misin?"

Hayır. "Evet!"

"Yanakların biraz kızarmış..."

"Bu sıcaktan değil-" Söylediğim anda, ısırıldım

Dilim tutuldu ve kendimi oradan ısınlatabilmeyi diledim. Ceketini çıkardığında onu incelediğimi şüphesiz görmüştü ve şimdi ayağımı ağzıma sokmuştum. Sıcaktan bunalmıştım ama Hayden o kadar güzeldi ki, günün sıcağıyla birleşince kapüşonumun içinde kavruluyordum.

Hayden utanç verici gafım hakkında yorum yapmadı. yerine, "Yemek yapacaksın," diye devam etti. O anda aklıma bu sabah çok sıcak giyindiğim için beni azarlayan Bayan Ross geldi. Beni üzerimi değiştirmeye ikna etmeye çalışmıştı ama ben ne yaptığımı bildiğimde ısrar ederek reddetmişim. Sadece iç çekip gözlerini devirerek, "Gençler," diye mırıldandı ve konuyu kapattı. Bu sözü büyük olasılıkla kendi annesinden öğrendiğini hemen anladım.

"Yapmayacağım."

Biraz iç çekti, muhtemelen mantıksız davrandığımı düşünüyordu. "Ben senin değilim ama o şey olmadan daha rahat edeceğimi düşünüyorum."

İçten içe kendimle tartışırken dudağımı ısırıldım ve dişlerimin arasında yuvarladım.

Ama sonra insanlar beni görecek.

Seni zaten görebiliyorlar.

Ama beni daha çok görecekler.

özel bir şey değilsin. Umursamazlar.

Hayden görecek.

Hayden diğerleri gibi değil.

Zihnim o kadar hızlı gidip geliyordu ki yoruluyordum. Dikkatli bir dokunuş beni kendime getirene kadar kendim için paketlediğim plastik ambalajın içindeki sandviçi tamamen yok ettiğimin farkında bile değildim. Gözlerimi kırıştırdım, Hayden'ın parmaklarının ellerimin arkasında durduğunu ve beni çelişkili düşüncelerimden uzaklaştırdığını fark ettim.

"Maddy?" diye mırıldandı usulca.

Kazağımı çıkarmak gibi basit bir konuda bu kadar... tuhaf ve garip... olmam hakkında ne düşüneceği konusunda endişeli bir şekilde ona baktığımda gözlerimin parladığını hissettim. Ama Hayden'ın yüz ifadesi yargılayıcı değildi. Temkinliydi, gözleri sıcak ve anlayış doluydu.

"Maddy," dedi tekrar, "iyisin. Son on dakikadır burada benimle oturuyorsun ve sırtını tüm bu insanlara döndün ve kötü bir şey . Buna izin vermem, mı?"

Dişlerimin arasından keskin bir nefes çektim, daha önce hiç bir yabancıdan böyle bir takdir ve kabul duygusu hissetmemiştim. Farkında olmadan gardımı tamamen düşürdüğümün farkına varınca, etrafımdakilere dikkat etmediğim için dünyaya maruz kaldığım düşüncesiyle ensemde bir karıncalanma hissettim. Bakma isteğimle savaştım. Hayden haklıydı. Farkında olmadan on dakika boyunca güvende ydim. Birinin bana gizlice yaklaşmasına izin vermezdi.

Gözlerimi sıkarak kapattım, derin bir çektim, tuttum ve kazağımın eteğini tutarak yukarı çektim ve çıkardım. Kazağımı çıkardığım anda boğazımdaki, orada olduğunu bile fark etmediğim bir prangayı çıkarmış gibi hissettim. Orada kıpırdamadan oturdum, nefes aldım ve bir şey olmasını bekledim. Esinti hafifti, dalların arasından süzülen güneş ışığı kırıntıları ılıktı ve etrafımızdaki gevezelikler devam ediyordu. Yavaşça gözlerimi açtım ve endişeyle etrafıma bakındım. Öncekinden hiçbir şey değışmemişti; kimsenin umurunda değildi. Omuzlarımdaki yükün kalktığını hissettiğimde dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve Hayden'a dikkatle baktım, tuhaf davranışlarımda sonunda onu etkilemeye başlayıp başlamadığını, bu tuhaf yeni kızla uğraşmaktan bıkip bıkmadığını merak ediyordum.

Ama tek gördüğüm Hayden'ın nefes kesici, nadir gülümsemesiydi... ayakta olsaydım ayaklarımı yerden kesecek çarpık bir sırtıış. Ne kadar güzel olduğunu farkında olduğunu sanmıyorum ve kendimi onun kristal berraklığındaki bakışlarında kaybolmuş buldum.

Ne olduğunu anlamadan parmakları dikkatlice benimkilerin altına kaydı ve iç içe geçti, elimi öyle rahatlatıcı ve şefkatli bir şekilde tuttu ki ben de sıktım. "Gördün mü?" dedi muzaffer bir edayla, sanki gurur duyuyormuş gibi. "Fark ettiğinden daha güçlüsün, Maddy."

Sözleri gözlerimi yaşartmış olsa da başımı salladım, bana olan güveninden dolayı sesim geçici olarak kısılmıştı.

"Bakalım parçalanmış sandviçinden ne kurtarabileceğiz?" diye kıkırdadı ve kısa süreli endişe anımda yaptığım dağınıklığa bakarak başını salladı.

Bana kafeteryadan yeni bir öğle yemeği ısmarlamak istemesine rağmen, yemeğim hâlâ yenilebilir durumdaydı ve teklifini reddettim. Yemeğimi bitirmediğimde, inatçılık yapıyormuşum gibi gözlerini kısmıştı ama gerçek şu ki, bir günde bu kadar çok öğün yemeye alışık değildim. Annemleyken genellikle kahvaltıyı atlar, hangi okuldaysam oradaki öğle yemeği programından yararlanırdım. Akşam yemekleri rastgele olurdu. Bazı geceler olurdu, bazı geceler ise... hiçbir şey olmazdı. Yıllar içinde yiyecekleri biriktirmeyi öğrenmişim, gece yatarken karnım ağrıdığına atıştırmak için elimde ne varsa gizli bir yerde saklıyordum. Sandviçimin geri kalanını, daha sonra yatağa girdiğimde yemek üzere saklamak niyetiyle bir kenara koydum, oysa o benim küçük öğünümden hâlâ rahatsız olmuş görünüyordu.

Kendi öğle yemeği ciabatta ekmeği üzerinde bir hindili sandviç, biraz taze mor üzüm, ev yapımı rocky road kurabiyeleri (daha önce hiç duymamıştım bile) ve bir portakaldan oluşuyordu. Israrı üzerine üzümlerin bir kısmını bana yedirdi ve portakalının yarısını benimle paylaştı. Annesinin kurabiyelerinden birini reddetmeye çalıştım ama bunu duymak bile istemedi. Kurabiyeyi boğazıma tıkmasına iki saniye kalmış gibi hissediyordum ama beni yakalamanın sadece panik yapmama neden olacağını bildiği için kendini tutuyordu. Yüzüncü kez başımı salladıktan sonra dizime koyduğunda içimi çektim ve pes ettim. Ancak bir ısırik an, iyi ki almışım dedim. Annesi cidden nasıl pişirileceğini biliyordu. Kendi annemin hiç yaptığını sanmıyorum. Aslında, yapmadığını biliyorum. Daha önce hiç böyle ev yapımı bir şey yememişim.

"Annen sana bunları yapmayı sevdiği için çok şanslısın," dedim bir şeyler atıştıtırırken.

"Evet, her zaman yemek yapmayı severdi," dedi ve kendisi de küçük bir ısırik aldı. Nedense içinde az da olsa bir hüznün sezdim. Ona doğru baktığımda, annesine iltifat ettiğimde gülümsemesinin nasıl durakladığını, ruh halinin nasıl hafifçe değiştiğini fark ettim.

Orada ne olmuştu da annesinden bahsettiğinde böyle melankolik bir tepki vermişti merak ettim. Ama her şeyin dışarıdan görüldüğü gibi olmadığını herkes gibi ben de biliyordum. İnsanların sırları vardı, bazıları diğerlerinden çok daha karanlıktı ve çok azımız bunlara tanıklık ediyorduk. Onunla annesi arasında bir şeyler olmuştu ve onu sevdiği açık olsa da, aralarında hala bir geçmiş var gibi görünüyordu. En azından verdiği tepkiye bakılırsa ben böyle hissediyordum.

"Rocky Road sevmiyor musun?" Dikkatlice dürterek sordum.

"Bayılırım onlara. Büyükbabamın da en sevdiklerindendir," dedi ve bir ısırık daha aldı.

"Hâlâ senin için yemek pişiriyor olması çok tatlı," dedim. "Annem benim için hiç böyle şeyler yapmazdı."

Bu küçük bilginin, bunun ne kadar nazik bir şey olduğunu anlamasına yardımcı olup olmayacağını merak ediyordum, sanki annesinden bahsedildiğinde hissettiği üzüntü beni kendi annemle olan yapışkan ilişkimden daha çok incitiyordu. Bunu yüz ifadesinden, ses tonunun nasıl düştüğünden, sanki bir şeylerin gitmediğinden anlayabiliyordum. Belki de bu nazik jeste dikkat diye düşündüm, çünkü belki de bu onun gözden kaçırdığı ve daha önce düşünmediği bir şeydi. "En sevdiğim kurabiyeler yulaf ezmeli çikolatalı kurabiyelerdi, ama sadece marketten bir kutu aldığımda yiyordum, o da marketten bir kutu aldığımızda," espri yapmadan güldüm. Evimde kurabiye gibi ikramlar nadiren olurdu. "Annen en sevdiklerini sıfırdan yapıyor ve senin için paketliyor. Bana sorarsanız bu oldukça özel bir şey."

Hayden elinde kalan küçük kurabiye parçasına baktı, sanki hiç gibi görünüyordu. Bir an için hiçbir şey söylemedi, sonra kalanını hızla yedi ve ellerini solmuş kot pantolonuna silerek hiçbir şey söylememeyi tercih etti. Bu iyiydi. Benimle bu konuda konuşmak zorunda değildi. Ama ben hâlâ burada oturuyordum ve eğer isterse bu seçenek ona açıktı.

Onun yerine gitarını almak için arkasını döndü ve parmaklarıyla telleri başladı, yumuşak, kolay bir melodi havayı doldurdu, bana rahat nefes almak ve rahatlamak için bir neden verdi. "Herhangi bir isteğin var mı?"

Konuyu kapatmak istediğine dair açık bir ipucu aldım ve buna saygı duydum. Uykuya dalarken annemin bana mırıldandığı eski bir şarkıyı, *All the Stars*'ı düşündüm ve beni yeteneğiyle kendine bağlarken, bir kez daha annemin kucağında yatıyormuşum gibi hissederek huşu içinde dinledim. Kendimi evimdeymişim gibi hissettim. Orada oturup onu çalarken izledim, son akoru çalana ve güzel bakışlarını benimkilere kilitlemek için kaldırına kadar gülümsediğimin farkında bile değildim.

Birkaç saniyeliğine, genellikle doğrudan göz teması kurmaktan ne kadar rahatsız olduğumu düşündüm. Hayden'ın güzel yüzü, büyüleyici gözleri ve genel havası bana nerede olduğumu, hatta *kim* olduğumu tamamen unutturmuştu. Bu durumdan nasıl kaçındığımı unutmuştum çünkü ilk kez kalbim korkuyla çarpmıyordu. Bu yabancından neden bu kadar etkilenmişim? Bu karanlık, düşünceli, yersiz yurtsuz genç, belli ki içinde normalde beni ters yöne koşturacak bir karanlık barındırıyordu. Kendini diğerlerinden soyutlaması, bu okulda umursamadan yürümesi, kalabalığın onun için ayrılması, ondan korkmaları, benim gibi biri için büyük bir kırmızı bayrak olması gereken bir şeydi.

Ve yine de... önemli görünmüyordu.

Hayden göz temasını kesip bana bir tür büyüden kurtulmuşum gibi hissettirene kadar korkudan değil, tamamen başka bir şeyden titrediğimi fark etmemiştim. Saçları gözlerinin üzerine düşerek onları benden korudu ve ben uzun, titrek bir nefes verip başımı öne eğdim. Bu kadar pervasızca baktığım için yanaklarım utançtan pembeleşti. Ama yine de o da bakmıştı.

"Zil birazdan çalacak, Maddy," diye homurdandı, kumaş çantayı açtı ve sevgili enstrümanını dikkatlice içine yerleştirdi. Arkasını dönerken sanki rahatsız olmuş gibi sertçe hareket etti. Bunu ona ben mi yapmıştım? Bakışlarım onu bu kadar garip hissettirmiş miydi? Bu düşünceyle pembe yanaklarımın şiddetle kızardığını hissettim ve o anda kontrolümü kaybettiğim için içten içe kendime lanet ettim.

"Evet, evet, özür dilerim," diye mırıldandım, yemeğimin kalıntılarını bir araya getirirken. İlk defa bir yemeği bitirmemişim. Aslında uzun zamandır ilk kez aç değildim.

"Üzülme." Sesi yumuşadı, sanki güven vermeye çalışıyormuş gibi daha önce konuştuğu sert üslubu şimdi gevşedi. "Ben sadece

geç kalmanı istemiyorum."

Bu çok tatlıydı. "Tamam, spor salonu." Üstümü değiştirmek için soyunma odalarının bulunduğu bodrum katına koşmam, rahatsız edici derecede dar spor kıyafetlerimi giymem ve bir saatlik fiziksel sosyalleşmeye katlanmam gerekiyordu. Beden eğitimi benim için tam bir cehennemdi ama yılın bu kadar geç bir döneminde geldiğim için elimde kalan tek seçeneklerden biriydi. "Sanırım fotoğrafçılıkta görüşürüz?"

Hâlâ karanlık duygularını benden saklayıp saklamadığını merak ederek ona doğru baktım ama onun yerine parlak bakışlarının yeniden açıldığını gördüm. Dudakları birbirine yapışmış, vücudu gitar kutusunun üzerinde kaskatı kesilmişti, sanki kendini bilerek yerinde tutuyordu ama bir kez daha beni izliyordu. "Seni daha sonra göreceğim." Sonra göz kırptı. Hayden *göz kırptı*. Onun biraz çapkın olduğunu görmek tuhaftı. Ya da belki onu yanlış anlıyordum? Belki de sadece nazik davranıyordu? Kibarlık böyle bir şey miydi? Kafam karışmış ve dağılmış bir halde, sarsakça başımı salladım ve ayağa fırlayarak ondan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştım. Arkamda, verdiğim tepki onu eğlendirmiş gibi hafifçe kıkırdadığını duyabiliyordum. Yüzüm yanarken, avludaki diğer herkesi görmezden gelerek koştum, hepsi fısıldadı ve sanki dehşete düşmüşler gibi mutlu bir şekilde yolumdan çekildiler.

Neden herkes Hayden'dan bu kadar korkuyordu? Lucas'a saldıran kişinin o olduğuna dair söylentilerin yanı sıra, daha önce de ona böyle tepki vermişlerdi. Şimdi de bana aynı şekilde davranıyorlardı.

İçeriye açılan kapılara ulaştığımda durakladım ve omzumun üzerinden ona baktım. Hâlâ ağacın altında duruyor ve karanlık bir muhafızı andırır şekilde beni izliyordu. Öyle olduğunu bilmek beni ürkütmeli ya da bir şekilde korkutmalıydı ama bunun yerine Hayden'ın güzel yüzüne, büyüleyici gözlerine, nerede olduğumu ve hatta *kim* olduğumu tamamen unutturan havasına bakarken hissettiğim tek şey içimdeki sıcaklıktı.

Birinin boğazını temizlediğini duyunca gözümü kırıştırdım ve bir grup çocuğun da içeri girmek için beklediğini ve Hayden Mathers'a abayı yakmış bir kız öğrenci gibi bakarken aptal gibi yolu tamamen kapattığımı fark ettim.

"Özür dilerim, özür dilerim!" Kekeleyerek kapıyı hızla açtım ve ondan uzaklaşırken böyle bir aptal gibi davrandığım için kendime kızdım. Bu duyguya alışık değildim. Kontrolüm yokmuş gibi hissediyordum ve bu beni huzursuz ediyordu. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Hayden Mathers'a karşı bir şeyler mi hissediyorsun?" Ayla'nın sesi konsantrasyonumu bozarak oturduğum yerin karşısına yerleşti, bacaklarım uzanıyordu. Engelli parkuru denemeye hazırlanırken sınıf gerildi. Başımın üzerinde, kollarındaki kaslar gömleğinin kollarını zorlayan ve içimi hoplatan ağırlıklar kaldıran Hayden'ın acı verici bir şekilde farkındaydım.

"Bir şey mi?" Ona kaşlarımı kaldırdım, işine bakmasını söylemek istedim ama genel tavrı ve o sabahki konuşmamız göz önüne alındığında bunu çok hafife almayacağını düşündüm. Onunla konuşmak istemediğimi biliyor olmalıydı.

"Öğle yemeğinde birlikte oturduğunuzu gördüm," derken sesi o kadar yapmacık ve arkadaşçaydı ki gülünçtü. Berbat bir oyuncuydu.

"Evet," diye , belimi esnetmek için döndüm.

"Biraz... *flörtöz* görünüyordu," sesi kızgındı. Neden kızgın olsun ki?

Çünkü belli ki ona karşı bir "şeyi" var.

"Flört etmiyorduk. Bana gitarını gösteriyordu." Sıkılmış dişlerimin arasından mırıldandım. Neden ona kendimi açıklamak zorundaymışım gibi hissediyordum ki?

Eski alışkanlıklar zor ölür, Maddy.

O anda beden eğitimi öğretmenimiz içeri girip düdüğü çaldı ve ellerini çırparak söyledi. Beni dehşete düşüren bir şekilde Ayla yanımdaki boşluğa kapandı, bu da istesem de de beni partner olarak seçtiğini gösteriyordu. Bütün arkadaşları ve

Diğer tüm öğrenciler hemen birilerini aramıştı, benim bu konuda bir söz hakkım yoktu.

Ayla bir köşeye yöneldi ve başıyla duvarı işaret etti. "Ellerini indir, ben de ayak bileklerini tutayım," diyerek amuda kalkmama yardım edeceğini belirtti. Diğer takımlar da aynı şeyi yaptı, yani başka seçeneğim yoktu.

Beni hiçbir yerde tutmanı istemiyorum, diye düşündüm, tüylerim diken diken olmuştu. Dokunulmaktan hiç hoşlanmıyordum ve ona güvenmek zorunda olmak hiç de rahat hissettiğim bir şey değildi. Nefes alış verişimin hızlandığını hissedebiliyordum, yine de başımı eğerek bunu gizlemeye çalıştım, kendimi hazırlıyormuş gibi yaparak baş aşağı duvara yukarı fırlamasını önlemek için gömleğimi içine soktum.

Sorun yok, Maddy. Geçti... Geçti...

Ellerimi minderin üzerine koydum ve yere tekme attım. Hemen ellerinin ayak bileklerime dolandığını ve onları başımın üzerine kaldırmaya yardım ettiğini hissettim.

Yatakta uyurken yorganın altından parmaklarının küçük ayaklarımın üzerinde gezindiğini, ayak bileğimi sıkmadan önce her bir parmağımla oynadığını hissedebiliyordum. Uyuyormuş gibi yapıyordum, eli yavaşça baldırlarımdan yukarı kaymaya başladığında bile, masaj yaparak, okşayarak... Görmezden gelmeye çalışırken gözlerimin yaşardığını hissedebiliyordum, bunun sadece bir kabus olması için dua ediyordum, güvende olduğum için...

Ama ben .

"Hayden kimseyle çıkmaz," diye tersledi Ayla ve beni aklımdan çıkmayan anılarımdan uyandırdı.

"Ne-ne?" Nefes nefese kaldım, göğsümdeki acıyı görmezden geldim, parmakları tenimi daha sıkı kavrarken ağlama isteğime karşı koydum.

"Hayden Mathers," diye iç geçirdi, sesi sinirli çıkıyordu. "Eğer onun dikkatini çekmeyi umuyorsan, unut gitsin. Seni dünkü çöp gibi sikip bırakıyor ve sadece başka okullardan kızlarla takılıyor." Ciddi bir şekilde küçümsenmiş gibi ofladı.

"Hiçbir şey ummuyordum," dedim, tüm ağırlığım ellerime ve bileklerime binerken yüzüme kan geldiğini hissettim. Titremeye başladığımı hissedebiliyordum. "Beni indirebilir misin?"

"Ailesinin geçmişi berbat," diye devam etti Ayla, isteğimi görmezden gelerek. "Delilik onun kanında var."

Bu da ne demek şimdi? Düşündüm de. "Hey, başım dönüyor. İhtiyacım var-"

"Theo Hebert'i gördün mü? Mavi saçları var ve diğer popüler çocuklarla birlikte oturuyor. Ağzının etrafındaki yara izlerini biliyor musun? Bunu ona Hayden yaptı."

Ne-ne? Kollarım titremeye başladı, özellikle de ayak bileklerimdeki sıkılaştığında, endişem ve rahatsızlığım artık tehlikeli bir şekilde yüzeye yaklaşıyordu. İçsel bir mücadele veriyordum; bir yandan kaçıp saklanma dürtüsüne direnirken bir yandan da kendimi her şeyin yolunda olduğuna ikna etmeye çalışıyordum.

"Hayden bir gün çıldırdı ve sekizinci sınıftayken onun yüzüne vurdu. Onu kurtarmak için iki yetişkin gerekti. Theo ameliyat olmak ve birkaç takma diş taktırmak zorunda kaldı. Baban katil bir psikopat olunca böyle oluyor-"

"Ayla, bırak beni. *Şimdi!*" Ayak parmaklarımı duvara vurdum ve tökezleyerek geri çekildi, beni serbest bıraktı, böylece düştüm, sırtımın üzerine sertçe arptığımda ciğerlerimdeki hava boşaldı. Birkaç kez öksürdüm, gözlerim yaşarırken nefes nefese kaldım.

"Bayan Savard!" Beden eğitimi öğretmenimiz hışımla yanıma gelirken bağırdı. Yanımda dizlerinin üzerine çöktü, gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşirken yüzü endişe doluydu. "Partnerinizi aşağı indirmeniz ve düşürmemeniz biliyorsunuz! Bayan King, iyi misiniz?"

Tekrar öksürdüm ama bu sefer tam bir nefes almayı başardım ve başımı salladım.

Öğretmenimiz rahatlamış görünüyordu ama yine de Ayla'ya sert bir konuşma yaptı. Başka bir çocuk grubuna geçmeden önce daha dikkatli olması için bir uyarı. Yerden kalkıp geri adım atarken ortağımın gözlerinden kaçındım. Artık resmileşmişti. Ayla Savard güvenilecek biri değildi. Onun "arkadaşlık" anlayışı sahteydi. Ayrıca beni festivale çağırma nedeninin de iyi olmadığı açıktı. Geçmişte pek çok kez yaptığım gibi, bu sefer de içgüdülerime göre hareket ediyordum. Sessiz kaldım, beni görmezden geldim.

uyarı işaretleri, içgüdülerimle hareket yerine başkalarının sözlerine güvenmek ve sonunda hep incinmek.

Bu sefer değil.

"Ayla," diye soludum, yüzümü ona döndüm, kendimi *onun* iri, mavi gözlerinin içine bakarken ve aniden *onun* alanında olmayı seçtiğimi görünce ne kadar silahsızlandığını görebiliyordum, başım dikti, dudaklarımı yüzümü buruşturarak sıkarken kendi hoşnutsuzluğum yüz hatlarımda belirgindi. "O sahte arkadaşlık fikrini alıp kışına sokabilirsin."

Eminim söyleyebileceğim çok daha fazla şey vardı. Ama o anda gerçekten umurumda değildi. Başka bir şey söylemeden döndüm ve öğretmenimin geri dön çağrısını duymazdan gelerek salondan çıktım. Derse girmediğim için o öfkeyle daha sonra yüzleşecektim. Ancak kendimi güvende hissetmiyordum, bu yüzden başkalarının üzerimde güç sahibi olduğunu hissettiğim bir durumda kalmama izin veremezdim. Hayden'ı göremeyeceğim düşüncesi kalbimi biraz burksa son dersime bile gitmeyecektim. Ama kendimi sarmalın içinde hissediyordum, artan panik yavaş yavaş kontrolden çıkıyor, beni çıldırmış ve dehşete düşmüş hissettiriyordu. Kendimi yatıştırmak için çaresizlik gerçekten odaklanabildiğim tek şeydi.

Soyunma odasına girdiğimde, Ayla'nın sözleri kafamın içinde korkunç, tiz bir çan gibi çalarken bir dakika boyunca volta attım.

Hayden hakkında söyledikleri, onun öngörülemez şiddeti, o çocuğu, Theo Hebert'i nasıl yaraladığı... kalbimin hızla çarpmasına neden olan bir sarsıntıya yol açtı. Bunu gerçekten yapmış mıydı? Neden yapmıştı? Gerçekten dengesiz miydi? Bu bilgiler dank ettikçe, onunla tiyatrodan ve öğle yemeğinde yalnız kaldığım düşüncesi aklımdan çıkmıyordu. Bu yüzden tüm bunları atlayıp buradan çıkacak, Phoenix House'a dönecek ve herkesten saklanacaktım. Hızla üzerimi değiştirdim, dolabımdan eşyalarımı aldım ve biraz huzur ve sessizlik umuduyla doğruca eve koştum.

Ama kapıdan içeri adımımı attığım anda, sanki biri acı çekiyormuş gibi histerik bir ağlama ve çığlıkla karşılaştım ve ses kalbimi delip geçerken heykel gibi donup kaldım.

"Hayır! Geri dönmek istemiyorum. İstemiyorum!"

"Mahkeme babanla görüşmene izin verdi-"

"Onu görmek istemiyorum! Lütfen, Saanvi! Lütfen beni zorlama!"

"Dur!" Çığlık attım, küçük bedenim beni yumruklayan yumruklara karşı savaşıyordu. Karanlık figür saldırısına devam ederken annemin dolabının köşesine sinmiştim. "Lütfen dur, lütfen! İyi olacağım, söz veriyorum!"

"Küçük, lanet, bok! Sifonu çektin mi? Seni aptal, değersiz, çöp-"

"Lütfen, dur! Lütfen!"

"Annen bana geri ödemek zorunda kalacak. Bunu biliyor muydun?" Sırtıma bir yumruk daha vurarak ciğerlerimdeki havayı boşalttı. "Lanet olası pislik! de! Benim için değmez..." Yumruk. "Lanet olsun..." Yumruk. "Zaman!"

Boğazını düzeltirken sosyal hizmet uzmanımın sesindeki mücadeleyi duyabiliyordum, küçük kızı teselli etmeye çalışırken kelimeleri boğuluyordu. "Toplantılara ve danışmanlık hizmetlerine katıldı ve ilerleme gösterdi. Yargıç-"

Söyleyeceği her neyse, uzun ve gürültülü bir feryatla kesildi. Kalbim hızla çarpıyor, ellerim titriyordu, kargaşanın yaşandığı oturma odasına açılan kemerli çerçeveyi kavradım. Köşede, taş şöminenin yanında oturan, yanağında yara izi olan küçük kız top gibi kıvrılmıştı, yanakları kızarmış ve gözlerinden yaşlar akıyordu. Kahverengi saçları sanki kafa derisinden koparılmaya çalışılmış gibi yüzüne dağılmıştı. Halının üzerine saçılmış birkaç parçaya bakılırsa, kısa süreliğine başarılı olduğunu söyleyebilirdim. Yanında oturan Bayan Ross, kızın küçük ellerinden birini tutuyordu ve kendi gözyaşlarına karşı koyuyormuş gibi görünüyordu; sosyal hizmet görevlisi Bayan Khan ise dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini açmış, kıza yalvarmaya çalışıyordu.

"Carol-Ann, bu denetimli ziyaret olacak. Her zaman orada olacağım," diyordu, bir köpekbalığı akvaryumuna atlaması söyleniyormuş ve onu ısırmayacağına güvenmesi isteniyormuş gibi görünen kıza vermek zorunda olduğu haberdan dolayı açıkça üzgündü. Sanırım, bir bakıma, olan şey tam olarak buydu.

"İstemiyorum!" Carol-Ann hıçkırarak ağladı, sanki babasıyla tekrar aynı odada bulunma düşüncesi bile fiziksel olarak acı vericiymiş gibi irkildi.

Duvardan uzaklaştım, önümdeki sahneden ve okuldan erken döndüğümü duyurduğumu umursamadan merdivenleri koşarak çıktım. Sorgulama için yeterince uzun kalmayacaktım. Şu anda sadece uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Kaçmaya, güvende hissetmeye ihtiyacım vardı. Boş yatak odasına daldığımda, yatağımın görüntüsü midemi bulandırdı, Carol-Ann'in alt kattan gelen çığlıkları bana sadece acı çektiğim geceleri hatırlattı. Tek üzerimdeki elleri, yanağıma ve boynuma kondurduğu ıslak öpücükler, ne kadar korktuğum ve utandığımı.

Çenemi sıkıp duygularımı bir kenara iterek yorganı yırttım ve sonunda sakladığım eşyalarımı ortaya çıkardım. Yine de tek istediğim bir şey vardı. Elimi çantanın içine sokup bir süre etrafı yokladıktan sonra pelüş ayımın yumuşak kolunu kavradım, onu çekip kurtardım ve tam Bayan Ross bana seslenmeye başladığı sırada pencereye doğru koştum. Ona aldırmadan cumbanın kilidini açtım ve iterek pencereyi açtım. Zahmetsizce verandanın çatısına tırmandım, hızlı ama dikkatli bir şekilde evin yan tarafına doğru ilerledim. Sonra da tahliye borusuna tırmandım. Bu şekilde ilk kez kaçmıyordum ve burası yeni bir yer olmasına rağmen, çimlerin üzerine atlayıp evin arkasındaki ormana doğru koşarak kaybolana kadar aşağıya inebiliyordum.

Nefesim tamamen tükenene kadar koşmayı bırakmadım. Orman sıkı ve ılık bahar havasından dolayı yeşillenmeye başlamıştı bile; ağaçların dallarında tomurcuklar belirmiş, ölü yaprakların arasından yeşil çimenler başlamıştı. Kollarımda, göğsümde sıkıca eski ayım Fuzzy vardı, başından beri benimle olan tek kişi. Her şeyi gören tek kişi. Sonunda bir açıklığa, ormanın dizlerime kadar gelen uzun Kızılderili ve tüylü otlardan oluşan dairesel bir alana açılan bir bölümüne girdiğimde yere çöktüm. Dışlerimin arasından uzun, titrek bir nefes çekene ve burnumdan ve çenemden ıslak damlalar düşene kadar ağladığımı fark etmedim.

Burada yumuşak çimlerin üzerinde uzanarak dünyadan saklandım, yukarıdaki gölgelik dalların arasında parlak, mavi gökyüzünün bölümlerini açıyordu. Oradan geçen biri beni saklanırken göremezdi.

Küçük çayırda bir bebek gibi kıvrılmış, oyuncak ayıma sanki on yedi değil de beş yaşındaymışım gibi sarılmıştım. Kendimi hıçkırıklara bıraktım, tüm o unutulmaz anılarla savaşırken nefesimi içime çektim. Carol-Ann'i böyle perişan görmek beni onun yaşına, savunmasız, şaşkın ve korkmuş olduğum günlere geri götürmüştü. Beni koruması gereken yetişkinler tarafından zorlanıyordum. Ben sadece annemi istemiştim. Ancak British Columbia'daki sosyal hizmet görevlilerine göre bu mümkün değildi. Verdikleri sözlerin tutulmaması, konuşma cesaretini bulduğumda ne kadar görmezden gelindiğimi hissetmem ve bana kendimi ne kadar önemsiz ve değersiz hissettirdikleri düşünüldüğünde, kendimi hiçbir zaman güvende hissetmemiş ve kimseye güvenmemiştim.

Ben de orada öylece kaldım ve duygularımı haykırdım. Başkalarının önündeyken kendime nadiren izin veriyordum. Neredeyse her zaman insanların etrafında olduğum için, hayal kırıklıklarımı serbest bırakmak ve ne kadar bunalmış, stresli ve korkmuş olduğumu kucaklamak için nadiren fırsatım oluyordu. Umursamıyormuş gibi görünmek, kalabalığa karışmak, gözden kaçmak için elimden gelenin en iyisini yaptım ve nadiren kendimi bırakıp sadece... *hissetmeme* izin verdim. Sadece kendim olmak için. Dürüst olmak gerekirse kim olduğumu bile bilmiyordum. Tüm zamanımı sadece hayatta kalarak geçiriyordum.

Chapter nine

Hayden - Günümüz

O kaltağın, Ayla'nın, spor salonunda ona ne yaptığını gördüm. Kendime bir kıza vurmamam gerektiğini hatırlatmak için tüm irademi kullandım. Maddy ama onu Fotoğrafçılık'ta göreceğimi düşünmüştüm. Gelmemişti. Karanlık odayı ve tiyatroyu kontrol ettim ama hiçbir yerde yoktu ve *bu* beni çok . Kendimi tutmaya çalıştım, kendime uzak durmamı ve onu bırakmamı söyledim. Ama o sesi görmezden gelmek giderek zorlaşıyordu.

Bul onu. Bul onu, Hayden. Bul onu... Bul onu... Bul onu...

Okuldan bisikletimle ayrıldım, eve doğru yola çıktım ve hemen ormanın içinden Phoenix House'a doğru yola koyuldum, orada olup olmadığını kontrol etmeye kararlıydım. Motosikletimle giderken evdeki kimsenin dikkatinden kaçmayacaktım ve evi işleten çalışanların etrafı gözetlediğimi bilmelerini . Kendime bunun doğru şeyi yaptığımdan kaynaklandığını, başka kimsesi olmayan birine göz kulak olduğumu söylemeye çalıştım. Annem, Casey Teyze'yle birlikte büyükbabam J'nin kurduğu hayır kurumuna ilgi gösterdiğim için benimle gurur duyardı. Ama dürüst olmak gerekirse, sadece onu görmeye, yüzünü görmeye ihtiyacım vardı.

Ve onu al.

Hayır! Hayır, öyle davranmayacaktım. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Hepsi bu kadardı. Hepsi buydu.

Ve sonra, ağaçların arasından hızla geçip bir açıklığa doğru ilerlerken bu düşüncelerle savaşıırken kendimi durdurdum. Ben onun koruyucusu değildim. Anlatılanlara göre, herkesten korktuğu gibi benden de . Eğer kapısının önünde belirirsem, muhtemelen içindeki bir şeyi tetikler ve onu panik durumuna sokardım. Ona ne kadar ilgi duysam da, Maddy hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyordum.

Al onu, Hayden.

Hayır.

Onu istiyorsun.

Evet.

Onu alabilirsin.

O şekilde değil. Bu doğru değil.

Haklı değilsin.

Yürümeyi bıraktım, beni onun olmasını umduğum o eski Viktorya dönemine ait eve götüreceğini bildiğim yöne doğru baktım. Bu aptalcaydı. Bu iyi bir fikir değildi. Kendimi yarı deli hissederken olmazdı. Eve dönmeye ve orada kalmaya karar verdim, belki dikkatimi dağıtmak için biraz gitar çalar, Maverick'e göz kulak olur ya da garajda babama yardım ederdim. Beni, benimle hiçbir şey yapmak istemeyen bir kızın hayatına girmeye zorlamaktan alıkoyacak herhangi bir şey. Bunu ona yapamazdım. O daha iyisini hak ediyordu.

Ama ya seni istiyorsa?

Yine durdum. Durmuyor. *Ona yaklaşmana izin veriyor. Zar zor.*

Seni görüyor.

Hayır, .

Başka birinin gözlerinin içine baktığını gördün mü?

Ellerimi birkaç kez saçlarımda gezdirdim, kendimle yaptığım bu kavgadan nefret ediyordum. Her ne kadar iyi olmak istesem de, şiddet ve açgözlülük yoluyla adalete susamıştım, sanki Manic üzerimde sandığımdan çok daha derin bir etkiye sahipti. Onu görmek için arkamı dönme dürtüsüyle savaşıırken tüm vücudum gerildi, esnedi, daha güçlü olma ve eve yürümeye devam etme çabam her geçen saniye azaldı. Mantıklı tarafımın karanlığa karşı güç kaybetmeye başladığını hissettiğimde kendimden nefret ederek saçlarımı sıktım... çok fazla... o olan bir parçama.

Yavaşça dönerek gözlerimi açtığımda yüksek otların arasından bana bakan bir yüz gördüm ve altıma işeyeceğimi sandım. İçimdeki tartışmadan dolayı zaten adrenalinimin yükseldiğini hissediyordum, bu yüzden ruhumun şok ve şaşkınlıkla derimden fırladığını hissetmek neredeyse kalp krizi geçirmeme neden oluyordu. Onun Maddy olduğunu anlamam sadece bir saniye sürdü, sanki dualarım kabul olmuştu ve ben ne yapmam *gerektiğini* düşündüğümle ne *istediğim* arasında boğuşurken, daha yüksek bir güç kontrolü ele almış ve onu tam önüme bırakmıştı. Bir işaret.

Ağladığını hemen anladım ve ilk içgüdümlü onu kollarıma alıp bu dünyanın boktan saçmalıklarından uzak tutmak olsa da bunu yapamayacağımı biliyordum. Onunlayken olmazdı. Daha iyi olmam gerekiyordu.

"Maddy," dedim nefes nefese, kalbimi yavaşlatmaya çalışırken hala dizlerimin üzerine çökmüştüm, "Burada ne halt ediyorsun?"

Başlangıçta cevap vermekte zorlandı, yüzündeki çatışma belirgindi, ama sonunda...

"Bir şey beni tetikledi, ben de buraya koştum." O sırada kucağında sıkıca sarıldığı ayıyı fark ve kalbimin kırıldığını hissettim. Casey Teyze bana Ashland'da eskiden koruyucu aile sisteminin nasıl olduğuna dair hikâyeler anlatmıştı. Maddy buralı değildi ama ülke çapındaki büyük şehirlerde durumun ne kadar kötü olduğunu tahmin edebiliyordum. Onlara bakması gerekenler tarafından ihmal edilen, adlarına çok az şey olan çocuklar, muhtemelen sahip olduğu tek şey bu ayıydı. Tıpkı Casey Teyze ve onun eski, parçalanmakta olan pelüş kuzusu gibi.

Artık sana sahip olacak, Hayden.

Yerde oturduğu yerden kıpırdandı, hem gergin hem de üzgün görünüyordu ve doğrudan göz temasından ne kadar rahatsız olabileceğini unuttuğum için kendimi azarladım. Ona bu kadar yakın olmak, parmaklarını gitarımın üzerinde gezdirirken ona dokunmak ne kadar muhteşem olsa da, şimdi onu zorlamak istemiyordum. Yavaş hareket etmemi istiyordu, ben de öyle yaptım.

Geldiğim yöne bakarken, acaba gitsem mi düşündüm ama bencil yanımda kalmak, bu güzel ruhla bağ kurmak için yanıp tutuşuyordu. Ona doğru döndüm, rahatlamaya çalıştım, umuyordum ki

"Burada seninle birlikte olacak birine ihtiyacın var mı?" diye sormadan önce auramı hisseder ve kendini rahat hissederdi.

Ben. Lütfen bana ihtiyacın söyle.

Sorum onu hazırlıksız yakaladı, sanki böyle bir teklif yapmamı beklemiyor gibiydi. Onu da mı korkuttum?

Hayır, . Düzeltiyorum. Yapmadığımı umuyordum.

Hafifçe başını salladı ama bu yine de bir 'evet'ti ve tiyatrodan aramızda kurduğu mesafeyi hatırlayarak minnetle ondan yaklaşık on adım ötede yere çöktüm. Bugün bana çok yaklaştı ama şu anda canı yanıyordu. Korkuyordu. Dikkatli olmak zorundaydım. Uzun bir süre hiçbir şey konuşmadık ama bu, bazı insanlarla yaşadığınız, gerginleşip boşluğu doldurmak için gevezelik etmeye başladıkları o garip sessizlik değildi. Maddy ile bu açıklıkta sessizce oturmaktan memnundum, güneş hala parlıyordu, kuşlar etrafımızda şarkı söylüyordu, küçük dünyamızda güvende ve yalnızdık.

Bunu sevdim. *Bizim küçük dünyamız.*

Ancak ona baktığımda, hala ayısına sarılmış şekilde ileri geri sallanmasına bakılırsa endişesinin yeniden başladığı belliydi ve kendimi çocukken annemin geçirdiği sinir krizlerini hatırlarken buldum. Ne kadar korkmuştu, ne kadar perişan ve teselli edilemez görünüyordu. O zamanlar bu beni çok korkutmuştu. Bir keresinde, ona uzandığımı hatırlıyorum, ancak yüzüme baktığı anda, gözlerimiz kilitlendi, kendini tutamadı ve ağladı. Sanki yanlış bir şey yapmışım, kötü davranmışım ve ağlamasının sebebi benmişim gibi hissettim. Bu duyguları geride bırakmam uzun zaman aldı.

"Ben küçükken annem panik atak geçirirdi," dedim aniden. Maddy bana doğru baktı, ela gözleri yüzüne düşen gevşek saç tellerinin arasından bakıyordu. Olabildiğince rahat bir şekilde oturdum, ayaklarımı diktim, dizlerimi kaldırdım, dirseklerimi dayadım ve olabildiğince sakin bir şekilde konuşurken onu yakından izledim.

"Öyle mi yaptı?" Maddy usulca sordu, kaşları çatılmıştı.

Başımı salladım, koltuğumda biraz kayarak daha rahat olmaya çalıştım. "Çok, evet. Bir şey olur, ne bileyim... müzik setinde bir şarkı çalar ya da bazı motosikletler

geçerdi. Eğilir, kulaklarını kapatır, gözlerini yumar ve ağlamaya başlardı." Dudaklarımı birbirine bastırdım ve etrafımdaki zemini inceledim. Anılar hâlâ acı vericiydi. Bazen... *bazen...* bunun söylediğim bir şey yüzünden olduğundan bahsetmemiştim. "olduğunda beni hep korkuturdu. Kırıldığını falan düşünürdüm."

"Onu kendine getiren neydi?" Maddy'nin sesi bir fısıltıydı, sadece benim duyabileceğim kadar yüksekti.

Gümüş rengi sarı saçları ve şapşal sırtışıyla babamı hayal ettiğimde ağzımın kenarları hafifçe kalktı. "Benim babam."

"Ne yaptı?" diye sormadan önce bir an tereddüt etti.

"Tam olarak hatırlamıyorum ama onunla birlikte yere uzanır, ona mırıldanır ve sarılırdı. Bir süre sonra ona sarılmam için beni yanına çağırırdı ve ondan sonra endişesini tetikleyen her neyse yavaşça ondan kurtulurdu." Onu bize geri getirişini izlediğimi hatırlayarak derin bir iç çektim, sanki zahmetsizmiş gibi. Bu arada ben her zaman durumu daha da kötüleştiriyor gibiydim. "O onun kişisi, onu en iyi tanıyan kişi. Güvendiği kişi." Yanımda oturan güzel kıza baktım ve kalbimin sıkıştığını hissettim. "Bazen ihtiyacımız olan tek şey budur. Bizi anlayan tek bir kişi."

Parlayan gözleri gözlerimin içine baktı ve bir an için nefesimin kesildiğini hissettim. Yeni eğrelti otlarının arasında otururken, tepesindeki kırık gölgelikten etrafına parlayan kırılğan ışık huzmeleri, saçlarındaki koyu ve açık renk tellerin karışımına çarptığında, *onun* kişisi olmaktan başka bir şey istemediğimi fark ettim.

"Yani ona yardım mı etti?" diye sordu, yüz ifadesi o kadar masum ve güven doluydu ki, başkalarının bana bakışlarında görmeye alışık olmadığım bir ifadeydi bu. Annemin insanı olmadığını ve ona yardım edemeyeceğimi bildiğim için hissettiğim acı aniden yok oldu. Uzun zamandır ilk kez kendimi karanlık deliğimden çıkarıp yeniden sağlam bir zeminde duruyormuşum gibi hissettim, sanki benim için her şeye rağmen bir umut varmış gibi. Ve tüm bunlar bu kızın bana bakışından kaynaklanıyordu. Annemin olmamam gerekiyordu. Ben *onundum*.

Başımı salladım. "O eskiden olduğu kişi değil. Artık daha mutlu. Arada bir bir an yaşıyor ama bence bu normal. Kendini daha hızlı ve daha fazla toparlayabiliyor.

"Ben çocukken sahip olduğundan daha kontrollü." Belki de son birkaç yıldır ailemden uzaklaştığım, kendimi soyutladığım içindir diye düşündüm. Onun bu kadar iyi olmasının sebebinin bu olduğunu düşündüm. Ama belki... belki de başka bir nedeni vardı? Belki de sadece... *zamandı*.

Onayımın onu nasıl hem yatıştırdığını hem de üzdüğünü görebiliyordum. *Sana ihtiyacı olan şey Hayden*, diye hatırlattım kendime. *Ona karşı bencil olma*.

Uzaktan gelen yüksek sesli bir gıkıltı dikkatimi dağıttı ve alışkanlıktan olsa gerek, "Kötü karga" diye mırıldandım. Bu aptal aile değişine gülmek istedim ama yorumum onu bana geri getirdi. Maddy'nin gülümsemesini görünce, ebeveynimin sözlerini yinelemenin ne kadar gülünç olduğunu artık umursamıyordum.

"Hayden," sesi kısılmıştı, o kadar zayıf bir fısıltıydı ki, küçük açıklığımızdaki mezar kadar sessiz olmasaydı, onu duyamayabilirdim. Ben izlerken başını eğdi, oturduğu yanakları pembeleşti, yüzü acı çekiyormuş gibi buruştu. Titremeye başladı, nefes alıp vermesi hızlandı ve paniğe kapıldı; tıpkı benim yaptığım gibi, kafasının içinde kendi şeytanlarıyla savaşıyormuş gibi gözlerini sıkıca yumdu. Ondaki ani endişelenerek olduğum yerde kalmak için mücadele ettim, her şeyi berbat etmek için ne yaptığımı merak ediyordum.

"Maddy?"

Tut onu. Sadece onu tut ve sarıl, Hayden.

Başını hızla salladı, hafifçe sallanıyordu. Ayağa kalktım ve yavaşça ona doğru ilerledim, her adımında olası bir mayını bekliyordum.

Onu korkutma. Onu korkutma, lütfen.

"Maddy!" Biraz daha yüksek sesle tekrar söyledim, muhtemelen mücadele ettiği zehirli düşüncelerden beni duyabileceğini umuyordum. Birden irkildi, başını ona yaklaştığını, aramızdaki mesafeyi kapattığını ve ona doğru uzandığını gördü. Korkunç bir an için çığlık atacağını, kaçacağını, benden uzaklaşma dürtüsünü tetikleyeceğimi düşündüm. Ama o . Yüzündeki özlemi görebiliyordum, gözleri akmamış yaşlarla doluydu ve bir an için, farkında olmadan bana doğru eğildiğini gördüm.

Sanki başka bir şey onu daha güçlü bir şekilde ele geçirmiş, onu benden uzaklaştırıyormuş gibi irkilerek geri çekildi.

" haldeyim, Hayden. Kırık biriyim."

Bu sözler kalbimi paramparça etti ve o anda tek istediğim onu inciten insanları bulmak ve onları yok etmektir. Ona acı çektirdikleri için, onu saçmalıklarına ve yalanlarına inandırdıkları için acı çekmelerini istedim. Ela bakışlarına yansıyan mücadeleyi görebiliyordum; ben de kendimi her gün acı çekerken buluyordum.

Sonra ayağa kalktı, ayısına tutunarak benden uzaklaştı ve fısıldayarak, "Zamanını boşa harcadığım için özür dilerim" dedi.

"Yapmadın, Maddy," diye tersleyerek sözünü kestim. Hayır, başkalarının suçları için özür dilemesine izin vermeyeceğim. Özür dileyen hiçbir şeyi yoktu ve bu sözleri duymak bende ileri atılıp onu alma isteği uyandırdı. Onu buradan götürmek, böylece her şeyi daha iyi hale getirebilecektim. "Özür dilemedin!"

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için çaresizce bir adım daha atmayı göze aldım.

"Ben... ben..." diye kekeledi ve onun kendi karanlığına karşı istediği şeyle savaştığını *görebiliyordum*. "Zamanını harcamaya değmem."

Öfke. Saf .

O senin. Al onu. Şimdi al onu. Ona ne kadar önemli olduğunu göster. Seni ne kadar etkilediğini göster. Bilinçsizce kalbinize ulaşmayı ve onu sahiplenmeyi nasıl başardığını.

O benim değil.

Henüz değil. senin olduğunu

göster. Öldür onları.

Onları bulun, bağlayın ve acı çekmelerini sağlayın.

Ne yaptıklarını hatırlamaları için onun adını derilerine kazıyın.

Onlar çığlık atarken gülümse.

Ona zarar verme. Yapma. Bu çok uzaktı, çok uzaktı. İçimdeki karanlık, Manik, o anda neredeyse tamamen kontrolü ele geçirdi,

Büyükbabam J'nin sözlerini, değer verdiklerimi incitmemek verdiğim sözü hatırladıkça ona karşı koymaya çalıştım.

Annemi kırdığı gibi onu da kırardım.

"Maddy, *bir daha asla* kendin hakkında böyle konuştuğunu duymak istemiyorum... *asla*. Anlıyor musun?" Sesim sakın ve düzdü, ama konuşmamdaki vahşeti engelleyemiyordum. "Sen buna değersin. Beni duyuyor musun? Sana değer olduğunu söylüyorum."

Bir adım daha attığımda geri çekilmedi ve ben de bu fırsatın atladım. Ona doğru uzandım, tepkisini ölçmek için tereddüt ettim ama kaçmadı. Dikkatlice, parmaklarımın yıpranmış kapüşonunun yumuşak kumaşının üzerinde kaymasına izin verdim, ince kollarını hissedene kadar etrafını sardım ve ona tutundum, birinin onu incittiği düşüncesiyle hissettiğim öfkeyle savaşıırken vücudum titriyordu. "Sen *benim* için değersin."

Dolgun, pembe alt dudağı titrerken parlayan gözleri sanki başka bir dil konuşuyormuşum gibi benimkiler arasında gidip geliyordu. Kaşları çatıldı; ela gözlerinde kafa karışıklığı, acı ve ufacık bir umut ışığı vardı. "Beni tanı mıyorsun Hayden," diye fısıldadı, "Bil miyorsun-"

"İstiyorum," dedim ona, kendimi kontrol etmeye çalışarak. "İstiyorum, Maddy."

Nefes aldı, sesi zayıf ve boğuktu ama yine de çekilmedi. Bana bakarken ayısına tutunmaya devam etti, vücudu aynı anda hem kaçmaya hem de yaklaştırmaya çalışıyormuş gibi sallanıyordu.

Bir elimi kaldırdım, çenesini kavrarken kendimi durduramadım, başparmağım yumuşak, pembe yanağını okşadı, ağırdan almakla ilgili her şeyi unuttum. "Bazen mesele birini tanımak değil, sadece onu hissetmektir... o bağı, bir şeyin hissini, aramızdaki neyse, doğru olduğunu hissetmek. Şu anda bunu hissediyorum ve sanırım sen de hissediyorsun, ama korkuyorsun çünkü bu yeni ve daha önce birçok kez senin olduğunu *düşündüğün* kişiler tarafından incitildin. Seni her şeyden çok sevmesi ve koruması gereken kişi seni hayal kırıklığına uğrattı ama *ben* bunu yapmam. Bunu *asla* yapmayacağım." Küçük konuşmamı dinlerken gözlerinden yaşlar süzüldüğünü görebiliyordum.

Ağırdan almak için çok fazla, Hayden.

"Senin arkadaşın olacağım,

Maddy." *Daha fazlasını*

istiyorsun. Daha fazlasını al!

"Arkadaşın olabilirim."

Uzun ve sığ bir nefes aldım, Manic'e karşı koydum ve onu kafesine geri dönmeye zorladım. Artık ona ihtiyacım yoktu. Maddy'nin ona ihtiyacı yoktu. Onun *bana* ihtiyacı vardı. Hayden'a. Aramızda hissedebildiğim kıvılcıma rağmen, söylediğim her kelimenin arkasında şaşırtıcı bir tutku olduğu için kendimi rahatlattım, yeterince geri çekilmeme ve ona o alanı vermeme izin verdi. Aynı zamanda, kaçmasına da izin vermeyeceğim. Bundan değil. Çenemi sıktım, burnumdan uzun, derin bir nefes çektim, ona tutunduğum yeri , parmaklarım gevşedi ve bir adım geri attım. Beni izledi, gözleri kocaman, şaşkın ve endişeliydi. Eminim deli olduğumu düşünmüştür. Kahretsin, eminim şimdiye kadar birileri ona çılgın Hayden Mathers ve onun zehirli aile mirası hakkında bilgi vermiştir. Anlatmış olmalılar.

Yine de olduğu yerde kalmayı tercih ederek kırırdamadan durdu.

Sakin ol, Hayden... Sakin ol. Manic'i şimdilik kilitle.

Ama ya giderse? Ya kaçarsa?

O zaman ona izin vereceksin.

Bunu yapamazsın.

Hayır! Manic'i seni incitenlerin üzerine sal, sevdiklerine değer ver.

"Hayden," diye fısıldadı, sesi kristal bir çanın tiz notası gibi akıldan çıkmıyordu ve ürkek, küçük bir el usulca omzuma dokundu. "Ben de sana zarar vermeyeceğim." Gözlerinde hâlâ çok fazla belirsizlik vardı, sanki söylediğim hiçbir şeye tam olarak inanamıyordu. Ama yine de deniyordu. Bu ne anlama geliyordu? "Daha önce hiç... yakın arkadaşım olmadı. Pek olmadı. Seninle *nasıl* iyi bir arkadaş olacağımı bilmediğim için . Ama denemek istiyorum."

Daha fazla. Daha fazla!

Söylediğinden çok daha fazlasını söylemek istediğini ama tuttuğunu hissettim. Onu zorlamazdım. Her ne kadar içimde koruyucu bir takıntı dalgası bir canavar gibi titreşiyor olsa da

Kafesinden kurtulmak için can atarken, onu geri dönmeye zorladım ve kendisinin yaptığı hatayı yapmamasını hatırlattım.

"Çok isterim, Maddy," dedim, sesim sert çıkmıştı, bu küçük zaferden dolayı biraz gülümsedim, omzumdaki küçük elinin dokunuşundan keyif aldım. "Bunu çok isterim."

Ağzının kenarları çok küçük bir parça yukarı doğru seğirdi, bir gülümseme - tereddütlü bir gülümseme, ama yine de bir gülümseme. Gözlerinin kenarlarındaki gerginlik gevşedi ve eli kolumdan aşağı kayarak yanına düştüğünde hoş bir ürpertiye direndim.

"Peki... şimdi ne yapacağız?" Sorduğu soru o kadar masum ve saftı ki beni etkiledi. Ona rehberlik etmem için bana duyduğu güvenin farkında olmaması kendimi daha güçlü hissetmemi sağladı. Daha kontrollü. Sonra Manic'i kalıcı olarak susturdum. En azından bugün için.

"Şimdi seni Phoenix House'a geri götüreceğim," dedim ve elimi uzattım, tutmasını umarak bekliyordum. Bu gece yağmur yağacaktı ama havadaki nemin kokusunu alabiliyordum. Yağmura yakalanmasını istemedim. Omzunun üzerinden geçici evine doğru baktı, kaşları tedirginlikle çatılmıştı. Orada bir şey mi olmuştu? İş berbat edip ona bir şekilde zarar mı vermişlerdi?

Manik göğsümü tırmalamaya başladı, serbest bırakılmak için yalvarıyordu. Ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. O karanlığa teslim olduğumda, sanki sadece gezintiye çıkmış gibiydim, vücudumun başka birinin kontrolü altındaymış gibi hareket etmesini izliyordum. Maddy bu kadar yakinken ve ona güvenirken kontrolü ele geçirmesine izin veremezdim. gerekiyordu. Yavaş hareket ; onu korkutma.

Biraz gevşedi ve başıyla onaylayarak elini benimkinin içine soktu, ayısını kolunun altına sıkıştırdı ve Phoenix House'a döndü. Sessiz, gergin bir rahatlama iç çekişi yaptım, onun hareketleri göğsümde yükselen ateşi yatıştırdı. Parmaklarımı dikkatlice onunkilere doladım, teninin yumuşaklığının tadını çıkardım ve gitmemiz gereken yolu bilerek ağaçların arasından bize rehberlik ettim.

Ve sonra gitmesine izin vermek zorunda kalacağım... diye düşündüm, bununla birlikte gelen acı kalbimi burktu.

Yapmak zorunda değilsin, biliyorsun, diğer ses de araya girdi. Sadece... onu alabilirsin. Eve götürebilirsin. O senin, Manic.

Hayır.

Ben Manic değilim. Ben Hayden'im. Senin yaptığın hataları yapmayacağım. Ağaçların arasından geçerken onun küçük elini daha sıkı tutuyordum ve eve doğru attığım her adım onu bir adım daha yaklaştığım anlamına geliyordu. Ama bırakacaktım, çünkü doğru olan buydu. Onu boğmayacaktım. Onu istemediği bir şeye zorlamayacaktım. Bu arada benim de canım yansa bile.

Beni terk etmesine izin vermek ne kadar acı verici olsa da, bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum. Bu bir son değildi. Daha yeni başlıyorduk ve onu zorlayarak her şeyi berbat etmeyecektim. O bunu hak etmiyordu. Geri çekilecek ve ihtiyacı olan erkek olacaktım.

Chapter ten

MADDY - GÜNÜMÜZ

YENİ BİR HAFTAYDI ve garipti ama nedense yeni bir başlangıç gibi hissettirdi. Hayat denen bu karanlık tünelde ilerlerken bir kez olsun tünelin sonunda bir ışık görebiliyordum.

Geçmişimdeki tüm saçmalıklarla yüzleşmeye başladığımı, annemin bir akıl hastanesinde kilitli olduğunu bilmenin artık beni rahatsız etmediğini, düşündüğüm kadar kırılmadığımı hissettiğim için olduğuna inanmak istedim. Ama kimi kandırıyordum ki? Hâlâ berbat durumdaydım. Sadece... bununla daha önce olduğundan farklı bir şekilde başa çıkıyordum. Olaylara farklı bir gözle bakıyor ve şimdiki zamanımı mahvetmesine izin vermemeye kararlıyım. Hayden yüzünden.

Ormandaki o konuşmadan sonra beni Phoenix House'a geri getirdi. O gün çok nazik, çok açık ve... gerçektir. Onda kimsenin bir parçayı görmüş gibi hissettim. Hayden Mathers'ın dünyanın geri kalanından sakladığı bir parçasını ve bunu bana gösterirken kendini güvende hissettiğini... Bu çok alçakgönüllü bir duyguydu ve onunla aramda olduğunu düşündüğüm bağ daha da güçlendi. Samimiyeti, nasıl hissettiğime ve başkalarına nasıl tepki verdiğime dair farkındalığı ve anlayışı, insanlardan alışık olduğum bir şey değildi ve ondan gelince, kendimi hevesle geri uzanırken buldum.

Onun olmak istedim.

Hayden beni kapıya kadar uğurladığında, bir an için beni tuttu ve kapıyı sıktı. Gümüş rengi bakışları öylesine kesin, öylesine güven dolu, öylesine sıcaktı ki. Sanki doğrudan ruhumu görebiliyor ve gördüklerinden hoşlanıyormuş gibi hissettim. Tek kelime etmedi, sadece... elimi tuttu ve Bayan Ross beni içeri çağırana kadar saatlerce beni izledi. Çok yavaşça, her seferinde bir parmak, sadece serçe parmaklarımız birbirine yapışana kadar bıraktı. Bir kucaklaşma gibi.

"Görüşürüz," dedi, sesi yumuşak ve sessizdi, bir kucaklaşma gibi rahatlatıcıydı.

"Seninle görüşeceğim." Ona başımı salladım, yanımda yumuşak bir gümbürtü duyunca kendime geldim. Ayımı hâlâ bir elimle tutuyordum, onu bunca zamandır yanımda taşıdığımı unutmuştum, düşürdüğümü ancak şimdi fark ettim. Hayden pelüş bir hayvana çocuk gibi sarılmamı garipsemedi. Bu konuda yorum yapmadı ya da bana o *bakışı* atmadı... on yedi yaşında Fuzzy'ye bir güvenlik battaniyesi gibi sarıldığımı fark ettiklerinde başkalarından pek çok kez aldığım o yargılayıcı bakışı atmadı. Bunun yerine parmağımı bıraktı ve uzanıp onu dikkatlice kaldırdı ve sırtındaki ölü bir yaprağı temizledikten sonra nazikçe tekrar kollarıma bastırdı. Son bir kez daha baktı, bakışları benimkiler arasında gidip geldikten sonra dudaklarına kaydı ve tekrar yukarı çıktı, dönüp gitti ve bir hayalet gibi ağaçların arasında kayboldu.

Hafta sonu beni ziyaret edip etmeyeceğini merak ediyordum ama etmedi. Onun yerine zamanımı Bayan Ross ve diğer kızlara ev işlerinde yardım ederek geçirdim. Carol-Ann babasını görmekten döndüğü gün onu yakından izledim ve beni rahatlatacak şekilde keyfi yerindeydi. Yüzünde bir gülümsemeyle eve geldi, diğerleriyle oynamaya hazırды, bu görüntü bana umut verdi. Görünüşe göre iyileşen tek kişi ben değilmişim. Geceleri, ortalık sessizken, ranzama uzanıp ders çalışmak için elimden geleni yapıyordum ama dikkatim dağılıyor ve Hayden Mathers'ı düşünürken kendimi boşluğa bakarken buluyordum.

Diğer kızlar bana meraklı bakışlar fırlattılar, şüphesiz Ayla'yla olan tartışmamı duymuşlardı ve Lucas'a olanlarla ilgili söylentilerle birlikte, kesinlikle

Ne olduğunu merak ediyordum. Ama söyleyecek bir şeyim yoktu. Andrea okul ödevleriyle uğraşırken yatağından endişeyle beni izliyor ama hiçbir şey söylemiyordu. Korkmadığı, sadece temkinli olduğu izlenimine kapıldım. Hayden dedikodularla örtölmüştü ve onu bir pelerin gibi koruyan, diğerlerini uzak tutan bir gölgesi vardı. Onunla olan ilişkim belirsizdi; dürüst olmak gerekirse, ben bile ne olduğunu tam olarak anlamıyordum. Aramızda bir bağ olduğu kesindi ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Pazartesi sabahı, bu hafta sonunu düşünerek geçirdiğim onca zamana rağmen, okula gitme ihtimali karşısında içimde bir heyecan titreşimi hissettim. Bunun nedeni diğer çocuklar, dersler ya da müfredat dışı etkinlikler değildi. Onu görmek istiyordum.

Güneş yatak odasının penceresinden parlıyordu, bu yüzden mavi bir flanel gömlek giydim, düğmelerini ilikledim ve kollarını kıvırdım, her zamanki büyük boy kapüşonlumu tercih etmemeye karar verdim. Dizleri yıpranmış ve birbiriyle uyumsuz malzemelerle yamalanmış bir kot pantolon giydim, saçlarımı taradım ve yüzüme düşmesine izin vermek yerine yüksek bir at kuyruğu şeklinde bağladım. Andrea'nın kahvaltıda bana meraklı bir bakış attığını görebiliyordum ama yanımda, ocaktan uzakta yerini alırken hiçbir şey söylemedi. Bayan Ross bile kıyafetime baktı, bir önceki hafta giydiğim kıyafet göz önüne alındığında alışılmadık bir kıyafetti.

Kendime bunun sebebinin dışarının daha sıcak olması olduğunu, kazak giyersem bunalacağımı söyledim. Gözleri beni içine çektikçe tüylerim diken diken olsa da, içten içe ayak diredim ve üstümü değiştirmek için yukarı koşmayı reddettim.

Hayır. Uyandığımda kendimi cesur hissetmiştim. İlk içgüdümlü bunu giymekti ve korkumun beni geriye götürmesine izin vermeyecektim. Güçlü olacaktım ve iç sesime güvenecektim, falan . Başımı dik tutacak, o okula girecek ve düşüncesi bile vücudumda bir ürperti yaratsa da saklanmayı reddedecektim. Bu hafta yeni bir başlangıçtı ve *deneyecektim*.

Okula vardığımda ve koridordaki kalabalık benim için ayrıldığında, , izleyen gözler, kendime cesur olmayı, bir adımı diğerinin önüne koymayı ve dikkatle zihnimin arkasındaki o çığlığı görmezden gelmeyi hatırlattım.

Saklan, Maddy... Saklan! Seni görmelerine izin verme!

Hayır, Maddy. Dümdüz . Onları görmezden gel. Hepsini görmezden gel.

Bir şeyin yok. İyisin.

Her fısıltı kulaklarımda çınlayan kara tahtaya çakılmış çiviler gibiydi. Etrafımdaki her itiş kakış ya da ani hareket vücudumdaki tüyleri diken diken ediyordu, tıpkı bir geyiğin tehlike sesini duyunca başını kaldırması gibi... Kalbim kulaklarımda güm güm atsa da nefes almaya ve hareket etmeye devam etmek için kendimi zorladım. Dolabıma geldiğimde, şifreye odaklanabilmek için arkamı dönmeye çalıştım ama parmak uçlarım uyuşmuştu. Kilitte uğraşmaya devam ederken kan akışını sağlamaya çalışarak elimi birkaç kez salladım. Özellikle etrafımdaki fısıltılar artmaya başladığında, küçük parçalar dikkatimi çekti ve dağıttı.

"Lucas..."

"... hastane..."

"Maddy... Hayden..."

"Hayden..."

"Maddy..."

Gürültü birbirine karışıp arka planda rahatsız edici bir uğultu yaratırken biraz paniklemeye başladığımı hissedebiliyordum. Birkaç kelime zehir gibi endişemi beslemeye başlamıştı ve nefesimi tutmak gittikçe zorlaşıyordu.

"Ayla... spor salonu..."

"Lucas... hastane..."

"Maddy..."

"Maddy..."

"Maddy!"

Bir ses, beni sarmalımdan çekip çıkaran ağırlaştırıcı, öğretücü vızıltıyı kesti, onların varlığı zihnimdeki yanan yaralara merhem gibi geldi ve içinde eridim. Hayden yanımdaydı, vücudu herkesi dışarıda bırakarak etrafımda konumlandı ve beni diğerlerinin meraklı gözlerinden korudu. Ona doğru sarktım, omzum göğüs kafesinin ortasına bastırdı, temas rahatlatıcıydı ve gözlerimi kapatıp kendime gelmeye çalışırken başımı sarkıttım.

"Ben-ben yeterince güçlü olduğumu sanıyordum..." Başımı sallarken kendimi çok aptal hissederek fısıldadım, Hayden ve beni birlikte görünce arka planda yükselen kreşendoyu görmezden gelmeye çalıştım.

"Sen yeterince güçlüsün," diye mırıldandı, nefesi kulağımın dibindeki gevşek saç telini titretiyordu. "Şu anda zor olması zayıf olduğun anlamına gelmez. *Deniyorsun* ve bu gurur duyulacak bir şey. Şimdi bu diğer insanları dışarıda bırak. Onların hiçbir önemi yok. Ben buradayım, tamam mı?"

Gözlerimi açtım ve ona baktım, hala ona yaslanmış olduğum için boyu şimdi daha da belirginleşmişti. Beni izledi, güzel yüzü her zaman sabırlı ve sıcaktı. Mücadelelerime karşı o kadar anlayışlı, anlayışlı ve sabırlıydı ki gerçek olduğuna inanamıyordum. Onu hayatıma soktuğum için nasıl bu kadar şanslı olabildim? Ben bunu hak etmemiştim.

Sırtıma uzanarak elimi nazikçe tuttu, tekrar kilidimin üzerine koyana kadar kaldırdı ve "Şimdi biraz nefes al, eşyalarını topla ve seni sınıfa kadar geçireyim, tamam mı?" dedi.

Başımı salladım, yeni bir sayfa açmak, daha cesur olmak için mücadele ederken yanımda olduğunu, beni cesaretlendirdiğini bilmek çok minnettarlık vericiydi. Bunu yapabileceğime inanıyordu, ben de denemeye devam edecektim. Dediğini yaptım, arka plandaki tüm gürültüyü görmezden geldim, kendime güvende olduğumu ve bunların önemli olmadığını hatırlattım ve elimdeki göreve odaklandım: dolabımı açtım, çantamı kaldırdım, kitaplarımı çıkardım, öğrenci kimliğimi aldım, kapattım ve bitti.

Eğildiğini hissettim, dudakları kulağıma yaklaştı ve mırıldandı, " iş, ha?"

Onun gibi birinin böyle iyi çocuk, temiz bir ifade kullandığını duymak başlı başına bir muammaydı ve sanki bunun onun karakterine aykırı olduğunu çok iyi biliyormuş gibi bana küçük, çarpık bir gülümseme attığını görmek için başımı kaldırdığımda biraz kıkırdamaktan kendimi alamadım. Hiçbir şey kolunu omuzlarıma doladı, o kadar rahattı ki bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum ve diğerlerini görmezden gelerek ikimize de koridorda rehberlik etmek için döndü. Kasları etrafımda bir kalkan gibi duruyordu. Deri ceketinin doğal bir miskle karışmış kokusu, onu gizlice içime çekmeme ve tadını çıkarmamı sağladı. Hindistan cevizi kokusu da vardı, belki şampuanından ya da

bir şey. Dışarı çıkıp kullanabileceğim benzer bir şey bulma isteği uyandırdı, böylece o kokuyu yanımda taşıyarak kendim de kullanabilirdim.

Yanımda yürümesi, bana yakın durması kendimi daha güvende hissetmemi sağladı. Biraz daha cesur. Yılların güvensizliğini ve korkusunu üzerimden atmak için elimden geleni yaparak dimdik yürüdüm. İlk sınıfım olan Fen Bilgisi'ne ulaştığımızda, bunca zamandır beni yanında tuttuğunu fark etmiş gibiydi ve elektrik çarpmış gibi kolunu hemen geri çekti.

"Özür dilerim, Maddy," dedi, anında utanç dolu bir yüz ifadesiyle. Ona bakarken kaşlarımı çatmış, benden gerçekten bu kadar iğrenip uzaklaşmaya ihtiyaç duyup duymadığını merak etmiştim.

"Ne?"

"Ben-ben farkında değildim... Çizgiyi aştıysam özür dilerim ya da-"

Oh, bana dokunarak beni rahatsız bir duruma soktuğu için mi endişeleniyordu? Bana rahatsızlık verdiği için dehşete düştüğünü bilmek o kadar etkileyiciydi ki, kekelemesini izlerken nutkum tutuldu, unutulmaz güzellikteki gözleri geniş ve içtendi, sonunda özür dileyen saçmalamasını kesene kadar devam etti. "Hayden!" diye bağırdım. "Sorun yok. Ben iyiyim. Sorun yok." Emin görünmemeye devam edince uzandım, avucumu nazikçe göğsünün üzerine koyarak kalbinin sert atışını hissettim ve ani cüretimle hem onu hem de beni şaşırttım. Kalbi benim dokunuşumla hızlı atmaya başladı ve ben de başımı yana eğerek ona baktım, sinirlerini yatıştırmak umuduyla ona gizli, nadir bir gülümseme verdim. "Sana yakın olmayı seviyorum."

Kelimeler ağızımdan dökülene kadar bunun, ona dokunma şeklimin, birbirimizle konuşma şeklimizin... bunun muhtemelen... şey, tuhaf olduğunu fark etmemiştim. Normal değildi. İnsanların bu şekilde etkileşime girdiğini hiç görmemişim. Ne televizyon programlarında, ne kitaplarda, ne de koridorlarda. İnsanlar çok az tanıdıkları biriyle böyle fiziksel bir sınırı doğal olarak geçmezlerdi. Ama Hayden ve ben... farklıydık, ama iyi anlamda. Sadece bizim için anlamlı olan bir şekilde. Ve ona dokunduğumda, gerginliğin vücudunu terk ettiğini hissedebiliyordum. Sonunda titreyen nefesini bıraktı ve parmaklarını bileğimin etrafına dikkatlice sararak güven vermek için hafifçe sıkı.

Daha önce kimsenin bana bu kadar yaklaşmasına izin vermemiştim. Bunu yapabileceğimi hayal bile edemezdim. Ama Hayden bir istisnaydı. *Tek* istisna.

"Öğle yemeğinde görüşür müyüz?" Dedim, sesim bir soru gibi yükselmişti. Belki de benimle birlikte olmak istemiyordu. Belki de benden sıkılmıştı ya da... ya da... yalnızlık istiyordu. Bu düşünceyle tüm güvensizliklerimin geri geldiğini hissedebiliyordum ama onun seçimine saygı duyacaktım, tıpkı onun benimkine saygı duyduğu gibi. Yine de bakışları sözlerimle parıldadı ve ışıldadı, ağzı biz konuştukça daha da sıkılaştı o çarpık sırtışına dönüştü ve sade, sert bir şekilde başını salladı. "Tamam," dedim, gülümsemesine karşılık vererek elimi yavaşça geri çektim, "Görüşürüz o zaman."

GİTTİĞİM HER YERDE, fısıltılar ve bakışlar tarafından takip ediliyordum. Özellikle de öğle yemeğinde Hayden kafeteryada belirip masama doğru ilerlediğinde, sanki her zaman orada oturuyormuş gibi rahatça yanıma oturdu. Bir bacağını önüne atarak arkamızdaki duvara yaslandı, gözlerinin üzerine düşen siyah saçları yaklaşan herkesi takip eden gümüş parıltısını gizliyordu.

Rahat bir sessizlik içinde oturduk, de aramızdaki sessiz boşluğu doldurma zorunluluğu hissetmeden öğle yemeklerimizi yedik. İhtiyacımız yoktu. Onun yanımda olması beni fazlasıyla mutlu ediyordu. Kendimi daha güvende, daha güçlü hissettiriyordu. Özellikle de Ayla'nın o yaralı yüzlü mavi saçlı çocuk Theo ve arkadaşlarının sık sık oturduğu masada oturduğunu görmek için başımı kaldırdığımda. Bizi ilgiyle izliyorlardı, bence *çok* fazla ilgiyle ve bu hiç de dostça değildi. Ayla ekşi bir limon ısırmış gibi görünüyordu, Theo'nun soğuk, soluk bakışları ise... hesapçı gibiydi, bana üvey babamın yemek masasında beni nasıl izlediğini hatırlatıyordu, sanki bir şey söyleyip onu dışarı çıkaracağımı ya da daha sonra beni yalnız bırakmaya çalışmak için bir şans yakalayıp yakalayamayacağını merak ediyordu.

Ayla'nın Cuma günü bana anlattıklarını hatırlayarak ağzının etrafındaki yara izlerine baktım. Hayden ona bunu yapmış, çenesini, dişlerini, her şeyini kırmıştı.

Babanız katil bir psikopat olunca böyle oluyor işte... Ama Hayden bana babasından, annesine panik ataklarında nasıl yardım ettiğinden bahsetmişti. Açıklıkta ondan bahsetme şekli, bana onu anlatırken sesinde taşıdığı gurur ve saygı duygusu, babasıyla ilgili tamamen farklı bir resim elde ettim. Ayla'nın yanıldığından, sırf onunla yakınlaştığım için beni korkutmak için bunları uydurduğundan emindim.

Kıskanıyordu,

ve kıskançlık insanlara çirkin şeyler yaptırır.

Belki de Hayden, Theo Hebert'e o yaraları verdi. Belki de ona saldırmıştı, ama bunun sebepsiz olduğuna, bir gün aklını yitirdiğine ve duygularının acısını oradan geçmekte olan rastgele birinden çıkarmaya karar verdiğine inanmakta zorlanıyordum. Theo'dan kötü bir his almıştım ve geçmişte öğrendiğim bir şey varsa o da içgüdülerimin insanlar hakkında nadiren yanıldığıydı. Beni koruması gereken kişilere o kadar çok ki, aklımın bir beliren rahatsız edici uyarıları görmezden gelmişim. Ve bunun bedelini ödedim. Ayla konusunda haklıydım ve Theo ile arkadaş grubunun da dikkat edilmesi gereken insanlar olduğuna dair bir his vardı içimde.

Bu yüzden masalarından uzaklaştım ve aklımda hiçbir şüphe kalmadığını düşünerek kendimi Hayden'a yaklaştırdım. Özellikle de annesinin onun için yaptığına şüphe olmayan ev yapımı kurabiyeleri sargıdan çıkardığında, üç taneden ikisini bana uzattı. Birini alıp diğerini böldüm ve diğer yarısını ona geri uzattım. Tek kelime etmeden bir parça aldı ve ısırdı, hala kimseye güvenmiyormuş gibi etrafımızdakileri izliyordu. Sadece aramızdaki bu basit etkileşim, hiçbir şey söylemeden, biliyordum... Hayden Mathers bir psikopat değildi. O bir öcü değildi. O iyiydi. Birçoğumuz gibi yanlış yargılandı. Toplumun kötü fırçasıyla boyandı, bir tehdit ve dışlanmış olarak etiketlendi...

Birlikte dışlanmış oluruz.

Neredeyse dalgın bir şekilde, gözlerini hiçbir şeye dikmeden, Hayden elini kaldırdı ve benimkinin ucuyla oynamak için uzandı.

At kuyruğu, parmakları bir tutamı yuvarlak ve yuvarlak kıvrıyor. Çekiştirmede, bu yüzden acımadı. Olduğum yerde kaldım, o sabah kendim için hazırladığım sandviçi yedim, ara sıra annesinin lezzetli taşlı kurabiyelerinden birini kemirdim, etrafımızdaki herkesi görmezden geldim. Burada onunla huzur içindeydim, bir okul kafeteryasında sessizce oturuyordum. Onun yanımda olması her şeyi değiştiriyordu.

Chapter eleven

HAYDEN - GEÇMİŞ, On Üç Yaşında

Vur ona, Hayden. Vur ona.

Sikeyim bu adamı. onu. Yüksek yolu siktir et.

Kır şu lanet suratını, Hayden. Beni zırh gibi giy.

THEO HEBERT öğle yemeği sırasında avlunun ortasında takıldığım yere doğru . Okulumuzun maskotu olan dev boz ayı heykelinin altındaki taş bankta oturuyordum ki Theo yanıma geldi ve psikopat babalı ucube çocuk hakkında yüksek sesle konuşmaya başladı. Kafamdaki o karanlık sesler benimle konuşmaya başladı... daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle...

Sizi incitenlere karşı Manic'i serbest bırakın, sevdiklerinize değer verin...

Hayatımı mahvettiğinden beri yıllarca sessizce alaylara, tecride ve sürekli zorbalığa katlandım. Hem sözlü hem de fiziksel olarak onun ve arkadaşlarının kum torbası olmuştum. Bu adamlar gerçek bir hasar verecek kadar sert vurmayı başaramadıkları için şanslıydım, ama tüm bunlar değişecekti. Geçen hafta büyükbabamla konuştuktan sonra doğruca eve gittim ve çorap çekmecemden babamın künyesini çıkardım

ve giydim, boynuma gururla taktım. Ceket on üç yaşındaki sırık gibi bedenime büyük geliyordu ama birkaç yıl içinde onu da ekleyecektim.

Manic'i zırh gibi giyerdim.

"Hayden'ın tıpkı gerçek babası gibi bir ucube olduğuna başka kim bahse girmek ister?" Theo herkesin duyabileceği şekilde yüksek sesle söyledi. Diğer birkaç kişi kıs kıs güldü, bazıları "havalı kalabalığın" bir parçası olmak için onun tarafına geçerken, o da dağınık saçlı ve gümüş gözlü yalnız çocuğa sataşmak için toplandı.

Kır onu, Hayden. Kır onu. dağıt... diye fısıldadı ses, ben mandalina portakalımı çiğnerken. O konuşurken irkilmedim, yemlemesine tepki vermeyi reddettim. Geçmişte olsa tersleyebilir, bağırıp çağırabilir ya da kaçmaya çalışabilirdim. Ama bugün değil. Bir daha asla.

Theo gelişigüzel yemek yerken beni izledi, söylediklerinden sıkılmış göründüğümü biliyordu ve dudak büktü. Sözlerinin artık pek de etkili olmadığı gerçeğinden hoşlanmıyordu. Durdu, beni dikkatle inceledi, sonra dedi ki, "Eminim bodrumunda oynadığı mahalle kedilerinden oluşan bir koleksiyonu vardır. Onları da beceriyor musun, Mathers? Derilerini yüzüp beceriyor musun?" Hakaretlerini artırırken beni izledi, onları her zamanki şeylerden kalabalık için daha şok edici bir şeye dönüştürdü, incindiğimi görmeyi umuyordu.

Reddettim. İğrenç biriydi, evet, ama buna katlanabilirdim. Şimdi de saçmalıyordu. Bu doğru değildi. Diğer şeyler... babam, geçmiş, o farklıydı.

"Belki de eskiden böyle yapardı, bilmiyorum... Hey, kız kardeşleri olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Tıpkı babasının yaptığı gibi mi? Bilirsiniz, *annesini*-"

Ayrılın. Onun. Yüzünü! Yarala, gülümse... Onu ucube gösterisine dönüştür. Yumruklarımı sıkarken parmak eklemlerim bembeyazdı, başım eğikti, kontrol için savaşıırken titriyordum. Umurumda değilmiş gibi görünerek yemeğimi yemeye devam ettim. Başım derde girerse annemin ağlayacağını biliyordum. Babam hayal kırıklığına uğrayacaktı. Her ne kadar onları hayal kırıklığına uğratmak istemesem de, kurban olmaktan bıkmıştım.

Manik'i zırh gibi giyin... Kendime hatırlattım.

"Hey Hayden, gerçek baban kız kardeşini becerdiğine göre Charlotte ve Emily hakkında ne düşünüyorsun-"

O anda her şey kıpkırmızı olmuştu. Küçük kız kardeşlerimin isimleri ağzından çıktığında kendimi durduramadım. Kıpırdamadan oturduğumu biliyordum ama birden hareket etmeye başladım. Aynı zamanda görüşüm ve tüm duygularım uyuştı ve bulanıklaştı. Hiçbir şey duyduğumu hatırlamıyorum; pek bir şey hissettiğimi de hatırlamıyorum. Ama zihnim nihayet berraklaştığında, kendimi Theo'nun göğsünde otururken buldum, yumruklarım tekrar tekrar yüzüne doğru sallanıyordu, diğer öğrencilerin çığlıkları boş ve geliyordu. Diğerlerinin beni onun üzerinden çekmeye çalıştığını hissedebiliyordum ama onlara izin vermedim. Parmak eklemlerimdeki acıyı görmezden gelerek devam ettim. Kan, ağlama... Yere düştüğümde kimse bana yardım etmedi. Kimse beni kurtarmaya gelmedi. Ama yine de *onunkine* geliyorlardı. Bu beni daha da kırgın ve acılı yapıyordu.

"*Sakin...*" Bir yumruğumu çenesine indirerek hırladım, "bir daha *asla*," diğer yumruğumu karşı tarafa geçirdim ve bir şeylerin çatırdama sesi iyi geldi, göğsümde daha önce hiç bilmediğim bir heyecan yükseldi, "bir daha *asla* kız kardeşlerim hakkında konuşma!"

Gömleğinin yakasını kavrayarak onu yukarı doğru çektim, böylece yüzlerimiz o kadar yakındı ki tükürdüğü kan çeneme çarptı. Doğruca onun geniş, korkmuş, soluk mavi gözlerine baktım. Nefesim titriyordu, tüm vücudum elektrik yüklenmiş gibi ve kendimi tutamadım. Çığlık attım. O berbat, kanlı suratına öyle bir çığlık attım ki boğazımın parçalandığını hissettim. O sırada kalın bir kol orta yerime dolandı ve müdür tarafından geri çekilirken bulmadan önce zorla çekip çıkardı.

"Hayden!" diye bağırdı, Theo'yu yerde görünce sesindeki şok açıkça belli oluyordu. "Ne yaptın sen?" Sesi garip bir şekilde düzdü, sanki kanlı figürün görüntüsü şimdiye kadar gördüğü en rahatsız edici şeydi.

"Sen hiçbir şey yapmadın!" Bağırdım, toplanan kalabalığa baktım, çılgınca herkesi süzdüm. "Hiçbiriniz hiçbir şey yapmadınız! Bana hiç yardım etmediniz. *Asla!*"

Onun dışında.

Birkaç öğretmen Theo'yu kontrol etmek için yanına koşarken müdürümüz "Bu kadar yeter!" diye bağırdı.

ağızlarını kapattılar. "Yeter! Benimle gelin. Buna inanamıyorum... *senden!* Ben sadece..."

Daha sonra, babam okuldaki toplantısından sonra beni aldığıında, kafamın arkasına birkaç dikiş atılması gerektiğini keşfettiğimiz bir polikliniğe götürdü. Çenemde kötü bir morluk vardı, görünüşe göre Spencer beni bayıltmaya çalışmıştı, ben öfkemden ne yapacağımı şaşırmıştım ama yumruğu fark etmemiştim bile. Parmak eklemlerim kanlı ve deriliydi ama acısı rahatlatıcıydı. Theo'nun burnunun kırılmasının, dişlerinin yumruğumun altında çenesinden kurtulmasının tatmin edici çıtırtısı beni gençleştirmişti. Yıllardır ilk kez kendimi kurban gibi hissetmiyordum. Kendimi fethetmiş, sonunda uyanmış gibi hissediyordum.

Manic'i serbest bıraktım.

O GECE, annem durumdan haberdar olduğunda, yüzündeki ifade zaferimin hızla utanca dönüşmesine neden oldu. Gözlerindeki hayal kırıklığı, Theo'nun yüzünü nasıl mahvettiğimi duyduktan sonra bana korku dolu bakışları, bir şeyleri tetiklemiş gibiydi. Ellerini kaldırıp kalbinin üzerine bastırdı ve sanki onu korkutmuşum gibi benden küçük bir adım geri çekildi ve *bu* beni hasta hissettirdi.

Geçmişte, rahatsız edici bulduğu bir şey yaptığımda ya da söylediğimde bu birçok kez olmuştu. , donar ya da kaçardı. Sonra babam gelip köprüyü bir kez onarmak zorunda kalırdı. Ancak bu sefer kalmasına, beni dinlemesine ihtiyacım vardı. Benim bir canavar olduğumu düşünmesini istemiyordum. *Değildim*. Ben hâlâ bendim. Hala Hayden'dım. Sadece... başka bir yanım serbest kalmış, canlanmış ve beni savunmaya koşmuştu.

Manik.

"Charlotte ve Em hakkında bir şeyler söyledi," dedim, bana bakışı kalbimin sıkışmasına ve utancımın içimde birikmesine neden oldu.

"Daha fazla dayanamadım anne."

"Bunu yapamazsın, Hayden," dedi, sesi kısılmıştı, ismimi duyunca biraz çatladı, "İnsanlara böyle saldıramazsın."

"Biliyorum, ben sadece... Kendimi *kaybettim*!" İçimi çektim ve başımı ellerimin arasına aldım, "O çocukların bu saçmalıklarına her gün katlanıyorum anne. Daha fazla dayanamadım. Özür dilerim! Çok üzgünüm ama yapamadım. Okulda lanet bir ucubeyim! Bir ezik... Ben katil bir psikopatın oğluyum! Hepsinin bunu bildiğini bilerek her gün oraya gittiğimde kendimi iyi hissettiğimi mi sanıyorsun? Dayanamadım, özellikle de kız kardeşlerimden bahsettiğinde..."

Bunu ona söylediğimde sustu ve çatı katındaki odamın kapısından, babam bize katılırken merdivenlerdeki hafif gıcırtyı duyabiliyordum. O zaman gideceğini, geçmişte olduğu gibi benimle uğraşması için onu bırakacağını düşündüm. Benimle işinin bittiğini, bir daha asla geri dönemeyeceğim bir çizgiyi aştığımı düşündüm. Bu düşünce gözlerimi yaşarttı ama düşmelerine izin vermedim. Onun önünde ağlayamazdım.

Buna değer miydi? Yoksa bu sefer sesleri dinlemek beni sadece mahvedecek bir yola mı sokmuştu? Yaptığım şey için kötü hissetmek istiyordum ama . Aynı zamanda annemi bu kadar üzgün görmek beni öldürüyordu.

Omzuma hafifçe dokununca babamı görmeyi umarak başımı kaldırdım ama onun yerine yeşil gözleri yaşlarla parlayan o duruyordu.

"Hayden, anlıyorum. Hepimizin sınırları var." Onun nazik sözleri ciğerlerimde tuttuğum havanın aniden ağır bir nefesle boşalmasına neden olurken bedenim titredi. Başımı tekrar eğdim, kaldığı ve bu kez benimle konuştuğu için çok minnettardım. "Hepimizin sınırları var," diye tekrarladı, "Bu seni kötü bir insan yapmaz. Sen kötü bir *değilsin*. Sen iyisin. Beni duyuyor musun?" Çenemi ellerinin arasına alıp beni ona bakmaya zorlarkenki nazik dokunuşu gözyaşlarımın istemsizce dökülmesine neden oldu. "Sen *iyisin*, Hayden. Ve o çocukların söylediği hiçbir şey bunu değiştiremez."

Nefesim kesildi, sözlerini içime çekerken biraz burnumu çektim ve başımı salladım. Ona inanmayı çok istiyordum. Ama bu çok zordu, özellikle de uzun süre bu kadar kötü muamele gördükten sonra.

"Yaptığın şey hâlâ yanlıştı ama anlıyorum. Seni seviyorum, musun? Seni çok *seviyorum*."

Annemin beni hâlâ sevdiğini duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmediğimden, sözleri karşısında omuzlarım titremeye başladı. Ben küçük bir çocuk gibi ağlarken kollarını bana sımsıkı sarmıştı. Onun sevgisi, onun onayı çok şey ifade ediyordu. Ben küçükken çok acı çekmişti, yıllar boyunca atlatmamız gereken pek çok sarsıntılı an vardı, babam sorunları aşmasına yardım etmişti, işler yeniden patlamadan önce aramızda bir barış dönemi olmuştu. O yıllar benim için en mutlu yıllardı. Normal bir anne ve babayla normal bir çocuk olduğum yıllar. Ama sonra her şey yeniden değişti ve şimdi acı çeken bendim.

"Şimdi," diye sırtımı okşadı ve alnıma bir öpücük kondurdu, "bir hafta uzaklaştırma aldığını biliyorum, bu yüzden ödevlerini bana e-postayla göndereceksin ve her gün akşam yemeğinden önce hepsini tamamlamanı istiyorum. Ayrıca kavga ettiğin için telefonunu da elinden aldım. İki hafta içinde geri alacaksın. Anladın mı?"

Başımı salladım, sakinleşmeye çalışırken öfkeyle gözlerimi sildim.

"Tamam o zaman. Yemek yapmayı bitireceğim. Birazdan aşağıda ol.

on dakika. *İkiniz* de," dedi ve ikinci katın merdivenlerinden inmeden önce babamın yanında durup ona küçük bir öpücük verdi.

Kapıyı dikkatlice kapatıp yanıma geldi ve bir elini gümüş rengi sarı saçlarında gezdirirken yanıma oturdu. Gözlerinin kenarındaki kaz ayakları, odadaki yarı karanlığın gölgeleri tarafından abartılmıştı. Dövmeleri hatırladığım kadar canlı değildi ama boğazının kenarındaki örümcek ağını hâlâ seçebiliyordum. Yüzündeki o eski yara izi bile daha büyük ve abartılı görünüyordu.

"Bunu neden yaptığını biliyorum," dedi hışımla. "Anlıyorum. Ve biraz aşırıya kaçmış olsan da kendini savunduğun için seninle gurur duyuyorum."

Yatağa uzandığımda hiçbir şey söylemedim, ellerimi başımın arkasında birleştirip onu izlerken bitkin düşmüştüm.

Babam kaşlarını kaldırarak bana baktı, "Bir daha yapma, tamam mı?"

Bunun üzerine biraz sııttım ve gözlerimi devirerek tavana bakmaya başladım. Babam, her zamanki barış koruyucusu. Ondan bunu bekliyordum.

"Cidden, evlat. Müdürüne borcumu ödemek için neredeyse çağırmak zorunda kalıyordum. Bir haftalık uzaklaştırma cezadan sonra okula dönmeden önce okul danışmanı ile konuşmalısın."

"Peki," diye mırıldandım.

"İyi, diyor." Babam kıkırdadı ve başını salladı. "Ben ciddiğim, Hayden."

"Ben de öyle. Okul ödevlerime devam edeceğim, söz veriyorum. Ve bir danışmanla konuşacağım. Annemi ağlattığım için, onu hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim. Ama yaptığım şey için üzgün değilim," dedim dürüstçe. O bir şey söylemeyince, "Charlotte ve Emily'den bahsetti." diye ekledim.

Anlayışla başını salladı. "Duydum."

"Mav'dan bahsetme şansım olmadı..." Sadece birkaç aylık küçük kardeşimi düşünerek mırıldandım. Ama ben daha başka bir şey söyleyemeden babamın eli omzumu buldu ve sıktı.

"Hey, söyledim. Sana kızgın değilim, evlat."

Rahat bir nefes aldım. Annem gözyaşları ve duygular içindeyken, onun en azından gözyaşlarına boğulmadan oturup konuşabilecek kadar sakin olacağına her zaman güvenebilirdim. O ailemizin temeliydi. Küçük bir çocukken beni her kucağına alıp omuzlarında taşıdığına ya da motosikletiyle garaj yolunda bir aşağı bir yukarı yürürken kucağına oturmama izin verdiğinde nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. O benim süper kahramanımdı ve bana kızmadığını, beni duymak, annemden farklı bir şekilde bana güven veriyordu.

Uzandı ve dizimi hafifçe sıktı. Doğrulup kollarımı ona doladım ve her zaman yaptığımız gibi kucaklaşarak rahatladım ve gülümsedim. "Teşekkürler baba."

SONUNDA evdeki tüm kızların bitmek bilmeyen sohbetlerine bir ara verme zamanı gelmişti. Annem küçük kardeşimi kollarında sımsıkı tutuyordu, sarı saçları o kadar açıktı ki küçük kafasının üzerinde hafif bir toz gibi duruyordu. Sonra

İki kız kardeşe sahip olduğum için sayıca az olmama ihtimali beni heyecanlandırıyordu. Charlotte her zaman onu sahipleniyordu ama neredeyse sekiz yaşında olduğu için bunu sadece kısa bir süre için yapabiliyordu. Emily sadece en yeni üyeyi merak ediyordu ve artık en küçük olmadığından pek memnun görünmüyordu. Babam onu Maverick'in emziğini, bebek battaniyesini çalarken yakaladı, hatta davranışlarında o kadar ileri gitti ve her yerde taşınmayı talep etti. Annem bu dönemin geçeceğini söyledi ama bu çok can sıkıcıydı. Em'i seviyordum ama beş yaşındaki kız kardeşimin bebek arabasına binmesine izin verilmediği için öfke nöbeti geçirdiğini görmek neredeyse kulak zarımı patlatıyordu.

Theo'ya kendimi kaybettiğimden birkaç hafta sonraydı ve uzaklaştırma cezasının ardından okula geri dönmüştüm, ancak son zamanlarda koridorlarda yürürken bana veriliyordu. Bu garipti. Başkalarından korkarak geçirdiğim yıldan sonra, korkulması gereken kişi haline geldiğimi fark ettim. Bu hoşuma gitmişti. Uzun zamandır ilk kez okulda kendimi güvende hissediyordum.

Yemekten sonra babamın peşinden ormanın kenarındaki küçük garaja gittim. Yıllar içinde ailemden uzaklaşmış olsam da, Büyükbaba J ne zaman akşam yemeğine gelse, kendimi saklamakta zorlanıyordum. O gece, annem Maverick'e bir şişe verirken kız kardeşlerimi bir filmle baş başa bırakıp bahçeden geçerken babamla onun peşindeydim. Babam işlerinin çoğunu bu eski banka binasında yapar, çoğu zaman evde olabilmek için burayı dükkân olarak kullanırdı. O, Büyükbabam J ve ben burada takılır ve onların deyimiyle "Guy Time" yapardık. Babamın içeride park etmiş bir minibüsü vardı ve bana bir soda, dedeme de bir bira sonra kaputu açıp işe koyulurdu.

"Ee, Hayden," dedi Büyükbaba J, birasını yudumlarken, o çalışırken sarışın, grileşmiş kafası motorun içinde kaybolmuş olan babama ışık tutarak, "Hâlâ bir motor almakla ilgileniyor musun?"

Bu düşünce kalbimi yerinden oynattı. Yıllarca ve arkadaşlarını havalı Harley'leriyle şehirde dolaşırken izlemiş ve onlar gibi olmayı dilemiştim. Yine de ben hızlı bir motosiklet istiyordum, onların sürdüğü gibi bir cruiser değil. Babamınki gibi bir tane istiyordum. "Evet! Her şeyden çok, ama..." annemin sesi kafamın içinde çınlarken sesim biraz kesildi, "annemin buna izin vermesine imkân yok."

Büyükbaba alay etti ve başını salladı, "Sadece kaza yapacağından endişeleniyor-"

"Daha çok trafiğin onu görmemesinden endişe ediyoruz," diye konuştu babamın boğuk sesi kaputun altından. "Kazaların çoğu diğer sürücülerden kaynaklanıyor. Yolda bu kadar dikkatsiz insan varken onun Ashland'da dolaşması fikri hoşuma gitmiyor."

"Ya şehirde kalacağıma söz verirsem?" Umutlu bir şekilde sordum. Annemle babamdan birini bisiklet almam konusunda ikna edebilecek olsaydım, bu babam olurdu. O da en az dedem kadar yol oyuncaklarını severdi ama annem kulağında çınlarken, ikna etmenin biraz zaman alacağını biliyordum.

"Bence bu adil," dedi J Dede onaylarcasına ve ben de onu desteklediğine çok sevinerek ona gülümsedim. Büyükbabam para kazanmak için kulüp binasında banyoları, bulaşıkları ya da yerleri temizleyerek nasıl çalışabileceğimi anlatırken babam bir süre sessiz kaldı.

Sonunda babam, "Göreceğiz," diye mırıldandı ve işine döndü. Ben çok yaşlı bir adama bakarken dedem yine bana doğru baktı, Yıllar yıllar önce dinlediği bir grubun yırtık pırtık posterini. Kenarları biraz yırtılmış ve buruşmuştu, kâğıt eskisi kadar beyaz değildi, dükkânın ve yaşın tozuyla kaplanmıştı. "Ee evlat, okulda gözüne çarpan bir kız var mı? İlk okul dansın yaklaşıyor mu?"

"Evet," diye mırıldandım karanlık bir sesle. Ortaokul öğrencileri için düzenlenen aptal "Bahar Şenliği" dansı Bahar Şenliği'nin olduğu hafta sonu, yani on dördüncü yaş gününden sadece bir hafta önce yapılacaktı. Bakışlarımı indirdim, parmaklarımı soda kutumla oynuyordu. Tüm kızlar şu anda benden korkmasa bile, sormak *isteyeceğim* tek bir kız bile yoktu. Theo ve arkadaşları peşimden gelirken uzun süre gülüp isim takarak öylece durdular. Neden herhangi biriyle ilgileneyim ki?

"Daha kimseye sormadın mı? Hızla yaklaşıyor," dedi büyükbabam gülerek ve bana içten bir göz kırptı, "Güzel bir kıza sormalısın ve gidip eğlenmelisin. Biraz yaşa."

"Okulumdaki kızlar kaltak-" Mırıldandım.

"Sakin ol evlat," diye seslendi babam yarı gömülü olduğu yerden, "yargılamakta bu kadar acele etme."

"Evet, ," diye ısrar ettim. Theo, Spencer ve onlar, kızları da kendi zalimlik ağılarına düşürmüşlerdi. Kızlar da erkekler kadar acımasızdı. Tek bir bile umurumda değildi.

Babam omzuna bir İngiliz anahtarıyla vurmak için uzandığında sırtarak, "Hey, küreğe kürek de," dedi büyükbaba. "Genellikle insanlar zor bir dönemden geçerler ve öfkelenirler. Ama *bazen*, bir insan sadece bir pisliktir. İşin gerçeği bu."

Bunu düşündüm. Belki de kızlar kendi sorunlarını yaşıyorlardı ve bu yüzden böyle davranıyorlardı. Birkaçı kesinlikle bu kategoriye giriyordu. Yine de çoğunlukla, havalı görünmek istediklerini ve bu yüzden sağlamak için kalabalığı takip ettiklerini hissettim. Acaba ben onların olsaydım, hepsinin nefret etmeye karar verdiği kişi başka bir zavallı çocuk olsaydı, ben de onlara katılır mıydım? Bu düşünceyle dudaklarımı birbirine bastırdım, midem bulandı. Umarım öyle olmazdı.

"nefret ediyorum." Tükürdüm.

Dedem dikkatimi çekmek için boğazını biraz temizledi. Siyah saçlarımın altından ona baktım, sözlerim onu kişisel olarak incitmiş gibi görünmemesini diledim. "Dinle evlat, hayatında seveceğin insanlar olacak. Bazılarına tahammül edeceksin ve sonra, her zaman asla anlaşılamayacağın birkaç kişi olacak. Asla. Bu böyledir. Ama hepsini aynı fırçayla boyamayın. Hepiniz daha çok gençsiniz. büyümeniz gereken çok şey var. Onlar da büyüyecek."

"Evet, doğru," diye mırıldandım nefesimin altında, ama ikisinin de beni duyduğunu biliyordum.

"Gözlerini ve kalbini açık tut evlat," dedi büyükbaba. "Aşk en beklenmedik zamanlarda ortaya çıkar. Büyükbabamla benim aramda da böyle oldu," dedi, koyu renk gözleri açık garaj kapısından dışarı, yeşil ağaçlara bakarken sesi biraz hüzünlüydü, bir anının içinde kaybolmuş gibiydi. Ama bir dakika sonra gözlerini kırıştırdı, bana baktı ve gülmeden önce başını salladı. "Güzel bir kıza aşık olan pek çok enayi gördüm. Bu zavallı bok çuvalı da dahil." Bir tokat sesi duydum, ardından bir homurtu geldi ve J Dede'nin babama dostça bir tokat attığını anladım.

"Bir bok görmedin ihtiyar," diye karşılık verdi babam. "Son saniyeye kadar hiçbir şey bilmiyordum."

"Evet, yine de ," diye mırıldandı büyükbaba öfkeyle.

Babam doğruldu, arka cebinden bir bez çıkarıp ellerini silerken yanağının çukurunda, yüzünden aşağıya doğru inen yara izinin altında bir yağ lekesi vardı. "Sen ve annem bunu bir sır olarak mı sakladınız?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. Okuldaki çocuklardan bildiklerime rağmen, annem geçmişi hakkında her zaman ketum davranmıştı. Ama yine de, gerçekten sormuş gibi de değildim. Özellikle de hayatımın darmadağın olduğu günden beri. Ailemle arama koymaya başladığım uçurum yıllar içinde yavaş yavaş büyüdü ve anneme herhangi bir şey için gitmeyi zorlaştırdı.

"Öyle yaptık," dedi babam sarı saçlarını gözlerinden silkeleyerek, altın sarısı saçlarının arasına gizlenmiş beyaz çizgileriyle bana doğru gülümseyerek. "En azından arkadaşlığımız."

"Arkadaşlıkmış, hadi oradan," diye homurdandı büyükbaba, minibüsün tamponuna yaslanarak. "Yıllardır arkamdan gizlice aşk mektupları, kısa mesajlar, hediyeler..."

"Tüm dostluklar," diye şart koştu babam, sesi tamamen ciddiydi.

Daha fazlasını öğrenmek için kaşlarımı çatmıştım. "Madem arkadaşınız, o zaman... nasıl aşık oldunuz? Ne zaman oldu bu? Ne değişti?"

Keskin, mavi bakışlarını yere indirmesini izledim, hala ellerini o kirli bezle tekrar tekrar siliyordu ve ağzının köşesi çok hafifçe kalktı, bakışları sanki düşüncede kaybolmuş gibi biraz odaklanmamıştı. "Altın güneş ışığında orada durmuş, ağaçlara gülümsüyor ve bir karga ile konuşuyordu. Bana bakmak için döndüğünde, o anda kalbimi ona kaptırdığımı hissettim. O zamandan beri kalbim o. Her zaman da öyle olacak." Gözlerini kaldırdı, ifadesi aziz bir anıdan bastırılmış bir ıstıraba dönüştü. "Geçmiş karmaşık, dağınık bir şeydir, Hayden. Tek yapabileceğin ondan bir şeyler öğrenip yoluna etmek, geleceğine karar vermesine izin vermek değil. İnsanlar hata yapar ve bu . Önemli olan onlardan nasıl ders çıkardığındır, mı?"

Daha fazlasını sormak, dedemin neden sustuğunu, yüzündeki gülümsemenin silindiğini, onun da daha acı verici anılar yüzünden dalgın görüldüğünü öğrenmek istiyordum. Ama içimden bir ses bunun zamanı olmadığını söylüyordu.

"Siz nasıl tanıştınız?" Gerçek babam resmin içinde olmasına rağmen annemle nasıl bir araya geldiklerini merak ederek sordum.

O sırada bir tezgâha yaslanmış, kollarını kavuşturmuş olan dedem kaşlarını kaldırdı ve başını dramatik bir şekilde yana sallayarak doğrudan babama baktı ve yüksek sesle, "Doğru, Keenan. Mina'yla nasıl tanıştın?" Sesi ima ve imalarla doluydu ama babam sadece güldü ve gözlerini tavana çevirdi.

"Tasadüfen tanıştık..."

"Kazaymış, hadi oradan," diye mırıldandı J Dede nefesinin altında.

"Tamam, peki ya... bir dizi talihsiz olay?" Babam kaşlarını alnının üzerine kaldırarak büyükbabama doğru baktı. "Yani, her şey senin motorcu neslin yüzünden başladı. Eğer şey varsa, hepsi senin suçun." Sesindeki alaycı tonu duyabiliyordum ve dedem sözlerinden dolayı öfkeli ve kızgın görünüyormuş gibi yapsa da birasından uzun bir yudum daha alırken ağzı seğirdi.

"Gördüğün gibi evlat, annen ve ben çok genç yaşta bir arkadaşlığa başladık. Yıllar geçtikçe birbirimizin güvenlik ağı olduk. bir omuz, uzanacak bir ışık. Birbirimizin insanı olduk. Yanında kendimiz olabileceğimiz ve ne kendimizi ne de birbirimizi yargılamaktan ya da hayal kırıklığına uğratmaktan endişe etmeyeceğimiz kişi."

Bu bir cevaptı ve değildi. Genç yaşta tanıştıklarını söyledi. Bir an için bunu düşündüm. Beni olduğum gibi kabul edecek biriyle nasıl tanışacaktım? Ben Hayden Shay Mathers'dım, şehirdeki en büyük ucubeydim. Kimse benimle bir şey yapmak istemiyordu. "Kulağa imkânsız geliyor," dedim, okulumdaki tüm korkunç kızları düşünerek.

"Bu büyük bir dünya, Hayden. Ve sana söylemeliyim evlat, ikiniz de mükemmel olmayacaksınız, ama sorun değil. Eğer aradığın kişiyi bulmak istiyorsan, yanında tamamen kendin olabileceğin birini bul. Ne yapıyor olursanız olun, kendinizi bırakabileceğiniz, aptal olabileceğiniz ve birlikte eğlenebileceğiniz birini. Günün sonunda birbirinizi olduğunuz gibi kabul edin."

"Demek sır bu, ha?" Büyükbaba biraz kıkırdayarak sordu. "Birlikte *aptallık* yapılacak biri mi?"

"Birlikte kendiniz olabileceğiniz biri," diye ekledim, "Birbirinizin insanı olmak için mi?"

Babamın bakışları pencereden annemi eve doğru kaydı. Maverick onun kollarına sarılmıştı, sırtını sıvazlıyordu, ağzı ona ninni söylüyormuş gibi hareket ediyordu, bir memnuniyet ve mutluluk tablosu. "Kendinden daha çok sevdiğin biri," dedi usulca. Babamın tüm duruşunun puding gibi eridiğini, gülümsemesinin sakalının altındaki gamzeleri derinleştirdiğini, sanki ona yeniden aşık olmuş gibi görüldüğünü izledim. "İşte aşk budur çocuklar. İşte aşk budur." O çarpık gülümsemesini ikimize de gösterdikten sonra minibüse döndü ve başını bir kez daha kaputun altına sokarak işine geri döndü.

Dedemin ağzı seğirdi ve gömleğinin koluyla gözlerinden birini sildikten sonra boğazını düzeltti ve feneri bana uzattı, "Bunu baban için sakla, tamam mı? Benim çıkmam lazım." Saçımı karıştırmadan önce babamın sırtına dostça bir tokat attı, topallayarak uzaklaşırken kıkırdadı, sevgili Harley'ine doğru ilerledi ve gecenin içinde kayboldu.

O gece ailemle arama mesafe koymayı unuttum, babamla dışarıda kalmayı seçtim, ona ihtiyacı olan her şeyi verdim, eski müzik çalarından müzik dinledim, bir yandan da söylediklerini düşünüyordum. Onu her gördüğümde aşık olmamı sağlayacak bir kız bulacak kadar şanslı olabilecek miydim? Hiç sanmıyorum. Annemle babamın sahip olduğu şey özeldi. Benim, hatta Büyükbaba J'nin bile tam olarak anlayabileceğini sanmadığım bir şey.

Küçükken geceleri uyandığımda dışarıdan gelen hafif bir müzik sesi duyduğumu hatırlıyorum. Sürünerek yatak odamın penceresine gider ve arka bahçeye bakardım; orada annemle babamı sımsıkı kucaklaşmış, eski bir şarkı alacakaranlıkta unutulmaz bir şekilde çalarken, başları birbirine değecek şekilde yavaşça yerinde daire bulurdum. Hafta sonları aşağıya indiğimde onları ön bahçedeki şezlonglarında oturmuş, ellerinde dumanı tüten kahve fincanlarıyla birbirlerinin elini tutarak günün canlanışını izlerken bulurdum. Annemle babamın birbirlerine bakışları çocukken sık sık öğürmem ve önümde öpüşmemeleri için yalvarmama neden olurdu. Yine de yaparlardı. Her seferinde, tiksindiğim kadarıyla.

Evet, gençken birbirlerini ne kadar sevdiklerini anlamıyordum. Ama yaşlandıkça, bu evin dışındaki hayatım sarmal bir hal almaya başladıkça, kendimi herhangi bir nezaket, anlayış, saygı... sevgi işareti ararken buldum. Dünya çirkin ve adaletsiz, herkes zalim ve acımasız görünüyordu. Uzun süre boyunca, okulda işkence ve zorbalık arttıkça ailemden ayrı kalmaya devam ederken, tam önümde olanı kaçırdım. Bunun tam burada, kendi evimde var olduğunu fark ettim. Onu ailemde bulmuştum.

Belki bir gün ben de onlar kadar şanslı olurum diye umuyordum. Beni olduğum gibi kabul edecek birini bulacağımı... Bir gün birini kendimi sevebileceğimden daha çok seveceğimi.

Chapter twelve

Hayden - Günümüz

BUGÜN muhtemelen kendimi bildim bileli okulda geçirdiğim en kolay gün oldu. Omuzlarımdaki yükün hafiflediğini, daha kolay taşınabildiğini hissettim. Çocukluğumdan beri hissetmediğim bir şeydi bu. Maddy ile koridorlarda yürümek, güvendiğini bilmek, yakınlaşmama izin vermesi, beni *istemese*, sistemime garip bir his gönderdi ve beni bir kez olsun bu yerde boğulmuyormuşum gibi hissettirdi. Yine de gardımı tamamen indirmedim. Koridorlarda yürürken ya da öğle yemeğinde birlikte otururken Theo ve yardakçılarının bizi nasıl izlediğini gördüm. Kindar ve kindar biriydi ve Maddy ve benimle ilgili bir şey dikkatini çekmişti.

Yüzünü mahvettiğim için bana borcunu ödemek istediğini her zaman dile getirmişti ve o zamandan beri gözüm hep arkamdaydı. Bu fikre takıntılı olduğumu biliyordum ama hiç harekete geçmemişti. Şimdi yaptığı gibi olmasa da gözlemledi. Yemin ederim, Maddy'nin saçının teline dokunursa yüzünün kalmayacağından emin olurum. Bu yüzden onu, Ayla'yı ve Spencer'ı öğle yemeğinde bizi yakından izlerken yakaladığımda, her biriyle bakışlarımı kilitlediğimden emin oldum. Theo'ya bakarken gözlerimi kıstım, keşke düşüncelerimi duyabilseydi.

Bir hamle yap, orospu çocuğu. Sana meydan okuyorum. Bana bir sebep söyle, ikimizi de bir daha asla görmeyeceğinden emin olayım.

tekrar. Ya da herhangi birine, bu konuda. O yüzden bana bir sebep söyle.

Mesajı aldı, koyun gibi takipçilerine bir şeyler mırıldanmak için başka tarafa baktı. Ancak Ayla Savard, Maddy'ye hançer gibi bakmaya devam etti, bu da beni onun için daha da sinirlendirdi. Ayla çok aşağılık biriydi. Her zaman öyleydi. Ashland'daki tiki okulundan bir hatunu bir partide becerdiğimden beri, internette zorbalık yaparak ve dedikodu değirmenini kullanarak o kızın itibarını mahvetmeye kararlıydı. Neyse ki o kızın arkadaşları Ayla'nın sergilediği "kötü kız" işaretlerini fark ederek yanında durdular ve kız hayatına devam edebildi. Onu iyi tanıımıyordum ve bir şey başlatmak da istemiyordum ama bu Ayla'nın yapmaya çalıştığı şeyi sevmediğim anlamına gelmiyordu. *Onun* hakkında duyduğum bazı bilgileri herkese açıklarken kimliğimi gizli tutarak sinsice devreye girmeye hazırlanıyordum, ancak önemsiz tren durağına ulaşamayınca geri adım attım.

Şimdi Ayla'nın yeni bir hedefi varmış gibi görünüyordu ve Maddy ile bir şeyler başlatmaya çalışmasına izin verirsem lanetlenirdim. Görünüşe göre o ateş etmeye başlamadan önce devreye girmem gerekecekti.

Öğle yemeğimizi yerken dalgın bir şekilde Maddy'nin saçıyla oynamaya başladım ve olası bir tehdide odaklandım. Çocukların Lucas'a yaptığım şey hakkında konuştuklarını biliyordum, ki bu kesinlikle doğrudu. Yapmıştım ve bunu Maddy'ye yaptığı şey yüzünden yapmıştım. Ama kimsenin bunu onaylamama ihtiyacı yoktu. Aslında beni olayla ya da Lucas'la ilişkilendiren hiçbir şey olmadığı için yalnız bırakıldım. Buradaki öğrencilerin çoğu benimle uğraşmayı düşünmeyecek kadar akıllıydı. Sadece bir grup moron hiçbir zaman akıllıca davranıp kayıplarını hesaplayamamıştı. Her şeyi Theo başlatmıştı. Ayla kendini benim işime sokmuştu. İkisinin de defolup gitmesi ve beni rahat bırakması gerekiyordu. Ama yapmadılar. Ve biz mezun olup ellerinden kurtulmadan önce bir şeyler yapmak için sadece iki ayları kalmıştı.

Her zaman dünyayı görmekten ve burayı terk etmekten bahseden Casey Teyzem ve annemin aksine, fırsatım olduğunda Ashland'ı arkamda bırakacaktım. Planlarımdaki tek değişiklik

Artık yalnız gitmeyecektim. Maddy'yi de yanımda götürecektim.
O zamana kadar bizi güvende tutmak zorundaydım.

"Hiç oyun izlediniz mi? Bir Yaz Gecesi Rüyası?" Boş tiyatro salonunda dolaşırken Maddy bana sordu. Fotoğraf makinelerimiz yanıımızdaydı. Ancak bu kez o etrafta dolaşıp alıştırma çekimleri yaparken, ben sahnenin ortasında durmuş onu izliyordum. Beden eğitimi dersinde, Maddy'nin aşağıdaki spor salonunda tek başına durmasını, Ayla ve arkadaşlarının yakınlarda pusuya yatıp ona şeytani bakışlar atmasını ağırlık odasından izlemek acı vericiydi. Ara sıra bana doğru bakıyorlardı, ancak benim de ters ters bakıp onları uyardığımı görüyorlardı. Buraya gelmemeliydim ama aklım Theo ve Spencer'daydı, bu yüzden bilerek kulak misafiri olacak kadar yakın durdum ama onlar sadece Bahar Festivali'nden bahsediyorlardı. Bu okulu yöneten kötü kaltakları tamamen unutmıştım.

"Okumadım," dedim ona, merdivenleri biraz tırmandıktan sonra salonun sağ tarafının kenarına oturup kamerasını kaldırarak etrafı taramasını izledim. "Ama oyunu okudum."

Buradan bile, komik bir şey düşünmüş gibi ağzının kenarlarının hafifçe seğirdiğini fark ettim. Birdenbire "Peynir de!" dediğinde aklımdan neler geçtiğini merak ederek kaşlarımı çattım ve flaş neredeyse beni kör edecek şekilde patladı.

"Oyun sırasında flaş kullanamazsın," dedim ona, gözlerimi öfkeyle ovuşturarak, "Tiyatro öğretmeni Bayan Potter, seyirciler arasında sahnedeki çocukların dikkatini dağıtabilecek bir şey olursa çok sinirleniyor." Geçen yıl Sweeny Todd'un ortasında birinin telefonunun çalması aklıma geldi. Ön taraftaki koltuğundan kalkıp

ve suçluyu bulana kadar kalabalığa baktı, sonra bir çocuk gibi azarlarken onlara bizzat eşlik ederek dışarı çıkardı.

"Maddy kameranin ayarlarıyla oynarken kaşları altında küçük bir çizgi oluşturacak şekilde çatılmıştı, bu onun rahatsız ya da endişeli olduğu zamanlarda yaptığını fark ettiğim bir şeydi. Muhtemelen başını belaya sokma fikrinden nefret ediyordu ve herhangi bir öğretmene ya da otorite üyesine nasıl tepki verdiğini düşündüm. boşluk olmasını sever, asla göz göze gelmez ve her zaman kendi içine kıvrılırdı.

"Merak etme. Böyle bir şey olursa suçu ben üstlenirim," dedim ona. Onun aksine benim otoriteden korkum yoktu. Özellikle de ailemden ya da Büyükbaba J'nin MC'sinden olmayanlara karşı. Saygının kazanılması gerektiğine inanan biriydim. Yaşınız size bir geçiş hakkı vermiyordu.

Ama Maddy bunu söylediğinde daha da endişeli görünüyordu ve başını sallayarak kamerasını kucağına indirdi, "Hayır, Hayden. Senin olmayan bir şey için suçu üzerine alma. Bu hiç adil değil."

"değil, Maddy," dedim ona, gözlerimi devirip biraz kıkırdayarak. "Bayan Potter kızgın bir chihuahua gibi. izin vereceğim ve sonra çekip gideceğim."

"Benim yaptığım bir şeyin suçunu senin üstlenmen fikri hoşuma gitmiyor." Alnındaki çizgi derinleşti ve bu fikrin onu gerçekten ne kadar üzdüğünü fark ettim. Benim için bu kadar endişelenmesi tuhaf bir şekilde beni duygulandırdı ama yine de Bayan Potter'ın 1.80'lik boyuyla bana bağıracağı düşüncesiyle kıkırdadım.

"Maddy, bırak da senin için bir beyefendi olayım, tamam mı?" Hafifçe gülümsedim, ancak yanaklarındaki pembeliğin sözlerimle parladığını fark ettiğimde gülümsememin genişlediğini hissettim ve utangaç bir "Tamam" diye mırıldandı. Merdivenleri yavaşça çıktım, aramızdaki mesafeden hoşlanmamıştım ama içeri girdiğimizde buna izin vermek için kendimi zorlamıştım, o kadar saat ayrı kaldıktan sonra rahat etmesini istiyordum. Beden eğitimi dersinden sonra sessizleştiğini fark ettim ve ona biraz tanıdım. Ona uzanmamak için ellerimi deri ceketimin ceplerine sokmuştum. Bazı nedenlerden dolayı, ne zaman yakınlaştık onları kendime saklayamıyordum. Kendimi tutmam gerektiğini sürekli gerekiyordu ama sonra elim kayıyor ve kolumu ona doluyor ya da

saçlarıyla oynuyordum. Bu yüzden şimdi ona yaklaştığımda birkaç adım ötede durdum ve omzumu duvara yaslayarak uzandım.

Biraz kıpırdandı, bakışlarını kucağındaki kameraya çevirdi, gergin bir enerjiyle kamerayla oynuyordu ama dudaklarında minik bir gülümseme seğirmesi fark ettim ve o güzel pembe allık daha da derinleşti. Utangaçtı. Utangaç davranıyordu, korkmuyordu.

Ona yaklaş Hayden.

Bir süre düşündüm, bana bakmaktan kaçınmasını izledim ve şansımı denedim. "Maddy?" Yumuşakça mırıldandım.

"Evet?" Sesi kısıktı ve yüzünü hala aşağıya doğru tutuyordu, bu aslında uzanıp elimi onun altına kaydırduğımda işimi kolaylaştırdı, parmaklarımı yumuşak teninin etrafında kıvrırmak istedim, ama bunun yerine tuttuğu fotoğraf makinesinin etrafından dolandım ve yavaşça çekip kurtardım. Duvara yaslandım, aramızdaki fiziksel boşluğu kapatmaya niyetlendiğim bir zayıflık anı yaşamışım gibi değil de, bunca zamandır sadece onun fotoğraflarını incelemek istiyormuşum gibi davrandım. Çevremde, yanaklarının nasıl daha parlak yandığını görebiliyordum, bu mümkün olduğunu düşünmediğim bir şeydi ve onu bu kadar derinden kızarttığım düşüncesiyle bir zevk hissettim.

"Nasıl gidiyor?" göz gezdirerek sordum, çoğunda benim de kareye girmiş olduğumu fark ettim.

Benim onu yakaladığım gibi o da beni yakalamaya mı çalışıyordu? Düşüncelerim sırt çantamda sakladığım, o etrafta ona bakabilmek için sık sık çıkardığım fotoğrafına gitti. Burada birlikte geçirdiğimiz ilk gün çekmişim, o başka bir yere bakarken çalınmış bir kare. Onun o görüntüsü, geniş, ela gözleri o kadar masum ve güzeldi ki, saçları bir an için yüzünden geriye taranmış, dudakları hafifçe aralanmış, o fotoğraftaki her şey beni etkilemişti.

"Bence gayet iyi. Karşılaştıracak bir şeyim yok, gerçekten," dedi Maddy, oturduğu yerde biraz kıpırdanarak. Elleri atkuyruğunun ucuna uzandı ve telleri parmaklarının etrafında döndürmeye başladı, gergin bir hareketti ama korkmadığını söyleyebilirdim. Benden değil. Vücudu bana doğru eğilmişti, ayağı benimkinin ucuna yakın duruyordu. Eğer korkmuş olsaydı, aramıza mesafe koyardı.

o ilk günkü gibi. "Ama sanırım fotoğrafçı olmanın bana göre olmadığını söylemek olmaz."

Bunun zerine biraz sııttım. Pek çok insan sadece bir düğmeye basabildikleri için fotoğraflarını National Geographic'e sokabileceklerini sanıyordu. Tüm bunların arkasında çok fazla beceri, sabır ve bilgi birikimi vardı. Bu işi seviyordum ve sınıfımın en iyisi olduğumu bilsem de hala öğrenecek çok şeyim vardı.

"Eğlenceli," diye hızla ekledi, sanki beni bir şekilde aşığıldığını düşünmüş ve vereceğim tepkiden korkmuş gibiydi. Alnıma düşen saçlarımın altından ona baktım. "Beni yanlış anlama. Sadece senin için olduğı gibi bir tutku değıl."

Bunun zerine kaşlarımı kaldırdım, kafam karışmıştı.

"Bu senin tutkun, Hayden," dedi, sanki çok aıkmiş gibi. "Kamera arkasındayken... ne bileyim... farklı oluyorsun." Sanki beni izlediğı ve orada bir şey gördüğü bir anı hatırlamış gibi uzaklara, sahneye doğıru baktı. "Bence sen gerçekten gitmesi, dışarı çıkıp dünyayı keşfetmesi ve fotoğraflarının görülmesi, insanların senin gözünden dünyaya bakması ve her şeyin ne kadar güzel olduğunu görmesi gereken insanlardan birisin."

O konuşurken parmaklarımın uyuştuğunu, zihnimin tamamen boşaldığını ona baktım. Dönüp bana baktığında tamamen donup kalmıştım. Ona nasıl göründüğümü ancak hayal edebilirim. Muhtemelen dehşete düşmüş. Biraz da kafam karışmıştı. Beni hiç tanımadan ne istediğimi nasıl bilebilirdi ki? Ne kadar zamandır bu okuldaydım, önce alay edilen ve dışlanan, sonra korkulan ve dışlanan? Bu ocuklar beş yaşımdan beri etrafımdaydı ve benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorlardı. Yine de Maddy, sadece birkaç gün içinde çok daha fazlasını görmüş gibi hissediyordu.

"İyi misin?"

Sesi beni kendime getirdi, gözleri iri iri bakıyordu, biraz endişeliydi, sanki vereceğim tepkiden endişe ediyor gibiydi. Boğazımı düzelttim ve kamerasını kapattım, gözleminden biraz sarsılmamış gibi davranmaya çalışırken kamerayı ona geri verdim. "Evet, zr dilerim, sadece biraz dikkatim dağıldı."

"Her şey yolunda mı?"

Bana bunu soran tek kişiler, beni gerçekten görebilecek kadar yaklaşmalarına izin verdiğim ailem ve büyükbabamdı. Onlarla geçirdiğim o kısa anların dışında, başka hiç kimse herhangi bir anlamda iyi olup olmadığımı bilmek istemedi. Gözlerimi yere indirdim, ellerimi ceketimin ceplerine soktum ve mırıldandım, "Evet, sadece projeyi düşünüyordum. Belki okuldan sonra evime gelersen, sana öğrenci ve yerel gazeteler için yaptığım eski işlerden bazılarını gösterebilirim. Ne beklendiğine dair bir fikir edinmene yardımcı olabilir."

Aferin Hayden, diye fısıldadı zihnimdeki ses, etkilenmiş gibiydi. *Bunu çok çabuk buldun. Onu seninle yalnız bırak...*

Hayır. Öyle değil.

Emin misin? Onu odana götürmek istemediğine emin misin?

Maddy'yi *asla* incitmezdim. Senin insanları incittiğin gibi değil.

Sonunda sessizlik. Maddy'ye baktım. "Peki sen ne düşünüyorsun?"

Alt dudağını çiğniyordu, onu kendi dişlerimle ısırmayı ve onu öpmeme izin vermeden önce sürüklemeyi düşündüğümde bu görüntü dikkatimi dağıttı, dilim onunkinin üzerinde masaj yapıyor, onu tadıyor, tadını çıkarıyordu... Kahretsin, ona dokunmam gerekiyordu. Bu düşünce aklımdan geçerken, düşüncelerim hızla mastürbasyon yaptığım geçen geceye benzer düşüncelere inerken aletimin sertleştiğini hissedebiliyordum. Aslında bu artık her gece yaptığım bir ritüeldi; yatakta uzanıp onu düşünürken elimi beceriyordum. Bu anlarda karanlık ses tamamen kontrolü ele alıyordu ve ben de gün boyunca kendime sakladığım her şeyin tadını çıkarıyordum. Onu becerirken kendimi tuttuğumu, vücudunun her parçasının tadına baktığımı, teninin yumuşaklığından zevk aldığımı, onu tekrar tekrar boşaltırken yüzündeki coşku ifadesini hayal ederdim...

Kahretsin! Durduğum yerde kaydım, bir bacağımı diğerinin üzerinden geçirerek sikimi aşağı indirdim. Tanrım, ihtiyacı olan son şey yüzünün iki adım ötesinde *bunu* görmektir.

"Emin misin? Çok fazla sorun olmaz değil mi?"

Tanrım, gerçekten onunla daha fazla zaman geçirmeyi bir engel olarak gördüğümü mü düşünüyordu? Elbette, onu yakalamamak için kendimi zor tuttuğumu görebiliyordu. Burada mücadele ediyordum. I

Biraz kıkırdadım ve gözlerimi devirdim. "Maddy, öyle hissetseydim teklif etmezdim. Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Bunun üzerine dudakları kıvrıldı ve başını salladı. Maddy'nin gözleri parladı ve rahat sinema koltuğundan bana baktı. "O zaman evet. Bu harika olur." Sözlerine rağmen sesinde başka bir şey daha duyabiliyordum; heyecan ve spekülasyon karışımı bir ses.

"Ne oldu?" Merakla sordum. Olamaz, benimle yalnız kaldığı için gergin miydi?

"Hiçbir şey, ben sadece..." sesi bir an için kesildi, sanki bunu nasıl kelimelere dökceğini bulmaya çalışıyor gibiydi. "Yani, hiç bir arkadaşımın evine gitmedim. Hiç kimseyi evime davet etmedim. Bu çok *normal* bir şey."

Kalbim onun için acıyordu. Maddy'nin Phoenix House'da olması pek çok şey ifade ediyordu. Ailesiyle birlikte olmamasının bir nedeni vardı ve bunun nedenini henüz tam olarak bilmesem de sadece tahmin edebiliyordum. Uyuşturucu, alkol, istismar... Onun bu kadar zor bir şekilde yetiştirildiği düşüncesi damarlarımda bir ateş ve onu bu dünyadan alıp hak ettiği her şeyi vermek istedim. Okuldan sonra bir arkadaşının evine gitmek kadar "normal" olsa bile.

Arkadaştan da öte... diye fısıldadı ses, tekrar konuşarak. Görmezden geldim.

"Umarım beklentileri karşılayabilirim," dedim ona, alay ederken biraz gülümsedim.

Güldü, sesi o kadar hafif ve hızlıydı ki neredeyse yakalayamayacaktım. Ama Noel zamanındaki çanlar gibiydi. Çok güzeldi. Yine de çok erken gitti. "Eminim harika olacak. Yardımın için minnettarım. Mezun olmak istiyorsam bu kredilere ihtiyacım var."

"Onları alacaksın. Bundan emin olacağım." Kararlı bir şekilde söyledim. Çünkü Ashland'ı daha iyi şeyler için arkamda bırakıyorsam; seyahat, fotoğrafçılık, dünya... o zaman onu yanımda istiyordum.

"Söz veriyor musun?" diye sordu, ayağa kalkıp fotoğraf makinesini çantasına geri koyarken parlak gözleri bana gülümsüyordu.

Onun masumiyeti karşısında gülümsemem daha da arttı ve serçe parmağımı ona uzattım. Ona baktı, sanki bu görüntü onu üzmüş gibiydi, sonra biraz sırtıttı ve kendi serçe parmağını doladı. "Söz veriyorum," diye yemin ettim.

"CİDDİ MİSİN SEN?" Kaskı sele çantasından çıkarırken sordu. Park yerinde bisikletimin yanındaydık ve sesi ne kadar endişeli çıkarsa çıksın, gezintiye çıkma ihtimalinin yüzünde yarattığı heyecanı görebiliyordum. Sırtarak arkasına uzandım, saçını tutan lastiğe dokundum ve yavaşça çektim. Çok yumuşaktı, kaskı başına takmadan önce saçlarını tararken parmaklarımın altındaki teller ipek gibiydi.

"Kalp krizi gibi," dedim , çenesinin altındaki kayışı çekerek yerine sıkıca oturttum. Onu bugün eve getireceğimi tahmin etmemiştim. Tamamen anlık bir fikirdi ve kabul olması sistemimde henüz sönmemiş bir kıvılcım yaratmıştı. Ceketimi çıkardım ve giymesi için ona uzattım.

Maddy'nin gözleri endişeyle büyüdü. "Peki ya sen? Kaskın yok mu? Ya da başka bir ceketin?"

"İyi olacağım," diye omuz silktim. "Bu yolu o kadar çok kullandım ki gözlerim kapalı bile gidebilirim."

"Ben daha çok yoldaki diğer araçların bize çarpmasını düşünüyorum. Araba kullanma yeteneğiniz değil."

"İyi olacağım, Maddy," diye ısrar ettim ve ceketini ona uzatırken biraz

"Bir şey olursa canının yanmasını istemiyorum," diye ısrar etti.

"Zarar görmeyeceğim."

"Sen Süpermen değilsin."

"Ama bir bakıma öyleyim."

Gözlerini bana dikti, belli ki kendi iyiliğimi düşünmememden biraz rahatsız olmuştu. Ya da benim hayal gördüğümü düşünüyordu. Yüzündeki ifadeye gülerek başımı salladım. "Maddy, çok dikkatli olacağım. Kaza yapmayacağız, de yaralanmayacağım ama her ihtimale karşı *senin* tamamen güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Sana bir şey olursa kendimi affeder miyim sence?"

"Eğer bu kadar dikkatli bir sürücü olacaksan, o zaman cekete ihtiyacım olmayacak, değil mi?" Gözlerimi gökyüzüne çevirirken başımı arkaya atarak iç çektim.

"Beni eğlendir, Maddy." Dudaklarımı birbirine bastırarak ona tekrar baktım. Eğer gerçekten de bu şeye korunmasız binmesine izin vereceğimi düşünüyorsa, başına başka bir şey gelecekti. Bu riski göze almamın imkânı yoktu. Sanırım ne kadar ciddi olduğumu görebiliyordu, çünkü sonunda iç çekti ve kollarını ceketin kollarından geçirmek için dönerek rahatladı. Ceketin kendisi çok büyüktü, benim için bile biraz büyüktü ama onu yutmuştu. Fermuarını çekmek için etrafından dolaştım, parmakları *manşetlerde* bile görünmüyordu ve omuzlarını düzelttim, elim *Celtic Beasts MC, Manic* yaması üzerinde gezindi.

Onu güvende *tut*, diye düşündüm ceketin kollarını ellerinden kurtaracak kadar geriye sarmaya yardım ederken. Döndüm, bisiklete tırmandım ve onu daha yakına çekmek için ceketin derisini çekiştirmek üzere . Kendi sırt çantası benimkinden çok daha küçük olduğu için onu heybeye yerleştirdim ve şimdi benimkini onun sırtına koydum, kayışları sıktım ki aşağı düşüp tekerlek yuvasının altına sıkışmasın.

"Bu tarafa tırman," diye sol tarafı işaret ettim. Yaklaştı, aynı anda hem heyecanlı hem de gergin görünüyordu ve sehpayı tekmeleyip motosikleti yana yatırdığımda, bir bacağını arkaya doğru sallayabildi ve arkama yerleşti. Bizi düzelttim ve anahtarı çevirdim, durdurma çevirdim, debriyayı çektim ve motor düğmesine bastım. Altımızda gürlemeye başladığında, Maddy'nin "Lanet olsun..." diye fısıldadığını duymayı başardım ve kendimi tutamayıp kahkahayı patlattım. Küfürleri, bir kuzunun bir kurttan ısırik almaya çalışması gibiydi. Hiç mantıklı değildi.

Arkama uzandım ve ellerini tuttum, vücudunu sırtıma bastırıldığını hissedebilmek için onu kendime çektim ve kollarını belime dolayarak karnımın üzerinde sabitledim.

"Oh, ..." diye tekrar fısıldadı ve ben gülmekten yüzümün çatlayacağını hissettim.

"Sıkı tutun, Maddy," dedim ona ve anında o kadar sıktı ki sanki yavru bir maymun sırtıma yapışmış gibiydi. Onu çektim.

debriyaja bastım ve vites kolunu birinci vitesine geçirdim.

İlkbahar, yaz ve sonbaharda hep bisiklete binerdim, bu yüzden bisikletimi çalıştırdığımı görmek kimse için, hatta okuldaki çocuklar için bile yeni bir değildi. Ancak bugün, Maddy'nin sırtıma tutunması ve benim hiç çekinmeden açık açık gülmem herkesin dikkatini çekmişti. Park etmiş arabaların sırasının diğer tarafından, güçlü ve zengin babasının hediyesi olan Lexus'unun yanında duran Theo'yu seçebiliyordum, şüphesiz yanında Spencer, Ayla vardı ve hepsi bana doğru bakıyordu.

Tüm dikkatim motorumun arkasında oturan kızda olduğu için onları görmezden , umursamadım ve değerli kargomla dikkatlice otoparktan geçip sokaklara doğru ilerledim.

İlk başta neredeyse canımı çıkaracaktı ama küçük kasabamızın sokaklarında hızla ilerlerken rahatlamaya başladı ve benimle birlikte dönüşlere doğru eğildi. Etrafına bakındığını, buranın sunduğu manzaraları seyrettiğini biliyordum. Ana caddedeki küçük dükkânlar, ağaçlarda açan çiçekler, güzel havanın tadını çıkararak birlikte dolaşan aileler. Burası çocuk yetiştirmek için harika bir yerdi ama benim hayalim bu değildi. Benim hayalim her zaman kaçmak ve dünyayı görmek olmuştu. Şimdi değişen tek şey Maddy'yi de yanımda getirmek istememdi.

Evim şehrin hemen dışında, ağaçlarla çevrili özel bir yolun aşağısındaydı. Florida'dan buraya ilk taşındığımızda, babam bir ev satın almak için yeterli parayı biriktirmeye çalışırken kiralık bir dairede kalmak zorunda kalmıştık. Sadece J. Dede birkaç ay sonra anneme bir ev alarak sürpriz yapmıştı. Evin kendisi Tudor evlerinden örnek alınmıştı, geniş bir ön çimenlik ve etrafı ormanlıktı. Tamamen özel ve sakindi. Annemin ön taraftaki çiçek bahçesinde toprağın arasından yeşil saplar çıkmaya başlamıştı bile; rengârenk taç yaprakları güneşe doğru uzanırken birkaç lale diğer her şeyi geride bırakmış, onlara birkaç kır çiçeği, papatya ve Casey Teyzemin en sevdiği beyaz karaca otu eşlik ediyordu.

Şimdiye kadar annemin evde olacağı aklıma gelmemişti ve eğer bir kızı getirdiğimi görürse, şüphesiz ona nezaketle saldırırdı... kurabiye ya da diğer unlu mamuller ikram eder,

Aile fotoğraflarını karıştırır, sorular sorardı çünkü çok meraklı bir kızdı. Küçük kardeşim Maverick, sevimli bir şekilde yanıma gelir ve kucağına almak, onunla Candyland oynamak ya da ne kadar yükseğe zıplayabileceğini görmek için onu izlemek isteyerek dikkatini dağıtırdı. Neyse ki kız kardeşlerim Charlotte ve Emily ergenlik çağına girmek üzereydiler ve yanımda bir arkadaşımın olması umurlarında bile değildi. Büyük olasılıkla eve geldiklerinde arkadaşlarını aramak, müzik dinlemek ve on yaşındaki kızlar ne yaparsa onu yapmak için odalarına çekileceklerdi. Benim sadece diğerlerinden kaçmaya ihtiyacım vardı.

Son birkaç yıldır onlarla aramda bir uçurum yaratmış olsam da, bu uçurum içimde canlanan karanlığı ya da gözlerimdeki acıyı görmelerini engellemek için gerekliydi. Onlardan uzun süre saklandım, her seferinde sadece küçük parçalar halinde açıldım. Beni özlediklerini biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, ben de onları özliyordum. Ancak, Maddy ile biraz daha yalnız kalmak istiyordum. Onu ailemle paylaşmak istemiyordum. Henüz değil.

Bu yüzden bisikletimi uzun yoldan aşağıya doğru yönlendirdim ve beni babamın iş projeleri ve bisikletlerimiz için garajını tuttuğu evin arkasına götüren virajı döndüm. Kapı açıktı ve o çalışırken çalan rock müziğini duyabiliyordum. Annemin yanımda bir kız görünce kötü olacağını düşündüysem, babamın daha kötü olacağını biliyordum. Çok daha kötü. Alay edilmeye dayanamazdım. Bizi evin yanındaki garajdan biraz uzağa park ettim, vitesi boşa aldım ve motoru hızla kapattım.

"Bu tarafa," dedim ona, bacağını motorda yakmasını önlemek için sol tarafı işaret ettim. Kolayca indi ve yüzünü bana döndü, kocaman gülümsemesi beni hazırlıksız yakaladı. Onu daha önce hiç böyle gülümserken görmemiştim. Çok güzeldi.

"Bu. Harikaydı! İnanılmazdı!" diye bağırdı ve kaskını açmak için uzandı. Kaskı çıkardı ve saçlarını salladı, açık ve koyu sarı buklelerin yumuşak karışımı yüzünde çılgınca uçuşuyordu. Onu bu şekilde, vahşi, mutlu, açık ve benim deri ceketimi giymiş olarak görmek bana bir şeyler yaptı ve kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. "Bunu her gün yapabildiğin için seni çok kıskanıyorum!" diye devam etti, onu görmenin ciğerlerimdeki havayı ne kadar dağıttığını fark etmemişti.

"O zaman seni alır ve bırakırım," dedim hemen. Teklif etmiyordum. Ona söylüyordum. *Dikkatli ol, Hayden. Bu onun seçimi, unuttun mu?* Kendime söyledim. Görünüşe göre Manic bir saniyeliğine kontrolü ele aldı. Geri çekil, senden ne istiyorsa onu . "Eğer ?"

"İşte bu!" dedi heyecanla ve kaskı bana uzattı. Onu yere bıraktım ve sırt çantalarımızı toplamasına fırsat vermeden ikisini de aldım, onu eli boş bıraktım ve arka kapıya gitmesini işaret ettim. Büyük olasılıkla annem Maverick'in odasında ya da kasabadaki dans stüdyosunda dansçılar için rutinleri ve kostümleri hazırladığı bodrum katındaydı. Artık öğretmenlik yapmasa da hâlâ işin içindeydi. Bizi fark etmediği sürece, akşam yemeğine kadar Maddy ile baş başa kalabilirdim.

İçeri girdiğimizde aşağıdan gelen müziğin merdivenlerde yankılandığını ve Maverick'in küçük kıkırdamasını duyabiliyordum. Fırındaki yemeğin kokusunu alabiliyordum, annemin köftesinin. Bu yüzden aceleyle koridordan ön tarafa geçtim ve onu merdivenlerden ikinci kata, oradan da üçüncü kata, on iki yaşıma bastığımda istediğim tavan arası yatak odama çıkardım. Babam mahremiyetimi koruyabilmem için burayı tamamen yenilemişti ve karşılığında ben de saygılı olacağıma ve gecenin her saatinde müzik açmayacağıma söz vermiştim, Charlotte'un hâlâ uymamakta sorun yaşadığı bir şeydi bu.

"Burası senin odan mı?" Maddy etrafına bakarak sordu.

Tavanlar yanlardan kemerliydi, en yüksek nokta alanın ortasındaydı, ama büyüktü ve düzeni sevdiğim için her zaman derli toplu tuttum. Yatağım en uzak köşedeydi, gitarlarım ve bisiklet posterlerim masamın yanındaki bir duvar boyunca sıralanmıştı ve babam daha fazla ışık alması için en uca bir cumba eklemişti. Pencere ormana, Phoenix House'a doğru bakıyordu, Maddy'yi ilk fark ettiğimden beri bunun farkındaydım.

"Evet," çantalarımızı masamın yanına koydum ve annemin on altıncı yaş günümde bana sürpriz yaparak yayınlanmış tüm çalışmalarımı bir araya getirdiği albümü çıkardım. Maddy'nin içeri girdiğinin farkındaydım, önce ceketimi çıkarıp yatağımın üzerine düzgünce yerleştirdi. Tüm yakından incelemeye başladı, yıllar boyunca topladığım şeyleri gerçekten merak ediyor gibiydi. Utanç verici bir şekilde, hemen eski doldurulmuş tavşanı buldu.

Bir zamanlar anneme ait olan ve kitaplığımda, üç yaşımdayken Noel zamanı annem ve babamla çekilmiş eski bir fotoğrafımın yanında sakladığım bir şey. da buldu ve inceledi, annemle babamı dikkatle incelemenden önce "Çok tatlı bir çocuktun!" diyerek . Resme bakarken kaşları hafifçe çatıldı ve babama hiç benzemediğimi fark edip etmediğini merak ettim. Ya da anneme ne kadar az benzediğimi? Herkesin sahip olduğu sarı saçlardan nasıl yoksun olduğumu. Yine de, çerçeveyi rafa geri koyarken ve kitaplarımı karıştırırken hiçbir şey söylemedi, başlıkları incelerken, "Bunu oku ve bunu... Bunu sevdim," diye mırıldandı.

Sonunda bana doğru geldi ve elimdeki albümü gördü. Yere oturdum ve o da bana katıldı, bacak bacak üstüne attı ve dizlerimiz neredeyse birbirine değecek kadar yakın oturdu. Onu daha yakınımda istiyordum ama yine de sınırlarına saygı duymalıydım, yoksa bu ilişki asla .

Sözümü sakınmadan albümü açtım ve annemin hazırladığı, ne zaman ve nerede yayınlandığına dair kısa açıklamaların ve hangi makalelerde kullanıldığına dair bilgilerin yer aldığı çok sayıda kupürü gösterdim. Maddy albümü dikkatle elimden aldı ve her fotoğrafta duraklayarak sessizce karıştırdı. Ben onu izlerken o uzun bir süre albümü karıştırdı ve onunla ilgili her şeyi içine çekti. Burnundaki küçük çiller ve gözlerindeki yeşil ve gri karışımı hoşuma gitmişti. Saçlarının açık ve koyu renklerin büyüleyici bir karışımına sahip olması. Parmakları uzun ve inceydi, tırnakları biraz çiğnenmişti, büyük olasılıkla endişeden. Ben de zaman zaman bunu yapardım, ancak sonradan fark ederdim.

"Bunun için yaratıldığını biliyordum," dedi ve o anın tamamen dışında kaldığımı fark gözlerimi kırptım.

"Ha?"

Biraz güldü ve kitabı işaret etti. "Bu. Sana fotoğraflarının görülmesi gerektiğini söylemiştim. Şimdiden bir başlangıç yaptın." Kitabı kapatıp deri kapağına baktı ve bir parmağını ciltte gezdirdi. "Harika şeyler göreceksin, Hayden."

Şimdi onu yakalayıp öpsem çok mu yanlış olur? Bir elimi kaldırdım, arkasından geçerken tereddüt ettim. Ona dokunmaya çok yakındı ama aradaki mesafeyi tam olarak kapatamıyordu. Yerden

Aşağıda, kız kardeşimin müzik setlerinden birinin sesi açıldı, karbon kopya otomatik ayarlı bir şarkı evin içinde patladı, sessizliği bozdu ve beni zayıf anımdan kopardı. Elimi geri çektim ve dağınık saçlarımın arasından geçirdim, sanki başından beri niyetim buymuş gibi.

"Fotoğraf makinenize bakabilir miyim?" Aniden sordu ve bana albümü uzattı.

"Tabii, çantamda," dedim dalgınca, ayağa kalkıp çekmeceye geri koyarken. Çantam onun eline geçip fermuarını açana kadar fotoğrafı hatırlamadım... onun yanımda taşıdığım fotoğrafını. Fotoğraf makinemle birlikte küçük deri çantamda saklıyordum ve onu bulacağı düşüncesi içimde bir panik dalgası yarattı.

"Bekle! Dokunma ona!" Aniden bağırdım, dehşete kapılmışım. Elimde böyle bir şey olduğunu bilse ne düşünürdü? Bir ucube. Sürüngen olduğumu düşünürdü. Beni terk ederdi. Benimle hiçbir şey yapmak istemezdi. Elindeki çantayı kaptım ve yırtıp attım, ona sırtımı dönerek içine uzandım ve fotoğraf makinemi çıkardım, aynı anda fotoğrafı da saklayarak cebime soktum. "İşte," Ona dönerek fotoğraf makinemi uzattım ama Maddy orada değildi.

Onu bir köşede çömelmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzündeki tüm renk kaybolmuş ve bir hayaleti andırır halde gördüm.

"Maddy? Oh, Tanrım. *Maddy*?" ona doğru koştum, elimden düşürdüğüm kamerayı tamamen unuttum ve ona doğru uzandım. Ancak dehşete kapıldım, elini uzatarak mesafeyi kapatmamı engelledi. "Maddy, özür dilerim, bağırmak istememiştim. BEN..." Neden böyle tepki dair bir neden, bir bahane bulmaya çalıştım. Onu daha da korkutmadan gerçek nedeni ona nasıl söyleyebilirdim? "Özür dilerim!"

"Sorun yok Hayden," diye fısıldadı dudaklarının arasından uzun ve derin bir nefes alıp tuttu ve yavaşça dışarı verdi. "Sorun yok..."

"Belli ki bu doğru değil, yoksa böyle olmazdın," dedim, keşke sözümü geri alabilseydim. İçeri girmeme izin vermesini ve bunu telafi etmeye çalışmasını. "Bağırmak istememiştim, sadece... bu benim sorunumdu ve ben de tepki gösterdim."

"Ve bu da benim. Sadece bunun beni mahvetmesine izin vermemeye çalışıyorum."

Yavaşça nefes alıp vermeye devam ederken ona baktım ama bacaklarının sanki bu derin çömeliste tünememek daha da zorlaşıyormuş gibi biraz titrediğini fark ettim. "Maddy, benimle yere oturur musun?" diye sordum ve onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm, geçmişindeki diğerleri gibi *olmadığımı* görebileceğini umuyordum.

Ben ona bakarken Maddy bir an bana baktı, gözlerimle bana güvenmesi ve beni affetmesi için yalvardım. Başını sallar gibi çenesini hafifçe salladı ve o da yere oturdu. Birbirimize dönüktük ve kendimi onunla birlikte nefes alırken buldum, dokunmadan ama birbirimizi izleyerek onun kendini sabit tutmak için ihtiyaç duyduğu şeyleri yaptık. Bir dakika sonra kollarının gevşemesine izin verdi ve beni şaşırtarak bana doğru uzandı. Elleri benimkileri aradı ve ben de hevesle için uzattım, parmakları benimkilerin arasında dolaştı, bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. Ellerindeki gerginlik azalmadan önce birkaç dakika daha yavaş ve düzenli nefes almaya devam etti.

"Sen iyi misin?" Geçici olarak sordum.

Yavaşça başını salladı ve gözlerini kapattı, sanki kesinlikle emin olmak için biraz zamana ihtiyacı varmış gibi. "Evet, sadece... sadece içimde bir şeyleri tetikledi."

"Bir anı mı?"

Bir kez daha başını salladı.

İstemedenden de olsa onu böyle bir sarmala soğan bir şeyi hatırlamasına neden olduğumu bilmek beni kendimden iğrendirdi. Onu istemedenden de olsa incitmemek için kendi panik anlarımda nasıl tepki verdiğim üzerinde çalışmam gerekecekti.

"Annemin etrafında bir sürü zalim insan vardı. Evimize, benim etrafıma getirdiği insanlar..." dedi usulca, gözleri hâlâ kapalıydı. "Ona zarar veren, onu kullanan ve benim sadece bir çocuk olduğumu, gerçekte neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim olmadığını umursamayan adamlar. Bu yüzden onlara uzandığımda, oynamak istediğimde ya da sadece ilgi, sevgi, herhangi bir şey istediğimde, bağırıp çağırarak ya da şiddetle karşılık verdiklerinde, sonunda beni istemediklerini öğrendim. Saklanmayı öğrendim. Bir topun içine kıvrılmayı ve fark edilmemeyi ummayı, çünkü onların istediği buydu. Baş belasıydım. Yollarına çıkıyordum.

istedikleri şeyi... annemi." Maddy yavaşça gözlerini açtı, ela gözlerinin girdabı doğrudan ruhuma bakıyordu.

Bana bunları anlatırken titrediğimi fark etmemiştim, ta ki ellerimi bir kez daha nazikçe sıkana kadar. Hayatına ve onun için nasıl bir şey olduğuna dair bu küçük bakış açısını anlatırken kendimi kötü hissettim. Sahip olduklarımın, kendi ailemde elimin tersiyle ittiklerimin değerini daha iyi anladım ve onun mahrum bırakıldığı her şey için acı çektim.

"Annem benim yerime o kadar çok şey seçti ki," dedi, annesinden bahsederken sesi biraz kırılmıştı. "Çok fazla şey. Bu kadar uzun süre görmezden gelindikten, bağırıldıktan ve ihmal edildikten sonra buna karşı bağışıklık kazanacağınızı düşünürsünüz. Belki zamanla kolaylaşır ama her zaman biraz acıtacaktır."

"Uyuşturucu mu?" İkiyle ikiyi bir araya getirerek sordum.

Başını salladı. "Bu ve insanlara çok fazla borcu vardı. Bu iki şey birleşince onu inanılmaz derecede paranoyak yaptı, bu yüzden sık sık taşındık, buraya da böyle geldik. Ama Ashland'a geldiğimizde, toplum içinde sinir krizi geçirdi ve birisi sosyal hizmetleri aradı. Şu anda bir akıl sağlığı merkezinde." Yanağından küçük bir damla gözyaşı süzüldü ve kalbim parçalandı.

"Maddy." Hafifçe öne doğru eğildim, onun alanını işgal etmemeye çalışıyordum ama yine de tüm dikkatimi ona vermesini istiyordum. Bakışları endişeyle benimkilere kaydı, sanki ne söyleyeceğimden korkuyordu. "Annen seni seviyordu," dedim ona, kendi annemi ve yaşadığı onca şeyi düşünerek. Sinir krizi geçirdiği, dehşete düştüğü ya da çok kırılmış görüldüğü her seferinde, beni ne kadar sevdiğini her zaman açıkça belirttiğini şimdi fark ettim. "Kesinlikle seviyordu. Ama ondan daha güçlü bir şeyin içinde kayboldu ve bu onun sesini ve sana ne kadar çok sevdiğini gösterme yeteneğini elinden aldı."

Ben konuşurken gözleri parlamaya başladı ve dudakları birbirine sıkıca yapıştı, ben devam ederken bile çenesi hafifçe sallanıyordu, çünkü bunu duymaya ihtiyacı vardı.

"Siz onun yaptığı seçimlerin kurbanıydınız, o da öyle. O insanlar mı? Etrafına dolanan o adamlar? Onlar sana layık değillerdi. Seni ya da onu hak etmediler. Senin ve onun

İkiniz de. Onlar yaptıkları için cehennemde çürümeyi hak eden pisliklerdir, çünkü size söz verebilirim, bunu yaptıkları tek kişi siz değildiniz. Sen seçilmedin. Siz bir görgü tanığıydınız, onların saçmalık ağına yakalanan masum biriydiniz. Sana yapılanların hiçbirini hak edecek bir şey yapmadın. Beni anlıyor musun?"

Bunun üzerine gözlerini indirdi, sanki bunu duymak onun için çok acı vericiymiş gibi kucağıımıza baktı. Dinlememesine izin veremezdim. Ellerinden birini bırakarak yanağını kavradım, başparmağımla yüzünden süzülen gözyaşlarından birini okşayarak uzaklaştırdım ve onu bana bakmaya zorladım.

"Anladın mı?"

Sessizdi, gözyaşlarına boğulma ihtimaline karşı bir şey söylemekten korkuyormuş gibi ağzını hâlâ birbirine bastırıyordu. Ama yüz ifadesindeki o şüpheyi, acı ve incinmişliğin geçmişini hâlâ görebiliyordum.

"O seni istedi, Maddy," dedim, kendi sesimin kırılmasını engellemeye çalışarak. "Yemin ederim seni istedi. Yani, nasıl istemez ki?"

Bunun üzerine gözlerini hızla kırptırdı, bu sırada birkaç damla gözyaşı daha döküldü, sözlerim karşısında afallamış görünüyordu, gözlerinde şüphe vardı.

Biraz gülümsedim ve başımı hafifçe iki yana salladım. "Nasıl olmaz ki?" Fısıldadım, hafifçe eğildim, aramızdaki küçük boşluğu sadece bir öpücükle kapatabilmeyi diledim.

Maddy'nin gözleri birkaç saniye boyunca benimkiler arasında gidip geldi, sanki duydukları ona tamamen yabancı ve bilmediğı bir şeymiş gibi. Sonra bir de baktım ki beni öpüyor. Yumuşak dudakları benimkilere yapışmıştı. Paniğe kapıldığım bir an, çizgiyi ve onu yakaladığımı, isteğine karşı onu öpmeye zorladığımı düşündüm. Ama hareket etmemiştim.

Göz kapakları kapalıydı, benimkileri bırakan elleri şimdi kollarımda ilerliyordu, ta ki yumuşak dokunuşları boynumun arkasında birbirine kenetlenene, saçlarıma dolanana kadar, geri çekilmeden önce, şimdi cehennem gibi gergin ve kaçmak ister gibi görünüyordu. Maddy beni öpmüştü.

"Aman Tanrım. Özür dilerim Hayden," dedi, yüzü kızarmıştı, üzereydi, "Ben sadece... Bana ne oldu bilmiyorum. I-"

Yine de kollarımı ona dolamadan ve onu kendime çekmeden önce bitirmesine izin vermedim, ilk başta onu yumuşak bir şekilde öptüm, ama sonra kendimi durduramadım. Ağzımı onunkine karşı açtım, onu da aynısını yapması için cesaretlendirdim ve Maddy kollarıma gömüldü. Dudakları benimkilerle hayalini kurduğum şekilde hareket etti ve daha fazlasını istememe neden oldu. Daha fazlasını. Ondan daha fazla. Sadece *daha fazlasını...*

Dilim dudaklarında gezindi ve küçük iç çekişi beni neredeyse tamamen koparacaktı. Onu daha sıkı tuttum, başımın arkasındaki bukleleri sıktı, ağzına doğru inlerken beni teşvik etti ve başımı diğer tarafa eğdim, onu derinden öpmeye devam ederken daha fazlasını aradım.

"Hayden," diye fısıldadı dudaklarıma, elleri artık beni serbest bırakıyordu ve ona sarıldığımda geriye çekilebildiği kadar çekildiğini hissettim.

Durmamı istiyor.

Hayır. O senin.

Durmamı istiyor, kendime tekrar söyledim.

Önce o seni öptü.

Ve şimdi bunu durdurmam için bana ihtiyacı var.

"Hayden?" Sesi yine küçük ve tatlıydı.

Onu al....

Kendimi geri çekilmeye bedenimin hafifçe titrediğini hissedebiliyordum, kollarım isteksizce onu bıraktı, böylece ellerim yanlarına doğru kaydı ve alnımı onunkine yasladım. İkimiz de gözlerimizi kapattık, düzensiz, titreyen nefesler alıyorduk. Ellerim onun iki yanında yerde duruyordu, yumruk şeklinde sıkılmıştı ve devam etme dürtüsüne karşı savaşıırken bedenim gergindi. Bunun olmasına izin veremezdim. Bunu Maddy'ye yapamazdım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, hâlâ karanlık dürtülerime karşı koyuyordum. "Olma." Sesinde doğruluk vardı, mutlak bir kesinlik. Bu sözleri söylediğinde kirpiklerimin arasından ona baktım. Yanakları kızarmış, gözleri parlıyordu ve az önce öptüğüm pembe dudaklarının kenarları nefes kesici bir gülümsemeye dönüşmüştü. Kahretsin, çok güzeldi. Karşılığında sırtıarak yüzünü avuçladım, sanki bu kızı sonsuza dek öpebilirmişim gibi hissediyordum.

"Mina? Anahtar! Evde kimse var mı?"

Maddy'nin vücudu bu sesle anında sarsıldı, geri çekildi ve gözlerini kocaman açarak odamdan ikinci kata inen merdivenlere baktı. "Kim o?"

"Büyükbaba!" diye bağırdı tiz ve küçük bir ses heyecanla. Maverick.

"Büyükbabam J ve küçük kardeşim," dedim, parmaklarım onu rahatlatmak için onunkilerin etrafında kıvrıldı. "Bazen akşam yemeği için uğrar."

Maddy derin bir nefes aldı; annemin köftesinin kokusu, pişmesi için yeterli zaman geçtiğinden şimdi daha belirgindi. Onu izledim, Phoenix House'daki yemeklerin nasıl olduğunu merak ediyordum, en son ne zaman oturup bir aile yemeği yediğini merak ediyordum. Kendimi durduramadan, "Akşam yemeğine kalmak ister misin?" diye sordum.

Yüzünde şaşkınlık ve merak karışımı bir ifadeyle bana baktı. Boştaki eliyle parmaklarını kulağının yanında gezdirdi, sanki orada olmayan gevşek bir saç tırıyormuş gibiydi. Onun bir alışkanlığı olduğunu fark etmiştim. O zaman bugün ne kadar farklı olduğu aklıma gelmemişti. Elbette, giysilerinin o kadar bol olmadığını fark ettim. İlk gördüğüm şey buydu. Ancak genellikle arkasına saklandığı bir perde olan saçları geriye doğru toplanmıştı. Koridorda başı dik bir şekilde yürümesi, kalabalığın içinde normalde duyduğu rahatsızlığı görmezden gelmeye çalışması, çabaladığını gösteriyordu. Mücadele ediyordu ve bunun için onunla gurur duyuyordum.

"Um, akşam yemeği? Bilmiyorum..." diye mırıldandı, kendinden o kadar emin değildi ki, yardım edemedim ama devreye girmeye ve dizginleri ele almaya karar verdim.

"Evet, aşağı inip yiyecek bir şeyler alacağız, tamam mı?" Ona söyledim. Bu sefer sormayacaktım. Şimdiye kadar ona seçenek üstüne seçenek sunmuştum. Ancak şu anda sanırım onu yönlendirmeme, kontrolü ele almama ihtiyacı vardı. Ne kadar bunaldığını hissedebiliyordum ve sanırım bugün onun için pek çok ilk vardı. "Sonra seni Anka Evi'ne geri götüreceğim, tamam mı?"

Gözlerini kırıştıtarak bana baktı, yanağının içini ısırırken kararsızdı. "Emin misin?"

"Kesinlikle," dedim tereddüt etmeden, elimi uzatıp ensesini avuçlarken kendime engel olamadım. Gerilmediğinde ya da geri çekilmediğinde yüzümdeki gülümsemenin genişlediğini hissedebiliyordum. Elimin altında eriyormuş gibi hissediyordum, ifadesindeki çekingenlik değişse de hala biraz şüpheliydi. Onu hafifçe salladım ve kendime doğru çekerek alnına bir öpücük kondurdum, ardından ayağa kalktım ve ellerimi tutması için ona uzattım, tam o sırada aşağıdan babamın seslendiğini duydum.

"James!" Bağırışı arka taraftan geldi. "O yaşlı, buruşuk kичını akşam yemeğı için buraya getirecek misin yoksa eve dönerken uğrayacak mısın?"

"Peki, seni sinir bozucu orospu çocuğı-"

"Ah, ah!" Annem tısladı, ta buradan duyabiliyordum, hemen sözünü kesti. "*Konuşmana dikkat et, lütfen!*"

Büyükbaba J kıkırdadı, "Üzgünüm! Özür dilerim. Şimdi kulüp modundan çıkacağım. Söz veriyorum."

O an aklıma geldi ki bu akşam ailemle birlikte yemek yiyerek Maddy'yi onlarla tanıştırmış olacaktım. O dönüp önümdeki merdivenlerden inmeye başladığında, babam ve büyükbabamdan göreceğim alay ve *bakışları* düşünerek yüzümü buruşturdum. Bunu benim için tam bir cehenneme çevireceklerdi, biliyordum. Genelde aile yemeklerinden kaçınırdım, büyükbabamın geldiğı zamanlar hariç, bu yüzden aşağı inmeme beklenirdi.

Elini tutarak kendimi onun biraz önünde konumlandırımdı, böylece mutfağı ilk ben girecektim. Maddy biraz geride durdu, adımlarını kısa tutarak onu takip etti, alt kattan gelen gürültü sıçramasına neden oldu. Diğerlerini hizaya sokmak için önce annemin kulağına gidebilmeyi umuyordum. Anlayacaktır. Sadece ihtiyacım olan-

"İşte ukala serseri de geldi!" Bir kol boynuma dolandı ve beni çekti, Maddy'nin elini kavrayışım, büyükbabam beni boşluğı çekerken serbest kaldı, sırtımı sıkarken beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladı. "Biraz kaslanmış olabilirsin evlat, ama ben hâlâ buraların güreş kralıyım!"

"Büyükbaba! Çekil!" Kendimi onun elinden kurtarmak için mücadele ederken sesim cüssesi karşısında . Cidden, çok yaşlıydı ama adam sakat bacağına rağmen kendini korumayı başarıyordu.

"Kral olmanın tek nedeni kazanmana *izin vermem*, ihtiyar," dedi babam arkamızdan bir yerden. "Eğer tüm gücümü , kalçanı kırardım."

"Bahaneler. Yalanlar. Her zamanki şeyler," dedi Büyükbaba J, beni rahatsız edici bir rahatlıkla yerimde tutarak. "Spor salonundan çok uzun süre uzak kalmışsın. Yumuşadın."

"James, Tanrı aşkına, onu boğacaksın!" Annem onu küçümsedi ve mutfakta dolaştığını duyabiliyordum, mutfak eşyalarının şangirtisi birbirine karışıyordu. "Charlotte, lütfen masayı hazırlamama yardım eder misin?"

"Kim o?" diye bağırdı kız kardeşim ve çaresizlikten kendimi büyükbabamdan kurtararak ayağa fırladım.

Annem mutfakta bir heykel gibi hareketsiz durmuş, ellerini havluya silmeyi yarıda bırakmış, kafası karışmış gibi girişe bakıyordu. *Herkes* bakıyordu. Oturma odasında babamın kucağına kıvrılmış olan Emily aval aval bakıyordu. İkisinin de aynı buz mavisi gözleri yeni gelene kilitlenmişti. Büyükbaba doğrulmuştu, koyu renk gözleri omzumun üstündeki bir noktaya kayıyor ve tekrar bana dönüyordu, Maverick ise dalgalı sarı saçlarını sallayarak yanımdan koşarak geçiyordu.

"Merhaba! Ben Mav! Sen kimsin?" Cesurca sordu, evinde bir yabancıyı bulduğuna hiç şaşırmamış ya da endişelenmemişti. Muhtemelen buraya gelip giden insanlara o kadar alışmıştı ki, bu onu hiç rahatsız etmiyordu. Casey Teyze ve amcalarım, kuzenlerim, kulüpteki çocuklar... Buranın döner bir ön kapısı olmalı.

"Ben Madeline King, ama siz bana Maddy diyebilirsiniz." Sesi hafif, dostça ve açıktı, beklediğim gibi korkulu ya da gergin değildi. Maverick'le onun hizasında konuşurken kalçalarının üzerine çömeldiğini görmek için döndüm, ikisi de birbirlerini anlarken genişçe sırıtıyorlardı. Tanrım, onu küçük kardeşime kaptıracaktım.

"Anne." Aceleyle yanına gittim, yanımda olmasını istiyordum, "Bu Maddy. Okuldan bir arkadaşım. Akşam yemeğine kalıp kalamayacağını merak ediyordum."

Akşam yemeğine bir arkadaş mı getiriyorsun, evlat?" Büyükbaba J'nin sesi arkamda yüksek sesle ve imalı bir şekilde çınladı. Annemin yeşil bakışlarını üzerimde tuttum, beni anlaması ve Maddy ile beni kaçınılmaz sataşmalardan kurtarması için sessizce yalvardım.

Annem ise başıyla küçük bir selam verdi. Gülmemek için kendini zor tutarken ağzının kenarları seğirdi ve etrafımdan dolaşarak Maddy ve Maverick'in hâlâ sohbet ettiği yere doğru ilerledi. Lego kuleleri inşa etmekle ilgili bir şeyler konuşuyorlardı. "Maddy? Ben Hayden'in annesiyim." Elini ona doğru uzattı ve sırtı bana dönük olsa da annemin insanları her zaman rahatlatan o sıcak gülümsemesini göstereceğini biliyordum.

Maddy ayağa kalktı ve annemin onun üzerindeki etkisini görebiliyordum. Annemin eli ona doğru uzandığında ilk başta gerilmişti ama kızım cesurdu. Deniyordu. Uzandı ve elini tuttu. Sadece annem onun elini sıkmadı; hafifçe sıktı ve boştaki eliyle kapattı. Bu onun herkese yaptığını gördüğüm bir hareketti, insanları güvende hissettiren bir hareket.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Mathers."

"Lütfen bana Mina deyin." Annem dönüp omzumun üzerinden başını salladı, "Şu yaşlı adam James O'Hare, Hayden'in büyükbabası ve şurada tembel bir çuval gibi uzanan da babası Keenan. Kızlarım Emily ve Charlotte."

Maddy herkese başıyla selam verdi ama bakışlarını büyükbamdan ve babamdan hızla kaçırdığını fark ettim. Hmmm... Annesinin eve getirdiği erkekler hakkında söylediklerini düşündüm. Bu, annesinin ona karşı izole edici ve kötü muamelesinin bir yansıması mıydı? İçimden bir ses hayır diyordu, tüm bunların arkasında daha rahatsız edici ve zarar verici bir şey vardı. Bana anlattıklarına verdiğim tepki doğru bir tepki değildi. Rahatsızlıktan çok *korku* hissettim.

"Maddy, ha?" Büyükbaba, gözleri hâlâ onunla benim aramda gezinirken, şakacı bir sırıtişla konuştu. Ben de hemen ona uyarıcı bir bakış fırlattım. "Kasabada yeni misin?"

Tabii ki hemen fark ederdi. Ashland şehrinde sorumlulukları olabilirdi ama bu kasabayı ve buradaki insanları avucunun içi gibi biliyordu. Hüküm süren MC'nin Başkanı olmak, Büyükbaba'nın her yerde olduğu ve her şeye kulak kabarttığı anlamına geliyordu.

"Yaşıyorum. Phoenix House'da yaşıyorum." Maddy'nin gözleri, kulübün kendisine yardım eden vakfı nasıl kurduğu konusunda bilgilendirilmiş olduğu belli olan Kayıp Ruhlar MC'sinin kesilmiş klibi üzerinde gezindi.

O anda tavrı tamamen değişti. Bana bakarkenki şakacı ve alaycı tavrı, konuşma şekli değişti. Gölümsemesi daha samimi bir hal aldı, elleri ondan saklanmak için anında ceplerine gitti ve kanepenin arkasına yaslanıyormuş gibi yaparak bir adım geri çekildi. "Phoenix Evi, hey? şimdiye kadar nasıl buldun? Her şeyi yolunda buluyor musun? İhtiyacın olan bir şey var mı?" Ses tonu ciddi ama hafifti, şimdi her şeyden çok endişeli görünüyordu.

Maverick uzanıp pazen gömleğini çekiştirirken, "Gerçekten çok güzel, teşekkür ederim," dedi. Eğildi ve "Bayan Ross ve Bayan Li gerçekten çok nazikler" dedi.

"İhtiyacınız olan herhangi bir malzeme var mı?" Büyükbaba sordu, "Her şeyi dolu tutmaya çalışıyoruz ama yakında bir teslimatımız olacak." O ve kulüp her zaman erzak stoku yapmaya özen gösteriyordu. Yiyecek, tuvalet kağıdı, kadın ürünleri ve standart ilaçlar Bayan Ross'un ofisinde kilitli tutuluyordu.

"Her şey harika," diye güvence verdi ona. "Gerçekten. Fazla bir şeye ihtiyacım yok." Başını kulağına bir şeyler fısıldayan Maverick'e doğru eğdi ve ona söylediği küçük sır her neyse, genişçe sırttı ve kıkırdadı. "Ama teşekkür ederim," diye ekledi büyükbabama, "her şey için minnettarım."

"Orada yemekler nasıl?" Annem sordu. "Hepiniz için bir şeyler getirecektim ama yeni gelen kişinin alerjisiyle ilgili bir haber alamadım, sanırım sizsiniz?" Köfteyi fırından çıkarmanın tam ortasıındaydı. Aynı anda Charlotte da güneşlenme odasındaki masayı herkes için hazırlamaya devam etti, büyükbabam ve Maddy için de fazladan yer ayırdı.

"Bayan Li harika biri. Bana çırpılmış yumurta gibi şeylerin nasıl yapıldığını gösterdi."

Oradaki kızların çırpılmış yumurta gibi basit bir şeyi nasıl yapacaklarını bilmeyebilecekleri aklıma gelmemişti. Acaba o kadar aç mıydı ki bunu bile yapamıyordu? Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

"Ben de gelip sana birkaç şey gösterebilirim. Bazı tarifler getireceğim, sen de istediğini seğebilirsin," diyerek annesine gülümsedi.

Yine herkesin çok sevdiği o gülümseme. Babamın her zaman gökyüzünden yıldızları düşürebileceğini söylediği gülümseme.

Maddy'nin geri dönüşü ise küçük, tereddütlü ve emin olmasa da o kadar güzeldi ki bir yaz gününde gün batımını izlemek gibiydi. O gülümsemenin içinde kaybolmuş bir şekilde baktım, şüphe ve endişeyi bir kenara ve ihanet ya da sonuçları hakkında endişe mutlu olmasına izin vermesini diledim.

Birinin boğazını temizleme sesiyle gözümü kırıştırdım ve yan tarafa baktığımda büyükbabamın bilmiş bir bakışla beni izlediğini gördüm. Hakkını yemeyelim, tek kelime etmedi, sadece göz kırptı ve dönüp Emily'yi babamın kucağından alıp masaya taşıdı. Kız kardeşim bir prenesti; Charlotte'un aksine, üzerine titrenmesine bayılırdı.

Babam ayağa kalktı ve bize doğru geldi, gümüşü sıralı sarı saçlarını uzaklaştırmıştı, alnında küçük bir motor yağı lekesi vardı ve yanıma geldi, elleri cebindeydi, buz mavisi bakışları beni dikkatle inceliyordu. "Eee..." dedi kaşlarını sallayarak, "okulda iyi bir gün geçirdin o zaman?"

Gözlerimi devirdim. "Evet, iyiydi,"

"Öyle görünüyor." Bir şeytan gibi sıırttı ve omzuna yumruk atmamak için kendimi zor tuttum. "*Gerçekten* güzel bir gün gibi."

"Öyleydi," diye tısladım sıkılmış dişlerimin arasından, Maddy annemin porsiyonları tabaklara koymasına yardım etmek için mutfığa girdiğinde.

"Odanızda ne kadar saklandınız?"

Babam bana usulca mırıldanırken dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sadece bir saat ya da gibi bir şey," diye itiraf ettim sonunda.

Başını salladı, sonra uzanıp elini omzuma vurdu. "Tamam. Sadece şu boku unutma, tamam mı?" Döndü ve masaya doğru ilerleyerek en sondaki yerini aldı.

Tanrım... Öldür beni şimdi...

"Hayden, sen ve Maddy pencere kenarına oturabilirsiniz," diye seslendi annem, herkese tabak getirerek. Maddy onu takip etti, Maverick şimdi *onun* kollarındaydı ve çıkartmalarla süslediği sandalyeyi işaret ederek *onun* olduğunu belirtti ve diğer tarafa oturmasını istedi. Ben de onu takip ettim ve Büyükbaba J'nin her zamanki yerinde, her seferinde ısrar ettiği yerde olduğunu fark ettim. Pencereleere bakan babamın yanındaki sandalye. Onu pencereye bakarken yakalamak beni hep tedirgin ederdi.

Sanki bir şey bekliyormuş gibi ağaçların arasında dolaşıyordu ama hiçbir şey olmamıştı.

Ne olabilirdi ki? Ne bekliyordu?

Mav'ı koltuğuna oturturken Maddy'nin sandalyesini çektim, o yerini alana kadar tuttum ve dikkatlice kaydardım. Babam ve dedemin arsız sırtışlarını görmezden gelip babamın diğer tarafına oturdum ve önce Maddy'ye vermek üzere ekmek sepetini aldım.

"Öğleden sonra Lindsey'i görmeye gittim," dedi J Dede yemeğinden büyük bir ısırik alırken.

Bir anda yetişkinler arasındaki ruh hali değişti; annem gülümsemekten endişelenmeye başladı ve babamın yüzündeki sırtış silinerek "O nasıl?" diye sordu.

"O iyi. Kulüp onun arkasında. Her zaman da öyle olacak." Gözlerini tabağından ayırmazken sesindeki gerginliği duyabiliyordum. "Jenny yerel bir üniversiteye girdi. Muhabir olmak istiyor."

"Aferin ona. Yazmayı her zaman sevmiştir," dedi annem, sesi aşırı neşeliydi, sanki kasvetli atmosferi hafifletmeye çalışıyordu, ki bu onun tipik özelliğiydi - her zaman havayı yumuşatmak için bir yara bandıyla koşardı.

"Her zaman da meraklı biriydin," diye kıkırdadı büyükbaba, "Elinde not defteri ve kalemle kulübün etrafında dolandır, her şey hakkında sorular sorardın. *Ne tür bir köpek seversin, James? Saat on birden sonra gürültüye karşı yeni yasa hakkında ne düşünüyorsun? Yeni belediye başkanını seviyor musun? Lockemierte'deki değişiklikler hakkında ne düşünüyorsun? Sence müdahale etmek doğru muydu?* Yemin ederim... o çocuk muhabir olmak için yaratılmış."

Babam başını salladı; boğazını birkaç kez temizlemeden önce dudakları birbirine sıkıca yapışmıştı. "Aferin ona. Onun bu kadar başarılı olduğunu görmekten hepimiz gurur duyuyoruz."

Mav'ın yemeğini küçük lokmalar halinde kesmesine yardım ederken annem ona, "Onları barbekü yapmaya çağırmalıyız, Key," dedi. "Onu ve Lindsey'i görmeyeli çok zaman oldu."

"Ne zaman istersen, Günışığı."

Maddy'ye doğru biraz eğildim ve ağzımın kenarına fısıldadım, "Lindsey bir üyenin kızıydı. O ve kızı uzun kulübün arkadaşları."

"Öyle miydi?"

"Charlotte," dedi büyükbabam yüksek sesle, akli her zamanki gibi başka yerde, yemeğini karıştıran kız kardeşime bakarak. "Bu yaz herhangi bir kampa gidiyor musun?"

"Hayır." diye gözlerini devirdi.

"Geçen yıl gittiğin partide eğlendiğini sanıyordum. Ne için gitmiştin? Jimnastik mi?"

"Bu çok . Artık bunu yapmıyorum," diyerek cebinden telefonunu çıkardı ve annesi hiç vakit kaybetmeden telefonu onun elinden alıp kanepeye fırlattı, sonra da Maverick'e dönüp yemeğini kesmesine yardım etti. Charlotte on iki yaşına geldiğinde çocukluğunu geride bırakıp ergen olmaya fazlasıyla hazırdu. Kuşkusuz bu tavrı benimsemişti.

"Çok yazık. Jimnastiği sevdiğini sanıyordum?"

"Bıraktım."

"Bu onu yeni favori hobisinden alıkoydu... *erkeklerden*," dedi Emily, az önce büyük bir sırrı ifşa etmiş gibi ablasına kocaman sırıtarak.

"Kapa çenen!" Charlotte ona tısladı.

Emily misilleme yapmak için dilini çıkardı, tam o sırada babam içini çekti ve yüksek sesle, "Kızlar, yeter. Medeni olun lütfen."

"Mav, bezelyelerini ye! Hadi dostum," diye yalvardı annem ama o yüzünü çevirdi, dudaklarını birbirine bastırdı.

"*Baba!* Telefonuma ihtiyacım var!" Charlotte sızlandı.

"Annen masada telefon yok diyor ve bu konuda onun . Bu aile zamanı."

"Ugh! Neden benden bu kadar nefret ediyorsunuz?!"

Gözlerimi devirdim ve nefesimin altında "Özür dilerim..." diye mırıldandım.

Ancak Maddy sanki ablam değil de ben aşırı tepki gösteriyormuşum gibi bana küçük bir tebessüm attı. Sonra çatalına biraz bezelye aldı. Maverick'e dönerek onun dikkatini çekti ve bir ısırık aldı. "Mmmm, bunlar *çok* güzel. Ve ne var biliyor musun? Bana süper güçler veriyorlar."

Bir anda gözlerini inanmazlıkla ona dikti. "Süper güçler mi?" "Bu doğru.

Karanlıkta görebildiğimi biliyor muydun? Çünkü Ben bezelyelerimi yerim." Maddy kaşık daha aldı ve yedi. Tabağındaki bezelyelerden birazını gizlice almaya çalışır gibi yaptı ama

Maverick kıkırdayarak onu engelledi ve kendisi de bir ısırık aldı. İki kez öğürdü ama yaklaşık beş saniye çiğnedikten sonra yutmayı başardı.

"Casey ve diğerleri Cumartesi günü festivale geliyorlar mı?" Babam Charlotte'la yaşanan kargaşa yatıştıktan sonra sordu.

"O da öyle, bütün oğlanlar da," diye onayladı annem.

O ve Casey Teyze on iki yıl önce buraya taşındığımızdan beri çok yakındılar. Maddy'yi benimle festivale davet etmek istedim ama teyzem, amcalarım ve kuzenlerim orada olacaksa, büyük olasılıkla bir noktada herkesle karşılaşacaktık... ve onların dinamiklerini ona nasıl açıklayacaktım? Bir *sürü* insan tuhaf karşıladı. Özellikle de onların alışılmadık yaşam tarzına alışması uzun zaman alan büyükbabam. Annem tabii ki en başından beri kabullenmişti, bu da babamın otomatik olarak onu takip ettiği anlamına geliyordu. Ama Maddy ne düşünürdü?

"Maddy, sen de bizimle gelecek misin?"

Dehşet içinde donup kaldım, annem soruyu ağızımdan geçirirken çatalım yarıya kadar ağızıma geldi. Lanet . Herkesin bize ilgiyle baktığını hissedebiliyordum ama ben yüzümü tabağımdan ayırmıyor, ortadan kaybolmayı diliyordum.

"Oh, um... Bilmiyorum? I-" Göz ucuyla, bir şey söylemeden önce beni kontrol ederek endişeyle bana doğru baktığını görebiliyordum. Araya girip onu kurtarmam gerekiyordu.

"Ben de sana soracaktım," diyerek bakışlarını karşıladım, başımın arkasını ovuşturdum ve arkamdan kıs kıs gülerken babama çaktırmadan ters ters baktım. "Sadece fırsatım olmadı," diye ekledim, annemin bunu anlamasını umarak.

"Sadece eminsen mi?" dedi, her zamanki gibi kararsızdı. Onu yanımda istemediğime gerçekten inanıyor muydu? Sikerim böyle işi.

"Elbette, eminim. İstersen senin de gelmeni isterim. Burada Bahar Festivali'ni hiç görmedin, değil mi? Müthiş bir şey." Gergin bir şekilde saçmalamaya başladığımı hissedebiliyordum, ailemin önünde onun tarafından reddedilme korkusu neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Ve yemin ederim, eğer babam ve büyükbabam arkamdan kıs kıs gülmeyi kesmezlerse, yemeklerini suratlarına tıkacaktım. Küçükken ailemle birlikte festivale katılırdım ama onlardan uzaklaşınca son birkaç yıldır katılmıyordum. Şimdi, annem Maddy'yi davet ediyordu.

benim de orada olmam gerektiğini bilerek. Sinsice, anne. Çok sinsice.

"Kulağa eğlenceli geliyor. Daha önce hiç festivale gitmedim, o yüzden... ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok."

"Pamuk şeker!" Maverick neredeyse çığlık atarak herkes kıkırdarken buzları kırdı.

"Evet, Mav. Pamuk şeker!" Emily güldü, tatlılar için en az onun kadar heyecanlıydı.

"Anlaştık o zaman! Cumartesi günü sizi Phoenix House'dan alacağız. Bayan Ross'la konuşup nerede olacağınızı ve sizi ne zaman evde bekleyeceğini bildireceğim." Maddy ve bana annemin gözleri parlıyordu, sanki... Bilmiyorum. Tüm bu durumla ilgili bir şey ona yeni bir ışık vermişti. Bir şeylere yeni bir bakış açısı. Rahatlamış görünüyordu.

"Tamam, kulağa harika geliyor." Maddy'nin ela bakışları benimkilerle buluştu; ilk kez gülümsemesi özgür görünüyordu. Gergin ya da emin görünmüyordu. Aslında heyecanlı , hiçbir çekince duymadan dört gözle beklediği bir şeyin beklentisi içindeydi. Masanın altından ona doğru uzandım, elini kucağında buldum ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. Bir anda duygularım sakinleşti, nefesim kesildi ama ona bakarken kalbim hâlâ göğsümde çarpıyordu. Bu kız beni mahvedecekti.

Chapter thirteen

MADDY - GÜNÜMÜZ

BU HAFTA HER GECE, battaniyemin altına girip Fuzzy'yi göğsüme bastırırken, gümüş gözleri ve Hayden'ın öpücüğünü hayal ettim. Ne zaman bana dokunsa, elini sırtıma koysa ya da saçlarımın ucuyla oynasa, karnımın çırpındığını ve kalbimin hızla çarptığını hissettim. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum ve *her* seferinde o ukala ama çekici sırıtışıyla beni durdurmak için dirseğimle yan tarafını dürtüyordu. Ukala. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Ama hakkını yemeyelim, Hayden'ın sataşmaları hiçbir zaman beni rahatsız edecek ya da sinirlendirecek kadar aşırıya kaçmıyordu. Ne zaman bana o hipnotik gözlerle baksa, kendimi her zaman onu affederken ve beni tekrar öpmesinden başka bir şey istemezken buluyordum.

Ama yapmadı.

Ve kendimi tekrar ortaya koyamayacak kadar utangaçtım. O gün odasında neden önce onu öptüğümü bilmiyorum. Sanırım bunalmış ve tetiklenmiş hissetmenin ve onun ruhuma hitap eden güzel sözlerinin bir bileşimi olmalıydı. İçimde bir dürtü yükseldi ve tereddüt etmeden ona uydu. Geri dönen öpücüğü çok... *şehvetliydi*. Özlemini *hissedebiliyordum*, sanki uzun zamandır kısıtlanmıştı ve ben de ona zincirlerini çözmesi için bir anahtar vermiştim.

O ana kadar, geriye dönüp baktığımda, daha önce hiç öpülmediğimi fark ettim. Hayatım boyunca, yaşımın ötesinde ve isteğim dışında şeyler yaşamaya zorlanmışım. Ya da ne olduğunu anlamamıştım; durumun hissettirdikleri tatsız ve korku doluydu ve yalvarışlarım her zaman görmezden gelinmişti.

Çok hızlı bir şekilde yuvarlandım ve battaniyemin altına girdim. *Oraya gitme, Maddy. Bunu düşünme.*

Hayden'a odaklandım. Yüzüne düşen karanlık, dağınık dalgalara. Dizlerimi titreten gülümsemesine ve beni her zaman güvende hissettiren dokunuşuna. Yavaş yavaş, gergin vücudum gevşemeye başladı, önce el ve ayak parmaklarım, sonra dizlerim ve dirseklerim. Kısa süre sonra, onunla yaşadığım o anı tekrar tekrar canlandırırken yüzümde küçük bir gülümsemeyle uykuya dalıyordum.

Dün orada ikisi yetişkin erkeklerden oluşan bir grup insanla oturmak benim için çok zordu ama bunu Hayden için yaptım. Ve eğer tamamen dürüst olursam, kendim için. Ona veda istemedim. Buna hazır değildim. Bu yüzden bilinmeyene doğru ilerlemeye cesaret ettim, o zamandan beri ilk kez gerçek bir aile ortamı gibi hissettiren deneyimledim...

Çok gergin olmama rağmen deneyeceğime dair kendime söz ve bundan pişman değilim. Ne kadar endişeli olsam da kendimi atmosferin, Hayden ile nedense kaşlarını ona doğru sallayan büyükbabası arasındaki şakacı şakalaşmaların tadını çıkarırken buldum. Gerçek bir ev gibi hissediyordum. Ama onunla ve ailesiyle birlikte bu festivale katılma fikrine kendimi ısıtmak için birkaç günüm daha olduğu için mutluydum. Ve duyduklarıma göre, *daha fazla* aile üyesi de peşime takılacaktı, bu *da* benim için daha da sinir bozucu bir durumdu. Sadece yakın ailesiyle akşam yemeği yemek kaotik olmuştu. Bunu tanımlamak için aklıma gelen en iyi terim buydu. Anlamadığım *bir sürü* şaka vardı ama benimle dalga geçtiklerini hissetmiyordum. Zavallı Hayden, babası ve büyükbabasından en büyük darbeyi almış gibi görünüyordu.

Gecenin büyük bölümünde beş yaşındaki kardeşi Mavericke yönelmiştim. Annesi bana kendimle ilgili sorular sorsa da, yumuşak konuşma tarzı rahatlatıcıydı ama yine de gergindim. Hayatımdaki kadınlar beni erkeklere ihbar etme eğilimindeydi. Yine de

onlardan farklı görünüyordu, sanırım eski alışkanlıklar zor ölüyor. Sadece zamana ihtiyacım vardı.

O haftayı kendimi hazırlamak için bir ısınma dönemi olarak değerlendirdim ve ertesi sabah uyandığımda Hayden'ı tekrar görmek için heyecanla giyinip güne hazırlandım.

Ancak, okula gitmek için ön basamağa çıktığımda, elinde kaskı ve arka koltuğa asılı ceketıyla bisikletinin yanında, söz verdiği gibi beni bekliyordu. Dün en heyecan verici şey Hayden'ın bisikletinin arkasına binmekti. Hız, trafikte su gibi akıp gitmemiz, ona tutunduğumda ne kadar sıcak olduğuydu. Ellerim sert karnının üzerinde kenetlenmişti ve en son ne zaman bu kadar kocaman gülümsediğimi hatırlamadığım için aptal gibi sırtıyordum. Yumuşak deri ceket kocaman ama çok rahattı ve eski deri kokusu bildiğim her şeyden farklıydı. Sanki Hayden'ın bir parçası omuzlarıma sarılmış ve beni güvende tutuyormuş gibi hissettiriyordu.

Bugün de farklı değildi.

Ceketini omuzlarıma sararken ve kollarını sıvamama yardım ederken arka koltuğa oturdum ve *ona* çok... ait olan deri ve hindistan cevizi kokusunu içime çektim. Kaskı başıma yerleştirdi ve bağladı, bacağını güzel makinenin üzerinden geçirmeden önce rahat ve sıkı olduğundan emin oldu ve kollarımı tekrar ona sarma şansım oldu. Arabaların yanından geçerken, rüzgâr savrulurken, vücudu tutuşumun altında esneyip kayarken, yüzümü omuzlarının arasından sırtına çevirip onu içime çekmekten kendimi alamadım.

Sanırım biraz takıntılı olmaya başlamıştım. Bu normal değildi, değil mi? Hayden Mathers'ı çok az tanıyordum ama yine de.

Yanağımı kaslarının arasına yasladım ve yüzümü parçalamakla tehdit eden gülümsememe engel olamadım. Hayatımdaki hiçbir şey sıradan değildi, bu neden sıradan olsun ki? Uzun zamandır ilk kez yüz ifademi taklit etmiyor ya da bir başkasını üzme korkusuyla yumurta kabuklarının üzerinde yürümüyordum. Ama geleneklerin canı cehenneme.

Duygularım ve kararım ancak kırmızı ışıktaki durduğumuzda pekişti, Hayden motosikleti kolayca dengeledikten sonra iri ellerinden birini hala onunkilerin üzerinde kenetlenmiş olan benimkilerin üzerine koydu

ve onları sıktı. Işık yeşile döndüğünde, birini dudaklarına götürdü, yerine koymadan önce yumuşak bir öpücük verdi ve tekrar yola çıktık, okulumuza giden bir dönüş daha yaptık.

Çocuklar gelişimize baktı ve her hareketimi izleyen bu çok gözün hissi tüylerimi diken diken etse de, içimde daha önce hissetmediğim bir güç hissettim. Bunun büyük bir kısmı, yanımda böylesine açıklanamaz bir bağ, bir anlayış, sorgulanmadan veya tam olarak anlaşılmadan kabul edilen bir güven hissettiğim birinin olmasıydı. Sanki ikimiz de elimizde kalan tüm inancı bu duyguya yüklüyor ve onunla birlikte ilerliyor, ilerledikçe onu keşfediyorduk.

Hayden'ın kitabından bir yaprak almaya karar verdim. Bu okulun koridorlarında yürürken başkalarını görmezden geldiğini görmüştüm ama her zaman farkında, her zaman tetikte olduğunu biliyordum. Dün kafeteryada bunu hissedebiliyordum. Dünya umurunda değilmiş gibi görünüyordu, ama onu izledim, gümüş bakışlarının eşleşmemizle çok ilgilenen belirli çocuk gruplarına nasıl titreştiğini fark ettim. Mavi saçlı, yaralı yüzlü çocuk Theo ve çetesi. Ayrıca Ayla ve arkadaşları. Hayden bisikleti park ederken bizi izlediler ve ben hızla inip Hayden beni kurtarmaya gelene kadar kaskımı kurcaladım. Kaskın klipslerini açıp serbest bıraktı, sonra da parmaklarını saçlarımın arasında dolaştırarak karışıklığı giderdi. Ayla'nın saçlarını omzunun üzerinden atıp bize bakan Theo'yla konuşmadan önce bana doğru ters ters baktığını görmek için gizlice ona baktım. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, Ayla'nın söylediği tek bir kelimeyi bile dinlemiyormuş gibi görünürken, adının Spencer Carr olduğundan emin olduğum korkunç, iri yarı arkadaşına döndü. Neden entrika çevirdikleri hissine kapılmıştım? Çok... kızgın görünüyorlardı.

Ağzının etrafındaki yara izleri? Bunu ona Hayden yaptı.

Hayden bir kolunu omuzlarıma doladı, diğerlerine ikinci bir bakış atmadan bizi okula doğru çevirdi, her zamanki gibi sakin ve güzeldi. Sanki tamamen kontrolü elinde tutan, korkmayan, endişelenmeyen biri gibiydi, her ne kadar içten içe çevredeki herkesin farkında olduğunu bilsem de. Hissettiğim tedirginliği görmezden gelerek onu takip ettim.

Diğerlerine sırtımı döndüğümde, ona güveniyordum, bu yüzden onun yanında, yakın durarak yürüdüm.

İçeride, kalabalık koridorlarda ilerlerken çocuklar dağıldı ve ben dolabıma ulaşana kadar uzak bir noktaya odaklandım. Hayden'ın ceketini çıkardım, o da hemen geri giydi ve pazu kaslarını diğer kızların şaşkın bakışlarından gizledi ve sabahki derslerim için gerekenleri topladım. Hayden bana fen laboratuvarına kadar eşlik etti ve kapının önünde durdu. Ona baktım, beni incelerken ayna rengi gözlerinin neredeyse parlaması karşısında hazırlıksız yakalandım.

Uzandı, kolunu başımın üstündeki duvara dayadı ve bana doğru eğilerek aramızdaki boşluğu biraz daha kapattı. Bu bizi, bizi süzen çocuklardan uzak tutuyor ve bir kez daha kendi özel küçük baloncuğumuzda olduğumuzu hissettiriyordu. Ben ona bakarken yanımda gevşekçe duran serbest elime dokunduğunu hissettim, serçe parmağı benimkinin etrafında kilitlendi, birbirimize sabitlendik, her ikisi de bir tür transa yakalandı. Ben onu içime çekerken, arka plandaki sesler gidip geliyor, kelimeleri ayırt edilemez beyaz bir gürültüye dönüşüyordu.

Hayden burnunun ucu hafifçe benimkine değene kadar yüzünü biraz daha alçalttı, dudakları önce ağzımın bir köşesine, sonra diğer köşesine değdi. "Dersten sonra buluşuruz, tamam mı?" diye fısıldadı.

Sanırım başımı salladım. Konuşmaya çalıştım ama dudakları dudaklarıma değmeden önce küçük bir iç çekişten başka bir şey çıkmadı, bir an durakladıktan sonra aradaki mesafeyi kapattı. Yumuşak ama inatçıydılar, öpücük nazik ama yakıcıydı. Serçe parmağımı bıraktığında sıcaklık tüm vücuduma yayıldı, eli boynumun yan tarafını kavrayana kadar kolumdan yukarı kaydı, parmakları ensemin etrafında kıvrıldı. Dudakları hafifçe aralandı, ağzı *benimkiyle* birlikte hareket etti, tamamen durmadan önce bir anlığına pürüzsüzce derinleştirmeye çalışırken başı yana eğildi.

Gözlerimi açtım, sanki bir büyüden kurtuluyormuşum gibi hissediyordum. Gözbebekleri şişmiş, yanakları hafifçe kızarmıştı ve beni bırakırken parmaklarının nasıl titrediğini hissedebiliyordum, bu onun için neredeyse acı verici gibiydi. Sonunda

Ağzının köşesi sevdiğim o muhteşem, çarpık sırtışı dönüşü ve kalabalığın arasında kaybolmadan önce "Yakında görüşürüz Maddy" diye mırıldandı.

Çocuklar ağızları açık bana bakıyor, az önce tanık oldukları şey karşısında tam bir şok geçirmiş gibi görünüyorlardı ve sınıfa girerken çok kızardım, herkesten kaçmak için olabildiğince hızlı bir şekilde laboratuvar masalarından birine oturdum. Sınıf arkadaşlarımla sayıları arttıkça sert fısıldaşmalar da artıyordu ve Theo'yla takılan iri yarı çocuk Spencer da arkadaşlarından biriyle birlikte masamda bana katılınca dehşete kapıldım. Aslında bu sınıfta o ikisi ve Lucas birlikte takılıyorlardı ama şimdi bir kişi eksilmişlerdi. Neden burada oturuyorlardı ki?

Onlara baktım ve dehşete düştüm, ikisi de ifadesiz yüzleriyle beni . Spencer'ın bakışları koyu, neredeyse siyahtı, koyu kahverengi saçları Hayden'inkinden bir ton daha açıktı, ama saçlarını arkaya itmiş ve yüzünden uzak tutmuştu, saklamıyordu. O siyah gözler beni delip geçiyordu. Sinir bozucuydu, dik dik bakmasından çok daha korkutucuydu. Arkadaşının gözlerinin tonu daha açıktı, yüzü biraz daha kısıktı, fiziksel yapısı Spencer'ınki kadar iri ya da hantal değildi ama huysuz görünüyordu, sanki huysuz olmak için doğmuş biri gibiydi. Onların sorunu neydi? Utanmadan, bu kadar pervasızca bakarken yakalanmaktan utanmadan beni izledikleri gerçeği, avuçlarımla anında nemli hale gelmesine neden oldu ve derimin altında sürünen karıncaların hissi beni yavaşça yemeye başladığında kalbim hızlanmaya başladı.

Beni fark etme... beni fark etme! diye yalvardı zihnim, eski duygular şimdi aniden çirkin kafalarını kaldırıyor, odaklanmamı talep ediyor, az önce yaşadığım mükemmel anı yok ediyordu.

Fen bilgisi öğretmenimiz Bay Zhao, kalın kare gözlüklü ve neredeyse tamamen gri saçlı yaşlı bir adam, her zamanki heyecanlı haliyle aceleyle içeri girdi ve bugün ne yapacağımızı açıkladı. Laboratuvar masamda beni iki ceset gibi izlemeye devam eden iki çocuk dışında tüm sınıf ona odaklandı.

Sakin bana bakma! diye düşündüm, korkum biraz değişti. Cidden, onların sorunu neydi? *Bana bakmayın!*

"Maddy'ye bak! Neden ağlıyorsun Maddy? Seni bu kadar korkutan ne?"

"Karanlık, karanlığı sevmiyorum! Karanlıkta gelir. İzliyor..."

Kahkaha. Zalim kahkahalar. "Yalancı, Maddy. Sen küçük bir yalancısın." "Yalan söylemiyorum!"

"Millet, Maddy'ye bakın. Ona bakın... Birinin onun için geldiğini düşünüyor! Onu kim ister ki? O çirkin, sıska şeyi kim ister ki? Ona bakın..."

Ağlıyorum. Odadaki diğer tüm çocuklar beni izlerken, koruyucu annemin gülüşünü ve beni işaret edişini dinlerken ağlıyorum. Ortadan kaybolmak ve battaniyelerimi çekip altına saklanmak istiyorum. Ama o buna izin vermiyor. Koruyucu annem battaniyeleri atıyor.

"Herkes ona baksın! Bu Maddy'yi sevmedin mi? Hayır mı? O zaman yalan söylemeyi bırak. Yalan söylemeyi kes!"

Daha sonra bu odada karanlıkta uyanacağımı ve köşedeki gölgenin bana baktığını bildiğim için titriyorum. Hepsi bakıyordu.

"... bir gölge! Bu ne saçma bir yalan böyle? Seni kim izliyor olabilir?"

"Öyle!" Ağlıyorum.

"Kim?" sesi derinleşiyor, tehdit orada. Dudağımı ısıriyorum, onun oyununa gelmeyi reddediyorum. Bunu söylememi istemiyor ama aynı zamanda bir parçası da istiyor. Kendini çok kaptırmış. İçini dökmek, hıncını benden almak istiyor. Öfkesini, kızgınlığını, her şeyini benden çıkarmak için. Sadakatsiz kocası, korkunç kocası, sapık kocası.

"Kim, Maddy?" Çığlık atmaya başladığında sesi yükseliyor, "Gölge? Söyle!"

"İstemiyorum!" Saklanabilmek için battaniyeleri geri çekmeye çalışarak ağlıyorum.

"Kim? Kim o? KİM?!" Yorganı bir kenara fırlatıyor ve bana saldırıyor, ben feryat edip sinerken tokatlıyor, vuruyor, tekmeliyor. "Kim, Maddy?!"

"Maddy?"

Gözlerimi kırpıştırarak dikkatimi ve dehşete kapılıyorum, tüm sınıf bana bakıyor. Bay Zhao beyaz tahtada duruyor, yüzü şaşkın ve endişeli ve beni çağırdığını anlıyorum.

"Ah, üzgünüm, Bay Zhao, ben-" Spencer ve arkadaşının, beni sinirlendirdiklerini biliyormuş gibi hafifçe sırttıklarını görmek için şöyle bir baktım. "Dün gece pek uyuyamadım ve ben..." Beyaz bir yalan düşünmeye çalışırken sesim acınası bir şekilde kesildi, inandırıcı olmayan bir şekilde beceriksizce ve kekeleyerek yoluma devam ettim.

"İyi misin?" Öğretmenimiz hâlâ biraz endişeli görünerek sordu. "Okul hemşiresini görmek gerekiyor mu?" Dikkatimi vermediğim için kızmamıştı. Burada gerçekten sevdiğim birkaç öğretmenden biriydi. Beni rahatlatan, masum bir hali vardı. Nefes almak için sınıftan çıkmama fırsat vermiş olsa da, bir yanımda bu iki sik kafalının beni alt etmesini istemiyordu.

"Hayır, teşekkür , efendim. Ben iyiyim."

Bay Zhao bize ne sunacağını açıklamak için tahtaya döndüğü anda, alev rengini etkileyen bileşiklerle ilgili bir şey, dirseğimi masanın üzerine koydum ve çenemi avucuma dayadım, orta parmağımı Spencer ve arkadaşına gösterdim. Küçük bir kıkırdama ve öksürük duyduğumu sandım ama neyse ki başka tarafa baktılar. İyi oldu. Bay Zhao'nun portatif bir Bunsen brülörünü yakmasını ve ardından birden fazla minerali ayrı küçük tuz kaselerine karıştırarak en parlak renkleri elde etmesini izlerken sinirlerimi dinlendirmeye çalıştım ve aklımdan çıkmayan anıyı silkeledim.

Yılın sonuna çok yaklaştığımız için, sınıfın geri kalanını sınavlara çalışarak geçirmemize izin verdi, bu benim çok ihtiyacım olan bir zamandı. Dün gece Hayden'larda çok uzun süre kalmıştım ve ev ödevini düşünmemiştim bile ama bu deneyim benim için ne kadar farklı, bildiğim her şeyden uzak olsa da hoşuma gitmişti. Büyükbabası ve babası sadece erkek olmalarıyla bile beni germiş olsalar da, yemek boyunca birbirlerini azarlamaları çok komikti. Ve çocuklarına gösterdikleri nazik ve kolay şefkat, özellikle de Maverick'in hiç korkmadan kendini herkesin kollarına atması durumu daha da kolaylaştırdı.

Onların etrafındaki sinirlerim benim takıntımdı. Yaptıkları hiçbir şey. Hayden'in yanımda olması bilinmeyen bir durumun içine girmemi kolaylaştırdı ve her zamanki çekincelerimi bir kenara bırakıp anın tadını çıkarabildim. Geç olduğunda, zaman çok hızlı bir şekilde akıp gidiyordu. Benden habersiz annesi beni eve bırakmakta ısrar etmiş, Hayden da arka koltukta bize eşlik etmişti.

Ben de ders kitabımı ve notlarımı çıkardım ve dün gece kaybettiğim zamanı telafi etmeyi umarak farklı bölümleri gözden geçirmeye başladım. Karşımdaki diğer iki çocuk da aynı şeyi yapıyordu ama onların benim gibi odaklanmaya çalışmadıklarını hissediyordum. Ne bir sayfa çeviriyor ne de bir şeyler karalıyorlardı. Ara sıra birbirlerine bir şeyler mırıldandıklarını duyuyordum, ama her neyse, bunun bilimle ilgisi olmadığından neredeyse emindim. Bu durum dikkatimi dağıtıyor ve topuğum masanın ayağına hızla vurmaya başladığında beni daha da endişelendiriyordu.

İçimde Spencer'ın bana bir şey söylemek istediği ama doğru fırsatı beklediği gibi korkunç bir his vardı. Onu yolumun köşesinde görebiliyordum, arkadaşına tekrar fısıldamadan önce izliyordu, ara sıra yeterince uzakta olduğundan emin olmak ister gibi öğretmenimize bakıyordu, ama sonra başını sallıyor ve görünüşe göre daha iyi düşünüyordu. Burası duyulmadan açıkça konuşmak için çok sessizdi ve Bay Zhao odanın içinde bir o yana bir yana dolaşarak ihtiyacı olan herkese yardım teklif ediyordu. Spencer bana ne söylemek isterse istesin, mahremiyet istiyordu ve bu beni çok korkutuyordu. Nefesimi tutarak zilin çalmasını bekledim, Hayden'in beni bir önce bulmasını umuyordum.

Zilin çalmasına iki dakika kaldığında eşyalarımı hızla topladım. Ben toparlandığım anda Spencer ve arkadaşı da toparlandı. Kapıya bakarak koltuğumun kenarına oturdum, sınıftaki sesler artık neşeli konuşmalarla yükseliyordu, herkes öğle yemeğinden önce bir sonraki derse geçmeye hazırdı.

"Henüz değil Jace," diye fısıldadı Spencer nefesinin altından.

Bunu duymamam gerekiyordu.

Beklemedim.

Dersin bitmesine daha otuz saniye vardı ama onun bu sözleri mırıldandığını duymak içimdeki savaş ya da kaç içgüdüsünü harekete geçirdi. İkisine de bakmadan ayağa kalktım ve koşarak oradan uzaklaştım. Onlara hiçbir şekilde fırsat vermeyecektim. Bay Zhao dikkatini beyaz tahtayı temizlemeye verdiğiğinde kapıdan sıyrıldım ve o iki çocukla arama mümkün olduğunca mesafe koymayı umarak koridorda olabildiğince hızlı ilerledim. Tam güvenli bir şekilde uzaklaştığımı hissetmeye başlamıştım ki, merdiven boşluğuna açılan bir kemerin yanından hızla geçmeye çalışırken bir el fırladı ve üst koluma dolandı. Her kimse, o kadar sıkı kavriyordu ki pazen üstümün altından derimi acıyla sıkıştırdı. Kendimi merdivenlerin altındaki oyuğa doğru acımasızca yana doğru çekilirken bulduğumda haykırdım, bir el ağzımın üzerine inerken duvara geri bastırıldım, kişinin diğer kolu beni yerimde tutmak için göğsümün üzerinde sertçe ezildi.

Theo Hebert'in bir hayaleti andıran solgun yüzüne bakıyordum. Ağzının ve çenesinin etrafındaki çok sayıda yara izini seçebiliyordum; bazıları ameliyattan çıkmış gibi ince çizgiler halindeyken, diğerleri yüzünün pürüzsüz yüzeyini örümcek ağı gibi saran, iyileşmiş beyaz deriden oluşan lekeli bir karmaşaydı. Arka planda ayak seslerinin hızla ve ağır bir şekilde yaklaştığını duyabiliyordum, hemen ardından Spencer'ın Theo'yu selamlayan derin aksanlı sesi geldi. Görünüşe göre onu burada gördüğüne şaşırmamıştı. Üç çocuk etrafımı sardı ve tam zil çaldığı sırada merdivenlerin altındaki gölgelerin derinliklerine doğru sürüklendim ve yüzlerce öğrenci sınıflarından çıkarken ayak seslerinin gürültüsü boğuk çılgınlıkları bastırdı.

Theo, Hayden'ın beni öptüğü zamanki kadar yakınıma eğildi, dudakları kulağımın dibindeydi ve "Şşşşt... şşşşt..." diye tıslayarak uyardı.

Gözlerim korkudan kocaman açılmıştı, ağzım elinin arkasında susturulmuştu, spor ayakkabı, parmak arası terlik ve converse ayakkabı denizinin başımın üstündeki basamakları tırmanıp inişini dinlerken iniltiğim boğulmuş ve bastırılmıştı. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, zihnim yüzlerce farklı düşünceyle dönüyordu

Theo'nun eli ağzımı kapattı... *Büyük, terli avucu ağzımı kapattı...*

Yardım için seslenmeye çalışan ben... *Odada ağlayan küçük bir kız, duyulmayı umarak...*

Spencer ve Theo etrafımı sarmış, beni içeri sokmuyorlardı... *Bay Foster'ın iri, terli vücudu bedenime baskı yapıyor, beni boğuyordu... Kaçamıyordum.*

Spencer saçımın bir tutamıyla oynarken Jace gölgelerin arasından beni izliyor, parmağının etrafında döndürdükten sonra acıyla çekiyordu. Sonra bırakıyor ve tekrar yapıyordu. Sonunda öğrencilerin gürültüsü ve karmaşası sustu ve zil çaldığında hiçbir şey yoktu. Artık tek ses, burnumdan hava almak için savaşıırken, bayılmamayı ve kendimi bu pisliklere karşı daha da savunmasız hale getirmemeyi umarak çaresizce nefes almamdı.

"Güzel. Rahatsız edilmek istemiyorum," dedi Theo, neredeyse konuşur gibi, sanki bu tamamen normalmiş gibi. Biraz geri çekildi, yüzü hala benimkine çok yakındı ve dişlerini göstermeden genişçe sırttı, yüzü daha da şekilsizleşti. "Şimdi... Maddy, değil mi?" Ben başımı sallayana kadar bekledi, eli hâlâ ağzımın üzerindeydi. "Seninle konuşmak istiyorum ama çığlık atmanı istemiyorum. Beni anladın mı?"

"Doğru, çığlık atmak yok, Maddy." Spencer'in kolu omuzlarıma dolandı, eli kolumu kavradı ve beni tehditkâr bir şekilde kendi tarafına doğru sıktı.

"Çığlık atarsan seni dışarı sürüklemek zorunda kalırız ve bunun nereye varacağını Tanrı bilir." Sanki beni isteğim dışında fiziksel olarak hareket ettirmek onun için rahatsız edici ve uğursuz bir şeyden ziyade bir rahatsızlıkmış gibi bakıyor ve konuşuyordu. "Yine de sessiz kalacağına söz verirsen, buradan tek parça halinde çıkacağına söz *veriyorum.*"

Siktiğimin *psikopatı...* diye düşündüm.

Hayden.

"Peki sen? Konuşabilmemiz için sessiz olur musun?"

Gözlerimi kısıtım, zihnimdeki tüm iblislerle içten içe savaşıırken odaklanmaya çalıştım. Uyanmışlardı ve şimdi

Beni alt etmek için savaşıyor, bana ne kadar güçsüz hissettiğimi tekrar tekrar hatırlatıyordu. Ama kendime güçlü olacağıma dair söz vermişim. Hayatta kalmam gerekiyordu. Kendimi bu durumdan kurtarmam gerekiyordu. Şimdi dikkatimi dağıtmalarına, beni aşağı çekmelerine ve bir gibi hissettirmelerine izin veremezdim.

Derin bir nefes alarak, şartlarını kabul etmek için başımı sallamadan önce bir süre havayı tuttum. Theo bıraktı ama parmakları gereksiz yere ağızımdan aşağı kayarak alt dudağımı da beraberinde sürükledi. Jace geri çekildi, hâlâ gözcülük yapıyordu ama kaçmak için mevcut olan tek açıklığı kesecek şekilde kendini eğdi.

"Maddy, her şeyden önce ben Theo Hebert. Bu Spencer Carr ve bu da Jace Fogerty."

Hayden ne yaptı? Bu nasıl başa çıkacaktı?

Gözlerim Theo'nun yara izlerine kayarken bile bu düşüncüyü aklımdan uzaklaştırdım. Bu üçüyle dövüşmem söz konusu bile olamazdı. Bunun yerine hiçbir şey söylemedim, diğerlerine bakma zahmetine bile girmedim. Olabildiğince dik durdum ve doğrudan Theo'nun solgun gözlerine baktım, ancak bu ellerimin rahatsız edici bir şekilde seğirmesine neden oldu. Doğrudan ona bakmak kusma isteği uyandırıyordu, korkum ve rahatsızlığım artık doruk noktasındaydı. Ama kendime bir söz vermişim ve bana musallat olan şeytanlara karşı savaşacaktım.

Hayden gibi ol.

Verdiğim tepkinin Theo'yu ne kadar şaşırttığını, kara kaşlarının altında yükselmesinden ve bir elini başımın yanındaki duvara koymadan önce neredeyse sevimli bir şekilde kavis çizmesinden anlayabiliyordum. Beni tekrar etkisiz hale getirmeyi umduğu bir güç hamlesiydi şüphesiz.

"Başlamadan önce bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum, Maddy," dedi, sanki yakın durmanın rahatsızlığımın anahtarı olduğunu biliyormuş gibi tekrar eğilirken soğukkanlılığını geri kazandı. Ama ben sessiz kaldım ve bakışlarını tutmaya devam ederek sadede gelmesini bekledim. "Sen umurumda bile değilsin." Ağızının kenarı zalim bir gülümsemeyle kalktı, sanki bunun beni bir şekilde üzeceğini umuyormuş gibiydi. Ancak beklediğim bu değildi. Ayrıca açıkçası benim de umurumda değildi. "Sen umurumda bile değilsin ama... *Uzun* bir şey bekliyordum. Sabırla bekliyordum ve bir umut bekliyordum.

Adalet için bir şans. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun, Maddy? Kurban olmak?"

Bunun üzerine kaşlarım istemsizce kalktı. Neden bahsediyordu bu adam?

"Görüyorsun ya," Theo'nun burnu çeneme değdi ve konuşurken burnunu çeneme doğru gezdirdi, nefesi boğazımda sıcaktı ve tüylerimi diken diken ediyordu. "Bence biliyorsun. Sen bir Anka Kızısın, değil mi? Taciz edildin ya da sana dokunuldu ya da başka bir şey oldu ve şimdi bundan dolayı berbat durumdasın. Ama hiç intikamın tadına bakmadın. Bunu istemez miydin? İntikam almak? İşleri adil hale getirmek? Tabii ki isterdin." Geri çekildi, solgun gözleri kırpmadan benimkilere bakıyordu ve gülümsemesi genişledi, "*Elbette* isterdin," diye tekrarladı, sesi o kadar kısıktı ki bir tıslama gibiydi. "Babam Ashland'da güçlü bir adam. Avukatlar çok para kazanır ve çok insan tanır, bu yüzden bir şeyler yaptırabilirler. İnsanları istediklerini vermeye ikna edebilirler, yoksa... bilirsin, bilgi dışarı sızar ve..." biraz daha geri çekildi, aniden parmaklarını yüzümün önünde sertçe şıklattı, gülümsemesi her kelimesinde daha da çarpıklaştı. "İtibarları, büyüttükleri iş, ailelerinden sakladıkları sırlar, *hepsi* çıkacak." Theo bu sözleri adeta şarkı gibi söylüyordu, sanki bundan çok fazla zevk alıyordu.

"Mesele şu Maddy," diye devam etti, "senin hakkında *her şeyi* biliyorum." "Her şeyi," diye ekledi Spencer, Fransız aksanı güçlüydü. kulağıma fısıldadı.

"Nereden geldiğini biliyorum. Kaç tane koruyucu aileye biliyorum. Annenin şu anda bir akıl hastanesinde olduğunu ve muhtemelen *uzun* bir süre çıkamayacağını biliyorum." Empati kurmadan konuşuyor, daha az önemseyebileceği gerçekleri dile getiriyordu. Bunlar sadece kendisine borçlu olduğunu düşündüğü intikam ya da adalet için kullandığı bilgi parçalarıydı.

Hayden.

"Annene bir şey olursa çok yazık olur, biliyorsun değil mi?" Alt dudağını büktü, oradaki gümüş piercing onunla birlikte eğildi ve kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım. "Yani, biliyorum

Oralarda güvenlik var, ama içeriden birinin *dönmesini* sağlamak zor olmaz. Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. İnsanların para için yapabilecekleri şeyler inanılmaz," diye kıkırdadı. "Babam sadece bir iyilik isteyebilir, tabiri caizse, ve sonra... *puf!*"

"Annemin bu konuyla ne ilgisi var?" Sonunda sordum, ağzım tamamen kurudu, ne dediğini anladığımda gözlerim büyüdü. Bu çocuk tamamen aklını kaçırmıştı.

"Dediğim gibi, Maddy... hepimiz adalet istiyoruz, borçlu olduğumuz şeyi. Ve ben borçluyum." Bana boş boş baktı, aramızdaki sessizlik o kadar uzadı ki boğucu derecede rahatsız edici bir hal aldı, hava gerginlik ve dile getirilmemiş tehditlerle doldu. Birden Theo bana doğru hamle yaptı, elini kafama doğru vurdu, duvara o kadar sert çarptı ki kulak zarım çınladı, tüm vücudum irkildi ama Spencer beni hala yerimde tuttuğu için hiçbir yere gidemedim. Theo çenemi sıkıca kavradı, yanaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdı ve bağırdı, "SİKTİĞİM YÜZÜME BAK! Borçlu olmadığımı mı sanıyorsun?! Bu yara izlerini *sevdiğimi* mi sanıyorsun?!" Tükürüğünü çeneme çarptı ve ani, yapışkan saldırıya karşı gözlerimi sıkarak kapattım.

"Theo, kapa çeneni! Birileri duyacak," diye tısladı Jace saklandığımız yerden başını uzatırken, açıkça duyulmamızdan endişeleniyordu.

Ama arkadaşı ona 'kapa çeneni' dediği anda Theo'nun gözleri bir tür çılgınlıkla büyüdü ve o anda beni unutarak döndü ve Jace'in kafasının arkasına mide bulandırıcı bir yumruk attı, kafatasını tutarken sendeleyerek öne doğru savruldu. Theo ona tekrar vurmaya kalktığında Spencer beni bıraktı ve uzanıp arkadaşının kolunu tutarak alçak sesle konuştu: "*Soyez silencieux!* Yeter artık, kes şunu! *Arrêt!*"

Koşun!

Duvarдан ayrıldım, küçük cüssemle Spencer'ı kolayca geçtim ve merdiven boşluğundan çıktım. Arkamda çocuklar birbirlerine bağirmaya başladılar ama ben arkama bakma zahmetine bile girmedim. Koridorda hızla ilerledim ve doğruca ofisin bulunduğu okulun ana girişine yöneldim. Ama köşeyi dönüp öğrencilerin serin günlerde oyalanmayı sevdiği genişaçık lobiye doğru hızla ilerlediğimde Hayden'ı orada, eli ofisin kapısında buldum,

O da girmek üzereymiş gibi görünüyordu. Beni görür görmez, ne kadar korktuğumu, cehennem köpekleri gibi nasıl koştuğumu fark eder etmez, kollarını iki yana açarak beni bıraktı ve aceleyle yanıma geldi. Sözsüzce ona uzandım ve kendimi kollarına attım, nefes nefese kalırken ona sıkıca sarıldım.

"Maddy! Hangi cehennemde-"

Ama sormak üzere olduğu şey, ağır ayak seslerinin gelmesiyle kesildi, üç pisliğin varlığı artık açıktı ve iki ile ikiyi bir araya getirdiğini biliyordum.

"Bu da ne böyle?" Hayden'ın sesi tehlikeli bir şekilde derinleşiyor, ağzından çıkan her kelimeyle öfkesi artıyordu. "*Bu* da ne böyle?!"

"Bir şey yok, Mathers, sadece konuşuyorduk, hepsi bu," dedi Theo, ayak sesleri biraz uzakta durdu. Hayden'ın bana sarılışı, bedenimi saran ve beni dünyanın acımasız kötülüklerinden saklayan bir pelerin gibi rahatça sıkılaştı. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamaması ve derse geç kalması benim suçum değil. Değil mi, Maddy?"

"Hayır, hayır, bunu yapamazsın!" Hayden'ın sesi ona ait değildi. Öfkesiyle birlikte sesinin bu kadar farklı çıkması tuhaftı, sanki tamamen farklı bir insan olmuştu. Ama diğer üç çocuğun aksine ondan hâlâ korkmuyordum, çünkü omzumun üzerinden onlara baktığımda birkaç adım geri çekilmişlerdi, Spencer bile. "Onun hakkında yalan söyleyemezsin. Onunla konuşamazsın! Onunla aynı *havayı* bile soluyamazsın, beni anlıyor musun, seni küçük pislik?"

Theo neredeyse Hayden kadar uzun olmasına rağmen onun kadar dolgun değildi ve 'küçük' kelimesinin egosunu nasıl zedelediğini görebiliyordum. Bu onu her şeyden daha çok etkilemiş gibiydi, bu da onun için neyin önemli olduğu hakkında çok şey anlatıyordu. En azından bir konuda dürüst davranıyordu. Onun için önemli değildim. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu onunla ve onun adalet duygusuyla . İntikam duygusuyla.

Bize doğru bir adım attı ama Spencer'ın eli bir kırbaç gibi fırladı ve omzunu tuttu, nefesinin altından bizim anlayamayacağımız bir şeyler mırıldandı. O ve Theo'nun açıkça iki dilli olmalarının bir faydası olmadı, bu yüzden Fransızca mırıldanmaları paniğimi daha da arttırdı.

"Ofisin tam önünde durduğumuz için şanslısınız," diye ekledi Hayden, sesi sanki tehlikeli bir şekilde ince bir buzun olduklarını biliyormuş gibi yumuşayarak, "çünkü eğer , ne yapardım biliyor musunuz? *Biliyorsun...*" sesi imalarla doluydu ve beni şaşırtacak şekilde ağzının köşesi sadistçe bir sırıtışla kalktı. Hayden'a hiç benzemiyordu, o kadar karanlık ve yabancıydı ki beni şaşırttı.

İçgüdüsel olarak geri çekilmeye çalıştım ama tutuşu kırılmazdı ve beni kolayca yerinde tuttu. Normalde bu başka birinin başına gelseydi kendimi tamamen kaybederdim ama Hayden'ın bunun tam olarak farkında olduğunu sanmıyorum. Öfkesi ve tehdidi bana değildi. Onun bu diğer tarafı sadece Theo içindi. Bu yüzden alnımı göğsüne bastırdım, kalbinin ağır ve hızlı atışını hissettim ve kollarımı beline dolayarak onu nazikçe sıktım.

Lütfen bana geri dön, Hayden. Geri dön.

Küçük kucaklamamla vücudu sarsıldı ve ellerinden biri başımın arkasını hafifçe avuçlamak için yukarı kalktı. Uzun, derin bir nefes çekişini, tutuşunu ve sonra uzun bir tıslamayla bırakışını dinledim. Diğer eli yumuşakça sırtımı okşadı, uzun, tembel daireler çizerek aşağı yukarı hareket etti.

"Defol git buradan Hebert," dedi sonunda, sözleri hâlâ güçlü ve emindi ama içinde çok daha az öfke barındırıyordu, bu da beni sakinleştirdi. Hayden geri dönmüştü. "Ve bir daha ona yaklaşma."

"Sanki sikimde, Mathers..." Theo gözlerini devirdi, ellerini pantolonunun ceplerine ve olayların gidişatından dolayı hayal kırıklığına uğramış ya da öfkeli görünmemek için kendini zor tutarak uzaklaştı. Hayden, onlar koridorun köşesini dönüp gözden kaybolana kadar kıpırdamadan gidişlerini izledi. Ancak o zaman başımın tepesini öpmek için eğildi, elimi tutup nazikçe çekerek ona eşlik etmem için beni serbest bıraktı. Derslerimi kaçırmayı umursamadan ona eşlik ettim. Şu anda sadece huzura ihtiyacım vardı. Onunla yalnız konuşmam gerekiyordu ve başka hiçbir şeye odaklanmamın imkânı yoktu. Tüm bunlardan sonra olmaz.

Ayımla birlikte koştüğüm tarlaya geri döndük. Sadece bu hafta canlanmış gibiydi. Küçük beyaz çiçekler sık çimenleri, eğrelti otlarını, papatyaları süslüyordu ve tepedeki ağaçların yaprakları tomurcuklanmış, patlamaya hazırdı. Hayden bizi motosikletiyle evine götürmüş, sonra da buraya getirmişti; ikimiz de yumuşak yeşil yatağın üzerine yanlamasına uzanmış, birbirimizle yüz yüze gelmiştik. Orada beni biraz korkutmuştu, bir anlığına tanımadığım birine dönüşmüştü ama şimdi ona kavuşmuştum. Önemli olan tek şey buydu.

Hayden uzanıp ellerimden birini tuttu, diğer eliyle saçlarımı kulağımın arkasına doğru tarayarak yüzümden uzaklaştırdı ve başparmağını yanağımda yavaşça ileri geri gezdirdi. "Ne oldu, Maddy?" Sonunda fısıldadı. Okuldaki lobide olduğu halinin tam tersiydi. Şimdi sakindi, yüzü hâlâ belli ki acı ve endişe içindeydi ama yine Hayden'dı. Onun bir tür Jekyll ve Hyde'a dönüştüğünü görmek tuhaftı. Hakkını yemeyelim, kendini kaybetmedi. Ancak, ona söylemek zorunda olduğum şeye nasıl tepki vereceği konusunda endişeliydim. Çıldırır ve öfkelenir miydi? Buna tanık olmayı kaldırabilir miydim yoksa bu beni tetikler miydi? Okuldaki diğerleri gibi ben de ondan korkmaya başlar mıyım?

Dişlerimin arasından uzun bir nefes çektim ve sırtüstü yuvarlandım, uzanan dalların ötesindeki mavi gökyüzüne, garip şekillerin karışımıyla süzülen bulutlara baktım. "Konuşmak istediğini söyledi."

"Konuşmak..." sesi inançsızlıkla doluydu ama devam etmedi. Ben düşüncelerimi toparlayıp bu konuya nasıl yaklaşmam gerektiğini düşünürken o sadece bekledi.

"O ve arkadaşları dersten sonra bana yaklaştılar ve Theo bazı şeyler söyledi." Hayden yanımda kıpırdamadan yatarak beni izlemeye devam ederken parmaklarım karnımın üzerinde düğümlendi. Ben kasıtlı olarak olayı küçümsüyor endişeleniyor

onu üzüyordu. "Babasının ne kadar güçlü bir adam olduğundan bahsetti, adalet istemekle ilgili saçmaladı..."

Bunun üzerine Hayden'ın kolu hafifçe titredi ve ani hareket beni ürkütmüş olsa da devam edecek kadar kendime güveniyordum.

"Annemden kısaca bahsetti, beni ve geçmişimi bildiğinden bahsetti ama varmak istediği asıl nokta neyse ona fırsat bulamadı. Tekrar adaletten ve yaralarından bahsettiğinde duyguları üzerindeki kontrolünü kaybetti." Bu noktada Hayden'ı dikkatle izledim. Yüzü taş gibiydi, kımıldamıyordu, ifadesizdi ama Theo ve arkadaşları gibi silahsız bir şekilde değil. Hayden'ın kontrolünün kırıldığına tanık olmama rağmen, Theo gibi duygularına kendini kaptırmış gibi görünmüyordu. Ama belki de yanılmıştım. Belki de çocukların fısıldadığı tüm o şeyler doğruydı. Her iki durumda da, *onun* tarafının ne bilmek istiyordum. Gerçeğin ne . "O yara izleri tam olarak nasıl oldu Hayden?"

İtiraf etmek üzere olduğu şeye vereceğim tepkiye şahit olmaktan korkuyormuş gibi arkasını dönüp gökyüzüne bakma sırası Hayden'daydı. Kendime sessiz kalmamı, ona bir şans vermeme söyledim. Beni en kötü halimde, tam da burada görmüştü, bu yüzden şimdi onun için güçlü olacaktım.

"Sanırım her şey... babamla başlayıp babamla bitiyor."

Aklıma hemen, çocuklarını ve karısını çok sevdiği her halinden belli olan, gümüş sırmalı sarışın, dövmele şapşal Bay Mathers geldi. Dürüst olmak gerekirse tüm aile muhteşemdi ve doğal olarak onun ve Hayden'ın büyükbabasının yanında gergin olsam da, bu her şeyden çok berbat geçmişimden kaynaklanıyordu. Bay Mathers tatlı ve komikti, daha eğlenceli bir hava veriyordu. Theo Hebert'in yaraları kadar çarpık ve karanlık bir ürün nasıl olur da onun gibi birinden çıkabilirdi?

Delilik onun kanında var. Theo Hebert'i tanıyor musun? Mavi saçları var ve diğer popüler çocuklarla oturuyor. Ağzının etrafındaki yara izleri? Hayden yaptı onu. Baban katil bir psikopat olunca böyle oluyor... Görünüş aldatıcı olabilir. Ayla'nın bana söylediği her şey doğru muydu?

"Yemekte tanıştığınız adam benim babam. Beni büyüten ve tüm hayatım boyunca seven kişi. Örnek aldığım ve en çok benzemek istediğim kişi o. Benim gerçek babam..." Hayden'ın nefes alış veriş titremeye başlamıştı, endişesi tavan yapmıştı. "Aslında olduğum kişi öldü."

Ona dik dik bakma, Maddy. Bu onun yargılanmış gibi hissetmesine neden olur.

mahkemede falan. Başımı eğip eğretilti otlarının arasında uzanan, etrafımızda papatyalar açan ayaklarımıza doğru baktım. Ellerimiz tıpkı bedenlerimiz gibi yan yanaydı, sadece aralarında bir kıl kadar mesafe vardı. Yavaşça uzandım, serçe parmağım onunkinin etrafında kıvrıldı, fiziksel bir sınırı çok fazla aşmadan bir destek işareti. İhtiyacının tam olarak bu olduğundan emin değildim ama o anda aklıma gelen tek şey

Bu küçük jest, bu küçük fiziksel bağlantı, Hayden'ın tam da ihtiyacı olan şeymiş gibi görünüyordu çünkü kendi küçük parmağı benimkinin etrafında kıvrıldı, sanki bir kucaklaşmaya kilitlenmişlerdi ve devam etmeden önce uzun bir nefes daha aldı.

"Babam iyi bir insan değildi, Maddy. Bir sürü şeyden suçluydu. Hala etrafta olan hiç kimse tarafından asla inkar edilmeyen bir *sürü* boktan şey. O bir suçlu, bir deliydi ve pek çok insana zarar verdi, bunlardan biri de annemdi."

Mina Mathers, yemek masasında ailesiyle birlikte gülerken ıslıl ıslıl gülümseyen güzel annesi, bana kendimi iyi hissettirmek için elinden geleni yapıyor, parlak yeşil gözleri sanki sessizce herkesin ruh halini ölçüyormuş, herkesin mutlu ve memnun olduğundan emin oluyormuş gibi bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Öyle sakinleştirici bir havası vardı ki, baştaki çekincelerime rağmen kendimi yavaş yavaş rahatlamış ve yemekte ona ve Maverick'e yakın dururken buldum. Phoenix House'daki Bayan Ross'u nerede olduğum konusunda uyarmış, beni eve götürmek için ısrar etmiş ve ayrılmadan önce ön kapıdan adımımı atıp arkamdan kapanıp kilitlenene kadar beklemişti. Birinin ona zarar verebileceği düşüncesi beni hasta ediyordu.

Belki de Theo'nun adalet istemekle ilgili söyledikleri ilk başta düşündüğüm kadar çılgınca değildi. Benim annem de erkeklerin kurbanıydı.

Ondan daha güçlü, uyuşturucuyu onu kontrol etmek için bir araç olarak kullanan, alan ve alan ve ... belki de adalet istedim.

"Yıllar geçtikçe," diye devam etti Hayden, kaşları düşüncede kaybolmuş gibi çatılmıştı, kanını paylaştığı adamla ilgili muhtemelen uzun zamandır sakladığı tüm anıları ve bilgileri düşünüyordu. "Babamın suç faaliyetleriyle ilgili haberler okulda herkes tarafından bilinir hale geldi ve bunun sonucunda dışlandım. Kimse benimle bir şey yapmak istemiyordu ve zorbalığın baş hedefi haline gelmiştim. Yıllarca Theo ve arkadaşlarından gelen bir sürü saçmalığa katlandım... ve birkaç kez bu yüzden neredeyse ölüyordum. Öyle anlar oldu ki Maddy, kendimi-" Ürperdi, her şey aklına geldikçe sesi titriyordu ve sesindeki acıyla gözlerim dolarken kalbimin sıkıştığını hissettim. "Dürüst olmak gerekirse, fark ettiğimden daha çok babama benzediğimi hissettim. Kendini öldürmüştü, görüyorsunuz. Kendi hayatına son verdi ve bazen ben de aynı şeyi yapmayı düşündüm."

O anda tüm vücudum sanki bir spazm geçirmişim gibi titredi. Hayden'in bu kadar çökmüş ve kırılmış olduğu düşüncesi, kollarımı bir kalkan gibi ona sarmak ve onu dünyadan korumak istememe neden oldu. Ve belki de devam edecek gücü kendinde bulmasaydı, bunu yapardım.

"Sonra bir gün... kendimi kaybettim," dedi, parıldayan gümüş gözleri hâlâ gökyüzüne odaklanmıştı. "Theo her zamanki saçmalıklarını kusarak üzerime geldi ve beni öfkeliendiren şey söyledi çünkü kendimi *o adama o kadar* çok ki kendimi kaybettim. Annem ve babam üvey kardeşiler. Birlikte büyüdüler ve bildiğim kadarıyla, ilişkileri değişti ve babam... *akli dengesi bozuldu*. Kendimi kaybettiğim gün, Theo ben ve kız kardeşlerim hakkında bir şeyler söylemişti ve ben de..." durdu, sanki söyleyemiyormuş gibi dudağını ısırdı ama gerek yoktu. Kendim için bir araya getirebilirdim.

Tüm parmaklarımı tek tek onunkilerle iç içe geçirdim, desteğimi daha da pekiştirdim, onu cesaretlendirdim, hâlâ yanında dair ona güven verdim.

Hayden karşılığında elimi sıktı ve devam edecek gücü kendinde buldu. "Theo'ya o yara izlerini ben verdim. Tam olarak hatırlamıyorum.

Ne . Her şey bulanıktı, hatırlayamadığım puslu bir rüya gibiydi. Sadece ıgılık attığımı, insanların beni ekiştirdiğini, onun üzerinden sürüklendiğimi hatırlıyorum. O günden sonra herkes benden korkmaya başladı ve ben de bunu kendi avantajıma kullandım. Hepsi benim babama, her şeyi yapabilecek psikopat bir deliye dönüştüğümü düşündü ve ben de kendimi güvende tutmak için bunu bir zırh gibi giydim. Ama yıllar geçtikçe, bir ona çok benzediğini hissediyorum ve bu her zaman kendimden nefret ettiğim bir şey oldu." Boştaki elini kaldırdı ve kabaca gözlerini ovuşturdu, ağladığını görürsem onu yargılayacağımdan korkuyormuş gibi gözyaşlarını benden sakladı. düşünmemesini dileyerek başparmağımı elinin üzerinde gezdirdim. "Annem her zaman babamın kötü biri olmadığına beni ikna etmeye çalışırdı. Bana çocukluklarına dair hikayeler anlatırdı, hatırladığı ve değer verdiği mutlu şeyler, ama onlara inanmakta zorlanıyorum. Babamın kötü muamelesinin kurbanıydı. Eminim sadece... Bilmiyorum... Beyni mı yıkanmış? Stockholm sendromu." Yine öfkeyle gözyaşlarını sildi, bakışlarımdan kaçarken burnunu sertçe çekti.

"Sana ne tür şeyler söyledi?" Bir dakika sonra, nefes alış verişini biraz daha kontrol edebildiğinde .

Durakladı, muhtemelen iyi bir şey, herhangi bir şey hatırlamaya çalışıyordu. "Bana genç bir kızken onu nasıl omuzlarında taşıdığını anlattı. Arkadaşlarının önünde bile saçına iek zincirleri takmasına izin verdiğini."

Babasının gerçekte neye benzediğı hakkında hiçbir fikrim olmadığı için, annesinin daha küçük bir versiyonunu yüzü olmayan bir adamın başına ta yerleştirirken hayal ettiğim zihinsel imgelem hoşuma gittiğı için biraz kıkırdadım. "Bazı geceler, annesi kâbus gördüğünde, gitarını odasına getirir ve annesi tekrar uyuyana kadar ona gitar alarmış." *Hayden gitar alıyor. Onun ve onun gibi olmaktan korktuğı adamın paylaştığı güzel bir şey.* Elini tekrar sıkıyorum, daha fazlasını bekliyorum. "Cuma geceleri masa oyunları oynadıklarını ve birlikte film izlediklerini söyledi. Adam her zaman ona zaman ayırmaya çalışmış. Dedi ki..." anıyı düşünürken biraz soluk soluğa kıkırdadı, "birkaç kez ayak tırnaklarını boyamasına bile izin vermiş, ama sonra yaz aylarında bile orapla dolaşıp tırnakları kırılana kadar arkadaşlarından saklamış. Haftalar sonra tekrar yapmasına izin verirdi." I

Hayden'ı bir kez daha hayal ederek sırtıttı, ancak şimdi parlak pembe oje sürüyordu. "Onun koruyucu olduğunu, içinde şeytanlar olsa da, herkesi kör edecek kadar çok seven bir yanı olduğunu söyledi." Bunu söylerken sesi sessizdi, yumuşaktı, sanki bu kelimelerdeki bir şey onun için eskisinden farklı bir anlam ifade ediyordu.

Çok yavaş bir şekilde dönüp bana baktı, gözlerinin altında saklamaya çalıştığı yaşlardan kaynaklanan bir parıltı vardı. Başımı koluma yaslayarak ona biraz daha yaklaştım ve başparmağımla elini okşamaya devam ettim. "Baban pek çok insana benziyor," dedim sonunda, bana anlattığı her şeyi düşünerek. "İnsanların doğuştan ne iyi ne de kötü olduğuna, sadece her ikisinin de tonları olduğuna her zaman inandım. Herkes acı çekiyor; herkesin bir hikâyesi var." Annemi ve Hayden'ın daha dün gece bana söylediği sözleri düşündüm. "Babanın diğerlerinden daha karanlık bir hayatı olmuş gibi görünüyor ama bu tamamen kötü olduğu anlamına gelmiyor. Büyürken senden oldukça farklı bir hayatı olduğunu tahmin ediyorum, değil mi?"

Hayden başını sallamadan önce bakışlarını hafifçe kaçırdı.

"Doğru. Peki ya Hayden? Tüm bunlar, onun hakkında bana anlattığın her şey, iyi ve kötü... bunlar onun seçimleriydi. *Onun* hataları ve samimiyet anları. Yaptıklarının seninle hiçbir ilgisi yok. Biz ebeveynlerimiz *değiliz*. Sen kendi kişiliğine sahipsindir ve utanacak *hiçbir şeyin* yok. Theo ve arkadaşları mı? Seni zorladılar. Seni kırılma noktasına kadar zorladılar ve sen de patladın. Ne var biliyor musun? Muhtemelen ben de öyle yapardım. Birçok insan da öyle. Ama bunu asla bilemeyecekler çünkü muhtemelen senin yaşadıklarını asla yaşamak zorunda kalmayacaklar. Cehalet çok insana bahşedilmiş bir lüktür. Bu onları haklı, sizi haksız yapmaz."

Hayden konuşmamı izledi, gözleri benimkiler arasında gidip geldikten sonra ağzıma indi ve tekrar yukarı çıktı. Sözlerim karşısında yüzünün nasıl gevşediğini görebiliyordum, elimi tutuşu güçleniyordu, sanki tepelere doğru kaçmadığım için rahatlamış gibiydi. Şimdi daha da yakınına yuvarlandım, ta ki bacağım onun yan tarafına dayanana kadar, başlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakındı.

"Geldiğin yerden korkma, Hayden. Söylemenin yapmaktan daha kolay olduğunu biliyorum. İnan bana, biliyorum. Ama ne kadar ilerlediğimize bir bak.

Gel." Bu söz üzerine biraz gülümsedim, şu anda burada onunla birlikte olduğumu ve bu ana kadar olan her şeyi düşündüm. "Yaşadığımız tüm acıları, bize atılan tüm o saçmalıkları kabul edelim ve onlara veda derim. Yaşadığım her şeyi düşünmek ve bunların şimdi her şeyi mahvetmesine izin vermek istemiyorum. Yoruldum . Korkmaktan, bir hiçmişim gibi hissetmekten çok yoruldum. Kolay olmayacağını biliyorum ama siktir , denemek istiyorum. Sen de istemiyor musun?"

Hayden'ın dudağının köşesi biraz yukarı kıvrıldı, bu onu büyüten ve bunca yıldır seven babasıyla paylaştığı bir özellikti ve bunu görünce kendi sırtışımın genişlediğini hissettim. "Seviyorum. Gerçekten seviyorum," diye fısıldadı.

"O zaman . Birlikte."

"Birlikte." Hayden elimi bıraktı, sadece bir şeyi çekmek için elimin üstüne uzandı. Sonra baktım, kulağımın arkasına bir papatya sıkıştırıyor, saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor, sonra da eğilip beni öpüyordu.

Açıklıkta güneş etrafımızda parlarken birlikte uzandık, birbirimize sarıldık, garip bir hafiflik hissi bizi ele geçirmiş gibi görünürken öpüşürken gülümsedik. Sanki kalplerimizden ağır bir yük kalkıyordu, sanki duygusal yaralarımızın yükünü taşımak artık biraz daha kolay olacaktı. Hayatımda ilk kez duygularım bana ihanet etmedi. Birbirimizi ne kadar kısa süredir tanıyor olsak da, aramızdaki o çekim, o doğruluk hissi bu güzel anda daha da güçlendi. Bu doğruydı. Şimdiye kadar bildiğim en doğru şeydi.

Chapter fourteen

Hayden - Günümüz

DÜN Maddy'yle açıklığa çıktıktan sonra, ona her şeyi açıkladığımda omuzlarımdan öyle bir yük kalktığını, öyle bir rahatladığımı hissettim ki. Ve o her şeyi yargılamadan ya da dehşet içinde çığlık atmadan kabul etti. Beni öylesine içtenlikle ve anlayışla kucaklamıştı ki, ilk defa başka bir insanla bu kadar derin bir bağ kurduğumu fark ettiğimde bu beni çok etkilemişti. Nihayetinde, sahip olduğum bu hissin, bu büyüyen saplantının saçmalık olmadığından daha da emin olmamı sağladı. Bu doğrudu.

Bugün, neredeyse onun yanına yapışmışım ve koridorda yürürken elimi tutmak için uzandığımda, ne kadar büyük gülümsediğimden yüzümün çatlayacağını hissettim. Bu görüntünün birkaç çocuk grubunu sarstığını biliyordum. Hiçbirinin beni yıllardır gülümserken şüpheliyim ama onları düşünmüyordum.

Neredeyse .

Theo, Spencer, Ayla... onların küçük sık kafalı çetesi her zaman radarımda olurlardı. Her ne kadar Maddy'yi köşeye sıkıştırdıkları için onları dövmek de, başını yaslarken elimi sıkarak beni o sarmaldan çıkardı, varlığı beni ışıktı tuttu.

Güzel bir gün olmuştu ve akşam yemeğine gelmesini istememe rağmen ders çalışması gerektiği konusunda ısrar etti.

İstemeyerek de olsa kabul ettim ve eve varıp tam bir kaosun içine girmeden önce onu Phoenix House'a bıraktım.

"Hayır, hayır, kesinlikle olmaz!" "Sadece *bir* gece, James..."

"Umurumda değil. O pisliği bu kasabanın hiçbir yerinde istemiyorum!"

İçeri girdiğimde J. Dede'yi babamla takılırken ve akşam yemeğinde bize katılırken aileyle şakalaşırken görmeyi umuyordum ama onun yerine annemle aralarında tam bir kavga çıkmıştı. Sessizce merdivenlerin dibine oturdum ve mutfaktan koridora yankılanan seslerini dinledim. Büyükbabamla annemin daha önce hiç kavga ettiklerini duymamıştım, o yüzden bu biraz şok ediciydi. Şaşkınlıkla kulak kabarttım ve birbirlerine bağırmaalarına neden olan şeyin ne olduğunu merak ettim.

"Casey bunu hak ediyor, James," diye annemin sesi yumuşarken, büyükbabamın mutfakta öfkeli bir ayı gibi volta atarken çıkardığı ses pencereleri neredeyse tıkırdatıyordu. Görebildiğim kadarıyla babam ve kardeşlerim ortalıkta yoktu. Acaba bu olay patlak verdiğinde onları dışarı çıkarmış mıydı?

"Eminim, arkadaşınız da festivale gelebilir ama o dışarıda!"

"Kendini defalarca affettirdi. Peki ya birkaç yıl önce Lockemiere'de olanlar?"

"Evet, orada ne olduğunu biliyoruz, değil mi?"

Lindsey ve Jenny artık yalnızlar, çünkü-"

"Gavin'in başına gelenlerden o sorumlu değildi," dedi annem kararlı bir şekilde, sesini yükseltmeden ama mutlak bir güvenle dolu olarak.

Gavin. Storm Amca.

Ondan bahsedilince gözlerimi kapattım, içimdeki ezici kederi bir kenara itmeye çalışırken yavaşça nefes aldım. Bu evde, kulüpte karanlık bir dönem olmuştu. Büyükbaba J'nin tekrar gülümseyebilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekti.

"Peki ya Shay?" Büyükbaba kelimeleri adeta tükürdü ve tükürdüğü anda evdeki tüm oksijen çekilmiş gibi oldu. Annem ölümcül bir sessizliğe büründü ve hatta o bile

Az önce söylediği sözler onu tahmin ettiğinden daha fazla incitmişti.

Sonunda, bir dakikalık sessizliğin ardından annem fısıldadı: "Peki ya o?"

Büyükbaba ani bir sakinlikle konuşurken derin bir iç çekti. "Yani, ona ne oldu? Artık burada olmamasının tek nedeni *o adam*. Kasabaya gelmesinin tek nedeni işe alınmış olmasıydı."

"Bunların hepsini biliyorum. Shay'e ulaşmak için bana neler yapabileceğini biliyorum."

"Ve sen bu bilgiyi bildiğin *için* rahatsın.

Etrafında mı? Yeğenlerinizin yanında mı? Kendi çocuklarınızın yanında?"

Annem uzun bir nefes çekti, sesi bir tıslamayı andırıyordu, ardından otururken bir sandalyenin çekilme sesi duyuldu. Kulak kabartırken olduğum yerde heykel gibi donup kalmıştım, kaçmak istiyordum ama aynı zamanda daha fazlasını duymak için yanıp tutuşuyordum. "Shay'in eylemleri kendisine aitti James. Belki her şey daha farklı olabilirdi ama bunu asla bilemeyeceğiz çünkü sonuçta kararı o verdi. Başka kimse yapmadı."

"Aylarca o adamın kontrolü altında yaşamak zorunda kaldım! O psikopat canavar..."

"Seni hayatta tuttu. Sen ve Gavin-"

"O herkesi *öldürdü*! En küçük oğlunuz diğer büyükbabasının adını taşıyor! Ve o artık burada değil! Neden böyle oldu? Maverick'i kim öldürdü, Mina?"

da masanın altından bir sandalye çekip çıkarırken annem sessizdi; ağır bir iç çekişle gürültülü bir şekilde sandalyeye çökmeden önce çıkan ses ahşap zeminde sert bir şekilde yankılanıyordu.

"Her şeyin olduğunu gördüm. *O adamın* tüm Black Spades MC'yi öldürdüğünü gördüm. Ve biliyor musunuz? Bunu yaparken, depoları ateşe verirken gülüyordu. Rıhtımın sonunda Gavin'le oturduğumu, bize doğru yürüdüğünü duyduğumu, tüm benim sorumlu olduğumu bildiğimi hatırlıyorum... Elias'la o saçmalığın içine düşmemizin sebebi bendim. O çılgın deli oradaydı çünkü Bull'la Yüzsüzler'le aynı hizaya gelmeyi kabul ettim. Bakın hepimizi nereye getirdi..."

Büyükbabam konuşmasının ardından sessizleşti, nefes alışları ağır ve düzensizdi. Keşke onu görebilseydim, annemin onun kırık dökük itiraflarına nasıl tepki verdiğini görebilseydim, ama o sadece uzun süre bekletti, büyükbabamın titreyen nefesleri dengelenene kadar bekledi.

"Yaşamana izin verdi," dedi sonunda. Büyükbaba hafifçe burnunu çekti, sanki bu bilgi onun için neredeyse kaldıramayacağı kadar fazlaydı. Annem konuşmaya devam etti, her zaman insanları sakın o sakın ses tonuyla konuşmaya devam etti, sanki kollarını bir kucak gibi sarıyormuş gibi hissettirdi. "James. O zamanlar çok hata yaptın. Hepimiz yaptık. O *da* yaptı. Duyduğuma göre artık... *daha* dürüst bir hayat yaşıyor ve sözünü tutuyor."

Büyükbaba sözünü kesecekmiş gibi bir ses çıkardı ama annem devam etmeden önce onu nazikçe susturdu.

"Seni pek çok hatan için affettim. Shay'i de affettim. Neden biliyor musun? Çünkü ikinizin de canavar olmadığınızı biliyorum. İkinizin de yaptığı her şey asla incitmek için değildi. Yanlış yönlendirilmiş miydi? Evet. Kötü niyetli miydi? *Kesinlikle!*" Büyükbaba burnunu sertçe çekti ama devam etmesine izin verdi. "Affetmeye karar verdim. Ve biliyor musun? Bunu senin için ya da *onun* anısı için yapmadım. *Kendim* için yaptım. Çünkü her şeyin ağırlığı beni boğuyordu. Beni bastırıyor, her zaman gerçekten salıvermekten ve hayatımı yaşamaktan alıkoyuyordu. Her şey dönüp dolaşıp saçmalıklara geliyordu ve ben bunlardan çok yorulmuştum."

Annem biraz burnunu çekti. Onun ağladığını bilmek yüreğimi burkan bir burgu gibiydi. Çocukluğumda ne kadar sık yıkıldığını ve incindiğini hatırlıyorum. Ne kadar sık ağlar ve paniğe kapılırdı. Son birkaç yıldır bu daha az oluyordu. Belki de ailemden uzaklaştığım içindir diye düşünmüştüm, ama şimdi düşününce, onun ağladığını nadiren duyuyor ya da görüyordum. Değişim kadar ince ve kademeliydi ki gözden kaçırmışım. Annemin en son ne zaman kriz geçirdiğini hatırlamıyorum.

"Bazen hâlâ acıtıyor *ama artık* mutluluğumu yok etmesine izin vermiyorum. Çok yol kat ettin James. Bana, Keenan'a ve çocuklara bu kadar iyi davrandığın için seni *seviyorum*. Özellikle de Hayden'a." Yumuşak bir sesle ekledi. "Hayatında senin gibi birine ihtiyacı vardı,

Ve bence senin de ona ihtiyacın vardı. İşleri yoluna koymaya çalışsanız da, hiçbir zaman kendinizi bırakıp mutlu olmaya izin vermediniz. Geçmişinin şu anda nasıl yaşayacağını belirlemesine izin verme. *Onunla* olan şey mi? Boş ver gitsin. Sadece bir gece. Kızın için. Onun için yap."

Büyükbabam uzun süre hiçbir şey söylemedi ve sonunda burnunu çektiğinde, bir sandalyenin sürtünme sesini ve ardından sessizliği duyabiliyordum. Kulak misafiri olduğum her şey... çok fazlaydı. En hafif tabirle. Kendimi biraz uyuşmuş hissettim, sanki çok gibi, ama aynı zamanda her şeye kulak misafiri olduğum için de mutluydum. Düşündüğümde daha fazla şeyi perspektif içine koydu. Sormak aklıma bile gelmeyen birkaç soruyu cevapladı. Maverick Mathers, babamın babası. Onu, nerede olduğunu, neler olduğunu sormak hiç aklıma gelmemiştir. Storm Amca hakkındaki bilgiler... bir gün buradaydı ve bir hafta sonra hepimiz ağlıyor ve onun yasını tutuyorduk. "Kulüp işleri" yüzünden gittiğini biliyordum. Neden daha fazla bilgi istemedim? Neden aklıma gelmedi? Çok basit. Ben sadece bir çocuktum.

Artık her şey farklı ve annemin geçmişin bugünü kontrol etmesine izin vermemekle ilgili sözlerini düşündüm. Annem haklıydı. Bazen acı verse , neden şimdi hayatıma sızmaya devam etmesine ve yıllardır hissetmediğim kadar huzurlu hissettiğim anları mahvetmesine izin verdim? Maddy'yi, birlikte geçirdiğimiz kısa zamanı ve hayatımın tüm bu berbat geçmişinin onu kaçırmaya ne kadar yaklaştığımı düşündüm. Kafamın içindeki ses hâlâ orada olsa da, kendimi daha güçlü hissettim, sanki ona karşı durabilir ve kapatmasını söyleyebilmişim gibi. O karanlık dürtülerden kurtulmanın nasıl bir his olacağını düşündüm ama kendimi bu kadar net ve kendimle barışık hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki bu bana garip geldi. Alışmak zaman alacaktı ama annemin örneğini izlemeye ve denemeye kararlıyım.

Sessizce ayağa kalktım ve geldiğince dikkatli bir şekilde, ses çıkarmadan ön kapıyı sonuna kadar açtım, sonra da kapattım.

"Hayden?" Annem mutfaktan seslendi.

"Tek ve biricik!" Ayakkabılarımı tekmeleyip paspasın üzerine vurduktan sonra koridora yöneldim. Büyükbabam mutfak masasında oturuyordu, sırtı bana dönüktü, başı öne eğikti ama

Yüzünü öfkeyle ovuşturduğunu gördüm, şüphesiz ağlamasının kanıtlarını gizlemeye çalışıyordu. Annemin gözleri biraz kızarmış olsa da beni görünce genişçe gülümsedi, onlara katıldığım için biraz şaşırmış görünüyordu. Beni kucaklamak için kendine çekti, bu uzun zamandır yapmadığı bir şeydi. Bunun başlıca nedeni benim ona izin vermememdi. Normalde eve geldiğimde merdivenlerden koşarak çıkar ve odamda saklanır, arada bir ortaya çıkar, zar zor konuşurdum. Okulda yaşadığım onca saçmalık yüzünden bu evde adeta bir hayalete dönüşmüştüm; ona hiç şans vermemiştim. Ama şimdi verdim. Kollarımı ona doladım ve sıktım, ancak şimdi ondan ne kadar uzun olduğumu fark ettim. Başı çeneme kadar geldi.

"Okul nasıldı?" diye sordu bana.

"Güzeldi."

"Güzel mi?" Annem biraz geri çekilip bana baktı, yeşil gözleri beni yakından inceliyordu ama yüzüne bir gülümseme yayılıyordu. Uzun zamandır "okulu" tanımlamak için bu kelimeyi kullanmamıştım. O fark etti.

Sadece başımı salladım. "Evet. Güzelmiş." Onu bıraktım ve buzdolabına gidip bir kutu süt çıkardım.

"Bir bardak kullanın lütfen," dedi ve kilere gidip biraz kuru makarna getirdi.

"Gözüne çarpan güzel sarışın bir kız yüzünden güzel olur mu?" Büyükbaba masadan seslendi, alaycı sesi bozuk olanın yerini almıştı.

Bir yudum alırken bardağımın kenarından ona ters ters baktım ve onu görmezden gelmeye karar verdim. O ve babamın birbirlerine girdiklerini görmüştüm ve eğer karşılık vererseniz, bu sadece onları besliyor ve sataşmaya devam etmeleri için onlara cephane veriyor gibiydi. Bu yüzden her zaman birbirleriyle bir döngüye girerlerdi, ikisi de diğerini alt etmeye ve son sözü söylemeye çalışırdı.

"Onu rahat bırak," diye iç geçirdi annem, akşam yemeğini hazırlamaya başlarken gözlerini devirerek, "Onu bir daha buraya getirmekten korkutacaksın."

"Sadece soruyordum," dedi büyükbaba, masummuş gibi davranarak.

"Evet, uh-huh. Neden kendi hayatına odaklanmıyorsun Romeo?"

En son ne zaman biriyle çıktın, ha?"

Büyükbaba dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı, "Biriyle çıkmakla ilgilenmiyorum."

Onu tanıdığımdan beri, Büyükbaba J hep yalnızdı. Onu başka bir kadınla gördüğümü hiç sanmıyorum. Ekstra para kazanmak için Kayıp Ruhlar kulübüne uğradığım, bulaşık yıkadığım ya da yerleri paspasladığım zamanlarda bile. Orada çalışan ya da bir şeyler içmek veya yemek için uğrayan kızlarla flört ettiğini bile hiç görmedim.

"Kendini ortaya koymalısın," dedi annem bir tencereye su doldururken, "neredeyse her gece burada takılıyorsun."

"Benden bıktığını mı ?" Kıkırdadı.

"Hiç de değil," dedi. "Herkesin aşk hayatı hakkında söyleyecek çok şeyin olduğu için belki de kendi aşk hayatına odaklanman gerektiğini düşündüm."

"Aşk hayatıyla ilgilenmiyorum. O zamandan beri..." Büyükbabamın sesi kesildi ve annem ona bir bakış attı, kaşları endişeyle çatılmıştı ve ben her ikisinin de kimi düşündüğünü biliyordum. *Büyükanne Emily...* En küçük kız kardeşimin adını aldığı kadın.

"Eğer ciddi bir şey istemiyorsan, en azından birlikte eğlenebileceğin ve arkadaşlık edebileceğin bir *arkadaş*. Geçen gece Key'le bir yerlere gitme konusunda konuştuğunu duydum. Belli ki sıkılmışsın, kendine odaklanmalısın!" Güldü.

"Keenan'a sadece, eğer bir yolculuğa çıkmak isterseniz, seve seve kalıp çocuklara göz kulak olabileceğimi söyledim."

"Keenan ve ben bir sürü gece . Bu konuda endişelenme. Bakıcı ayarlıyor."

"Peki ya *ben*?" Büyükbabamın sesi biraz skandala uğramış gibiydi. "Beni bebek bakıcılığı için çağırıyor mu?"

"Sen Kayıp Ruhlar'ın başkanıydın. Zaten yeterince işin var. Bu arada, bu yıl her zamanki MC çadırını kuracak mısınız?"

Büyükbaba bir bacağına tekmeledi ve başını sallamadan önce bir süre nefesinin altında mırıldandı. "Evet, ama bu yıl biraz tarihi bir bölüm yapacağız. Keenan'ın eski kulübünü öne çıkaracağız, çünkü o zamanlar Ashland'da yasalara uyan tek şey muhtemelen onlardı. Haklarında konuşulmayı hak ediyorlar."

Bunun üzerine annemin yüzü yumuşadı, salata için sebze doğrama işine geri dönmekten önce meraklı bir ifadeyle büyükbabamı izledi. "Sanırım Key bunu takdir edecektir, MC hayatı ona göre olmasa da Maverick'in kulübünü onurlandırmanız çok hoş."

"Evet..."

Babamın bir zamanlar bir Motosiklet Kulübü'nde olduğunu hep biliyordum ama bundan hiç bahsetmezdi. Asla. Bu konuşma ve büyükbabamla annemin tartışması muhtemelen bu konudan en çok bahsedildiği andı. Tek bildiğim, bir suç patronu tarafından yıllarca hedef alındığı ve sonunda tarihi *Dockside Katliamı* sırasında belki iki kişi dışında yeryüzünden silindiği idi. Ama bugüne kadar hayatta kalan tek üye babamdı.

Üst kata çıkmak için izin aldım ve Maddy'nin kitabından bir yaprak alıp, yaklaştakta olan finallere çalışmak için benimkini açmaya çalıştım. Ama sürekli dikkatim dağılıyor, defterimin kenarına bir şeyler karalıyor ve bu konuyu fazlasıyla işlediğimi fark ediyordum.

Kapıyı kapattıktan sonra sandalyeme geri oturdum, ellerimi saçlarımda gezdirdim ve yatağımın üzerine özenle serdiğim siyah Celtic Beasts ceketime baktım. Uzun bir süre orada oturup cekete baktım, boynuma her zaman taktığım künyeyi tuttuğumu fark etmedim, zihnim hiçbir anlam ifade etmeyen rastgele düşüncelerle dolup taşarken kenarlarını sıkıyordum ama yine de bir karara vardığımı hissediyordum, daha önce hiç düşünmediğim bir karara.

Annem merdivenlerden seslenip akşam yemeği için aşağı inmek isteyip sormadan önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ve garip transımdan çıktım. "Bir dakika içinde aşağıdayım!" diye seslendim.

Cekete, Manic'in ceketine tekrar baktım ve kararımı resmen vermeden önce bir an için alt dudağımı çiğnedim. Ayağa kalkarak ceketi yavaşça elime aldım, yumuşak deriyi hissettim ve parmaklarımı MC yamasının üzerinde gezdirdim. Yıllarca Manic'i bir zırh gibi giymiş, kendimi dünyadan korumak için kullanmıştım. Ama... Artık bunu istiyor muydum bilmiyorum. Açıkçası Theo'ya karşı hâlâ temkinliydim. Özellikle de geçen gün arkadaşlarıyla birlikte Maddy'ye yaptıklarından sonra, ama kendimi karanlık bir hayaletin hatırasıyla gizlememe gerek yoktu. Beni yıllarca güvende tutmuştu ama şimdi sadece kendim olmak istiyordum. Hayden.

Dolabıma gidip dikkatlice arkaya astım ve yamayı son bir kez daha okşadım. "Beni bu kadar uzun süre güvende tuttuğun için teşekkür ederim..." Fısıldadım.

Gitmesine izin vermek düşündüğümünden daha kolaydı. Veda anlamına gelmiyordu. Boynumdaki künyeyi hâlâ saklıyordum, mezardaki adamdan kalan ve ayrılmak istemediğim küçük bir hatıraydı bu. "Manik" yazmıyordu. Shay için bir semboldüler, annemin ve büyükbabamın korkuyla değil sevgiyle bahsettiği yanını temsil ediyorlardı. Onun bu yönünü kalbime yakın tutacaktım.

Ama Manic'e veda etmeye hazırdım.

Kıyafetlerimin yerlerine düşmesine izin verdim, ceketini gözlerden sakladım ve dönüp merdivenlerden aşağı inmeden önce dolabımın kapağını kapattım, hafiflemiş hissediyordum, sanki sonunda gömmeye hazır olduğum bir parçamı atmış gibi hissediyordum. Bu konuda kötü hissetmiyordum. Doğru hissettirdi. Akşam yemeği için aileme katıldığında, konuşmalara her zamankinden daha fazla dikkat ettim, büyükbabam ve babam o hafta sonu MC çadırı için son planlardan ve kurulumdan bahsederken onları dinledim. Emily yanımda anneme *yine* spagetti yemesi konusunda zorluk çıkarıyor, Charlotte ise masanın altından gizlice mesaj atıyordu. Maverick'e odaklanarak anneme yardım etmeye karar verdim, onun için makarnasını kestim, aldığım her ısırık veya yudum için beni kopyaladığında kıkırdadım, geniş yeşil gözleri ve yaramaz küçük gülümsemesi gerçekten ne kadar çok şeye sahip olduğumu hatırlattı. Özellikle de Maddy ve Phoenix House'daki diğer kızlarla karşılaştırdığımda. Aslında oldukça iyiydim. Şanslı olanlardan .

Masada ne zaman gülsem ya da gülümsemem, annemin anlayışlı bakışlarının bana doğru kaydığını görebiliyordum ve dudakları her zaman gizemli bir sırıtışla kıvrılıyordu. Ama yeni "kız arkadaşım" konuşma fırsatı bulduğu Cumartesi gecesi beni utandırmaya niyetli olduğunu *ağır* bir şekilde ima eden büyükbabamın aksine, Maddy'den hiç bahsetmedi ya da bilgi almak için beni dürtmedi.

"Tuvalet eğitimin ne kadar sürdü, Hayden? Dört yıl mı?" Güldü, "Nedenmiş o... "Çişini içen canavardan" korkuyordun, değil mi? Festivaldeki port-a-john'larla aran iyi olacak mı? O güzel kızın, çişini tutamadığında pantolonundaki koyu lekeyi görünce ne düşünecek?"

Evet, çok şanslıydım.

O AKŞAM, dedem gittikten ve annem Maverick'i yatmaya hazırladıktan sonra, babamla birlikte bisikletlerimiz üzerinde çalışmak için garaja gittik. Bir çalma listesi açtı, Bob Dylan'ın sesi, zaman içinde yavaş yavaş parçalanan aşkıyla arasındaki sığınak hakkında şarkı söylerken alanı dolduruyordu. Kulağa ne kadar hüzünlü gelse de şarkının kendisi çok güzeldi ve babam her zaman güzel bir akustik melodiye bayılırdı.

Bir süre rahat bir sessizlik içinde çalıştık, ancak ara sıra nefesinin altında akılda kalıcı bir iki mısra mırıldanıyordu. Babamla geçirdiğim zamanın özelliği buydu; kız kardeşlerimin yaptığı gibi sessizliği bitmek bilmeyen gevezeliklerle doldurma ihtiyacı hissetmiyorduk. Hem arkadaş hem de biraz huzur olması güzeldi.

Ona sık sık baktım, altın sarısı saçlarındaki gümüşün son zamanlarda daha belirgin olduğunu fark ettim, sanki orta yaş onu yakalamaya başlamıştı. Yüzünün yan tarafındaki yara izi o kadar belirgin değildi, sadece gülümsediğinde ve gözlerinin kenarlarındaki kaz ayakları onu sıkılaştırdığında fark ediliyordu. Ona nasıl olduğunu sorduğumu hatırlıyorum; yanlış zamanda yanlış yerde olmakla ilgili bir şeyler söylemişti. Sorduğumda küçük bir çocuktum ama o zamandan beri bunu düşünmemiştim.

"Yakışıklı olduğumu biliyorum ama ben evliyim," dedi bisikletinin siyah dış yüzeyini parlatırken. Buz mavisi gözleri bana doğru kaydı ve göz kırptı.

Kıkırdadım ve gözlerimi devirerek, "Biliyor musun, alçakgönüllülüğün bir insanda çekici bir özellik olduğunu duymuştum" diye mırıldandım.

"Evet, ama ben asla mütevazı olduğumu söylemedim. Ayrıca, kendime zaten bir kız buldum, bu yüzden başkalarının ne düşündüğü konusunda endişelenmeme gerek yok."

"Aman Tanrım," diye güldüm ve başımı salladım, esnemek için ayağa kalktığımda görevimi bir anlığına unuttum, sırtım biraz çatladı

Çalışma tezgahlarının yanında duran taburelerden birine çökmeden önce. Babam da ayağa kalktı ama onun eklemleri benimkilerden çok daha fazla gıcırdıyordu. Ellerini birkaç saniyeliğine dizlerinin üzerine koyup kendini destekledikten sonra ayağa kalkarken hafifçe yüzünü buruşturduğunu fark ettim.

"İhtiyar," diye mırıldandım nefesimin altında, köşedeki buzdolabını açıp kendine bir bira alırken arkamdan beni tersleyince sııttım.

"Sadece kırmızı şarap gibiyim, yıllandıkça değeriylorum demek istedim." Bana bir gazoz fırlattı ama açmadım, birçok kez onun numaralarına kanmış ve gazozu açtığımda kendimi yapışkan, gazlı içeceğin içinde bulmuştum. Babam eşek şakalarını severdi ve sallanan soda kutuları bir klasikti. Bunun yerine, üst kısmına hafifçe vurduğum, o da bana ikinci taburede katılırken oturmasına izin verdim, "Ama sanırım bu saçmalık için çok yaşılanıyorum" diye mırıldanırken derin bir iç çekti, sanki aniden bir şeylerin peşinde olduğumu fark etmiş gibiydi.

Babamın bir şey yapamayacak kadar yaşlı olduğu düşüncesi beni şok etmişti. Daha önce onun Süpermen'den başka bir şey olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Her zaman zinde, sağlıklı ve güçlüydü... her çocuğun hayranlık duyacağı bir figürdü. Ama şimdi, yüzünde ve ellerinde daha önce hiç fark etmediğim çizgiler vardı ve onun biraz daha sert hareket ettiğini görmek beni anında alay ettiğime pişman etti. Günlerini arabaların ve bisikletlerin motorlarına eğilerek, onlar üzerinde çalışarak geçiriyordu. Bunu yapmaya daha ne kadar devam edebilirdi?

"Peki, beni bu kadar sert kontrol etme dürtün nereden geldi? Yakışıklılığımı mı kışkandın?" diye sordu, birasından bir yudum aldıktan sonra o çarpık sırıtışını bana doğru çevirdi.

Omuz silktim, içkime biraz daha zaman tanıdım ve yere baktım. "Sanırım sadece merak ediyordum..."

"Neyi merak ediyorsun?"

Omuz silktim. Bu gece gerçekten bu konuya girmek istiyor muydum? Ama bugün kulak misafiri olduğum her şeyden ve uzun zamandır unuttuğum ya da düşünmediğim sorulardan sonra, kafamı kurcalıyorlardı. Ona baktığımda ağaçlara baktığını görmek, beni izliyor olmasından daha kolaydı. "O yara izi nasıl oldu?"

Babam yanağının içini ısırarak dışında bir tepki vermedi. Sessizdi, sorunun kafasında oturmasına izin . Ben bekledim,

Doğru kelimeleri bulmak için zaman ayırdığını biliyordum. Sonunda birasından bir yudum daha aldı ve bana bakmadan, uzun zamandır ondan duymadığım nazik bir kararlılıkla konuştu. "Kayıp Ruhlar'ın bu şehir için savaştığını biliyorsun... sen daha çocukken o bir grup suçludan alındığını..."

Evet, hatırladım. Florida'dan buraya taşınmamızın sebebi buydu. Bir zamanlar Ashland yaşamak için orta derecede güvenli bir yerdi, ta ki... öyle olmayana kadar. Büyükbabamla annemi ve onların Yüzsüz... Shay O'Hare... ve gizemli *adam* hakkındaki konuşmalarını düşündüm.

"Kayıp Ruhlar onu aldı dediğimde, onun için öldürdüler demek istiyorum."

Buna biraz göz kırptım ama aynı zamanda bu beni şaşırtmadı. Tabii ki böyle oldu. Büyükbabamın ve öz babamın Kelt Canavarları için yaptıklarını okumuştum. Ama aynı zamanda, büyükbabamın bir katil olduğunu düşünmek hâlâ canımı yakıyor.

Babam sonunda birasından uzun bir yudum alarak, "Bunun için öldürdüm," diye fısıldadı.

İşte bu. Bu beni sarstı. *Babam* insanları mı öldürdü? Her fırsatta annemin elini tutan bu adam mı? Geceleri beni yatıran ya da canavarlardan korktuğumda çocukken yanımda uyuyan adam mı? "Aile eğlencesi" dediği şey için hep birlikte dışarı çıktığımızda kız kardeşlerimi omuzlarında taşıyan adam mı? İnsanları mı öldürdü?

Bakışları bana doğru döndü, ifadesi kasvetli ve gergindi. "Savaş sırasında büyükbabanın yanında savaştım. Öldürdüm ve bundan pişman değilim evlat."

İçkimi düşürdüğümü fark etmemiştim, ta ki kaldırıma düştüğünde çıkardığı yüksek ses beni uyarana kadar. İçki patlarken tıslamaya ve püskürmeye başladı ve ben de onu hızla garajdan çimlerin üzerine fırlattım. Bu bilgiyi sindirmeye çalışarak ondan uzaklaştım. Buna inanmakta zorlanıyordum. Hatta kendimi biraz hasta hissettim. Ailemde psikopat bir katil olmayan biri var mıydı?!

"Hayden," dedi babam, birasını tezgâhın üzerine bırakıp öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayayarak dikkatimi çekmek istedi. "Bana bak."

Ama ben istemedim. Kusmak istedim.

"Hayden!" diye bağırdı, sesini biraz yükselterek.

İstemeyerek de olsa dediğini yaptım. Sadece benimle dalga geçtiğini, her zaman yaptığı gibi benimle alay ettiğini umarak nefesimi yavaşlatmaya çalıştım.

"Bundan gurur duymuyorum. Birinin hayatını sonlandırmak öylece geçiştirebileceğiniz bir şey değildir. Yağ gibi yapışıp kalır ve onu asla .

Öldürdüğüm her insanın yüzünü hatırlıyorum, bazıları savaştan önce, bazıları savaş sırasında... ama asla sonra değil. Ve hepsini tekrar yapardım çünkü bu aile için yaptım." "Bizi bahane olarak kullanma!"

Onu tersledim, yaşadığım şok şimdi

öfkeye dönüşüyor.

"Bu bir bahane değil!" Babamın gözleri gerçekten dehşete düşmüş gibi açılmıştı. "Gerçekten bundan zevk aldığımı mı düşünüyorsun? Kolay olduğu için mi yaptım? Hayır, yaptım çünkü başka seçeneğim yoktu. Bunu, on yıldan uzun bir süredir burayı yerle bir eden kötülükten kurtarmak için yaptım. Bunu yaptım çünkü annenin sırtında bir hedef olmadan özgürce yaşamasını istedim. Eve dönüp büyükbabanla tanışabilesin diye yaptım, o adamın bir parçasına sahip olabilesin diye..."

Sonra durdu, dudakları birbirine yapıştı ve gözlerinin nasıl parlamaya başladığını görebiliyordum. Başını iki yana salladı, yutkunarak devam etti, sesi yumuşamıştı: "Seni her zaman oğlum gibi sevdim Hayden. Ve biliyorum ki başka birinin seni tanıma, sana hak ettiğin gibi bir baba olma şansı hiç olmadı. Ama o gitti ve ben bunu kaybetmeni istemedim.

Yaşadığımız saçmalıkların hiçbirisi senin suçun değil. Bu *onun* hatası bile değil. Yüzsüz'dü. o oldu onlarınhata.Ve I aranıyor

onlar için ödeme her şey için onlar bitti için
senin Anne, için Sen, için Ben..." Biraz ürperdi,

gözlerini öfkeyle silerken başını salladı ve tekrar ağaçlara baktı.

"Babam ve ben anlaşılamadık, Hayden. Benim için yıllarca mücadele ettiğim bir hayat istedi. Kötü bir şekilde ayrıldık ve o köprüyü onarma şansım hiç olmadı çünkü o insanlar onu öldürdü. Eğer büyükbabama bir şey olursa senin de bir köprü kaybetmeni istemedim..."

Garaj kapısının dışında gece çöküyordu, kurbağa ve cırcır böceklerinin sesi havayı dolduruyordu ve bahçenin kenarındaki çalılıklarda

Ormanda yeni açmış yeşilliklerin arasından süzülen ateşböceklerini seçebiliyordum. Evden, mutfak ışıklarının sıcak parıltısı karanlık çimenliğe yayılıyordu ve yemek alanındaki kanepede takılan kız kardeşlerimi seçebiliyordum. Televizyonda ikisinin de hararetle izlediği bir reality şov oynuyordu. Annem muhtemelen üst katta Maverick'i uyutmaya çalışıyordu.

"Yapmam gerekeni yaptım," diye devam etti babam, "Herkes için güvenli hale getirmek için. Ama sonrasında o hayatın bir parçası olmak istemedim. Kayıp Ruhlar'ın başkanı olmam teklif bunu ." Bunu duyunca şaşkınlıkla ona baktım. Büyükbabamı hep başkan olarak bilirdim. Babam bu rolü kabul etseydi işler ne kadar farklı olurdu? Hayal bile edemezdim. "Annen o hayatı hiç istemedi evlat, ben de istemedim. Uzun süre o hayatın içinde sıkışıp kaldım ve asla kurtulamayacağımı düşündüm. Ancak Ashland geri alındığında bu benim için bir şans oldu ve hiç tereddüt etmedim. Spade iken yol adımın Dodger olmasının bir nedeni var."

"Dodger?" Buna gönülsüzce güldüm. Babam motorculuk hayatından hiç bahsetmezdi. Bir yol adı olduğundan bile haberim yoktu.

Başını sallayan babamın ağzının kenarı hafifçe kalktı. "Evet. Dodger. Her zaman toplantılardan ya da görevlerden kaytarmanın yollarını bulurdum. Kulüp hiç ilgi göstermezdim. Motosikletleri severdim ama hayatı sevmezdim. Çocukluğumda benden kadar çok şey almıştı ki ne takdir ediyordum ne de saygı duyuyordum."

Tabureme geri dönüp oturmadan önce durakladım ve az önce bana söylenen her şeyi aklımdan geçirdim. "Yani... izini savaşta mı aldın?"

Başını salladı. "Büyükbabanla birlikte savaşıyordum, Spades'in kalan iki üyesi de yanımdaydı... Taz ve Scotty. Yüzsüzlere ve liderleri Cartier adında bir pisliğe yaklaşmaya çalışıyorduk ki üçümüzün de etrafı o pislikler tarafından sarıldı. Cartier kaçmaya çalışırken ben de aralarından geçmeye çalışıyordum. Müttefiklerimizden biri onun peşinden tek başına koşuyordu ve ben de yardım etmek için çaresizdim. Arkadaşı bana yumruk attığında ve bir palayla kafamı kestiğinde biriyle antrenman yapıyordum. Daha fazla hasar vermemesinin tek şuydu.

çünkü..." Konuşurken sesi gerginleşti ve ağzını tekrar birbirine bastırdı.

"Motorcu hayatı istemedim evlat," dedi tekrar, "Ama bu onların kötü adamlar olduğu anlamına gelmiyor. Spades değil. Onlar sadıktı ve Taz en iyilerinden biriydi. Scotty de öyle. Ama ben Taz'la daha yakındım, yani o daha çok küçük bir kardeş gibiydi. Neler olduğunu gördü, elimizdeki en iyi şansın bu olduğunu biliyordu ve bana ayrılma şansı vermek için devreye girdi."

Sonunda babamın çizgili yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü ama onu silmedi. Bunun yerine birasını aldı ve ters çevirdi, kolunu uzatarak alkolün kapının hemen dışındaki toprak ve çimenlere sıçramasını sağladı, ardından boş şişeyi odanın öbür ucuna fırlattı ve mükemmel bir vuruşla geri dönüşüme düştü. Derin bir iç çekerek tezgâha yaslandı ve gözlerini tavana dikti. "Onu daha sonra Scotty ile birlikte en son kavga ettiğimiz yerde buldum. Birlikte öldüler, kendilerini feda ettiler ki ben de oraya girip tüm bu saçmalıkları bitirebilme şansını elde edebileyim."

Babama baktım ve onun hiç bilmediğim bir yönünü gördüm.

Babam her zaman bir kaya gibiydi. Onu daha önce hiç ağlarken gördüğümü sanmıyorum, tıpkı dedem gibi. Şimdi biliyorum ki o, yüküyle, travmasıyla annemden çok daha farklı başa çıkıyordu. *Benden* de. Ama o da acı çekiyordu. "Sen... *bitirdin* mi?"

Sonunda yüzündeki gözyaşlarını sildi ve boğazını temizledi. "Ben müttefikimi kurtardım, sonra o da beni kurtardı ve işi bitirdi." Tüm söylediği buydu.

Sözleri, açıklamaları, hepsi bir kasırga gibi kafamın etrafında dönüyordu. Bugün ciddi bir aşırı bilgi yüklemesi vardı. Spades hakkında söylediklerini düşündüm, ne kadar *iyi* olurlarsa olsunlar, yine de motorcu hayatını istememişti. Her şeyi bitirmiş, bağlarını koparmış ve yoluna devam etmişti. Yine de bunca yıl boyunca o yanının küçük bir parçasına tutunup tutunmadığını merak ettim. Her şeyi hatırlayabileceği bir şey.

"Cartier kimdi? Olayı neydi?" Dedem ve öz babamın bir çeteye karıştığına dair haberleri düşünerek sordum.

Eğer her şeyi Cartier yönetiyorsa, kimdi zaman? Nereden gelmişti?

"Organize suç örgütünün bir parçasıydı. Montreal'den eski paralı bir adamın oğluydu. İşi büyütmüş ve kendi işini kurmaya çalışmış." Babam ondan bahsedince yüzünü buruşturdu, sanki daha fazlasını anlatmakta tereddüt ediyormuş gibi bana biraz temkinli baktı. "Gerçek babanın artık ortalıkta olmamasının sebebi o."

Sözleri karşısında sanki başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi vücudumun soğuduğunu hissettim. "Ne? Ben-ben babamın-"

"Baban kısa bir süreliğine Elias Cartier'nin bir numaralı adamıydı." Öne doğru eğilirken elleriyle dizlerini kavradı, tüm ağırlığını onlara verdi, başı bana bakamayacakmış gibi sarkıyordu. "Ama kendini köşeye sıkıştırdı ve Elias onu ve anneni ortadan kaldırması için birini tuttu. Bu yüzden devreye girdim ve anneni sakladım. Geniş ailemin bir MC kurduğu Florida'ya taşındık..."

Florida. Orayla ilgili birkaç anım vardı; güneşli kumsallar, babamın yıllarca çalıştığı eski bir garaj, beni omuzlarında taşıırken liman kenarındaki pazarları ziyaret etmek gibi. Sonra buraya döndük ve ilk kez kar gördüm. Büyükbabamla tanıştım ve kalıcı olarak yerleştik.

"Sana sormadan senin için bir rol üstlendiğimi biliyorum ve belki de buna iznim yoktu ama senin için orada olmak *istedim*. Hem *de çok*." Babamın sesi boğazında düğümlendi ve bakışlarımdan kaçarak hızla bir damla gözyaşını silmek için uzandı. "Sen daha bir bebektin ve bu dünyaya geldiğinde sana aşık olmaktan kendimi alamadım evlat. Çok masumdun ve hiçbirimizin sahip olmadığı bir hayatı yaşama şansın vardı. Biz yetişkinlerin geçmişte yaptığı saçmalıkların hiçbirini seni yıllar boyunca olduğu gibi etkilememeliydi. Bunun için çok üzgünüm."

Elimi uzatıp omzunu sıktım. Bunu yaptığım anda, küçük, soluk soluğa bir nefes verdi ve elimi sıkmak için uzandı, gözleri yaşlarla dolu bir şekilde bana gülümserken takdir ve rahatlama ifadesi çok açıktı. Sözsüzce ayağa kalktı ve beni de yanına çekerek sırtımı sıvazlarken bana sıkıca sarıldı.

"Sorun yok," diye fısıldadım, ona tekrar sarılırken sesim titriyordu. "Her şey yolunda."

"Herkesi siktir et. Okulundaki tüm o küçük aptallar mı? Birkaç hafta içinde hiçbir önemi kalmayacak. Hiçbirinin önemi kalmayacak. Yine de canın yanacak ama yeniden başlamak için istediğin her şeyi yapabilirsin ve ben de bunun gerçekleşmesi için sana yardım edeceğim. Mutlu olmayı hak ediyorsun, Hayden. Son birkaç yıldır bu şekilde acı çektiğini görünce, hepimiz seni hayal kırıklığına uğratmışız gibi hissediyorum."

"Yapmadın baba," diye tısladım şiddetle, hızla onu savunmaya geçerken kendi gözyaşlarımın beni boğduğunu hissettim. "Sana söz veriyorum, yapmadın. Berbat bir halde olduğumu ve uzun zamandır bir gölge taşıdığımı biliyorum ama artık bunu geride bırakmak istiyorum. Olmak istiyorum... *Mutlu* olmak istiyorum. Bir erkek olarak bana verdiğin örneklerle yaşamak istiyorum." Uzun zamandır Shay O'Hare'e *gerçek* babam diyordum ama yanılmışım. Bunca zamandır *bu* adam yanımdaydı, beni kendi çocuğu gibi korumuş ve büyütmüştü. Örnek , hayranlık duyduğum ve onun gibi olmak istediğim kişi olmuştu.

Bu adam benim gerçek babamdı.

Babam şakağıma bir öpücük kondurdu ve bırakmadan önce sırtıma son bir tokat attı, sakinleşmek için mücadele ederken sertçe burnunu çekti. "Bunu hak etmiyorum," diye kıkırdadı, şaka yapmaya çalışıyordu.

"İşte bahsettiğim alçakgönüllülük buydu." O daha sert gülerken ben sıırttım.

"Oh adamım." Gözlerini sildi ve bisikletinin yanına geri dönerek cilalama işine devam etmeye hazırlandı. "Beni bir bebek gibi ağlattığın için teşekkürler. Lanet olsun..."

Tam ona katılmak üzereydim ki aklıma bir fikir geldi, mümkün olabileceğini umduğum bir fikir. "Hey, sana başka bir şey sorabilir miyim?"

"En üzücü çocukluk anımla mı ilgili? Çünkü size karşı dürüst olacağım, bu gece daha fazla ağlayabileceğimi sanmıyorum."

"Hayır, hayır! Daha çok... bir iyilik gibi."

Soru sormak için başını yana eğdi, özellikle de benim ona umutla gülümsememe bakarak. Babamdan hiçbir konuda yardım istemezdim ama bu sadece onun cevap bir soruydu.

Chapter fifteen

MADDY - GÜNÜMÜZ

O hafta Perşembe günü Hayden'ı bisikletiyle Phoenix House'un önünde dururken gördüğümde üzerindeki yeni ceketini hemen fark ettim. Gri renkteydi, omzunda tamamen farklı bir yama vardı ve arkasına bir amblem dikilmişti. Verandadan indiğimde, omuzlarının arkasından geçen pankarttaki *Dodger* ismini ve arkasından alevler akan siyah küreği seçebiliyordum. Muhteşem bir ceket ve koyu renk yüz hatlarına çok yakışıyordu; derinin grisi gümüşü gözlerini daha da parlatıyordu.

"Bu da ne böyle?" Parmağımı yumuşak, tereyağlı derinin üzerinde hafifçe gezdirerek sordum.

"Babamın eski ceketini."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Bay Mathers da mı bir kulüpteydi? Bu onun kişiliğiyle uyuşmuyordu, en azından dışarıdan bakan birinin bakış açısıyla. Tam bir ev kuşu gibi görünüyordu. Hayden'ın büyükbabası gibi değildi, onun bariz bir üstünlüğü vardı.

"Değişiklik olsun istedim," devam etti ve tekrar oturmadan önce kaskımı takmama yardım etti. Arkasına tırmandım, kollarımı beline sımsıkı doladım ve yola çıktık. Sokaklarda ilerlerken ara sıra bir eliyle bacağımı sıkmak için arkaya uzanıyor ya da bir yerde durduğumuzda elini benimkinin üzerine koyuyordu.

kırmızı ışıktı. Bu sabah doğruca okula gitmek yerine beni küçük bir pastaneye götürdü ve orada bize pasta ve kahve ısmarladı.

Kaskını çıkardığında, parmaklarını koyu renk buklelerinde gezdirdi, onları geriye doğru taradı ve bir kez olsun yüzünden uzaklaştırdı ve kendimi ona hayranlıkla bakarken yakaladım.

Lanet olsun. Hayden Mathers yakışıklı bir piçti. Ve bir nedenden dolayı, tüm insanlar arasında bana doğru çekilmişti. Ve bugün, farklı görünüyordu, biraz daha hafif, hatta öncekinden daha sıcak. Bunu bana dokunduğunda, nazik ve tatlı olduğunda ya da kendini nasıl taşıdığına hissediyordum. Her zaman kendinden emindi, ama daha az... sinirliydi. Sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibiydi.

Birlikte otururken, sessizce bisikletine yaslanırken, sabahlarını geçiren insanları izlerken bunu sorgulamadım. Hava tazeydi, tepemizdeki yapraklar serin sabah esintisinde dalgalanacak kadar çiçek açtığından gerçek bahar artık üzerimizdeydi. Kasabanın çiçek kutularına laleler ekilmişti; pembe, sarı ve morlar etrafa sade bir güzellik katıyordu. Burası gerçekten o kadar da kötü değil, diye düşündüm. Aslında güzeldi. şehirlerden daha güvenli hissettiren sessiz, sade bir yerdi.

Kahvaltımızı bitirir bitirmez Hayden beni bisikletine bindirdi, ön tarafa doğru döndürürken iri elleriyle belimi sıkıca kavradı. Bu samimi hareket yanaklarımı yaktı ve ağzının kenarındaki küçük kıpırtıdan fark ettiğini bilsem de, kaskı tekrar başıma geçirip bizi okula götürmek için bisiklete binerken hiçbir şey söylemedi.

Oraya vardığımızda Hayden'daki değişikliği fark eden tek kişi ben . *Herkes* açık açık bakıyordu. Fısıldanan ilk şey ceketiydi tabii ki ama tavırlarındaki değişiklik bile fark ediliyordu. İfadesiz kaşlarının yerini memnun bir gülümseme almıştı ve saçları alnından geriye doğru itilmişti, gümüş rengi gözleri daha da ön plana çıkıyordu. Kollarını omuzlarıma dolamış, her zamanki gibi kendinden emin bir şekilde yanımda yürüyordu. Theo ve grubunun yanından geçerken, Ayla'nın bakışlarının bana odaklandığını fark ettim; Hayden'daki değişimi gören çocukların yüzünde ise şaşkınlık ve şüphe ifadesi vardı.

İçgüdüsel olarak onun yanına yaklaştım. Bu beni tedirgin ediyordu, ama o hiç tedirgin olmadan yürüyordu.

Bütün gün koridorda birlikte , dersten sonra benimle buluştuğunda, ayrıldığımızda gözler beni takip etti. Çocuklar yeni ceketimi gösteriyorlardı ve öğle yemeğinde Ayla ve onun sürtük grubu sanki onları bir şekilde gücendirmişim gibi bana bakıyorlardı. Spor salonundaki tartışmamızdan sonra birbirimize karşı hislerimiz karşılıklı mıydı? Onun benim arkadaşlığımı istediğinden şüpheliydim ve ben de kesinlikle onunkini istemiyordum. Yine de çok suratsız görünüyordu. Suratının asık olmasının ardında yatan neden olarak düşünebildiğim tek şey Hayden'ın onun değil de benim yanımda olmasıydı. Arkadaşlarıyla onun hakkında nasıl konuştuklarını hatırlıyorum. Sawyer'ın deyimiyle hepsi onun "hareketlerine bayılıyordu". Belki de kıskanıyorlardı?

Hayden elini sırtımda gezdirip beni ürperttikten sonra parmaklarını koyu sarı saçlarımda gezdirdiğinde, Ayla'nın dudakları sanki limon ısırmış gibi birbirine daha sıkı yapıştı. Hayden yüzümden bir tutam saçı çekip yanağıma doğru eğilerek yavaş ve tatlı bir öpücük kondurduğunda Ayla öfkeyle saçlarını savurdu ve arkadaşlarına döndü, kendi aralarında konuşurlarken başları birbirine eğilmişti.

Kafam çok karışmıştı. Theo tam anlamıyla birkaç koltuk ötede oturuyordu. Aralarında bir tür "şey" olduğu izlenimine kapılmıştım. Daha önce ondan ve Spencer'dan bahsetmişti ve son iki haftadır ona yakın duruyordu. Peki neden bu kadar kızgındı?

Her halükarda, bu benim sorunum değildi. Sadece Hayden'la birlikte güvenli küçük balonumda kalmak ve diğer herkesi unutmak istiyordum.

Her şeyden bu kadar rahatsız olmamış gibi görünmesine hayran kaldım. Sürekli izliyor rağmen, hiçbirisi umurunda değilmiş gibi görünmekten asla vazgeçmedi. Belki de rolünü bu kadar iyi oynamasının bir nedeni de doğru olmasıydı. Bunların hiçbirisi umurunda değildi. Lise politikaları, rol yapan, henüz kim olduklarını bile bilmeyen insanlar. Pek çok kişi şimdiye takılıp kalmışken Hayden ileriye bakıyordu.

Sadece birkaç kaldı ve sonra özgür olacağız. Ama ne için özgür? Hayden mezun olduktan sonra ne yapmak istiyordu? Ne yapmak istiyordu?

onun planları mıydı? Daha önce geleceğimi hiç düşünmemiştim. Her şeyi günü gününe yaşamayı öğrendim çünkü hayat hiçbir zaman umduğum gibi gitmedi. Bu yüzden umut etmeyi, hayal kurmayı bırakmayı öğrendim çünkü sonunda hep hayal kırıklığına uğradım.

Ama şimdi, ilk kez, belki de bir şekilde umut edecek bir şeyler *olduğunu* hissediyordum. Sadece bunun ne olabileceğini henüz tam olarak anlayamamıştım.

Tiyatroda her gün geçirdiğimiz kadar çok zaman geçirmemiz gerekmiyordu ama Hayden ve ben fotoğraf çekimi sırasında en iyi koltukları arama ya da ışıklandırmaya bahanesiyle hep oraya yöneliyorduk. Oyun yaklaştıkça setler ortaya çıkmaya başlıyordu, yarı boyanmış karton kesitler ya da yarı tamamlanmış ahşap yapılar drama ve ahşap işleme sınıfından sahneyi dolduruyordu. Okul gününün son saatinde burada hep yalnız olurduk, drama öğretmeni okul sonrası provalar için geldiğinde ayrılırdık.

Dekorları, kostümleri ve set tasarımlarını kontrol etmemize rağmen, her zaman gerçekten dokunmamaya veya çok yaklaşmamaya dikkat ettik. O çocukların bu oyunu hazırlamak için saatlerce çalıştıklarını ve benim gelip her şeyi mahvettiğimi düşünmek bana pek iyi gelmiyordu ve Hayden'ın duyguları da benimkileri yansıtıyor gibiydi. Ayrıca, drama öğretmenin bizi dışarı atmasını istemiyordum. Ufak tefek bir kadındı ama bana kızgın bir chihuahua'yı hatırlatıyordu.

Bugün, Hayden yarım kalmış setlerin arasında dolaşırken, elinde fotoğraf makinesiyle sahte bir ağacın etrafından bana bakıp bir iki fotoğraf çekerken, koltuklardan birinde arkama yaslanmış, bacaklarımı sahneye doğru uzatarak dinleniyordum. Onu perdenin yanında gördüğümde gözlerimi şaşı yaptım ve dilimi çıkardım, fotoğrafı çekmeden önce kıkırdadığını duyduğumda gülümsedim.

"Okulun bitmek üzere olduğuna inanabiliyor musun? Sonsuza kadar mı?" Birdenbire, önceki gecelerden kalan tüm düşüncelerim şimdi dışarı dökülüyor dedim.

Ben. Bütün hafta boyunca Hayden hakkında hayaller kurarak, yumuşak dokunuşların ya da nazik öpücüklerin olduğu anları yeniden yaşayarak uyanık kaldım. Ama onu düşünmediğim zamanlarda hayat hakkında, hakkında stres yapıyordum. "On iki yıl okul ve sonra... puf! Elveda, iyi şanslar!"

"Biliyorum. Sabırsızlanıyorum." Hızlı bir çekim yapmak için fotoğraf makinesini ışıklara doğru tutarak etrafta dolaştı. Merakla onu izledim... Hayden'in sesi gerçekten heyecanlıydı, kendinden çok emindi ve açıkçası bunu beklemiyordum. Geleceğiyle ilgili hiçbir planı olmadığını biraz utandım. Neden olmasındı ki? Benim dağınık olmam onun da dağınık olacağı anlamına gelmiyordu. Bir an durdu ve bana doğru baktı. Bakışları her zamanki gibi , sanki ruhumun derinliklerini görebiliyordu. "Dört gözle beklemiyor musun?"

"Bazı açılardan, evet. Kesinlikle. Diğer açılardan ise sanırım biraz korkuyorum," dedim dürüstçe, sarı ve siyah fanılamın düğmeleriyle oynarken.

"Korkmanın normal olduğunu düşünüyorum. Bu hepimizin doğduğumuzdan beri uğruna çalıştığımız bir şey... kendi başımıza yürüyebileceğimiz ve bize rehberlik edecek ebeveynlerimiz ya da öğretmenlerimiz olmadan hayatlarımızı kendi ellerimize alabileceğimiz bir noktaya gelmek."

"Her zamanki gibi anlayışlı," diye gülümsedim ona. Dünyaya bu kadar şairane bakmasını seviyordum. Onun yaşındaki biri için normal değildi ama sanırım hayat tecrübesi onu yaşının ötesinde yaşlanmaya zorluyordu. Düşüncelerim bana annesi, babası, öz babası hakkında anlattığı her şeye kaydı... zorbalık... bu kadar genç biri için çok fazlaydı.

Omuz silkti. "Gerçek bu."

"Sanırım. Sanırım kendimi hazır hissetmiyorum." "Nedenmiş o?"

Omuz silkme sırası bendeydi ve onun bakışlarından kaçınarak gömleğimin siyah düğmelerine odaklandım. "hayatımın ne kadar... dengesiz... olduğunu düşünürsek, sanırım o kadar ileriye göremiyordum."

Gözlerinin kenarları gerildi ve dudakları birbirine yapıştı, sanki sözlerim onu etkilemiş gibiydi. Sahnenin köşe duvarına yaslanmıştı, siyah perde tavandaki havalandırma deliklerinden gelen hafif esintiyle arkasında hafifçe sallanıyordu. Ben devam ettim

Gözlerimi indirdim, beni bu kadar yoğun bir şekilde izledikçe yanaklarımdaki sıcaklık artıyordu.

Daha fazla dayanamayınca boğazımı düzelttim ve ağzımın kenarını ısırarak sordum: "Peki ya sen? Senin planların ne? Üniversite mi? Sanat okulu mu?"

"Dünyayı dolaşacağım," dedi.

Evet, onun büyük bir fotoğrafçı olduğunu görebiliyorum. Hatta belki de büyük doğa dergileri ya da programları için çekim yapanlardan biri, bataklıklarda gezinen ya da çekim yapmak için dağlara tırmananlardan biri. Özgürce yaşayacaktı, bir gezgin, bir maceracı. Onun hayalini yaşadığını düşününce ağzımın kenarı kalktı, ancak içimde onun bu kadar uzakta olduğunu düşününce kalbimde bir burkulma hissettim.

"Kulağa doğru geliyor." Ona baktım, "Hayden Mathers, Olağanüstü Sanatçı ve Dünyalar Kaşifi! Bunu nasıl yapacaksın?"

"Muhtemelen ilk başta sırt çantası, fotoğraf çekmek ve para kazanmak için onları satmak. Gittikçe bir blog ya da başka bir şey açabilirim." Bana doğru yürümeye başladı, ancak yolu dolambaçlıydı çünkü muhtemelen başka bir dekoru ya da başka bir şeyi kontrol etmek için orada burada duraklıyordu. "Geliyorsun tabii ki."

"Oh?" Bunun üzerine kalbimin biraz yerinden çıktığını hissettim ve gülmekten kendimi alamadım. "Öyle miyim?"

"Belli ki," diye sıırttı, "dünyayı benimle birlikte göreceksin."

Tekrar güldüm, bu düşünce ve bunu söylerken sesindeki kendinden eminlik, aslında içimi bir tür baş döndürücü sıcaklıkla doldurdu. "Gerçekten mi? Sen fotoğraf çekerken yıllarca sırt çantasıyla gezmek, hey?"

"Yeterli parayı bulduğumuzda, şu dönüşüm minibüslerinden veya otobüslerinden birini alıp o şekilde seyahat edebiliriz. İçinde mini bir fotoğraf stüdyosu ve sen de biz yoldayken ilgi alanlarını keşfedebileceğin bir alana sahip olursun. Mükemmel olur!"

Konuştukça daha da . Güzel gülümsemesi genişledi ve gözleri bu düşünceyle ışıldadı ve ben daha ne olduğunu anlamadan bana "geleceğimizi" anlatmaya .

"Dönüşümümüz üzerinde birlikte çalışıp tam istediğimiz hale getirene kadar bir yıl bekleyebiliriz. Sonra buradan ayrılırız ve

küçük evimiz bizimle birlikte. Eminim babam yardım edecek ve bana bazı motor ve elektrik işlerini nasıl yapacağımı öğretecek, böylece bir yere takılırsak kendim tamir edebilirim. sevdiğin her neyse onu bulmak için bize zaman ayırabilirsin. Fotoğraflarım gibi seyahatlerimizi finanse etmek için kullanabileceğimiz bir şey. Uyanıp dışarı çıktığınızda sıra sıra banliyö evlerini değil de dağları, çölü ya da ormanı görmek ne kadar harika olurdu?"

İnanılmaz diye düşündüm. Kulağa harika geliyordu. Ve bu ihtimalden çok emin, çok heyecanlı görüldüğü için, kendimi ilk kez gerçekten istekli buldum, seyahat ederken yaşama, sevdiğim bir şeyi bulmak için zaman ayırma ve bunu yanımda onunla yapma kavramı, bir sakinlik duygusu kaplarken canlandırıcı geldi. "Kulağa... mükemmel geliyor." Yüzümü neredeyse ikiye bölen gülümsememi gizleyemeyerek, "Kulağa mükemmel geliyor," dedim.

Hayden bir beni izledi, kendi geniş sırtışı gevşedi ve sonra bir de baktım ki yanıma geldi, yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öpmek için eğildi. Bu öpücük farklıydı. Yüzümü kucaklarken ateşli, derin ve yoğundu. Ellerim gri ceketinin yumuşak, deri yakasına uzandı, sanki onu hevesle öperken kendimi dik tutmak için buna ihtiyacım varmış gibi. Bunu her gün yaşayabilseydim, şimdi onunla bu duyguyu yaşasaydım, sonsuza dek mutlu olurdu.

Hayden önümde dizlerinin üzerine çöktü ve nazikçe ayrıldı, ama hâlâ bana , yüzü bana o kadar yakındı ki nefesinin sıcaklığını dudaklarımda hissedebiliyordum. "O zaman anlaştık mı? Planımız bu mu?"

Gerçekten çok saçmaydı ve bir kez olsun yetişkinlerin gençlere "umutsuz romantikler" ya da "aşk aptalları" derken ne demek istediklerini anladım. Bunun aşk olduğunu düşündüğümünden değil, ama *öze/* bir şeydi, sadece bizim aramızda olan bir şeydi ve gitmesine izin vermek istemedim. Bunu keşfetmek, kendim görmek istiyordum çünkü hayatım boyunca başkalarını dinlemiştim ve bunun tek yaptığı beni yalnızlık, güvensizlik ve mutsuzluk çukurunda bırakmak olmuştu. Herkes bana istediği kadar aptal diyebilirdi çünkü kendimi bildim bileli ilk kez kendimi güvende hissediyordum. Mutlu... *umutlu*. "Planımız bu," diye kabul ettim.

Hayden'ın başparmağı yanağıma okşadı, o geniş, kendinden emin gülümsemesi dizlerimin titremesine neden oldu, sonra beni tekrar öpmek için eğildi ve başımın döndüğünü hissettim. Dudakları benimkilerle dans ederken çok yumuşak ama bir o kadar da talepkârdı; zahmetsiz, yüzercesine, baş döndürücü. Hayden'ı öpmek, cennete dokunmanın nasıl olacağını hayal ettiğim gibiydi. O kadar ulaşılmaz bir şeydi ki, sadece hayalini kurabilirdiniz ve sonunda tadına baktığınızda, tüm hayalleri ve anlayışı gölgede bırakırdı. Onu sonsuza dek öpebilirdim.

Sonunda hafifçe geri çekildi, dudaklarımız hala birbirimize değiyordu, gözlerimiz kapalıydı, birbirimize sarılırken birlikte nefes . "Bu çok saçma" diye fısıldarken hafif ve nefessiz bir kahkaha atmak zorunda kaldım.

Tekrar gülümsediğini hissettim ve başını hafifçe salladı. "Bizim dışımızdaki herkese."

"Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz ve sanatçı olarak yaşamak için derme çatma bir minibüsle gün batımına doğru yola çıkmayı planlıyoruz. Bu çok aptalca." Küçük bir savunma duvarı örüyordum. Geri çekiliyordum. Bunu biliyordum ama elimde değildi. Kendimi korumam gerekiyordu ve bu artık sadece bir alışkanlıktı. Çizdiğimiz resmi ne kadar sevmiş olsam da, bunun bir fantezi olduğunu kabul etmek zorundaydım. Gerçek değildi ve da. Hayal etmek ve düşlemek eğlenceli miydi? Elbette eğlenceliydi. Gerçekten olur muydu? Muhtemelen hayır. Gerçeklik kontrolü küçük balonumu patlattı ve ruh halimin göldeki bir taş gibi batmaya başladığını hissettim, acım olan dalgalar kıyıya doğru yayıldı ve tekrar tekrar çarptı.

"Belki de öyledir," diye kabul etti, benimle birlikte aşağı indi, hayal kurma anımız sona ermişti. Gözlerimi açtığımda onunkiler hâlâ umutla parlıyordu. Anlayamadım. Ama burnumun ucunu öpüp "Belki biraz... *aptalca*" diye mırıldanırken o kendinden emin gülümseme geri gelmişti. Kıkırdadım, ağzından çıkan sözcük çok masum ve tuhaftı, "ama biraz aptallıkta yanlış bir şey yok. Eğer seni mutlu ediyorsa ve bence biz bunu hak ediyoruz, öyle değil mi?"

Deri ceketinin yakalarını bıraktım, ellerim aşağı kayarak bileklerini sıktı ve alnımı onunkine dayadım. "Seviyorum."

Hayden'ın gülümsemesi yüzünde genişledi, başparmağı hâlâ yanağına okşuyordu ve ben de kendimi *inanılmaz* aptal hissederek onun içinde eridim. Aşık olmuş bir kedi yavrusuydum, tamamen heyecanlıydım ve eğer bu beni aptal yapıyorsa, sanırım biri bana bir soytarı şapkası verse iyi olur, ben de onu gururla takarım.

"O zaman başkalarının ne düşündüğünü siktir et," dedi. "Ve sadece aptal olalım." "Aptal Vanilli."

"Ne?" diye kıkırdamadan önce kaşları bir anlığına çatıldı.

Kıkırdadım ve omuz silktim, "Bunun çıktığı hakkında hiçbir fikrim yok."

İkimiz de biraz güldük, o andan çıkarken birbirimizi bıraktık ve ben tiyatronun arkasındaki saate baktım. Yaklaşık on beş dakikamız kalmıştı, bu da drama öğretmeninin birkaç dakika içinde gelip provalar için hazırlıklara başlayacağı anlamına geliyordu. "Tuvaleti kullanmam gerek." Ayağa kalktım ve çantamı topladım.

"Dolabında buluşuruz o zaman?" diye onayladı ve arkamdan merdivenlerden yukarı çıktı.

Omzumun üzerinden ona baktım ve hâlâ izin ister gibi konuşmasına gülümsedim. "Sanki bu bir soruymuş gibi," dedim ona, sözüme karşılık verdiği küçük gülümseme hoşuma . Her zamanki gibi bana seçenekler sunmaya devam etti. Bunu takdir ediyordum ama onun kontrolü ele almasına hazırmışım gibi hissediyordum. En azından bazen. Sürekli karar vermek beni endişelendirmeye başlamıştı. Ya yanlış seçim yaparsam? Ya onun istemediği bir şeyi seçtiysem? Ya rahatsız olduysa? Her zaman güvenliğimi ön planda tutardım ama şimdi onu ve onun duygularını da düşünmek istiyordum.

Koridorda aceleyle ilerleyip kızlar tuvaletinde kaybolurken bunları düşünüyordum ve bir an önce ona geri dönmek istiyordum. Ellerimi yıkıyordum, düşüncelerimin içinde biraz kaybolmuştum, ta ki içeri giren kapının sesiyle yerimden sıçrayıp Ayla, Nova ve onlarla takılan diğer iki kızı görmek için dönene kadar.

Birkaç saniye boyunca kimse hareket etmedi ya da tek kelime etmedi ve aramızdaki boşluk, odadaki tüm havayı emen bir vakum gibi hissettirdi. Kalbim hızla çarpmaya başladığında kulaklarım çınlıyordu, Ayla Savard'ın bana doğru hançer gibi bakarken taşıdığı kıskanç öfke ifadesi

ürperticiydi ve bilmem gereken her şeyi kelimeler olmadan söylüyordu. Ne olmak üzere olduğunu biliyordum. Bu bakışı daha önce de görmüştüm, annemin beni sığınaklarda, biri üzerimize atlamadan hemen önce.

Otomatik olarak, köşeye sıkışmış korkmuş bir hayvan gibi koştum. Kapıyı kapattıkları için bunun sonuçsuz kalacağını biliyordum ama sağıma doğru kaçtım, sonra topuğumun üzerinde döndüm ve sola doğru savruldu, koyu mor saçları yüzüme çarpan Nova'nın kollarından kaçtım. O sırada adını bilmediğim kızlardan biri beni yakalamaya çalıştı ama ben ve uzun boyumun avantajını kullanarak onu omuzlarından geriye itip duvara çarpmasına neden oldum. Tam o sırada biri saçımı yakaladı, at kuyruğumu öyle sıkı kavradı ki başımı geriye doğru salladı ve bu sırada boynumu kırdı. Dişlerimi sıkarak döndüm ve birkaç saç telim koptuğu için kafa derimdeki keskin acıyı görmezden gelerek beni tutan uzun boylu kıza bir yumruk . Yumruğumu yana doğru getirdim ve sol tarafındaki karnının üst kısmına sertçe vurdum. Çarpmanın etkisiyle homurdandı ama beni bırakmadan önce sol yumruğumu getirip diğer tarafına vurmuştum bile; kendini tutmuş, nefes nefese kalmıştı.

Tam o sırada sırtımın ortasına bir şeyin çarptığını hissettim. *Sert* bir şekilde. Öne doğru düştüm, avuçlarım yüzümü korumak için yere çarptığında sert bir şapırtıyla soğuk, fayans zemine yayıldım. Sonra bildiğim tek şey, bir ayağın sırtımın ortasına, tam omurgama bastığı ve acı içinde bağırdığımdı.

Ayla'nın sesi arkamdan bana baskı yapan arkadaşını göstererek, "Kendine gel lan," diye bağırdı. "Yakalayın şu kaltağı ve oraya sürükleyin,"

Ayak uzaklaşırken keskin tırnaklar gömleğimi deldi, eller beni yeterince kaldırdı, böylece kendimi bir kabine sürüklenirken buldum. Nova beni tuvalete doğru itti, porselen göğüs kafesime battı, ellerinden biri başımı yerinde tutmak için at kuyruğumu daha iyi kavradı, soğuk, kokuşmuş kasenin üzerinde durdu, bekledi.

"Ayla'nın sesi zehir gibiydi, arkamda bir yerden tükürürcesine bu sözleri söylüyordu. Kollarımı salladım, kurtulmayı umarak uzandım. Ancak dördüncü, daha zayıf kız klostrofobik alana girdi, baldırlarımdan birine çizmeli topuğuyla basıp beni yakaladı

kollarımı acı içinde geriye doğru çekerek beni hareketsiz hale getirdi. "Hayden... Theo... Spencer... Senin neyin var? Sihirli bir amın falan mı var?"

Dişlerimi sıktım, alnımdan ter damlıyordu, bir yandan da pozisyonumu değiştirmeye çalışıyordum, kurtulmak için tutuşlarında bir zayıflık bulmayı umuyordum.

"Hayden'ın seninle neden uğraştığı tam bir muamma. Sen bir pisliksin. Annen bir pislik ve senin de sonun onun gibi olacak, bir akıl hastanesine kapatılacaksın, yatağa bağlanacaksın, hademeler tarafından tecavüze uğrayacaksın ve uyuşturulacaksın ki ağzından salyalar aksın ve yatağına sıçasın." Benim için çizdiği kasvetli geleceğe kıkırdadı. Dürüst olmak gerekirse, sözlerinin beni rahatsız etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Ben de hep aynı şeyden endişelenirdim. Ya sonum annem gibi olursa? İstemiyordum ama bunu defalarca görmüştüm; ailelerinden nefret eden çocuklar sonunda yaramazlık yapmaya ve onları koruyucu ailelerin yanına getiren yaşam tarzını yaşamaya başlıyorlardı.

Ayla devam ederken Nova'nın saçlarımdaki tutuşu sıkılaştı ve gözyaşlarım tuvalet suyuna düştü.

"Ve Theo... Sanırım intikam en iyi sıcak ve dumanı üstünde servis edilir," diye düşündü. "Zavallı Maddy. Sen onlar için sadece bir piyon. Onların küçük intikam planlarında bir piyon."

Demek Theo onu bu işe bulaştırmıştı. Lanet olsun.

O zaman bir çığlık attım, ses kapalı alanın duvarlarında keskin bir şekilde yankılandı ve ellerimi tutan sıska sürtük bir elini ağzıma kapatarak beni susturdu.

"Amcığı boğ," dedi Ayla. Eğer zehirin bir sesi olsaydı, o da bu üç kelimeyi tıslayan sesi olurdu.

Yüzümü boğan el koptu ve kendimi yüzüstü soğuk suya dalmış buldum. Sertçe çırpındım, bacaklarım tekmeliyor, kollarım kısıtlamalara karşı savaşıyordu. Ayla'nın sıçramalar ve panik arasında yüksek sesle güldüğünü duyabiliyordum, arkadaşlarıyla ileri geri konuşmaları yaşadığım kaos ve sıçramalar arasında zar zor seçilebiliyordu.

"... çirkin çöp..."

"... Theo istedi-"

"Sanırım Hayden..."

"Kimin umurunda? İşi bitti..." "Ne hakkında-"

". Theo izliyor..." "Kıpırdatmayın onu!"
"onu!"

"Bu çok zor!" Başımı bir ciğer dolusu hava alacak kadar kaldırmayı başardığımda Nova ciyakladı, yüksek sesle nefes alırken ciğerlerim çığlık atıyor ve yanıyordu. "Hareketsiz kalmıyor!"

"O cılız, lanet bir ezik! Kafasını içeri sok ve bitsin bu iş! Theo sonsuza dek Hayden'ın dikkatini dağıtamaz!" Ayla tısladı, gecikmenin ne olduğunu görmek için tepindi.

Nova tekrar denedi, ama bacaklarına doğru geriye doğru kaydığım da, başımı aşağıya doğru itmeyi başardığında, suya dokunmamın yakınından bile geçmiyordum. Hiç duraksamadan bir çığlık attım ve bir öğretmenin koşarak gelmesi için dua ettim.

"Kapa çeneni orospu!" Ayla hırladı. "Bizi burada onunla kimse göremez. Sen! Kapıya dikkat et!"

Arkadaşlarından biri ayağa kalkarken arkamızda bir koşuşturma oldu, hala ciğerine attığım dirsekten dolayı hırıltılı bir ses çıkarıyordu. Bu sırada kollarımı tutan cılız kız avuçlarıyla yüzümü kapatarak çığlıklarımı susturmaya çalıştı.

Paranoyak

Maddy. Cılız

Maddy. Yalancı

Maddy.

Çirkin Maddy.

"Bitir şunu!" Ayla tükürdü, sesindeki yoğun nefret çok açıktı. Onun ve arkadaşlarının sözleri kafamda çınlıyordu, hepsi bir bilgi karmaşasıydı, hızla çarpan kalbim merak etmek dışında hiçbir hakkında bir saniye bile düşünmek için yavaşlayamıyordu... *neden?* Bunu neden yapıyorlardı?

İntikam en iyi sıcak ve buharda servis edilir... demişti. Bunun onlarla bir ilgisi yoktu. Theo'yla ilgiliydi. Theo ve Hayden.

Lanet olsun. Bu!

El ağızımdan uzaklaşıp öne doğru itilebildiğimde, kafa derimden kopan tüylere aldırmadan hamle yaptım ve dişlerimle avucunu ısırdım. Kız bir ölüm perisi gibi çığlık attı ve bileklerimi serbest bırakırken başımın yan tarafına vurdu. Dirseğimle yan tarafına vurarak geri savurdum ve yaralarından dolayı ağlayarak tökezleyerek uzaklaştı.

Ancak Nova, eskisi kadar güvende olmadığımı görünce hızlı davrandı. Sözüünü sakınmadan beni ileri doğru itti ve tekrar soğuk suya gömmeye çalıştı. Porselen kasenin kenarlarını kavradım, vücudumu gererken çenemi sıktım ve onun ağırlığına karşı geri ittim.

"Boğ onu, seni aptal!" Ayla o sırada küçük alanda bize katıldı ve kendi ağırlığını başımın arkasına ekledi. Görebildiğim kadarıyla, müttefiklerinden biri hâlâ hırıltılı bir şekilde nöbet tutuyordu. Sanırım ona ciddi bir hasar vermiştim. Diğerleri şimdi kanlı eliyle kıvrılmış, arkamızda bir yerde hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu. Şimdi uğraşmam gereken sadece bu iki kaltak vardı. Ellerinde kıvrılarak karşılıklı verdim, beni ilerletmelerini engellemek için kendimi döndürdüm ve çevirdim. Her yer su içindeydi, pantolonum ıslanmış ve saçlarımdan damlıyordu. Hatta Nova ayaklarımızın altındaki ıslak fayanslarda biraz kayarak daha derine düşmeme neden oldu. Kalbim boğazıma düğümlenmiş, yüzüm uyuşmuş, ciğerlerim kavgadan bitap düşmüştü, gücümün tükenmekte olduğunu anladığımda gözlerim büyüdü. Ayla sırtımı daha iyi kavramayı başardı ve tam tuvaletin kapısı açılıp ağır ayak sesleri içeri girerken itti.

Kapının patlayarak açılmasının etkisi, nöbet tutan kızın suratına çarptı ve onu ayaklarından geriye doğru savurarak ağır bir gümbürtüyle yere düşürdü. Çok çabuk sona eren bir itiş kakış oldu, ardından bir şeyin ya da birinin yüksek sesle, mide bulandırıcı bir şaplakla duvara çarpma sesi geldi. Ardından, sürtüklerden biri benden uzaklaştırıldı, ardından bir homurtu ve bir gümbürtü daha geldi. Sonunda Ayla beni de yanına alarak yukarı çekildi ama ben öksürerek, çırpınarak ve titreyerek hemen yere düştüm. Ne olduğunu duymadım, sadece kendimi ayağa kaldırılmış ve kurtarıcımın kollarına çekilmiş buldum.

Deri ceketinin kokusu, taze kokusu...

Hayden... beni çok etkiledi ve ona sarılırken gözyaşlarına boğuldum,

Az önce beni öldürmeye çalışan sürtüklere ne olduğunu görmek için korkuyla etrafıma bakındım. Nova yerdeydi, fırlatılmış gibi kendini kaldırıyordu ve sersemlemiş görünüyordu. Ayla ise köşeden tutarsızca inliyordu, bir yığın halinde yere yığılmadan önce duvara çarpmış gibi görünüyordu. Diğer ikisi de yerdeydi ama sanki şimdi fena halde sıçıtlıklarını biliyorlarmış gibi arkalarına yaslanmış, korku içinde Hayden'a bakıyorlardı.

Bunu Hayden mı yaptı? Dördünün görüntüsüne bakarak düşündüm. Erkeklerin kadınlara vurmasını asla tasvip etmezdim ama bu olayda kalbimi bir minnet duygusunun kapladığını hissettim. Güzel. Sikeyim onları! Başlarına geleni hak etmişlerdi. Oropular beni öldürmeye çalıştı! Ama duygularımı açığa vuramayacak kadar sarsılmıştım. Her ne kadar onların canına okumak istesem de hıçkırıklarına engel olamıyordum, nefeslerim hızlı, küçük soluklarla çıkıyordu.

Hayden dört kıza arkasını döndü, beni tuvaletten çıkarırken onları geride bıraktı, birkaç öğretmen ve öğrenci bu kargaşanın ne olduğunu merak ederek kafalarını sınıflarından çıkarırken bizi koridorda aceleyle yürüttü. Dışarı çıkarken ikimiz de arkamıza bakmadık, Hayden bizi doğrudan bisikletine götürdü. Beni seleye oturtuktan sonra sonunda bıraktı ve sanki üzerimde ciddi yaralar bulacağından korkuyormuş gibi çalgınca üzerime baktı. Darmadağınık görüldüğümünden emindim, atkuyruğum gevşemiş ve dağılmıştı, uzun saç tellerim su damlatıyordu. Burnumun kızardığını ve aktığını, gözlerimin şiştiğini ve yanaklarımdan aşağı süzülürken akışını durduramayan yaşlarla dolduğunu, cildimde kalan su damlacıklarına karıştığını biliyorum. Titrememi durduramıyordum.

"Maddy, nefes al. Benimle birlikte yavaşça nefes al," dedi Hayden, ellerimi narin çiçekler gibi kavrarken, yüzü acı ve saf öfkenin karışımıyla bükülmüştü. Çenesi o kadar sıkılmıştı ki dişlerinin birbirine çarpmasından endişe ettim. Yanakları alev alev yanıyordu, daha önce geriye taradığı saçları şimdi yine yüzüne dökülüyordu, Hayden'ın karanlık tarafı şimdi ortaya çıkıyordu. Ama bu beni korkutmuyordu. Kendimi güvende hissetmemi sağladı. Yavaşça nefes alıp verdiğimizde, durduğumuzda ve nefesimizi bırakmadan önce birkaç kez tuttuğumuzda kendimi ona uymaya zorladım. Benimki hâlâ fena halde titriyordu ama bir iki dakika sonra kontrolümün geri geldiğini hissettim.

Çift kapıdan öğrenciler çıkmaya başlamıştı, bazıları bizi görmeden önce merakla etrafa bakarken, diğerleri az önce ne olduğundan tamamen habersiz çantalarını omuzlarına asmışlardı.

"Buradan çıkmamız gerek. Ata binebilir misin?" diye sordu ciddiyetle, yüzümü avuçladı ve cevap almak için gözlerimin içine bakabilmek için eğildi. Hâlâ konuşamıyordum ama başımı salladım, bu okulla arama mümkün olduğunca mesafe koymak istiyordum. Bunun gerçekleşmesi için her şeyi sineye çekecektim. Hayden hemen ceketini çıkardı ve kaskı başıma geçirmeden önce beni gri deriyle sardı. Zil çaldığında arkamızda pek çok soru işareti bırakarak oradan ayrıldık ama sonuçlarına yarın katlanacağız. Sadece uzaklaşmam gerekiyordu.

İLK başta beni Phoenix House'ahatta ormandaki küçük yerimize geri götüreceğini düşünmüştüm. Bunun yerine, bizi evinin garaj yoluna girerken buldum, güzel, bakımlı çimenler bizi karşılıyordu, annesi çiçek tarhına eğilmişti ve küçük Maverick baloncuklar üflerken çimlerin üzerinde koşuyordu.

Arabayı kenara çektiğimizde annesi etrafına bakındı, uzun sarı saçları uzun bir örgüyle , güneş şapkasının siperliğinin altından gülümseyerek el salladı. Ama Hayden durduğunda ve ben kaskımı çıkardığımda gülümsemesi kayboldu, beni gördüğünde gözleri büyüdü. Yeşil bakışları Hayden'dan tekrar bana döndü, yüz ifadesindeki endişe açıktı.

"Maddy? Tanrım, iyi misin? Ne oldu?" Ayağa kalktı, bahçe eldivenlerini yere fırlattı, Maverick koşarak yanımıza geldi, bizi görünce sevinçle bağırdı, belli ki ruh halini okuyacak kadar büyük değildi.

Hala titriyor olmama rağmen, küçük çocuğun selamlamak için kollarını boynuma dolmasına izin vermek için eğildim ve ona sarıldım.

Hayden annesine yaklaştı, kararlı ve ciddi bir şekilde ona usulca mırıldandı, sözleri benim duyamayacağım kadar sessizdi. Sözlerini bitirdiğinde annesinin gözleri şaşkınlıkla daha da büyüdü, hepimizi eve sokmadan önce son bir kez bana baktı ve yolu gösterdi. Hayden Maverick'i benden aldı ve annesini içeri kadar takip etmem için beni zorladı.

Hayden küçük kardeşiyle beni mutfığa götürürken Bayan Mathers bir an ortadan kaybolmuştu, ben de başım dönmüş ve kafam karışmış bir halde masaya oturdum. Az önce olan her şey kafamın içinde dönüp duruyordu ve ben bunlara bir anlam veremiyordum. Kesin olarak bildiğim tek şey Ayla'nın az önce beni öldürmeye çalıştığıydı ve bu Theo'nun emriyle olmuş gibi görünüyordu. Hayden karşıma bir sandalye çekti, elleri havada uçuşarak önce omuzlarıma, sonra dizlerime dokundu, sanki ciddi şekilde yaralandığımdan ve bana dokunarak daha fazla acı çekmeme neden olacağından korkuyordu.

Ama o sırada Mina Mathers ortaya çıktı, bir kolunun altında bir sürü , diğerinde de bir ilk yardım çantası vardı. Yanıma geldi, adımları hafif ve dikkatliydi, sanki beni korkutmak istemiyordu. Bu gülünçtü. Düşünebildiğim kadarıyla bir prenses ya da elf figürüne yakındı. Bu kadın hayatımda tanıdığım en az korkutucu insandı. "Maddy?" dedi aynı sakinleştirici ses tonuyla.

"Senin için yeni kıyafetlerim var. Biraz büyük olabilirler ama kuru ve rahatlar." Özenle katlanmış uzun kollu gömleği ve eşofmanları kucağıma yerleştirdi ve bana kişisel alanımı tanıyarak geri çekildi ve oturma alanının dışındaki kısa koridoru işaret etti. "Orada üstünü değiştirebileceğin bir tuvalet var. İstersen duş da alabilirsin. İşin bittiğinde seni toparlarız, tamam mı?"

I başını salladı takdirle, benim kalp Yani dolu ile a Karışım O kadar yoğun duygular içindeydim ki bu nezaket neredeyse acı vericiydi. Böyle bir olaydan sonra birinin bana sahip çıkmasına alışık . Koruyucu ailelerde, annemin erkek arkadaşlarıyla ya da bizi kovalayan adamlarla geçirdiğim onca zaman... Kendi yaralarımı sarmak zorunda bırakılmışım.

Hayden beni dirseğimden tutarak karanlık koridorda benimle birlikte yürüdü, böylece üstümü değiştirmem için beni bırakmadan önce nereye gideceğimi gösterebilecekti.

Annesi haklıydı. Kıyafetleri bana biraz büyüktü ama rahat, temiz ve kuruydular. Kendi eşyalarım tuvalet suyu ve beni şaşırtan bir şekilde kanla kaplıydı. Bu nereden gelmişti? Başımın arkasını yokladım, saçlarımın koptuğu yerleri görünce irkildim ama kadarıyla hiçbir şey yoktu. Kesik ya da kanlı bir şey yoktu. Bunun rahatlığıyla duşa girdim ve hızla yıkandım, tırnaklarımı derimin üzerinde gezdirerek bu kadar agresif bir şekilde dokunulmuş olma hissinden kurtulmaya çalıştım. Bu hissi yok etmek, bana benzer şekilde yakalandığım diğer zamanları hatırlatmasını görmezden gelmek istedim.

Sakin ol, Maddy. Güvendesin.

Bu doğru. Güvendeydim. Hayden'la birlikteydim, onun evinde. Nasıl daha güvende hissedebilirdim ki?

Duştan çıktığımda kollarımda ve bacaklarımda belirmeye başlayan morlukları seçebiliyordum. Aynaya baktım, sırtımın ortasındaki büyük leke bana Ayla'nın beni sabit tutmak için bastırıldığı ayağını hatırlatıyordu.

Mutfaktan Hayden ve annesinin mırıltılı seslerini duyabiliyordum. Bir ara bağırmaya başlamış gibi oldu ama annesi onu hemen sakinleştirdi ve aralarında her şey yolunda görünüyordu. Beni buraya getirdiği için minnettar olsam da, yük olmak istemiyordum. Kızlar olayı rapor ederse okulla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Eminim çoktan onlara tuvalette saldırdığım gibi uydurma bir hikâye uydurmaya başlamışlardır. Asıl soru, kime inanacaklarıydı? Okulun parlayan, popüler kızlarına mı? Yoksa yarım yamalak bir geçmişi olan yeni kıza mı? Çöp.

Yenilgiyle iç çekerek, soluk gri üstümü ve lacivert eşofmanlarımı hızla giydim ve herkesin karşısına çıkmadan önce kendi kıyafetlerimi topladım.

Mina bana doğru baktı, oturduğum sandalyeden kalkıp bana elini uzatırken gülümsüyordu. Gülümsemesine ve ne kadar sıcak olduğuna rağmen, ne yapacağından ya da ne söyleyeceğinden emin olamayarak endişeyle bir adım öne çıktım. Bana inanacak mıydı? Yoksa herkes gibi benim de bir yalancı olduğumu mu düşünecekti? Beni izleyen Hayden'a baktım.

Yüz ifadesi hâlâ olanlardan dolayı perişan haldeydi. O bunu gördü. Burada kimin masum kimin suçlu olduğu konusunda hiçbir şüphesi yoktu. Ama cesaretle başını salladı, ben de elimi annesinin elinin içine koydum, o da gergin olduğumu biliyormuş gibi temkinli bir şekilde elimi sıktı.

"Sorun yok tatlım," diye beni sandalyeye geri götürdü, böylece oturabilecektim, "Sadece bir dakika rahatla. Çay demledim. Ve bugün taze kurabiyeler yaptım. S'mores sever misin?"

"Hiç olmadı," diye itiraf ettim, koltuğuma gömülürken bacaklarım, sırtım, her yerim ağrımaya başlamıştı.

"Oh, pekala, sizi bir ziyafet bekliyor! Size bir tabak ve Phoenix House'daki Bayan Ross'u arayıp nerede olduğunuzu haber vereyim. Akşam yemeğine kalabilirsin, biliyorsun." Sanki nezaketen değil de kalmam tercih ediliyormuş gibi konuşmuştu. Belki bu doğrudu ama yine de sorunlarımla onun alanını işgal etmekten endişe duyuyordum. Cep telefonunu çıkardı ve aramak için bir numara seçti, telefon çaldığında odadan uzaklaştı.

"Merhaba, Bayan Ross? Ben Mina Mathers... evet. Ben iyiyim, teşekkür ederim, sen nasılsın? Mükemmel, mükemmel... dinleyin, bugün okulda meydana gelen bir olay hakkında sizi bilgilendirmek zor..."

Tanrım... Bayan Ross bana inanır mıydı? Kaçınılmaz olarak sosyal hizmet uzmanıma söylemek zorunda kalacaktı ve sonra Saanvi'nin bana inanıp inanmayacağını merak ettim. Hayden'ın annesinin benim tarafımı tutacağı düşüncesi bile imkânsız görünüyordu ve kendimi kötü hissetmeye başlamıştım.

Bana inanmayacaklar. Yalan söylediğimi düşünecekler. Bana yalancı diyecekler.

Yalancı Maddy.

"Sen bir yalancısın. Baban hakkında bunu uydurmaya nasıl cüret edersin?" "O benim değil..."

"Size bir ev verdik! Sizi besledik ve giydirdik ve siz bize böyle mi karşılık veriyorsunuz? Kötü hikayeler uydurarak mı? Çıkabilirsin. Çık dışarı, küçük kız! O lanet kulübede kalabilirsin!"

Nefes nefese kalmaya başladım; gecenin karanlığında dışarı çıkmaya zorlanma fikri, Bay Foster'ın bir yılan gibi odama gizlice girmesi kadar korkutucuydu.

"Özür dilerim! Lütfen beni oraya göndermek zorunda bırakma." Bakışlarım ormana bakan arka kapıya kaydı. Ağaçların sınırını, ötesindeki kömür kadar siyah ormanı, bahsettiği kulübenin kenarda durduğunu seçebiliyordum. Küçük kalbim kemikli göğsüme bir matkap gibi çarptı ve küçük bedenim titreyerek koruyucu anneme bakarken gözlerim yaşlarla doldu. "Özür dilerim!"

"Bunun için çok geç, küçük kız. Kışını kaldır ve oraya git! Hemen! Şimdi, seni küçük yalancı! Sen bir yalancısın, Maddy. Yalancısın! Sen bir yalancısın, Maddy. Sen bir yalancısın, Maddy..."

"Maddy?"

Gözlerimi kırıştırdım ve kendime geldim. Ellerim Hayden'ın ellerindeydi ve annesi tezgâhtan bana bakıyordu. Telefon görüşmesi sona ermişti ve endişesi kaşlarının arasında bir endişe çizgisi oluşturmuştu.

"Çayına krema ve şeker ister misin?" diye sordu bana.

"Oh, uh, tabi. Yani, evet, lütfen." Karşımdaki gümüş gözlere odaklanmadan önce umutsuzca zihnimi temizlemeye çalışarak birkaç kez göz kırptım. O aynalı derinliklere bakmak yardımcı oldu ve ne kadar uzun süre bakarsam nefes almam o kadar kolaylaştı.

Önüme dumanı tüten bir fincan sıcak çay ve içinde altı kurabiye olan bir tabak konulana kadar annesinin konuştuğunu fark etmedim ve kabalığımdan utanarak kızardım.

"... bir bakın ve herhangi bir kırık kemiğiniz ya da başka bir şey olmadığından emin olun. Bu sana uyar mı?"

"Ha?" Kafam karışmış bir halde etrafıma bakındım ve onun meraklı yeşil bakışlarıyla karşılaştım. "Pardon?"

"Bana olanları kendi anlatırken seni kontrol etmemiz gerektiğini söyledim. Hayden zaten anlattı. Ama ciddi bir yara almadığınızdan emin olmak istiyorum. Bayan Ross'a size doktorun ofisine kadar eşlik edeceğimi söyledim, eğer bu sizi daha rahat ettirecekse?"

Paranoyak Maddy.

"Sen paranoyaksın!" Teklif ettiği açık meşrubatı reddettiğimde üvey babam güldü. Normalde bunları içmeme izin verilmezdi. Koruyucu annem çok fazla şeker olduğunu söyledi. "Bu sadece ,

Tamam mı? Keyfini çıkar!" İçkiyi tekrar bana doğru itti. Oturma odasında yere oturmuş, inşa ettiğim Lego'ya odaklanmaya çalışıyordum... bir ev.

"Başımı belaya sokmak istemiyorum..." Bakışlarından kaçarak mırıldandım ve beni yalnız bırakması için dua ettim. Beni son ziyaretinin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti ve tekrar gelmesinin an meselesi olduğunu biliyordum.

"Başın belaya girmeyecek. Biraz yaşa. Bir içki iç!"

"Hayır, teşekkür ederim."

"İçkiyi al dedim, Maddy." Neşeli tavrı değişmeye başlamıştı. Sinirlenmeye başlamıştı. Bundan nefret ederdim. Üvey annemi kızdırdığım zamanlardan daha çok korkutuyordu beni. Ama içkiyi almak istemedim. Kötü olmak istemiyordum. Ve ondan en son içki aldığımda hastalanmıştım... Çok hastalanmıştım.

"BEN..." Parmaklarımı birbirine geçirmeye başladım, emin değildim, şimdi kendimi zor bir yerin ortasında bulduğum için panikliyordum. Ne yapmalıydım? Kabul edip tekrar hastalanma riskini mi alayım? Muhtemelen üvey annem tarafından yakalanıp cezalandırılmak. Baraka...

Ya da...

Üvey babamı kızdırma riski. Ve bu korkunç bir olasılıktı.

İçkiyi aldım, bir yudum alıyormuş gibi yaparken dudaklarımı kapalı dikkat ettim. O fark etti.

"Sana iç dedim!" Bakıcı annemin güneşin altında uzandığı arka kapıya doğru bakarak tısladı. "Bu kadar paranoyak olmayı bırak, Maddy!"

Gözlerimden yaşlar küçük bir yudum aldım, ancak öne doğru hamle yapıp kutuyu geri devirdi ve kocaman bir ağız dolusu içmeye zorladı. Öksürdüm ve tükürdüm ama buna izin vermedi. Boğazımdan daha fazlasını zorla geçirdi, bir yandan da mırıldanıyordu: "Senin için yaptığım onca şeyden sonra! Seninle , değil mi? Ben ! Ben iyi bir adamım, Maddy. Daha saygılı olmalısın! Bu kadar paranoyak olmayı bırak, küçük sülük!"

Daha da kötüsü... sabahın erken saatlerinde acile gittiğimde, küçük bedenim hırpalanmış ve kanıyordu, doktor bana izinsiz dokundu, daha da acıttı ve bana şöyle söylendi

Tekrar tekrar yalancı olduğumu, onu yanına alan nazik çift hakkında kötü hikayeler uyduran, takıntılı, yalancı, paranoyak küçük bir kız olduğumu söyledim.

"Hayır, teşekkür ederim," diye fısıldadım başımı eğerek. "Doktora gitmemeyi tercih ederim, lütfen."

Hayden'ın yüzü buruştu, sanki yüzümden akıp giden mücadeleyi görebiliyordu, sanki hissettiğim her şeyi gün gibi açık bir şekilde görebiliyordu. Her şeyi görebiliyordu ve beni geçmişimden kurtaramamak onu öldürüyordu.

"Çayınızdan bir yudum alın. Yaban mersinli. Sinirlerini yatıştıracağına söz veriyorum." Mina yanımdaki diğer koltuğa oturdu ve isteksizce ona dönüp , kollarımdaki tüm izleri gösterdim, nasıl köşeye sıkıştırıldığımı, tuzağa düşürüldüğümü, Ayla'nın söylediklerini, boğulmak üzere olduğumu, anlattım. Ona anlatmak düşündüğümünden daha kolay oldu. Gerçi ilk başta tereddüt etmişim, nasıl tepki vereceği konusunda endişeliydim. Yüzündeki samimiyet, kendi deyimiyle "kırıkları kontrol etmek" için bir yarayı ellemeden önce her zaman sorma şekli, iznim olmadan hiçbir şey yapmayacağına dair bana bir güvence hissi verdi.

Hayden açıklamalarım sırasında kısa bir ortadan kaybolmuş, öfkeli bir şekilde uzaklaşmıştı. Yüzünün nasıl kızardığını, tepinerek giderken yumruklarını nasıl sıktığını görmüştüm. Ne yapacağından endişe ederek onu takip etmek üzereydim ki Mina beni durdurdu ve başını sallayarak, "Onun için endişelenme tatlım. Kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı var. Erkekler . Bizim koruyucumuz olmayı severler ve başarısız olduklarını hissettikleri anda, bu duyguyu atmalarına izin vermeliyiz ki hepimiz ilerleyebilelim."

"Beni yüzüstü bırakmadı," diye ısrar ettim. "Hayden beni kurtardı."

"Biliyorum." Mina'nın gülümsemesi nazik ve yumuşaktı; iç çekip kendi çayından bir yudum alırken ellerimden birini avuçlarının arasına aldı. Ben de kendi çayımı yavaş yavaş içiyordum, tadını seviyordum ve son on dakikadır neredeyse hiç durmadan konuşmama rağmen iki kurabiyeyi bitirmeyi bile başarmıştım. "Ama erkekler bu sorumluluğu çok ciddiye alıyor. Bizi dünyanın kötülüklerinden korumak istiyorlar ve bu onların kontrolünden çıktığında bile bunu bırakmakta zorlanıyorlar." Tekrar derin bir iç çekti ve ben de elimde olmadan ne düşündüm

Hayden bana ondan bahsetmişti. Onun da karmaşık bir geçmişi vardı. Bay Mathers'la da benzer şeyler yaşadığını tahmin ediyorum.

"Sevdiklerimizi korumak isteriz," diye devam etti, "ama onlara zarar gelmesini engellememiz kaçınılmazdır. Hayat böyledir. Bu olduğunda kendimizi affetmemiz gerekir. Bu tür bir suçluluk duygusu taşımak adil değil. Umarım Hayden kendine karşı daha nazik olmayı öğrenir." Hayden'ın kaybolduğu koridora baktı, üst kata çıkıp etrafta tepinirken ayak sesleri çınlıyordu.

"Ben de öyle olmasını isterdim," dedim gözümü tavana dikerek.

Elimi hafifçe sıktı, ardından da sözlerimi takdir eder gibi güzel bir gülümseme takındı. "Bence kendi tavsiyene uymalısın," dedi.

"Ha?"

"Maddy, *hepimizin* kendimize karşı daha nazik olmamız gerekiyor." Boştaki eliyle kurabiyelerden birini kaptı ve Maverick'in başının arkasına gülümseyerek küçük bir ısırık aldı. Maverick televizyonun önünde oturmuş, dev ve eşekle ilgili eski bir film izliyor ve küçüklerin sahip olduğu o tatlı göbek kahkahasını atıyordu. "Herkesin nazik olması gerekir. Çünkü birinin ne asla bilemezsiniz. Hayatlarının en kötü günü olabilir ve sizin nezaketiniz tüm farkı yaratabilir. Ama..." bakışları tekrar bana kaydı, "Sanırım insanlar kendilerine karşı nazik olmayı daha zor buluyorlar. Kendimiz hakkında düşündüğümüz sözleri bir başkasına söylemeye asla cesaret edemeyiz. Bu kelimeler zihnimizde yankılanıyor çünkü onlara izin veriyoruz. Mutlu olmaktan, *şimdinin*, iynin tadını çıkarmaktan geri duruyoruz. Bu dersi öğrenmem uzun zaman aldı."

Hayden merdivenlerden hışımla inmek için o anı seçti ve beni şaşırtacak şekilde elinde bir saç fırçası ve bir toka vardı, her ikisinin de annesinin ya da kız kardeşinin odalarından birinden geldiği belliydi. Hayden yerine otururken Mina ayağa kalktı ve akşam yemeğine başlamak için dolaptan bir şeyler çıkarmaya başladı. Tam arkamı dönüp ona bakacaktım ki sandalyemi yerinde tuttu ve dilini şaklattı.

Ben ne yapacağını merak ederek dik otururken, "Orada kal," dedi. Beni şaşırtarak uzun, ıslak saç tellerimi koparmamaya dikkat ederek taramaya başladı. Orada birlikte oturduk, onun

Anne arka planda dolaşıyor ve Maverick ara sıra filminin kral olmaya kararlı, kısa boylu, çılgın küçük düşmanıya ilgili özellikle hoşuna giden bir sahneyi izlememiz için bize sesleniyordu.

Hayden'ın parmakları saçlarımın arasında gezindi, Fransız örgüsü yapmaya başlayana kadar bölümleri ördü ve beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Ama dokunuşu tüy kadar hafifti ve saçlarımı sırtımdan aşağıya doğru dikkatlice doladı ve toka ile bağladı. El emeğini hissettim, şaşırdım ve merakla ona döndüm.

Sadece sırtı ve göz kırptı. "İki küçük kız kardeşle büyüyünce saç yapmayı öğreniyorsun."

Chapter sixteen

Hayden - Günümüz

ONLARI ÖLDÜRMEK İSTEDİM.

Theo koridorda bana yaklaştığında, geçen gün erkeklerle birlikte Maddy ile konuşmaya çalıştıkları "yanlış anlaşılma" hakkında konuşmak istediğini söyledi. Onunla her gece sikini yalattığı orospular arasındaki "yanlışları düzeltmeye" çalıştığını iddia etti. Aramızda barış istediğinden ve tüm bu saçmalıklardan bahsederek onu kontrol etmemi geciktirdi. Çok uzun sürmüştü. Sonunda onu atlattım ve kalp kırıcı, boğuk bir çığlık duyunca anladım... Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Daha önce bilseydim, Theo'yu koridorda öldürürdüm.

Annem onu iyileştirmiş olsa da, Manic'in sürücü koltuğuna geri kaymasına izin vermemek için sahip olduğum her kontrol zerresi gerekiyordu. O okula geri dönmek, Theo'yu ve o lanet orospuları bulmak ve hepsini bitirmek istedim. Dünya onlarsız daha iyi bir yer olurdu. Kendi kafalarını suyun altına sokmanın nasıl bir his olduğunu görebilecekler, hiç hava ememediğinizi fark ettiğinizde, ciğerleriniz protesto çığlıkları atarken ve panik içinde yanarken yaşadığınız korku ve çaresizliği hissedebileceklerdi. Bunu ve *daha fazlasını* hissetmelerini istedim. O kadar korkmalarını istedim ki...

Hayır, Hayden... Hayır. Böyle düşünme. Bu çok uzak, dedim kendime. Hışımla yukarı çıkıp volta attım, kendimi o pisliklerin icabına bakmaya gitmekten alıkoyacak bir neden bulmaya çalıştım ve Charlotte'un odasının önünden geçerken onu yatağında uzanmış, telefonuyla oynarken başını kenardan aşağı sarkıtmış bir halde gördüm. Beni gördüğünde gözleri panikle açıldı, kapıda durakladığımda yüzümdeki öfkeyi gördüğüne şüphe .

"Hayden!" diye soludu, kendini toparlarken telefonunu kenara bıraktı, "Sorun ne? İyi misin?"

"Sadece... sadece sakinleşmeye ihtiyacım var."

Bana içeri girmemi işaret etti, nadiren yaptığı bir şeydi bu. Kız kardeşlerim odalarına küçük tapınaklar gibi davranırlardı. *Kimsenin* girmesine izin verilmezdi. Özellikle de Maverick ve ben, umursadığımdan değil. Odalarına girmek için hiçbir nedenim yoktu. Ama bu jesti takdir ettim ve beni karanlık düşüncelerden uzaklaştıracağını umarak daveti kabul ettim.

" oluyor?" diye sordu, yatağın üzerinde doğrulurken ve yastığını göğsüne bastırırken kafası karışmıştı. Anneminki gibi geniş yeşil gözleri bana sabitlenmişti, yüzü ciddi ve endişeliydi, bu onun yaşında biri için nadir görülen bir durumdu. Kabadayılar ve benzeri şeyler hakkında endişelenmesine hiç gerek kalmamıştı, çok şükür. Ben olsam o boku yere sererdim.

"Her zamanki lise saçmalıkları işte, evlat," diye mırıldandım, kitaplığına doğru yürürken. Kısa bir süre öncesine kadar bu rafta boncuklu kolye ve bilezik yapım seti, sayısız pelüş hayvan, güzel tek boynuzlu at heykelleri ve çilek aromalı dudak kremi duruyordu ama şimdi... yavaş yavaş değişiyordu. Boncuklar gitmişti, birkaçı dışında oyuncakların çoğu da öyle. Bir tek boynuzlu at kalmıştı, babamın hediyesi. Artık parlak renklerde ve ışıltılı ergenlik öncesi makyaj malzemeleri vardı, annem kızların çok hızlı büyümemesi konusunda her zaman kararlı olduğu için masum şeylerdi bunlar. Saç spreyi, fırçalar, aynalar ve tokalar, onun ve arkadaşlarının geçen yaz plajda çekilmiş bir fotoğrafı ve hepimizin Noel ağacının önünde poz vermeye zorlandığımız ailenin son Noel fotoğrafı vardı. Charlotte fotoğrafının çekilmesinden korkmasına rağmen bu fotoğrafı herkesin görmesi için sakladı, bu da onun hala nereye gitsem beni takip eden o küçük kız olduğunun bir işaretiydi. Fotoğrafta, yüzünü bir şekilde gizlediğini ve Em ve Mav'a doğru çevirdiğini görebilirsiniz.

geniş geniş gülümsüyordu, hediye açılışının sabahından kalma. Babam kollarını anneme dolamıştı, ikisi de gülüyordu ve sonra ben vardım...

Arkada durdum, kollarımı kavuşturdum, yüzümde asık bir ifade vardı. Yüzüm kameraya dönük bile değildi. Gözlerim yan tarafa, pencereye doğru bakıyordu. Ne kadar acı çektiğimi, kendimi ne kadar yalnızlaştırdığımı görebiliyordunuz. O sabah neden böyle bir ruh halinde olduğumu, neden ailemin geri kalanıyla birlikte gülümsemediğimi hatırlamıyorum. Kendimi onlardan uzaklaştırdığımı biliyorum, ama nasıl bu kadar ileri gitmesine izin vermişim ki hiç umurumda değilmiş gibi görünüyordum? Nasıl bu kadar kayboldum?

"Hayden?"

Fotoğraftan Charlotte'a baktım ve ben kendime acımaya devam ederken onun ne kadar değiştiğini fark ettim. Artık çok daha yaşlıydı ve bu sadece okuldayken annemin saklamak için sürdürdüğüne şüphe olmayan çilekli dudak kremi ya da ışıltılı göz farı yüzünden değildi. Yüzündeki dolgunluk gitmişti ve şimdi annemize ne kadar benzediğini görebiliyordum. Değişmişti ve ben bunu özlemiştim. Suçluluk duygusu midemde birikmeye başlamıştı. Kız kardeşlerimi severdim. Okulumdaki çocuklar benim maruz kaldığım zorbalığın küçük kardeşlerine de sıçramasına izin verirlerse, Em ve Charlotte'un bir sonraki neslin yeni hedefleri haline geleceğini hep ima etmişim. Ben buna izin vermedim ve onu arkadaşlarıyla gülümserken, hayatının tadını çıkarırken gördüğüme çok sevindim. Bu arada ben de kendi hayatımı boşa harcıyordum.

"Üzgünüm, ben biraz..."

"Dikkatin mi dağıldı?" Bana sıırıttı, yüzünde muzip bir ifade belirmişti. "*Kız arkadaşın* olduğu için olabilir mi?" Gözlerini kapadı ve beni utandırmak için öpücük sesleri çıkardı ama ben bundan hiç etkilenmedim. Maddy'ye kız arkadaşım demekten utanmıyordum. Bu kulağa hoş geliyor... kız arkadaşım.

Gözlerimi devirdim, şimdi fotoğrafların yanında duran fırçasını ve güzel saç tokasını fark ettim ve onları havaya kaldırdım, "*Kız arkadaşlardan* bahsetmişken, benimki bu gece bunu ödünç alabilir mi?"

Emily kaşlarını çattı, şüphesiz Maddy ve birlikte ne tür garip şeyler yaptığımızı merak ediyordu ama omuz silkti ve "Hadi bakalım!" dedi.

ve tekrar sırtüstü yuvarlandı, baş aşağı döndü ve telefonunu tekrar yüzüne yaklaştırdı.

Annemi hayatım boyunca muhtemelen iki ya da üç kez sinirli görmüşümdür. Elbette, çocuklar aptalca şeyler yaptığı için sinirlendiği anlar oluyordu ve ben de küçükken bir istisna değildim. Kızlar ve Mav için de aynısı geçerliydi. Ama onu cidden kızgın görmek? Birine patlamak üzere olduğunu ve sonunda kendini kaybedeceğini düşündüğüm anlar? Bunu kaç kez gördüğümü bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar ve yine de parmaklarım kalırdı.

Bir keresinde babam gizlice patates topu yapmama yardım etmişti ve sonunda annemin evin önünü kaplayan beyaz boyalı güzel çitinde bir delik açmıştık. Annem onu süpürgeyle bahçede kovalamış, bağırıp çağırmış, o da kollarını başının üzerinde kavuşturarak çalışmıştı. Ya da büyükbabam gelip Kanada Günü için bana bir havai fişek verdiğinde, arka bahçede patlattım, ancak şey devrildi ve eve doğru fırladı ve pencerelere uçan parlak ışıklar gönderdi. Annem ciddi bir sinir krizi geçirdi ve yaklaşık on dakika boyunca hepimiz birbirimize bağırarak, felç mi geçiriyor, kalp krizi mi geçiriyor yoksa tamamen komaya mı girdi diye tartıştık. Babam, büyükbabam ve ben yapılacak en iyi şeyin ne olduğu konusunda bağırıp çağırırken yüzü kıpkırmızıydı, elleri göğsündeydi ve kelimeleri geveleyip duruyordu. Sonunda ayağa kalktı ve büyükbabama öyle bir bakış fırlattı ki, bu bakış bana yönelik olsaydı altıma işeyip ters yöne kaçardım. Bu kadar kaçık ve öfkeli görünebileceğini düşünmemiştim. Büyükbabam bundan sonra iki hafta boyunca gelmedi ve tekrar ortaya çıktığında, babamın evde olacağını bildiği saatlerde onu kendisi ve annem arasında bir bariyer olarak kullandı.

Ertesi gün müdürün odasına ağrıldığımda, onu Bayan Felton'ın karşıısındaki oturmuş, parmaklarını koltuğunun tahta koluna vururken o korkunç, daralmış bakışlarıyla onu izlerken bulduğumda şaşırmış bir şekilde elimden bir parmak daha koparıyordum. Okul danışmanı Bayan Felton'un hemen arkasında duruyordu, kasvetli görünüyordu ama odaya adımıımı atar atmaz, her bir paramı onaylamıyormuş gibi kaşlarını çattı. Ona kaşlarımı kaldırdım, fikrini umursamıyordum. Yıllar boyunca bu okuldaki zorbalığı durdurmak için hiçbir şey yapmamıştı. Sadece benim hakkımda söylenenler konusunda değil, Theo, Ayla ve çetelerinin ğrenci topluluğunun eşit yeleri olarak kabul etmeyi reddettikleri diğer tüm çocuklara yaptıkları saçmalıklar konusunda da. Evet, Bay Price korkak bir pislikti.

O zaman Maddy' de burada olduğunu fark ettim, duvara dayalı bir sandalyede oturuyordu ve yanında tanımadığım bir kadın vardı, sanki bir destek sistemiymiş gibi.

Bu ne böyle?

"Hayden, lütfen otur," dedi Bayan Felton, annemin yanındaki boş sandalyeyi göstererek. Müdürümüz aşırı büyük, yuvarlak gözlükler takan, gri saçlarını başının arkasında sıkı bir topuzla toplayan, sert, küçük bir kadındı. Yıllar boyunca annemle benimle ne yapacakları konusunda birçok kez ters düştüklerini biliyorum. Görünüşe göre bir raunt daha yapacaktık.

Aklıma Lucas White'ın yerde yatarkenki görüntüsü geldi, yanan eti hâlâ hafızamda çok tazeydi. Hâlâ hastanedeydi ve deri nakli için hazırlanıyordu. Yaptığım şeyden hiç pişmanlık . Yine olsa yine yapardım. Aslında... Theo ve Ayla'yı ve dn bana ulaşmak için Maddy'ye saldırmamız için bize nasıl tuzak kurduklarını düşündüm. şansım olsa ben de aynısını onlara yapardım. Acaba bir şekilde Lucas ve benim aramda bir bağlantı mı kurmuşlardı? Büyük olasılıkla dn olanlar yüzünden, Maddy burada olduğu için. Sanırım paranoyaklaşmaya başlamıştım.

Boş sandalyeye otururken ona baktım. Çok gergindi, sağ bacağı sürekli aşağı yukarı zıplıyordu, elleri kuşağında iki bklmd, yüzü gergin ve endişeliydi. İlk günden beri fark ettiğim bir şey, otoriter kişilerin yanında ne kadar gergin olduğuydu.

Yetişkinler ve bizim buraya getirilmemiz iyiye işaret değildi. Başımız beladaydı ve bu düşünce onu dehşete düşürüyordu. Lanet olsun...

"Madeline. Hayden. Bugün ikinizi de neden buraya çağırdığınızı biliyor musunuz?" Bayan Felton ellerini çirkin, kirli beyaz laminant masanın üzerinde kapalı duran bir dosyanın üzerinde kavuşturmuş bize sordu.

"Uh, hayır mı?" Rahatlamaya çalışırken sandalyemde geriye doğru uzanarak söyledim. Bu kadının, hele hele arkasında duran ve bunca zamandır bana dik dik bakmaktan vazgeçmeyen pisliğin gözümü korkutmasına izin vermeyecektim. "Okul birincisi falan mı oldum?"

"Bu tavrınız sizi hayatta pek ileriye götürmeyecek Bay Mathers," dedi . Price araya girdi.

"*Affedersiniz!*" diye tersledi annem, burun delikleri alevlenmiş ve yanakları öfkeyle pembeleşmiş bir halde ölüm bakışlarını hâlâ ayakta duran sık kafalıya çevirdi. "Tavrına dikkat edebilirsin! Oğlumla ya da herhangi bir öğrenciyle bu şekilde konuşmaya cüret etme! Özellikle de bu koşullar altında, burada gerçekten neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Biz de bunu umuyoruz," dedi Bayan Felton, iri gözleriyle beni süzerken. Her ne için buradaysak, anlaşılan o ve Bay Price benim kesinlikle suçlu olduğuma karar vermişlerdi. Bakışlarım yine Maddy'ye kaydı ve onu neden buraya getirdiklerini merak ettim.

"Ve bunu tartışacağız. Ama o zamana kadar bir şey *bildiğinizi* sanmayın, teşekkürler." Annem tekrar rahatlamadan önce soğukkanlılığını geri kazandı.

"O zaman devam edelim. Bayan King! Dün öğleden sonraki son derste neredeydiniz?" Bayan Felton Maddy'ye bağırarak onu yerinden sıçrattı ve birden her şey yerine oturdu.

Ayla... Lanet olası kaltak.

"Hayden'la birlikteydim. Fotoğrafçılığımız var..."

"Peki o ders sırasında siz ikiniz neredeydiniz? Bayan Mills'in odasında değil, çünkü kendisi bunu zaten doğruladı." Tersledi.

Lanet olsun, bu kadın bunu istiyor. Ellerim sandalyemin kollarını sıkıca kavradı. Maddy ile sanki *bir* suçu varmış gibi konuşmasından nefret ediyordum! Bu amcık çok sinirliydi.

O sırada annem uzandı ve dizimi hafifçe sıktı. Ona baktım ama yeşil bakışları hâlâ Bayan Felton'a sabitlenmişti. Ama biliyordu. Ne kadar biliyordu. Sakinleşmemi istiyordu. *Maddy'nin* sakinleşmeme ihtiyacı vardı. Kendimi kaybedemezdim.

Manic'i dizginle diye düşündüm. Şimdi ne yeri ne de zamanıydı.

"Biz tiyatrodaydık. Okul oyununun fotoğrafçılarıyız, bu yüzden Bayan Mills'in sınıfını orada geçiriyoruz... Hayden benimle pratik yapmama yardım ediyor-"

"Peki, herhangi bir noktada, zil çalmadan önce tiyatroyu terk ettiniz mi?" Bayan Felton onun sözünü kesti.

Orospu! Manik kafamın içinde kükredi.

"Şey, evet. Tuvaleti kullanmam gerekti-"

"Peki bu saat kaçta oldu?"

Cidden, *Maddy'yi* kesmeyi gerekiyordu! Kendimi kaybetmek üzereydim.

Annem yine dizimi sıktı ve ben de gizlice derin bir nefes alıp için tuttum.

"Hatırlayamıyorum. Zile yakındı çünkü drama öğretmeni prova için gelmişti. Biz de o gelebilsin diye ayrıldık-"

"Tuvaletteyken başka bir öğrenciye rastladınız mı Bayan King?"

Maddy'nin yanında duran kadın aniden, "Bayan Felton, *Maddy'nin* sözünü kesmeden konuşmasına ve açıklamasına izin verirseniz, sanırım bu uygun olur," dedi, belli ki kendisine hitap edilme şeklindeki gerginliği ve suçlayıcı tavrı fark etmişti ve bundan hoşlanmamıştı. Güzel.

"Saavi, burada sadede gelmeye çalışıyorum," Bayan Felton'ın sert duruşu sanki kışına bir çubuk sokulmuş gibi daha da gerilmişti. "Konuyla hiçbir ilgisi olmayan abuk sabuk bilgilere ihtiyacım yok."

Saavi adındaki kadın sabırla, "Aslında *Maddy* ve *Hayden'in* hikayeyi kendi açılarından dinlemeye çalışıyoruz," dedi. "Konuşmalarına izin vermezseniz bunu yapamayız."

Yanımda annemin ağzının kenarları, bu kadının bizim tarafımızda olduğunu bilmekten memnun olmuş gibi seğirdi.

Bayan Felton yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi biraz kıpırdandı ama karşılık vermedi. Sadece kendini yeniden ayarladı, ellerini tekrar kavuşturdu ve Maddy'ye döndü. "Bayan King, bayanlar tuvaletinde başka öğrencilere rastladınız mı?"

Maddy'nin elleri hala kucağında kıvranıyor, bacakları zıplıyor ve parlayan ela gözleri endişeyle müdürümüze bakıyordu. Ancak o kocaman, yuvarlak gözlüklerin ardındaki doğrudan bakışla karşılaşınca Maddy hemen irkildi ve başı kucağına düştü.

Merhaba, kaltak! Bayan Felton ona ters ters bakmaya devam ederken öfkeyle düşündüm. *Ona bakılmasından hoşlanmıyor! Lanet olası bir ipucu bul!* Bir kez daha nefes almak zorunda kaldım. Kendimi kaybedersem, bu sadece ona ve Bay Price'a bize karşı daha fazla koz verecekti. Artık Ayla'nın bizi ihbar ettiğini biliyordum, büyük ihtimalle Maddy'nin ona saldırdığını iddia ediyordu ve ben de suç ortağıydım çünkü muhtemelen tartışmaya tanık olmuş ya da bana anlatılmıştı.

"Ellerimi yıkıyordum, o sırada..." Maddy zorlukla yutkundu ve onun çırpınışını gören Saanvi eğilerek kulağına fısıldadı, kelimeler diğer herkes tarafından anlaşılmıyordu. Ama her ne söylediyse, Maddy'yi devam etmesi cesaretlendirmiş gibi görünüyordu, çünkü başını salladı, gözlerini kapattı ve hikayeye kendi tarafından devam etti, "Ayla Savard, arkadaşı Nova. Üzgünüm, soyadını bilmiyorum ve diğer iki arkadaşı da geldi."

Bayan Fenton'ın kaşları gerildi. Şimdiden bir şeyler uyuşmuyordu. Kahretsin, Ayla ona ne söylemişti?

"Sonra ne oldu Bayan King?"

"Ayla ve arkadaşları beni köşeye sıkıştırdı. Onlar..." Maddy sertçe yutkundu, gözleri hâlâ kapalıydı. Saanvi'nin destek için elini omzuna koymak ister gibi uzandığını görebiliyordum ama son anda durdu, bunun uygun olmayacağını ya da yardımcı olmayacağını biliyordu. Hmmm... Bahse girerim bu kadın Maddy'nin sosyal hizmet uzmanıydı. "Saldırıya uğradım. Saçlarımdan sürüklendim, üzerime basıldı ve kafamı tuvalete soktukları bir kabine itildim."

Bay Price, Bayan Felton'ın kulağına fısıldamak için eğildi. Yüzü o kadar ekşi görünüyordu ki, sanki az önce limon aromalı bir penis emmiş gibiydi.

Ona her ne haltsa söylemeyi bitirdiğinde Bayan Felton, Maddy'ye başını sallayarak, "Peki sonra ne oldu Bayan King?" diye sordu. Onun

Ton oldukça şüpheliydi. Maddy'nin anlattıklarının tek kelimesini bile kabul etmiyordu.

"Hayden , onları üzerimden çıkardı ve beni eve getirdi."

Tüm gözler bana ve tekrar Maddy'ye döndü. "Eve mi?" Bay Price araya girdi. "Hangi ev olabilir ki Bayan King? Bu sabah Phoenix House'u aradık ve Bayan Ross dün gece sekizi geçene kadar gelmediğinizi doğruladı."

Muhtemelen şimdiye kadar söylediği tek doğru şey buydu.

Maddy dün gece geç saatlere kadar benim evimde kaldı. Çayını bitirdikten sonra, saçlarını Fransız usulü örmeyi bitirdiğimde, bana ve anneme yakın kaldı. Izgara ballı tavuk, yeşil fasulye ve patates püresinden oluşan akşam yemeğini hazırlamamıza yardım etti. Babam içeri girdiğinde, kız arkadaşımın orada olduğunu görünce bana muzip bir gülümseme attı, ama annem onunla fısıltıyla hızlı bir konuşma yaptıktan sonra bizi yalnız bıraktı ve biz akşam yemeği için her şeyi hazırlarken Maverick'i eğlendirdi.

Daha sonra annem Maddy'nin kalıp ailece bir masa oyunu oynamak için bize katılması konusunda ısrar etti, ben çok anti-sosyal olduğum için uzun zamandır yapmadığımız bir şeydi bu. Babam Maverick'i yatırmadan ve annem Maddy'yi Phoenix House'a geri götürmeden önce bir saat boyunca oynadık ve güldük.

Maddy'nin benim dışımda başka insanların yanında bu kadar gülümsediğini görmemiştim. Annemin insanları rahatlatmak için gerçekten sihirli bir yolu vardı. Phoenix Evi'nde ve büyükbabamın kurulmasına yardım ettiği Koruyucu Sistem'de çalıştığı için orada yaşayan kızların ihtiyaçlarını daha iyi anlıyordu, bu da evde yaptığı gönüllülük işinde bu kadar başarılı olmasının bir başka nedeniydi.

"Bizim evimiz," dedi annem daha sonra, Bay Price'a alttan beslenen bir balon balığıymış gibi bakarken yüzünde büyük bir hoşnutsuzluk vardı. "Maddy evimizde hoş karşılanan bir misafir oldu ve saldırıya uğradıktan sonra Hayden'la *birlikte bana* geldiler."

Bayan Felton'ın gözleri hafifçe kısıldı, kızmış gibi değil, daha çok kafası karışmış gibiydi. Sanırım hikâyemiz Ayla'nın anlattıklarıyla örtüşmüyordu. O ve Bay Price bana bakıp durdular.

Sanki henüz açıklamadıkları uydurma hikâyede daha fazlası varmış gibi. "Madeline'i sonra mı gördün?"

"Annem Maddy'ye sempatik ve güven verici bir bakış attı ve ona uzanıp sarılmayı ne kadar çok istediğini biliyordum. "Saldırıdan dolayı çeşitli yaralar aldığını doğrulayabilirim."

"Nasıl?" Bay Price hâlâ şüpheciydi, "Üzerinde hiçbir şey ."

"Ve siz de görmeyeceksiniz, *efendim*." Annem onu tersledi.

"Ne yarası?" Bayan Felton, iri gözleriyle hâlâ panik içinde sandalyesine kıvrılmış görünen Maddy'ye bakarak sordu. Kahretsin, bu manzara içimi burktu. Elimde değildi. Ayağa kalktım ve hemen yanına gittim, dizlerimin üzerine çökerek güzel yüzüne baktım, odadaki diğerlerini görmezden gelerek sadece ona odaklandım.

Maddy irkildi, ama gözlerini açıp beni orada görünce, dokunuşumla o kadar rahatladı ki, iyi olduğunu anladım.

"Söyle onlara, Maddy. Sorun yok," dedim ellerini ellerime alıp sıkarken, onu incelemeden korumayı umuyordum.

Nefes alış veriş hâlâ titrekti ama başını salladı, gözleri benimkilerdeydi, umduğum gibi bana yaslanmıştı.

"Bayan Mathers sırtımda bir morluk ve başımın arkasında kesikler olduğunu söyledi... bacaklarımda, kollarımda ve bileklerimde morluk ve şişlik var..."

"Kızların onu boğmak için tuttukları zamandan beri!" Omzumun üzerinden herkese bakarak ekledim, öfkeyle yanarken bakışlarını tuttum. Maddy'nin gerçekten ölmeye ne kadar yaklaştığını anlamaları için bizi duymaları gerekiyordu.

Bunun ardından kısa bir sessizlik oldu ve Bayan Felton konuşmak için boğazını düzeltti. "Bayan Savard, sizin, Bayan King, kızlar tuvaletinde ona yaklaştığınızı ve Bay Hebert ile olan ilişkisi konusunda ona zorbalık yapmaya başladığınızı iddia etti. Zorbalığı hoş görmüyorum, özellikle de flört hayatlarınızla ilgili olarak. Okulumuzda buna müsamaha gösterilmez."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Sonra annem konuştu. "Bu okul Hayden için kaç kez ayağa kalktı?"

"Hayden'in maruz kaldığı zorbalık onun ortaokulunda meydana geldi Bayan Mathers. Burada yaşandığına dair hiçbir kayıt yok-"

"Hayır, hayır!" Annem doğruldu, öfkesi çalkalanmaya başladıkça çılgın bakışları canlanıyordu. "Hayır, orada oturup bana oğlumun son üç yıldır bu okulda zorbalığa maruz kalmadığını söyleyemezsiniz!"

"Böyle bir şey rapor edilmedi Bayan Mathers," diye tersledi Bayan Felton. "Oysa bu olayda Bayan Savard, yarılmış dudağı ve morarmış alnıyla bana bir saldırının kanıtını gösterdi... bu da beni Hayden'a getiriyor."

"Peki ya Hayden?" Annemin gözleri telaşla açılırken ben de yüz ifademi olabildiğince nötr tutmaya çalıştım.

Lanet olsun.

"Bayan Savard ve arkadaşları fiziksel saldırıya uğradı Bayan Mathers. Ve Bayan King ile aralarında geçen sözlü tartışmanın ardından kendilerine saldıranın Hayden olduğunu iddia ettiler."

Bu sözler üzerine ofisi garip, uğultulu bir sükûnet kapladı ve her şey yerli yerine oturdu. Ayla, Maddy'ye Theo'nun istediği şekilde zarar başaramadığına göre, bana bu şekilde ulaşmaya çalışacaklardı. etmeliyim ki bu çok yaratıcıydı ve daha da kötüsü tamamen haksız da değillerdi. Kızları Maddy'nin üzerinden ben atmıştım. Onu kurtarmak için onlara zarar vermiştim. Ayla'nın kesik dudağı ve morarmış yüzü onu tutup uçurduğum içindi. Duvara çarpması benim açımdan sadece kötü şanstı. Dürüst olmak gerekirse, keşke bana yüzüne dikiş atıldığını söyleselerdi. Bunu hak etmişti. Ama yine de kendimi mümkün olduğunca etkilenmemiş gibi tuttum. Sabırlı olmanın, öfke ve karşı koymayı tutmanın, aksi takdirde sizi suçlu gösterecek şeyleri söyleme ve yapma olasılığınızı azalttığını öğrenmiştim. Manic'i uzak tutmamın bir başka nedeni de buydu.

"Oğlumun dört kıza fiziksel olarak saldırdığına inandığınızı mı söylüyorsunuz?" Annemin sesi son derece ciddiydi, her kelime yanlış anlaşılmayacak şekilde yavaş ve yüksek sesle söylenmişti.

"Suçlamanın bu olduğunu söylüyorum." Bayan Felton ısrar etti ama hikâyenin bu tarafına Maddy'ninkinden daha çok inandığı belliydi.

"Bu ne *cüret...*" *Lanet olsun.* Annemin yavaşça yerinden kalkışını izledim ve kendimi babamın da onunla gelmesini dilerken buldum. Annemin elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı ve . Öfkesi başka bir şeye dönüşüyordu. Bir şeye...

Uh oh... bir bölüm.

Gözleri ağlamak üzereymiş gibi parlamaya başlamıştı, nefesi kısa ve soluk soluğa geliyordu. Bir şey onu tetiklemişti. Sert bir şey. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin!* Ne yapacağım ben? Bunu nasıl düzeltebilirim? Onu nasıl ?

Maddy ellerimi bıraktı ve ayağa fırladı, müdürümüz ve danışmanımızla yüzleşirken çenesini kaldırdı ve "Bunu onlara Hayden yapmadı. *Ben* yaptım."

Herkes şaşkınlıkla dönüp ona baktı.

"Maddy?" Saanvi fısıldadı, eminim benim görüldüğüm kadar şok olmuş bir sesle. Maddy ne halt ?

"Yani, hayatım için savaşıyordum," diye devam etti Maddy, sadece bir kıza değil, dört kıza vurduğumdan bahsettiğimde hâlâ perişan ve kaybolmuş görünen anneme bakarak. "Köşeye sıkışmışım, beni tehdit etmişlerdi ve ellerini üzerime koyduklarında, tabii ki karşılık verdim."

"Bunu onlara sen mi yaptın? *Sen mi yaptın?* Bire karşı dört ve sen dört kıza da böyle yaralamayı mı başardın?" Bayan Felton şaşkınlıkla ona baktı.

"Büyürken kendimi nasıl koruyacağımı öğrendim. Sonunda beni o ahıra sokmayı başarmış da elimden geldiğince onlarla savaştım. Kendimi savunmaya çalışıyordum."

Ding! Ding! Ding! Ding! Aferin kızıma, Maddy! Sihirli kelimeler söylendi. Nefsi müdafaa yaptı.

"O zaman nasıl kaçtınız Bayan King? Sizi o ahırda tuttukları sırada *dört* kızıdan kaçmayı nasıl başardınız?"

Bu kadının hikâyesinin bizim tarafımıza nasıl olup da hâlâ inanmadığı beni aşıyordu. Ayla Savard ve Theo Hebert gibi insanlar neden bu kadar saçmalıktan paçayı sıyrabiliyordu?

Maddy yavaşça bana baktı, ben hala ayaklarımın topukları üzerinde dizlerimin üzerinde oturuyordum.

üzerinde durduğu zemin. Bir , sanırım bu doğrudu. Öyleydim. Bu kız... beni korumaya çalışıyordu. Annemin incinmesini önlemek için. İkimiz de Ayla'nın yüzünün geçici olarak mahvolmasının sebebinin ben olduğumu biliyorduk ama suçu o üstleniyordu. Başımı hafifçe salladım, bu okuldaki itibarını tehlikeye atmasını ya da bunu yaparak başına açabileceği belaları riske atmasını istemiyordum ama ellerini omuzlarıma koydu ve bana gülümsedi, öyle nefes kesici bir gülümsemeydi ki onu savunmak için söyleyeceğim her şeyi unuttum.

"Hayden beni kurtardı," dedi, sesi çok emin ve güçlüydü. Buradaki herhangi biri onun sözlerindeki gerçekten başka bir şey duysa şok olurdu. "Onları üzerimden çekti ve beni oradan çıkardı."

"Bu doğru mu, Hayden? Hiçbir kıza vurmadın mı? Kimseye vurmadın mı?" Bayan Felton'ın sesi sessizliği bozdu ama ben ona doğru bakma zahmetine bile girmedim, özellikle de önümdeki güzel kıza hayranlıkla bakmakla meşgulken.

Maddy'nin gözlerinin kenarları gerilmişti, sanki bunu reddetmemem için bana sessizce yalvarıyordu. Ama benim yaptığım bir şey için onun suçlanmasına nasıl izin verebilirdim? Yapamazdım...

Arkamda annemin boğuk hırıltısını duyabiliyordum ve bu ses neredeyse kalbimi parçalıyordu. Maddy'nin söylediklerinin doğru olması için dua ettiğini biliyordum, bu sırada kızımın parmakları omuzlarıma girmeye başladı, beni uyardı ve onunla birlikte gitmem için beni teşvik etti. *Lanet olsun...*

Sarsak bir baş hareketiyle "Evet" diye mırıldandım.

Arkamda, annem titreyen bir nefes verdi ve koltuğuna yığılırken çıkardığı ağır gümbürtüyü duyabiliyordum, belli ki rahatlama onu eziyordu. Maddy'nin yüzündeki gerginlik kayboldu, yumuşadı ve o da benim itaatimden dolayı rahatlamış göründü.

"O halde, sanırım bu her şeyi açıklığa kavuşturuyor," diye söze girdi Saanvi, yüksek sesle konuşarak, "Maddy'nin kendini savunmak için hareket ettiği açık. Bayan Mathers'ın aldığı yaraları kendisinin de gördüğü gibi, Bayan Savard'ın saldırı konusunda yalan söylediğini biliyoruz, çünkü Bayan King ile aralarında herhangi bir fiziksel tartışmadan bahsetmedi."

"Okulumda kavga çıkmasına hâlâ göz yummuyorum."

"Her ne olursa olsun, Bay Mathers bu davada suçlu değildir ve bu nedenle artık burada bulunmasına gerek yoktur. Kızlara verilecek cezayı özel olarak görüşebiliriz, olur mu?"

Bay Price bunların hiçbirini yutmadı ama Bayan Felton Saanvi'ye hak verip annemden özür diledikten sonra bizi gönderirken hiçbir şey söylemedi. Annem yerden kalkmama yardım etmek için elini uzattı ama ben Maddy'ye odaklanmaya devam ettim. Ellerini ellerimin arasına aldım ve "Seni dışarıda bekleyeceğim" diye fısıldamadan önce sıkıca tuttum. Neredeyse öğle yemeği vakti gelmişti ama günün geri kalanını atlatmak istiyordum. Sadece birkaç haftamız kalmıştı ve zamanımızın çoğunu önümüzdeki Çarşamba günü başlayacak olan finallere çalışarak geçirdiğimiz için sınıftaki günlerin çoğu boş geçiyordu. Bir günü atlamayı göze alabilirdik.

Onu geride bırakmak zorunda kaldığımda sadece başını salladı, anneme ofise kadar eşlik ettikten sonra onu okulun ana fuayesine kadar uğurladım. Ofisin kapısı arkamızdan kapandığı anda büyük, ürpertici bir hıçkırık kopardı ve kollarını boynuma dolayarak bana ulaşmak için ayak parmaklarının ucuna kadar uzandı.

"Hey anne, ..." Ona tekrar sarıldım, dün gece konuşurken Maddy'yi nasıl kurtardığımın ayrıntılarını anlatmadığım için rahatlamıştım. O zaman tek söylediğim kızları onun üzerinden çektiğimdi. Arkasındaki güçten ya da onları nasıl kabaca fırlattığımdan bahsetmemiştim. Keşke daha fazlasını yapsaydım demeye de cesaret edemedim. Bu onu çok korkuturdu. Bugün Maddy'nin hikayesini duymak söylediklerimi destekliyordu.

Ona yalan söylediğim için kendimi kötü hissetsem de, bu durumda ruh sağlığı için beyaz yalanın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Kızlara karşı aşırı güç kullandığım söylendiğinde panik atak geçirmek üzereymiş gibi görünüyordu. Onlara vurmuş olabileceğimi düşünmesi bile kendini kaybetmesi için yeterliydi. Onun için bunu istemedim. Bunu kaldırabileceğini sanmıyordum. Bu yüzden suçluluk duygumu gömdüm ve ona sarıldım, kendimden nefret ederken aynı zamanda Maddy'yi o sürtüklerden kurtarmak anlamına gelse yine aynı şekilde tepki vereceğimi biliyordum.

Annem sonunda bıraktığında elini cebine attı ve bir selpak çıkardı, gözlerini ve burnunu silerken burnunu çekti. "Özür dilerim,

Hayden. Ben sadece... Ben sadece endişelendim-"

"Sorun yok anne. Ayla bir yalancı ve bu okula geldiğinden beri Maddy'nin peşini bırakmıyor." Bu bir gerçektir. Çünkü olayların hikayesi hakkında yalan söylemişti, bu yüzden bunu söylediğim için kendimi suçlu hissetmeme izin vermedim.

"Ama seni neden bu işin içine sürüklesin ki?" Annem sordu, yeşil gözleri hâlâ parlıyordu. "Ben de bunu anlamıyorum."

"Theo Hebert."

Adını duyunca başını sallarken dudakları birbirine sıkıca yapıştı. Onun adını çok iyi biliyordu. Davranışlarımdaki değişimin kaynağı, depresyonumun ve kişiliğimdeki değişimin nedeni oydu. Taşıdığı yaraların benim yüzümden olduğunu da biliyordu. Uzun bir geçmişimiz vardı ve çoğunu biliyordu. Hiç alışık olmadığı bir şekilde hafifçe küfretti ama anlayışla başını salladı. "O küçük serseriden nefret ediyorum." Sonunda söyledi ve ben şaşkınlıkla gülmekten kendimi alamadım. Annem insanlar hakkında pek böyle konuşmazdı, bu yüzden konuştuğunda ciddi olduğunu anladım.

Kolumu omuzlarına doladım ve onu ön kapıdan çıkarıp güneşe doğru götürdüm; ağaçların tepesinde bir karga, kendisine öfkeyle ciyaklayan bir sincaba öfkeyle gaklamaya başlamıştı, ikisi de göremediğimiz bir şey için kavga ediyordu.

"Kötü karga," dedik hep bir ağızdan, gülünç aile geleneğimize gülmeye başlamadan önce.

"Bunu hallettiğimiz için rahatladım," dedi annem biraz kıkırdayıp selpak mendili kot pantolonunun cebine geri koyarken.

"Sence Maddy'nin başı çok belaya girer mi?" Ofiste neler olduğunu merak ederek endişeyle sordum. " sanmıyorum. Belki kavga ettiği için bir ya da iki gün uzaklaştırma alır.

nefsi müdafaaydı. Saanvi onların geleceğini mahvetmesine izin vermeyecektir, bu yüzden endişelenmeyin." Annemin sözleri ve gülümsemesi her şeyin yoluna gireceği konusunda beni rahatlatmaya yetti. Çünkü Maddy'nin geleceğini mahvedebilecek bir şey olsa bile umurumda değildi. Oraya geri dönecek ve her şeyi itiraf edecektim. "Yarın bizimle festivale mi?"

"Umarım öyledir." Onun geniş ailemin arasında olmasının nasıl bir şey olacağını düşündüm. Amcalarım biraz... göz korkutucuydu. En azından yabancılar için. Lee Amca iri yarı bir adamdı ama

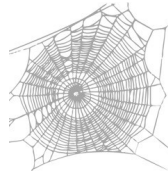
Shaw Amca ise çoğunlukla içine kapanıktı. Ama Vail Amca biraz babama benziyordu, yine de insanların geri çekilmesine neden olan daha sert bir yanı vardı.

"Harika zaman geçireceğiz, söz veriyorum." Annem omzumu sıktı. "Amcaların için de endişelenme," diye ekledi, sanki endişelerimi yüzümden okuyormuş gibi, "Casey teyzene açıklarım. O onları hizaya sokar" diye göz kırptı. Buna gülmek istedim. Evet, belki amcalarım korkutucu piçlerdi ama Casey Teyze elebaşıydı. Onları kontrol altında tutardı.

"Teşekkürler anne."

Yıllarca kendimi tuttuktan, ondan saklandıktan sonra, tekrar açılmak iyi geldi. Küçükken annemle aramızda çok yakın bir bağ vardı. Onu her şeyden çok severdim. Evet, yaşadığı olaylar beni korkutuyordu ama ben daha çocuktum. Onu tekrar gülümserken gördüğümde elimden geldiğince bunu aştım.

O sırada öğle yemeği saatini işaret eden zil çaldı ve sanki insanların beni annemle dertleşirken yakalamamalarını tercih ettiğimi biliyormuş gibi gitmeme izin verdi. "Sonra görüşürüz, tamam mı?" Uzun, sarı saç örgüsünü savurarak küçük beyaz arabasına doğru yöneldi, ofiste o kısa an için canlanan korku ve endişe unutulmuştu. Buraya kadar gelmek için gerçekten çok mücadele ettiğini kabul etmeliydim ve duraktan çıkıp uzaklaşmadan önce bana gülümseyerek el salladığında bir gurur hissettim. Eğer annem şeytanların üstesinden gelebilseyse, bu bana benim de üstesinden gelebileceğime dair umut verdi.

"YANI SINAVLARA KADAR UZAKLAŞTIRILDINIZ MI?"

"Yeppers!" Maddy devrilmiş bir ağacın üzerinde dengede duruyor, kollarını gövdesi boyunca yürüyor, bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Ayağa fırlayıp onu aşağı indirme dürtüsüne direndim, düşüp kendini incitmesi korkusu kafamın arkasında bir siren gibi çalıyordu. Ama bunun doğru olduğunu bildiğim için .

Mantıksız tarafım. Manik tarafım. "Ama Ayla ve arkadaşları uzaklaştırma cezası aldılar ve mezuniyet dansı için gönüllü olmak zorunda kaldılar."

"Bu yeterli değil," diye homurdandım, orospuların daha da kötüleşmesini diliyordum.

"değil."

"Hayır, bu konuda nasıl bu kadar sakın olabiliyorsun? Neredeyse seni boğacakları için bir tokat yediler!" Tuvalete girmenin nasıl bir şey olduğunu düşündüm, Maddy'nin sayıca çok az olduğunu, dizlerinin üzerine çökmeye zorlandığını, kafasının yarı sıırıslıklam olduğunu ve ikisi onu aşağı iterken tuvaletin ucundan sarktığını gördüm. Lanet olsun... Bunu tekrar hayal etmek bile kanımı kaynattı. Ve Maddy o ofiste o kadar korkmuş, o kadar sarsılmış, o kadar gerilmişti ki şimdi nasıl bu kadar sakın olduğunu anlayamıyordum. Sanki hiç olmamış gibiydi.

Maddy omuz silkti ve bana masum bir gülümseme attı. "İnan bana, sana katılıyorum. Ama daha fazla ne yapabiliriz ki? Bu şekilde atlattığımız için şanslıyız. O dangalak Bay Price'ın sana nasıl baktığını görebiliyordum. Kıcını duvara çivilemek istiyordu. Aranızda kötü bir geçmiş falan mı var?"

İçimi çektim ve eğrelti otlarının üzerinde uzandığım yerden geri çekildim, babamın eski ceketini geçici bir battaniye olarak çimlerin üzerine serilmişti. Güneşin altında dirseklerimin üzerine yaslanarak onu izlemeye devam ettim. "Lucas White'ın başına gelenlerden benim sorumlu olduğumu düşünüyor," dedim, ofise çağrılıp o ve bir polis tarafından sertçe sorgulandığım zamanı hatırlayarak. Ama hiçbir kanıt yoktu ve beni suçla ilişkilendiren hiçbir şey yoktu. Lucas'ın da konuşmadığı kesindi. Bu yüzden paçayı kurtardım.

Maddy'nin keskin bakışları bana doğru yöneldi, dengesini korurken tek ayağının üzerinde tehlikeli bir şekilde duruyordu. "Ama ona bir şey yaptın... değil mi?"

Omuz silktim, "Lucas'ın başına gelenlerin talihsiz olduğunu söyleyeceğim, ama daha savunmasız olanları avlayan kötü bir pislik olduğunuzda, karmanın karşılık vereceğini düşünmek hoşuma gidiyor."

Onaylamaz bir dudaklarını büzdü ama zorlamadı. Sanırım derinlerde bir yerde, küçük bir parçası ne olduğunu öğrendiği için mutluydu.

Lucas'ın başına gelenler. Ama bunu daha fazla tartışmamıza gerek yoktu. "Her halükârda Ayla'nın başına gelenler kayıtlara geçti, halledildi, yani tekrar bir şey yapmaya kalkarsa bana saldırdığına dair belgeler zaten var, bu yüzden fakülte onu yakından izliyor olacak."

"sorun etmediğine" inanmıyordum ama cesur bir yüz ifadesi takınmasını ve bunu aşmaya çalışmasını takdir ediyordum. Ağaçtan aşağı atladı ve birlikte takılmak için en sevdiğimiz yer olan açıklıktaki eğrelti otlarının üzerine yumuşak bir şekilde indi. Bir güneş ışığı huzmesi üzerine vuruyor, saçlarının altın ve koyu tonlarını ima ediyor, gözleri adeta parlıyordu. Nefes kesiciydi.

"Yaptıklarınız için teşekkür ederim," dedim gözlerimi ayıramadan.

Maddy sıırttı ve göz kırptı, "Sorun değil."

"Hayır, bu büyük bir olaydı, Maddy. Yalan söylememeliydin."

"Peki o zaman ne olurdu?" diye sordu, papatyaların ve yeşilliklerin arasından parmak uçlarına basarak bana doğru ilerlerken. "Okuldan atılırdın ve muhtemelen saldırıdan tutuklanırdın. Hem de bir kıza. Sabıkan olacaktı ve geleceğin bu yüzden zarar görecekti." Maddy dizlerinin üzerine çöktü ve bana öyle tatlı bir bakışla baktı ki şekerden yapıldığına yemin edebilirim. "*Onun* yüzünden hayatının mahvolmasını hak etmiyorsun. Sen beni kurtardın, bırak ben de sana yardım edeyim."

Arkasında parlayan güneş ışığı başının etrafında bir tür hale oluşturuyor, saçlarının açık renk telleri parlıyor, hafifçe ayrılmış pembe ağzı öpölmek için yalvarıyordu. Bu kıızı hak etmek için ne yaptım ben?

, çenesini avuçlarımın arasında tuttum ve başparmağımla alt dudağını okşadım. Maddy keskin bir nefes çekti ama uzaklaşmadı. Aksine, gözlerinin gri ve yeşil renkleri daha da parladı ve bir meleğe bakıyormuşum gibi hissettim. Uzanıp onu öptüm, elim onu yerinde tutmak için ensesine uzandı. Kendimi durduramıyordum. Ona daha çok ihtiyacım vardı.

Diğer elim beline dolanmak için uzandı ve onu kendime çektim, ceketimin üzerine uzandım, böylece o üstte, kafessiz ama hala . Maddy çekilmedi. Onun yerine

Küçük elleri gelip yüzümü kavradı, dokunuşu hafif ve yumuşaktı. Ama vücudunun hissi... kaslarımın sert düzlemlerine bastırılmış kıvrımları... Neredeyse her gece bunun hayalini kuruyorum.

Bana açılmadan önce dilimi alt dudağında gezdirdim ve onu derin, durgun bir şekilde öptüm, anı yaşayabilmek ve sadece onu tatmanın tadını çıkarabilmek için acele etmedim. Sonunda ellerimin dolaşmasına izin verdim, avuçlarımı kalçalarının kabarıklığı üzerinde kaydırmadan ve belinin küçük kısmını tutmadan önce sıkmak için kışının kıvrımından geçtim. Maddy'nin nefesleri küçük pantolonlar halinde çıktı ve kendi tutuşu saçlarıma taşındı, tırnakları buklelerimi yumruklayana kadar tırmıkladı ve sahiplenici tutuşta ağzına inlememe neden oldu. Ama üstüme çıkıp kasıklarımaya sürünmeye başladığında bir an için kendimi kaybettim, çünkü kendimi tutmayı bıraktım ve arzularımın beni ele izin verdim.

Onu belinden tutarak bizi ters çevirdim, ceketin üzerinden bana bakıyordu, dudakları öpüşmelerimizden şişmişti, gözleri güneşte parlıyordu, yanakları pembeydi. O kadar güzeldi ki, sadece varlığının tadını çıkarmak istiyordum. Ama daha fazlasına ihtiyacım vardı; onu *hissetmek* istiyordum. Böylece, vücudumun üst kısmını dirseklerimin üzerinde tutarak, o kadar yavaş hareket ediyordum ki kendimi geri tutmak ağrıyordu, kalçalarımı ona doğru döndürmeye başladım. Ellerimi yüzünü tutmak için hareket ettirdim, tepkisini izliyordum, onu görmeye ihtiyacım vardı.

Maddy'nin göz bebekleri büyümüştü, küçük nefes alışları ve şimdi de inlemeleri kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Yukarı uzanıp tişörtümün kenarlarını kavradı ve geri çekilmedi. Bunun yerine bacaklarını açarak bana daha iyi erişim sağladı ve ondan bir öpücük daha çalmak için eğildiğimde inledim. Azgın bir genç olabilirdim ama Maddy'yi herhangi bir şekilde incitmek isteyeceğim son . Onun onayı bana sanki piyangoyu kazanmışım gibi hissettirdi. Bana şekilde güvenmesi sonsuza dek minnettar bir hediye gibiydi, bu yüzden kendimi kaptırmamam gerektiğini kendime sürekli hatırlatmam gerekiyordu.

Kalçalarımı onun leğen kemiğine doğru döndürdüm, bu noktada sikim kaya gibi sertti ve Maddy beni sadece içine çekti, hevesle beni geri öptü.

"Hayden," diye iç geçirdi kulağıma, boğazının kenarını öpmek için geri çekildiğimde ve titrerken neredeyse pantolonumun içine boşalıyordum.

"İyi misin? Durmamı ister misin?" Kelimeleri bir şekilde boğarak söylemeyi başardığım için sesim kısık bir şekilde sordum.

"Sakin buna cüret etme." Kulağımın kabuğunu yaladı ve yüzümü amına gömebilmek için o pantolonunu yırtmamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Avuçlarımı aşağı kaydırıp kışını kavrarken boynunun kenarını ısırdım, istediğim manevra yaptım, biraz daha sert ittim, dokunuşumun altında titremesini sağladım.

Hiçbir şeyi Madeline King'den daha çok istememiştim.

"Maddy..." Hızımı biraz artırırken inledim, pazen gömleğinin yakasını kenara çektim, böylece omzuna yapışıp emebildim. Vücudu benimkine karşı kemerli, kalçalarımın her pompalanışında beni karşılamak için geri bastırıyor. Onun içinde olmak ne kadar harika bir duyguydu ama henüz değil. Hayır, onu bu kadar erken zorlamamalıydım. Birbirimizi gerçekten tanımadığımızı, aslında yabancı olduğumuzu unutmak kolay, ama onunla tanıştıktan sonra, bazı insanların birbirlerini bulmak için yaratıldığına inanıyorum.

Çenesini şefkatle kavradım ve yüzünü bana çevirdim, böylece bizi daha da uç noktaya götürürken gözlerinin içine bakabilecektim. Birlikte düşmemizi istiyordum ve tepkisini ölçmek için onu yakından izledim. Maddy'nin dudakları öpücüklerimden şişmiş, yanakları kızarmış, ifadesindeki her şey o kadar güven dolu ve... kahretsin, *ateşli* ki, yakın olduğunu biliyordum.

"Benimle gel, Maddy," diye fısıldadım, dudaklarım onunkilere değiyordu. Pelvisini biraz yukarı kaldırdığımda, gözlerinin nasıl açıldığını fark ettim ve ondan kaçan küçük nefesi duydum. Karşılık olarak sııttım, onu bu pozisyonda tuttum, tekrar tekrar salladım, parmaklarını gömleğime kıvrılmasını sağlayan ritmi sürdürdüm, geri bastırırken malzemeyi büküm.

"H-Hayden," diye adımı fısıldarken sesi titremeye başladı. "Hayden... oh... Tanrım... *lütfe*!"

"Bana tutun, güzelim," diye mırıldandım, hızımı biraz daha artırarak. "Tuttum seni."

"Shhhhhhhiiiiit! Çok yaklaştım, ben... ben..." Nefes nefese kalmıştı, bana sıkıca sarıldığı için gözleri kapanmıştı. Kahretsin, eğer yakında boşalmazsa, tüm kontrolümü kaybedecektim. *Zar zor*

bir arada tutuyordu. Ama tam ondan önce altıma kaçıracağımdan endişelenmeye başlamıştım ki, Maddy hayatımda duyduğum en muhteşem, en seksi iniltiyi çıkardı. Bacaklarını tekmeledi, vücudu titrerken sertçe sarsıldı ve bir an sonra boşaldığımı hissettim. Yüksek sesle inledim, keşke aramızda bu kadar çok engel olmasaydı, ama kahretsin...

Her zaman hatırlamak üzere saklayabilmek için bu anla ilgili her şeyi toplamaya çalıştım. Mesela havadaki koku, ormanla, ağaçlarla karışmış o taze, neredeyse ıslak bahar kokusu. Maddy'nin altındaki tereyağı yumuşaklığındaki gri derinin hissi ve sonra dizlerimin altındaki toprağın hissi, kalın çimenler ve ilkbahar eğrelti otları tarafından yastıklanmış. Uzaktan birbirlerine seslenen kızılgerdan kuşlarının sesleri ve yaprakları hışırdatan hafif esinti. Ama en çok, yatan kıza odaklandım, o kadar güzeldi ki kalbimi sızlattı. Onunla geçirdiğim bu an, yanaklarındaki allık ve güzel, pembe ağzındaki küçük gülümsemeyle bana baktığı bu an mükemmeldi.

Maddy titreyen bir eliyle yanağımı okşamak için uzandı ben yardım edemedim ama gözlerimi kısa süreliğine kapatıp yumuşak dokunuşuna yaslandım. Eğer şimdi ölürsem, mutlu bir adam olarak öleceğim.

"İyi misin?"

Gözlerim birden açıldı ve şaşkınlıkla ona baktım. "İyiden de öteyim. Ben... Ben..." nasıl hissettiğimi kelimelerle ifade edemediğim için sesim kesildi. Bacaklarının arasına yerleştim, üstüne uzandım ama ağırlığımı dirseklerimle tuttum ve parmaklarımın boynunun kenarlarında gezinmesine izin verirken ona baktım. "Peki ya sen? Sen iyi misin?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve tereddüt etmeden başını sallayarak bir rahatlama dalgası gönderdi. Çizgiyi aşmış olsaydım, beni durduramayacak kadar korkmuş olsaydı, bunu asla unutamayacaktım. Eğilerek yüzüne, yanaklarına, burnuna ve dudaklarına birkaç küçük öpücük kondurdum ve kıkırdamasına neden oldum. Bu ses gerçekten kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Boxer külotumdaki ıslaklığı görmezden gelerek kendimi yeniden ayarladım ve başımı göğsüne yaslayarak uzandım, parmaklarım hala boynunda, saçlarında, köprücük kemiğinde dolaşıyordu. Ulaşabildiğim her yerini.

"Birinin bana bu kadar yaklaşmasına izin verebileceğimi hiç düşünmemiştim," dedi usulca, parmakları dalgali saçlarını tarıyordu. Ona başka birinin dokunduğunu düşünmek bile içimde bir kıvılcım çıkmasına neden oldu. Ona daha önce kim dokunmuştu? Önemi yoktu ama içimdeki kıskançlık duygusunun çirkin yüzünü göstermesine engel olamıyordum. Başımı kaldırıp ona bakmaya çalıştığımda ise elleri nazikçe ama sıkıca başımı yerinde tuttu. Ben de öylece kaldım, bunu söylerken doğrudan ona bakmamı istemediğini fark ettim.

"Ne demek istiyorsun?" Etrafımızda beyaz papatyalarla karışık yeşilliklere bakmayı tercih ederek sordum.

Sakin ol, Hayden. Bırak konuşsun.

Maddy kendini hazırlıyormuş gibi dişlerinin arasından uzun bir nefes çekti ama bana açılmak istemese bu konuyu açmayacağını biliyordum. Sadece sabırlı olmam ve kendi hızında paylaşmasını beklemem gerekiyordu. "Benim gibi büyürken, ben..." aniden durdu ve dehşet verici bir an için, annemin eskiden gibi içine kapanmak üzere olduğunu düşündüm. Ama ona tekrar için hareket ettiğimde, yerinden kımıldamama izin vermedi. "Çok küçük yaşta *pek çok* şeye maruz kaldım. Çocukların zorlanmaması gereken şeylere..."

Sikeyim.

Öfke. *Öfke*. Manic kafesinde savaşıyor, onu dışarı çıkarmam için yalvarıyor, onu incitmeye cüret eden orospu çocuklarının üzerine salmam için yalvarıyordu.

"Diğer herkes için mahvolduğumu düşündüm. Birinin bana yaklaşmasına asla izin veremeyeceğimi düşündüm." En son hareket etmeye çalıştığımda donmuş olan parmakları yeniden saçlarımin etrafında dönmeye başladı, dokunuşu artık daha rahattı.

"Ne kadar ileri gitti?" diye usulca sormadan önce nefes alması için ona bir an verdim.

Kısa bir an için Maddy'nin parmakları saçlarıminı sıktı, acı verici bir şekilde değil, ama gevşemeden önce stresini işaret edecek kadar. "Uzak. Çok uzak. O zaman, koruyucu ailede kaldığım son zamandı. Annem bizi mümkün olduğunca çok dolaştırmaya başladı. Sonra, eşyalarını aldığı insanlara kazık attıktan sonra yine doğuya kaçtık."

"Eşya" derken neyi kastettiğini sormama gerek yoktu. Phoenix House'daki kızların çoğu ebeveynleri madde bağımlılığından muzdarip olduğu için oradaydı. Onlarla Maddy'nin annesi arasındaki tek fark Bayan King'in Ashland'da bir akıl hastanesine kapatılmış olmasıydı.

"Birinin bana ihanetin acısını hissettirmeden ya da utanç, iğrenme, korku duymadan hissettirebileceğini hiç hayal etmemiştim..." diye fısıldadı, sesi üzgün olmaktan çok düşünceliydi. "Tuhaf bir duygu... birinin yanında olup da korkmamak. *Daha fazlasını* istemek." Saçımın bir tutamını şefkatle çekiştirdi, "Ve sonra sen seksi deri ceketin, motosikletin ve kötü çocuk kişiliğinle geldin ve ördüğüm duvarları yıktın. Dünyayı hiç düşünmediğim bir şekilde yeniden görüyormuşum gibi hissediyorum."

Kollarımı sırtının altından geçirdim ve sıkıca sarıldım, onu kendime çektim. Ceketim, bisikletim ve yıllardır benimsediğim karanlık, karamsar karakterim hakkındaki yorumu beni biraz kıkırdatsa da, sözlerinden ne kadar etkilendiğimi görmezden gelemezdim. Onun üzerinde böylesine olumlu, hayatımı değiştiren bir etki bıraktığını, beni kurtaran kişinin o olduğunu hissettiğimde bir şekilde ona yardım etmeyi başardığımı duymak ruhuma bir şeyler yaptı.

Döndüm ve dudaklarımı gömleğinin birkaç düğmesi açık kısmının altında, tam kalbinin üzerinde açıkta kalan tene bastırdım.

O zaman bir yemin ettim. Bir daha asla birinin Maddy'nin hayatını kontrol altına almaya izin vermeyecektim. Bir daha asla birinin ona zarar vermesine izin vermeyecektim. Manic içten içe aynı fikirdeydi ama yine de ona ihanet eden koruyucu ailesini bulup hak ettikleri şekilde cezalandırmam için beni daha fazla zorlayabilmeyi diliyordu.

Ama hayır.

İçimdeki karanlığın istediği buydu. Maddy'nin *ihtiyacı olan* şey olmalıydım ve şu anda onun yanında olmama, onu tutmama, güvende tutmama ihtiyacı vardı.

Chapter seventeen

MADDY - GÜNÜMÜZ

"Yani, hepsi bir *arada* mı?" "Evet..."

"Ama onlardan biriyle evli?" "Vail Amcamla, evet."

"Ama Shaw ve Lee amcanın çocukları var mı?" "Evet..."

"Ve hepsi... bu şekilde birlikte mi yaşıyorlar?"

"Hemen hemen."

Son birkaç haftadır hakkında çok şey duyduğum Bahar Festivali'ne yeni gelmiştik ve babası bizi minibüsleriyle buraya getirirken arka koltukta onunla, kız kardeşleri ve küçük erkek kardeşiyle birlikte otururken, Casey Teyzesinin aile dinamiği konusunda hazırlanmıştım. Bayan Mathers, ya da ısrarla kendisine seslenildiği şekliyle Mina, Hayden'a açıklama konusunda yardımcı olmak için arada sırada söze karışıyor, her şeyden rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Bu bilgiye vereceğim tepkiden endişelendiğini anlayabiliyordum çünkü tüm bu süre boyunca koltuğunda kıpırdanıyor, yüzünü başka yöne çeviriyor ve sanki sürgülü kapıyı açıp hareket eden minibüsten kaçacağını düşünmüş gibi bana doğru hızlı, meraklı bakışlar atıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, teyzesini ve onun üç amcasıyla olan alışılmadık dinamiğini duymak sürpriz oldu. Ama, yani, neden umurumda olsun ki?

Görünüşe göre çocukluklarından beri birlikteymişler, sanırım bu işlerine yaramış. Bana bundan bahsetmemiş olsalardı, etkilenmeden ve yaşam tarzlarından habersiz hayatıma devam ederdim. Bildiğim halde yine de beni rahatsız etmedi. Bire bir ilişkilerin defalarca başarısız olduğunu görmüştüm, bu yüzden bu yol aşkın sırrı değildi. Çok partnerli bir paralel benim bir şey da, başkaları için işe yarayan şey buysa onları durduracak değildim.

Bay Mathers, ya da ona her resmi hitap edişimde bana güldüğü şekliyle *Keenan*, minibüsü park etti ve hepimiz dışarı yığılarak meşhur Bahar Festivali'nin parlak ışıklarına, müziğine ve kaosa doğru ilerledik. Alacakaranlıktı, güneşin son ışıkları St. Lawrence Nehri'nin suları üzerinde kayboluyordu.

Arazi su kenarına kurulmuştu, bu yüzden hava tuzlu su ve taze bahar çiçekleri kokuyordu. Hayden ailesini içeri kadar takip ederken elimi tuttu, Keenan hepimizin, hatta benim bile masraflarımı karşıladı ve sıra sıra dizilmiş yiyecek kamyonları ve çadırların başlangıcına benzeyen şeylerin yanında dolaştık.

"Unutmayın, eğer herhangi bir nedenle ayrılırsak ya da kaybolursanız, buluşma yerimiz Kıyamet Damlası'dır!" Mina kalabalığın arasından sesini yükselterek korkutucu yüksek bir kuleyi işaret etti. Kolaylıkla buradaki en yüksek şeydi ve arazinin herhangi bir noktasından görülebileceğine şüphe yoktu. Ben izlerken, dairesel bir dizi koltuk yukarı, yukarı, yukarı... en tepeye kadar yükseldi ve orada öylece oturdu. İzlerken avuçlarımın nemlendiğini hissettim, bunun neden eğlenceli olduğunu düşündüklerini merak ediyordum ki, şey aniden düştü! Binicilerin çılgınlıkları çınlarken gözlerim neredeyse kafatasımdan fırlayacaktı.

"Denemek ister misin?" Hayden nereye baktığımı fark ederek sordu. "Hayır!" dedim. Hemen elini tuttum ve koluna yapıştım. görünmez bir gücün beni o yöne sürüklemesini engelleyecekti. Kıkırdadı ve elimi geri sıktı.

Keenan kendi başına dolaşmasına izin verilmesini isteyen Charlotte ile tartışırken ve Mina pamuk şeker standına doğru kaçmaya çalışan Maverick'i tutarken, ben de Emily'nin elini yedek eliyle tutan Hayden ile birlikte bekledim.

"Mina! Anahtar!"

Etrafıma baktığımda büyük bir grubun bize doğru yaklaştığını gördüm ve bunların Casey St. James ve ailesi olduğunu hemen anladım.

Casey çok güzeldi ve onun, J Dede'nin ve Hayden'ın nasıl akraba olduklarını görebiliyordum. Aynı koyu, dalgalı saçlara sahiptiler, yüzlerinde tanıdık bir ifade vardı ama onun ve James'in gözleri koyu, Hayden'ınkiler ise açık renkti. Çok güzeldi ve açık mavi maksi elbisesinin altındaki küçük yumruları görebiliyordum. Hamile miydi?

Mina mutlulukla haykırdı ve öne atılarak Casey'ye kocaman sarıldı, ikisi de oldukları yerde bir o yana bir bu yana sallandılar, sonra onu bırakıp geri çekildi ve karnına hayranlıkla baktı. Belli ki bu yeni bir şeydi.

İkisi de gevezelik ederken, gruplarındaki diğer kişileri inceledim. İki adam. Çok korkutucu iki adam. İstemedenden de olsa, erkeklerin yanında genellikle yaptığım gibi refleks olarak bir adım geri çekildim. Keenan ve Hayden'ın büyükbabasının yanında daha kolay vakit geçirmeye başlamıştım, çünkü bir çift şapşal gibi görünüyorlardı ve rahat hissetmem için bana bolca alan sağlıyorlardı. Yine de bu adamlarda beklemediğim garip bir yan vardı.

"Sorun yok," diye fısıldadı Hayden, ağzını kulağıma yaklaştırıp kolunu omuzlarıma dolayarak, "Sana söz veriyorum, iyiler. Güvendesin."

Başımı salladım ama Keenan erkekleri tokalaşmalar, omuz tokatları ve gürültülü "Nasılsınız?" larla selamlarken onun yanına yapıştığım yerde . Birkaç dakika boyunca herkes birbiriyle konuşurken, seslerini duyurabilmek için seslerini yükseltirken, kucaklaşmak için birinden diğerine geçerken tam bir kaos yaşandı, ama Hayden benimle birlikte geri çekildi, Emily'nin elini bırakmasına rağmen adamlardan birine doğru koştu, güzel koyu tenli ve rasta saçlı, kesinlikle kocaman bir adamdı, onu havaya kaldırdı ve kıkırdarken olduğu yerde döndü. Belli ki, Maverick de "helikopter gezintisine" çıkmayı talep ettiği için sıradaki adam onun favorisi gibi görünüyordu.

O zaman adamlardan birinin kayıp olduğunu fark ettim. Hayden'ın bana üç amca olduğunu söylediğinden emindim. Üçüncüsü neredeydi?

"Evet, sonunda sırası ," diyordu Casey, Mina karnını hafifçe okşarken, "Bu konuda çok acımasızdınız..." Ciddi bir ifadeyle

Omzunun üzerinden, bronz renkli saçları ve benimki gibi daha açık, ela gözleri olan iki adamdan en güzeline yan gözle baktı. Beni en çok tedirgin oydu, çünkü yüzü yarı çatık bir şekilde sabitlenmiş gibiydi ve sanki potansiyel bir tehdit arıyormuş gibi sürekli grubumuzun dışına bakıyordu. Neden bu kadar paranoyaktı? Bunun arkasında gerçek bir neden olup olmadığını merak ettiğimde kendi derimin ürpermeye başladığını hissedebiliyordum ve ben de etrafıma bakmaya başladım.

Casey'nin yorumuna kulak misafiri olan adam, "Hey, sana bunun olacağını söylemiştim," dedi.

"İnatçı göt,"

"Doğru," dedi, onun sözlerinden rahatsız olmamıştı ve bir kolunu onun beline doladı, ancak tüm aileye çok yaklaşan herkesi izlemeye devam etti.

Casey gözlerini devirdi ve Mina'ya sıırttı. onu ortak

açıkça a normal etkileşim arasında Onlar.

"Her neyse, Ekim sonu, Kasım başı gibi doğum yapacağım." "İkinizi de tebrik ederim!" Mina Casey'ye bir kez daha sarıldı,

Gerçi bronz saçlı adamın onu hiç bırakmadığını fark ettim. O sırada Hayden'ın annesi bize döndü ve ilerlememizi işaret etti. Hayden'ın kolu omuzlarımda olduğu yerde kaldı ve küçük bir dürtmeyle beni hareket etmeye teşvik etti ama ayaklarımı hareket ettirecek gücü toplayana kadar bekledi. Beni rahatlatmak için, bu yeni gelenlerle aramızda beni rahat hissettirecek kadar mesafe bırakarak durdu. Ailesine tamamen güvenmediğimden değil, ama eski davranışları, içgüdüleri, değiştirmek ve bırakmak ve diğer insanlara körü körüne güvenmek benim için zor.

Ancak Hayden'a güveniyordum, bu yüzden kendimi fazladan bir adım atmaya zorladım ve dünyanın beni yutmasını dilerken küçük bir gülümseme verdim.

"Casey, Vail, Lee, bu Maddy King. Phoenix House'da kalıyor ve Hayden'ın çok yakın bir arkadaşı." Mina göz kırptı ve Hayden'ın ona nasıl şaşkın bir bakış attığını görebiliyordum, sanki babası ve büyükbabası gibi alay etmesini beklemiyordu.

Ama *Phoenix House* dediğinde Casey ve Vail'in yüz ifadeleri tamamen değişti. Adamın gerginliği kayboldu ve yumuşadı.

Küstahça sataşmaları, nazik gülümsemelere dönüşüyor ve kaba ses tonları artık değişiyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Maddy," dedi Casey, diğerleri gibi elimi sıkmak için öne çıkmadı. Geride durdu ve aramızdaki mesafeyi korudu. "Ashland bölgesinde yeni misin?"

"Öyleyim." Tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ve Hayden'ın sıcak, kaslı tarafına doğru biraz daha büzüldüm, "British Columbia'dan."

"Ooooh! Batı Yakası kızı! Süslü , Hayden." Casey ona göz kırptı. "Ashland'a hoş geldiniz. Festival harika! Gerçekten hoşuna gideceğini düşünüyorum."

"Teşekkür ," diye gülümsemesine karşılık verdim, endişem azalmaya başlamıştı. "Ashland'a hoş geldin, *Batı Yakası Kızı*," dedi Vail, ardından

Karısına sarılmış olan eli karnını okşamak için hareket ederken bana güzel bir gülümseme verdi.

"Teşekkürler."

"Bekle, ne? Hayden'ın kız arkadaşı mı var?"

Yanımda, Maverick'in geniş omuzlarına tünemiş olan iri yapılı, rastalı adam öne doğru ilerleyince kılları diken diken oldu. Kusursuz beyaz bir gülümseme takındı ama kendini tanıtmadan önce bana bakarak geride durdu: "Memnun oldum Maddy. Ben Lee, havalı amca."

"Psh!" Vail ona gözlerini devirdi, "Keşke. Hepimiz benim havalı bir amca olduğumu biliyoruz. Sen sadece çocuklardan birisin." Bir elini bronz saçlarında gezdirerek biraz karıştırdı ama bu ona yakışıyordu. Bu bana daha çok Hayden'ın saçlarını tarayışını hatırlattı, saçları kasıtlı bir karmaşa gibi görünüyordu.

"Çocuklardan biri, eğlenceli olan, en sevilen... hepsi aynı." Lee omuz silkti ve Maverick'i sallamak için uzanıp onu yere bıraktı. O sırada etrafımızda dolaşan çocukları fark ettim, en büyüğü Charlotte'tan iki yaş kadar büyük, koyu renk gözlü ve neredeyse beyaz, sarı saçlı bir çocuktü. Emily'nin yanında durmuş, onun elini tutmuş, diğer birkaç festival katılımcısının balon ve dart içeren bir oyun oynamasını izliyorlardı.

"Hey, siz ikiniz! Buraya geri dönün!" Lee onlara seslendi ve onlar da aceleyle grubun ortasına geri döndüler. Ayrıca bir de

Muhtemelen Emily ve Maverick'in yaşları arasında, koyu kıvrıkcık saçlı, zeytin tenli ve bana Casey'ninkileri hatırlatan badem gözlü küçük bir çocuk. Gülünç derecede sevimliydi ve bir daire çizerek dönüyor, başı dönüp gülmekten yere yığılana kadar oyuncakların ışıklarına bakıyordu. Maverick de hemen onu takip etti ve her iki çocuk da düz yürümekte zorlanana kadar aynı şeyi yaptı.

"Shaw nerede?" Keenan bütün çocukları izleyerek, sanki hiç kaçan olmadığından emin olmak istercesine sordu.

"James'le konuşmak için MC çadırına gitti," dedi Lee, girişin karşı tarafına kurulmuş devasa, siyah çadırı başıyla işaret ederek.

"MC çadırı mı?" Onay için Hayden'a bakarak sordum.

"Kayıp Ruhlar; büyükbabamın motosiklet kulübü. Her yıl bu festivali düzenliyorlar ve bu yüzden kulübün tarihi, Ashland'daki işletmeleri ve yardım kuruluşları hakkında bir çadır kurdular. Görmek ister misiniz?"

"Evet, elbette!" Biraz dolaşmaya hevesliydim ve The Lost Souls'u merak ediyordum. Phoenix House onların projelerinden biriydi ve daha önce kaldığım hiçbir koruyucu aileye benzemiyordu. Güvenliydi, iyi yönetiliyordu ve kendimi bir ailenin parçası gibi hissetmesem de, geceleri karanlık bir gölgenin odama gizlice girme korkusu olmadan uykuya dalmanın daha kolay olduğunu fark ettim.

Paranoyak Maddy.

Korkmuş Maddy.

Yalnız Maddy.

Yalancı

Maddy.

Hayır! Hayır! Bunu düşünme, Maddy. Sen buradasın, Hayden'la. Güvendesin. Güvendesin.

"Hadi, gidelim," diye Hayden bizi yönlendirdi, ailenin geri kalanı birbirleriyle konuşuyor, çocuklar oyun standlarına ya da yüz boyama masalarına koşturuyorlardı, Casey ve Mina onlara büyükbabayla buluştuktan sonra yapabileceklerine söz vermişti. Grubumuz muhtemelen modern bir ailenin çılgın bir resmi gibi görünüyordu ve buna biraz kıkırdamaktan kendimi alamadım. Hayatımda gördüğüm en tuhaf görünümlü aileydik, çocukluğumda kafamda canlandırıcı gibi değildik.

"Robby James Knight, *hemen* buraya gel!" Küçük kıvrıcık saçlı çocuk ve Maverick kaçmaya başlayıp ateşten coplarla hokkabazlık yapan bir palyaçoya doğru koşarken Casey bağırdı.

"Mav! *Mav!* Sakın yapma! Buraya gel!" Keenan çocukların peşinden gruptan ayrıldı ve onları yakaladı, Robby'yi tulumunun arkasından, Maverick'i de pantolonunun arkasından yakaladı, onları yerden kaldırdı ve dönüp bize doğru ilerlerken tasma takmak gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı.

Hayden kıkırdadı ve beni çadırın içine götürdü, yüksek sesli müzik ve kalabalığın gürültüsü biraz azaldı ve birbirimizi duymamızı kolaylaştırdı.

Siyah kanvasın içinde kocaman bir kubbe, yaklaşık yirmi masalık bir yer vardı, hepsi de fotoğraflarla, binaların mini , motosikletlerle, posterlerle ve deri kesimli, kurukafa ve tırpanla yamalı, etrafta dolaşan, insanları karşılayan ve soruları yanıtlayan adamlarla farklı ekranlarla kurulmuştu. Hatta odanın ortasında güzel, parlak siyah bir Harley bile vardı, insanların ağzının suyunun akması için sergilenen bir parça gibi. Yaklaşık bir düzine motorcu adamın aniden yanımda belirmesi beni korkutsa da Hayden'ın soğukkanlılığı, rahat ve gevşemiş görünmesi beni biraz olsun rahatlattı. Eğer o endişelenmiyorsa, benim de için bir neden yoktu, dedim kendi kendime.

Cesur ol, Maddy. Bunu yapabilirsin. Güvendesin.

"Hey! Bu Goon Squad!"

Hayden'ın büyükbabası James çadırın yan tarafından belirdi ve bir danışma masasından kalkarak koşup hepimizi selamladı. Yanında Casey'nin grubundaki yaşlı sarışın çocuğa çok benzeyen beyaz, sarı saçlı bir adam vardı. Bu üçüncü amca Shaw olmalıAma onda diğerlerinden farklı bir şeyler vardı. Vail ve Lee gürültülü ve kendinden eminken, Shaw benim gibi görünmemeyi umuyormuş gibi sessiz bir yürüyüşle hareket ediyordu. Kristal mavisı bakışları kısa bir süre benimkileri yakaladı, sonra ikimiz de hızla başka tarafa baktık.

"Bekle, bu da ne böyle?" Dikkatimi Casey'nin karnına bakmakta olan James'e çevirdim. Dramatik bir şekilde üç adama döndü ve birinden diğerine baktı. "*Bu* sefer kim yaptı?"

James burnundan derin bir nefes çekerken Vail, "Sıra bendeydi," diyerek elini kaldırdı ve biraz sırttı.

"Serenity şimdi!" James başını sallamadan önce çadırın tavanına doğru bağırdı ve Casey'i kocaman bir kucakla sardı, kulağına fısıldadı, hamileliğe verdiği ilk tepkiye rağmen gülümsedi. Ancak onu bıraktığında damadını da kucakladı gereğinden biraz daha sert bir şekilde de olsa sırtını sıvazlayarak onu tebrik etti. Aile biraz dağılmıştı, çadırın içinde dolaşarak sergileri inceliyor ve MC üyeleriyle sanki birbirlerini çok iyi tanıyorlarmış gibi konuşuyorlardı. Tabii ki öyleydiler. James başkan olduğuna göre, sanırım hep birlikte çok zaman geçiriyorlardı.

"Masaları kontrol etmek ister misin?" Hayden bana sordu ve ben de bizi herkesin gittiğı yönün tersine götürdüğü için memnuniyetle kabul ettim. Ailesi gerçekten harika ve eğlenceliydi ama ben biraz bunalmıştım. Shaw Amca'nın James'in yanında sessizce durması, tek kelime etmemesi ve diğerlerine karşı Vail'den daha dikkatli olması da cabasıydı. Onda karanlık bir şeyler vardı, ondan korkmama neden olacak şekilde değil ama koruyucu ailede tanıştığım çocuklarda gördüğüm bir şekilde. Bir zamanlar başına kötü bir şey gelmişti. Bunu hissedebiliyordum. Bu beni meraklandırırdı.

Ama Hayden bana etrafı gezdirirken, Kayıp Ruhlar'ın tarihinden ve Ashland şehrini yaklaşık on iki yıl önce büyük bir suç lordundan nasıl geri aldıklarından bahsederken bu düşünceleri bir kenara ittim. Yüzlerce motorcu ve bu sendika için çalışan adamlar arasında şehrin sokaklarında büyük bir sokak kavgasına benzeyen savaşın ayrıntıları vardı. Üstüne , görünüşe göre James ve Keenan da bunun bir parçasıydı.

İki adama baktım, Keenan çocukları toparlamaya çalışmayı bırakmış, karısına tatlı bir öpücük verebilmek için çadırlardan birinin çıkışından dışarı bakıyor, festivalin ışıklarının nehirden yansımalarını izliyordu. Ona yaslanmıştı, parmak uçları boynundaki örümcek ağı dövmesinin üzerinde gezinirken çok huzurlu görünüyordu. James, kendisinden yaşça büyük sarı saçlı oğlanın panoya tırmanmasına yardım ediyordu

Harley, Shaw yanlarındayken, gidona uzanan çocuğun yüzündeki sevince kocaman gülümsüyordu.

James ve Keenan çok tatlılardı. Onları tarif edecek başka bir kelime . Aile ; şakacı ve eğlenceliydiler. Ve yine de insanları öldürmüşlerdi... büyük bir çete savaşında savaşmışlardı. Hayatlarından bu kadar memnun ve mutlu göründükleri bu noktaya gelmek için ne kadar mücadele etmişlerdi? Hâlâ kanlı geçmişleriyle mi mücadele ediyorlardı? Yoksa bunu geride bırakmanın bir yolunu mu bulmuşlardı? Ben ikincisi üzerine bahse girmiştim.

"İnanması zor biliyorum," dedi Hayden, bakışlarımı fark ederek. "İlk öğrendiğimde beni de sarsmıştı"

"Hayal etmesi zor..."

"Biliyorum. Ama en mutlu görünen insanın bile dağınık ve acı dolu bir geçmişi olabileceğini gösteriyor." Siyah ketenle örtülü uzun bir masaya doğru ilerledi, burada The Black Spades ve The Celtic Beasts adlı bir MC'den bahseden fotoğraflar ve ekranlar çok belirgin bir şekilde sergileniyordu. "Ancak, başka bir açıdan bakarsanız, aslında bunu bilmek beni rahatlatıyor."

"Ne demek istiyorsun?" İki sinek yaması üzerinde çalışarak sordum; Hayden'in gri deri ceketindeki gibi ateşli bir maça. Mavi ejderha da onun Manic ceketindekiyle aynıydı.

"Geçmişinizin karanlık olması, mutlu bir geleceğe sahip olamayacağınız anlamına gelmez."

Hayden'a baktım, söyledikleri zihnimde yerine oturdu. İkimiz de farklı şekillerde acı çekmiştik ama ikimiz de kısa hayatlarımızda böyle bir acı ve travma yaşamıştık. Tiyatroda bizim için çizdiği resmi düşündüm... derme çatma bir minibüste seyahat etmemizi, dünyayı birlikte görmemizi, tutkularımızı bulmamızı. Belki bir gün bu mümkün olabilirdi. Birbirimize deneyeceğimize dair söz vermiştik ama bu, gerçekten hayatımıza devam edebileceğimizden emin olmadığımız anlamına geliyordu. Ama belli ki umut *vardı*. James ve Keenan'ın şu anda kendilerini buldukları kadar mutlu olabilirdik.

Sonra uzandım, elim yanağını okşarken yüzümün gülünç bir sırıtışa dönüştüğünü hissettim. Hayden'ın dünyayı kasvetli siyah ve beyaz yerine renkli bir mercekten görmemi sağlayan bir yolu vardı.

Daha önce de doğurmuştum. Ayak parmaklarımın ucuna kadar uzanarak onu tatlı bir şekilde öptüm ve sessizce teşekkür ettim.

"Ooooooohhhhhhhh! Ha-ha, evet!"

İkimizin de gözleri fal taşı gibi açıldı ve yavaşça yana kayarak amcası Lee'nin çadırın karşı tarafında durduğunu, ikimizi de işaret ederek güldüğünü gördük. Vail, Keenan ve James de onlara katılarak alkış tutarken tüm çocuklar yüzlerinde tiksinti ya da umursamazlık ifadeleri belirdi; Mina ve Casey sadece gözlerini devirip yollarına devam ettiler, Shaw ise sessiz bir koruma gibi yakınımızda duruyordu ama dudaklarının eğlenerek seğirdiğini fark ettim.

Saklanmak için yüzümü Hayden'ın göğsüne bastırdığımda yanaklarım pembeleşti, o ise bir kolunu omuzlarıma doladı ve adamlara müstehcen bir şeyler bağırdı.

"Dil, lütfen!" Mina'nın sesi .

"Hayden, *neden*? Bunu neden yapıyorsun? Bitler oradan geliyor!" Robby'nin sesi şaşkın ve acılı geliyordu, sanki kuzeninin ciddi bir suç işlediğine tanık olmuş gibiydi.

"Cooties! Cooties! Bitler!" Maverick gülerek Hayden ve bana doğru koştu. Bana doğru uzandı ve ben de minnetle dikkatimi dağıtarak onu kucağıma aldım, ağırlığından dolayı biraz homurdandım. Sonra bir de baktım ki küçük elleriyle yüzümü kavradı ve ıslak bir öpücük kondururken kendisine bakmaya zorladı.

"Hey! kadar yeter, küçük adam! O *benim* kızım!" Hayden kardeşini benden aldı, o da şimdi içinin derinliklerinden gelen bir kahkaha atıyordu, ses o kadar bulaşıcıydı ki kendimi kıkırdama krizine girerken buldum.

Hayden Maverick'i bıraktı ve beni ailesinin yanına götürmek için elimi tuttu. İncelemeyi bitirmediğimiz masaya tekrar baktım ve bir ucunda Hayden'ın bir fotoğrafının sergilendiğini fark ettim. Gözlerimi kısarak baktığımda kaşlarımı çatmıştım. Bu Hayden mıydı? Ona benzediği kesindi ama bir vardı. Adamın çenesinde daha fazla kıl vardı, vücudu aynı Celtic Beasts ceketinin altında biraz daha büyüktü. Ama o olduğuna yemin edebilirim.

"Tamam, tamam, çocuklar sinir krizi geçirmeden önce biraz yüz boyama ve gezinti yapalım," dedi Keenan, kabileyi çadırdan dışarı çıkarırken. "Biraz bize katılır mısın, ihtiyar?"

"Evet, çocuklardan biri benim yerime bakabilir." The Lost Souls üyelerinden birini işaret etti, o da başıyla onayladı ve James'in Danışma Masasındaki sandalyesini aldı. "Hadi gidip biraz eğlenelim, ha?" dedi ve bizi festival alanına kadar takip ederken Emily ve Robby'nin ellerini tuttu.

Festival gecesi daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Hayden ve ailesiyle birlikte hareket etmek, onların dinamiklerini deneyimlemek, büyük ve tuhaf çocuklarının içinde bu kadar sıcak karşılanmak beklediğim gibi değildi. Yine , çok sayıda insan, ne kadar yakın oldukları, yüksek sesler ve kaos hakkında ne kadar gergin olsam da, kendimi o zamandan beri hiç olmadığı kadar gülümserken ve gülerken buldum.

Çocuklar yüzlerini boyattıklarında Hayden'a daha önce hiç boyatmadığımı söyledim ve hemen beni oturttu. Kadın bana gözlerimin etrafına tavus kuşu tüylerine benzeyen bir maske taktı, sonra Hayden'ın yüzü boyandı, kadının ona taktığı korkunç görünümlü ama harika kafatasına benzeyen yüz gümüş gözlerini daha da öne çıkardı. Ailenin geri kalanına döndüğümüzde, Casey teyzesinin onun kafatası boyalı yüzünü görünce nasıl küçük bir adım attığını fark ettim, ama hemen toparlandı ve geri kalanıyla birlikte bize iltifat etti.

Acaba bu neyle ilgiliydi? Kolayca ürkecek bir tipe benzemiyordu.

Daha sonra Shaw elinde pamuk şeker, elma şekeri, pogo köpekleri ve patlamış mısır torbalarıyla ortaya çıktı ve bunları herkese . Bana özellikle karamel ve gökkuşağı serpintileriyle süslenmiş süslü bir elma şekeri verdi. Ona teşekkür ettim, Hayden'ın amcalarının yanında hâlâ utangaçtım ama özellikle Shaw'ın etrafındaki karanlık benim için değişmeye başlamıştı, daha nazik, dikkatli, gruptaki sessiz bir koruyucu gibi olmaya başlamıştı. Sadece başını salladı.

Hayden'a kocaman bir pogo köpeği vermeden önce küçük bir gülümseme atarak teşekkür etti.

"Bir ısırık ister misin?" Hayden bir tane aldıktan sonra bana uzattı ve ben de yaşadığım tüm bu yeni deneyimleri severek kabul ettim. Daha önce hiç festival yemeği yememiştim ve yağlı ve şekerli olmasına rağmen, muhtemelen daha sonra yaşayacağım mide ağrısını düşünemeyecek kadar çok eğleniyordum.

Kalabalık grubumuz cadde boyunca ilerleyerek oyunlara göz attı ve yetişkinlere yönelik olanlarda birbirlerine meydan okudu. Keenan, Vail, Lee ve James atış standında kafa kafaya verdiler; her biri ellerinde havalı tüfeklerle bir hedefi vurmaya çalışıyordu, amaçları hedefi tamamen ortadan kaldırmaktı.

"Bence Vail kazanacak," dedim, diğerlerinden daha odaklanmış görünerek duruşunu alırken izledim.

"Hayır, Vail Amca'nın boş konuştuğunu öğreneceksin. İzlemen gereken kişi büyükbabam," dedi Hayden, elma şekerimden bir ısırık çalarak Adamların kapişmasını izlerken, ağzının kenarındaki birkaç gökkuşağı serpintisini silmek için uzandım. Mina ve Casey çocukları yan taraftaki su tabancası oyununu denemeye götürmüşlerdi, Shaw ise her zamanki bekçi köpeği gibi oyalanıyordu. Yakaladığım bir tatlılık anı, Casey'nin arkasına geçip yanından geçerken ona küçük bir öpücük vermesi ve eliyle karnını ovmak için uzanmasıydı. Amcalarla ilgili fark ettiğim bir şey de Robby'nin Lee'nin, sarışın büyük çocuk Felix'in de Shaw'ın olduğu belli olmasına rağmen tüm çocuklara aynı şekilde davranmalarıydı. Ve en yenisinin Vail'in olduğu belli olsa da, Shaw'ın onun karnını okşadığını görmek bana sadece bu çocuğu da diğerlerini sevdiği kadar seveceğini söylüyordu.

"Hah!" James zafer çiğlikleri atarak havalı tüfeğini masaya fırlattı: "Yaşlı gümüş sırtlıya asla meydan okuma. O her zaman zirveye çıkar!" Yumruklarını zaferle havaya kaldırdı, sonra da arabacıdan büyük bir civciv pelüşü aldı ve onu almak için hevesle öne çıkan Emily'ye uzattı. Mina ona teşekkür ederken yanağına küçük bir öpücük kondurdu, ayaklarının üzerinde zıpladı ve Mina'ya yeni eşyasını göstermek için koşmaya başladı. Yanı başımızda Lee aniden Vail'in kafasına çengel atarak ona

serbest bırakılmak için "Merhamet" demesi gerekiyordu, ancak belli ki Vail inatçıydı ve kendini kurtarmak için mücadele ederken bunu reddetti.

"Pekâlâ millet!" Keenan öne doğru ilerledi ve Charlotte'un omuzlarına bir kolunu dolayarak saç örgüsünü şefkatle çekiştirdi ve ona gözlerini dikmiş kendi yaşlarındaki bir grup çocuğa bakarak, "Şimdi hepimiz şekerlendiğimize göre, kim biraz gezintiye çıkmak ister?" dedi.

"Ben!" Robby, Maverick, Emily ve Felix hep bir ağızdan bağırarak James'in havadan getirdiği devasa paketten bilet almak için koştular.

"Ne diyorsun? ister misiniz?" Yetişkinler uzaklaşırken Hayden sordu; küçükleri, en küçük çocukların binmek için can attığı çılgın görünümlü roller coaster yerine daha sakın olanlara yönlendiriyordu. Gergin bir şekilde seçeneklerimizi gözden geçirdim. Bu kadar yükseğe çıkma düşüncesi avuç içlerimi biraz terletti. Yükseklikten korktuğumu hiç fark etmemiştim. Yine de daha önce bunu düşünmemi gerektirecek bir durumla hiç .

"Hiç binmedim, o yüzden bilmiyorum..." sesim belirsizlikle , ses tonumda ağır bir sinir ve endişe karışımı vardı.

"O zaman kolay başlayalım. Bakın, herkes Merry- Go-Round'a biniyor." Hayden ailesinin de katıldığı kısa sırayı işaret etti. Altın stantlara sabitlenmiş heykel hayvanlarıyla, dönerken yavaş hareket etmesiyle, ilk kez denemek için mükemmel bir araç gibi görünüyordu. Başımı salladım ve onun peşinden gittim; sıra bize gelene kadar onlarla birlikte heyecanla beklerken endişem yerini sevince bıraktı.

Hayden beni yan yana duran bir çift atın yanına götürdü. Benekli beyaz ve kahverengi olana tırmanırken o da içerideki siyah görünümlü aygıra bindi. Etrafımızdaki çocuklar istedikleri hayvanı almak için acele ediyordu, bu da yetişkinlerin ellerinde ne varsa onunla kalması anlamına geliyordu. Lee'nin büyük bir uğur böceğinin üzerine tırmanışını görünce kıkırdadım; onun cüssesi ile narin böceğin komik tezatlığı bana neredeyse fazla geliyordu. Keenan ve James'in bir çift ördek yavrusunun üzerine tünediğini görmek için döndüğümde

tuttum ve bir kahkaha krizine girdim. Hayden bana gülümseyerek baktı, müzik başladığında ve biz yavaşça dönmeye başladığımızda kıkırdadı.

Biz dönerken atım yükselip alçaldı ve bir noktada Hayden elimi tutmak için uzandı ve aramızdaki boşluğa doğru eğilirken nazik bir çekiştirme . Onunla dikkatlice ortada buluştum, öpücüğünü karşılarken atıma asıldım, parlak ışıklara karşı gözlerimi kapattım, kız kardeşlerinden ve kuzeni Robby'den gelen iğrenç sesleri duymazdan geldim. Ailesinin önünde öpüşmenin yasak olabileceğini düşünmüştüm. Bunu bekliyordum ama Hayden umursamıyor gibiydi, yetişkinler de öyle. Hepsi kendi küçük baloncuklarının içindeydi; Mina ve Maverick güzel bir midillinin üzerinde birlikte oturuyor, Charlotte Felix'le bir vagonda takılıyor, Casey aynalı merkezin yanında duruyor ve Shaw onu kollarında tutuyordu. Böyle bir aileye uyum hiç beklemiyordum ama şimdi için bundan ne kadar keyif aldığımı fark ettim.

Evlalık olarak kaldığım evlerde ya da annemin bizi kapattığı yıkık dökük apartman dairelerinde geceleri beyaz çitli bir ev, babamın yeniden bizimle birlikte hayatta olduğunu, annemin sağlıklı ve korkusuz olduğunu, belki küçük bir kız ya da erkek kardeşimin olduğunu hayal ederdim. Mükemmel bir aile tablosu. Ama şimdi eski hayalimle bu gerçeklik arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, her seferinde bunu seçerdim.

"Biraz kendi başımıza gitmek ister misin?" Yolculuk yavaşlamaya başladığında Hayden bana sordu.

Başımı salladım, ailesi hakkındaki hislerime rağmen, sadece onunla biraz zaman geçirmek istiyordum.

Araç durdu ve hepimiz süzüldük, ama James önden fırladı, insanları yolundan itti ve olabildiğince hızlı bir şekilde en yakın çöp kutusuna gidip kafasını içeri eğdi. Yediği her şeyi çöpe atarken çocuklar onunla alay ediyordu. Belli ki dönme olayını pek iyi idare edememişti. Emily onun yanına koştu, onun için kazandığı doldurulmuş civciv hala kucağındaydı ve çöpe biraz daha tükürüp yüzü biraz solgun görünerek yeniden ortaya çıkarken uzanıp sırtını ovmaya çalıştı. Hayden, Keenan'a geçici olarak kendi başımıza gideceğimizi mırıldanırken, hepimiz bir sonraki geziye karar vermek için gruplaşmadan önce, onun elini tuttu ve ona titrek bir gülümseme verdi.

"Havai fişekler için bizimle Kıyamet Damlası'nda buluş, tamam mı?" Hayden'ın eline birkaç yirmilik sıkıştırdıktan sonra, birden Hayden'ın sık sık taklit ettiğini fark ettiğim bir sırıtışla gülümsediğini fark ettim. Bunu aldığını görmek komikti.

"Endişelenme, orada olacağız," Hayden parayı cebine koydu ve kolunu omuzlarıma dolayarak bizi kuluçkadan uzaklaştırdı.

Bir süre kendi başımıza dolaştık, çoğunlukla insanları izledik, ta ki Hayden oyunlardan birini denemek istediğine karar verene kadar. Basketbol oyununu seçti ve beni şaşırtacak şekilde gerçekten çok iyiydi. Biri hariç hepsini baskete çevirdi ve satıcı ona küçük, pembe bir maymun verdiğinde Hayden bir beş dolar daha atarak tekrar denemek için ısrar etti. Tüm sepetleri tutturduğunda, bana kocaman sırıtıp kaşlarını süper seksi ve erkeksi bir şey yapmış gibi sallarken kendimi onun için tezahürat yaparken ve alkışlarken buldum. Sırtında gökkuşağı olan kocaman deniz mavisini aldı ve bana uzattı.

Yumuşak pelüşü elime aldığımda, "Kızım için büyük bir şey kazanmalıydım," dedi.

"Kahramanım benim!" Kıkırdadım ve devam etmek için elini kabul etmeden önce ona sarıldım.

"denemeye ne dersiniz?" Hayden dönen büyük dönme dolabı işaret ederek, "Atlıkarıncadan bir adım önde" dedi.

Gecenin içinde yükselen dev, parlak ışıklı daireye baktım. Kıyamet Damlası kadar yüksekti ve bir anda ellerimin nemlendiğini hissettim, onunkini bırakıp deniz mavisini filimi kavradım ve durduğum yerde bir ayağımdan diğerine geçtim.

"Hey," Hayden eğilip kulağıma fısıldadı, "Bunu yapabilirsin, Maddy."

Dişlerimin arasından uzun bir nefes çektim. Kendime cesur olacağımı söylememiş miydim? Deneyeceğimi? Denedim. Böyle bir şeyle yüzleşmek tam olarak aklımdaki şey olmasa da, o haklıydı. "Gidelim o zaman."

"Öyle mi? Emin misin?"

"Bir daha sorarsan geri çekilirim."

Bunun üzerine kıkırdadı ve yeni filimin burnunu çekiştirdi, "Peki o zaman Bayan *Batı Yakası Kızı*, gidelim!"

Tanrım, bunu neden tekrar yapıyordum? Kendimi kırmızı ve altın kaplamalı elik bir kovanın içinde otururken bulduğumda düşündüm, kucağımda beni ve Hayden'ı tutan tek bir çubuk vardı. *Neden, neden, neden? Cesur olmanın canı cehenneme. Bu ölüm tuzağından defolup gidelim!* Ama ben fikrimi değıştiremeden araç hareket etti ve geriye ve yukarı doğru sallanmaya başladık.

şaşkınlıkla bağırdım, ancak başladığımız kadar çabuk durduğumuzu ve kovanın koltuğumda neredeyse ağlamama neden olacak şekilde ileri ve geri sallanmasına neden olduğumuzu fark ettim. "Ne haltlar burada?"

"Diğerk sürücülerin inip binmesine izin vermek zorundalar," diye açıkladı, biz sallanırken hiç umursamadan koltuğuna yaslandı.

"Ooooo, bundan hoşlanmadım. Bundan *gerçekten* hoşlanmadım..." İnledim, tekrar sarsıldığımızda havasızlığımı sıkıca kavradım, bir kez daha durduk ve bu bizi da sarstı.

Hayden'ın eli sırtıma dolandı ve omzumu kavrayarak beni yanına çekti. "Sana bir şey olmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır, ama-"

"Seni tehlikeye atacağımı mı düşünüyorsun?" "Hayır, *ama*-"

"Rahatla, Maddy. Bu şey günde birkaç kez kontrol ediliyor. Bu festival sırasında güvenliğı ciddiye alıyorlar. Sana söz veriyorum, kötü bir şey olmayacak."

Tekrar hareket ettik, tekrar durmadan önce yukarıya doğru yuvarlanarak tepeye yaklaştık. Gözlerimi kapattım, adeta bir kene gibi Hayden'ın yanına sokulmaya çalıştım, tepkime kıkırdadığında ona küçük bir tokat attım. Aniden yükselme, tekrar durmadan önce tepeye ulaşma hissi neredeyse midemi yuvarlıyor, James'i çekip midemi boşaltmakla tehdit ediyordu.

"Gözlerini aç, Maddy," diye mırıldandı Hayden bana.

Yavaşça, önümdeki manzarayı görebilmek için önce kirpiklerimin arasından baktım. En tepede oturuyorduk ve arazinin 360 derecelik mükemmel manzarasıyla şımartılmıştık. Gökyüzü tamamen siyahtı ama aşağıdan gelen ışıklar parlaktı ve

renkli, nehirden yansıyan, kahkaha ve müzik sesleri havayı dolduruyor. Tam bir kartpostal karesiydi, o kadar içten bir sahneydi ki gerçek gibi görünmüyordu.

" imdi ne düşünüyorsun?" diye sordu ve neredeyse *duyabiliyordum* onun ukala, güzel sırtı ı.

"Söylemeliyim ki oldukça harika görünüyor..." Aşağıdaki manzaraya bakarken sesim kesildi, kalbim eskisi kadar hızlı atmıyordu. "Hey, aileni görüyorum!" "Eğlence Evi" adı verilen bir yapının dışında toplanmış olan bir gruba işaret ettim. Yetişkinlerin hepsi  n taraftaki çimenlerin üzerinde kayna ıyordu ve ben sadece çocukların içeride ko u turdu unu tahmin edebiliyordum.

Biz izlerken, başka bir çift yava a yaklaştı ve hem Hayden hem de ben merakla yeni gelenleri izledik. Bildiğim kadarıyla, bize sadece teyzesi ve amcalarının katılmasını bekliyorduk. Kimdi bu insanlar?

Buradan bile, ten rengi bakımından Robby'ye benzeyen güzel kadını seçebiliyordum. Muhteşem saçları hacimli, doğal, gevşek dalgalar halinde başına dökülüyordu, vücudu zayıf ve uzundu. Ama yanındaki adam bambaşka bir şeydi. Lee'nin iri olduğunu sanırdım ama bu adam acayip iriydi. Kır a mı  saçları uzundu, sırtına ve omuzlarına dökülüyordu, ağır dövmeli kolları giydi i siyah dago ti  rt nden görünüyordu. Yanlarında ikiz gibi görünen kızlar vardı, ikisi de pembe ve mor prenses elbiseleri giymiş, kocaman adama yapı mı lardı. Biraz daha büyük görünen üçüncü kız annesinin yanında yürüyor, Hayden'ın ailesine yakla ırlarken ba ını dik tutuyordu.

Kovamızın içinde biraz  ne e ildi ini fark ettim, yeni gelenlere odaklanmı tı. Kovamız bu noktada tekrar aşağı kaydı ama yine de görebiliyorduk.

Casey yeni gelenleri görünce tiz bir  ı lık atarak ileri atıldı ve kollarını uzun boylu, güzel kadına doladı. Birbirlerine sarıldıklarında ikisi de neredeyse oldukları yerde dönüyorlardı. Ancak ailenin geri kalanı...

Hayden'ın amcalarının hepsi adamı gördüklerinde son derece temkinli görünüyorlardı. Hepsi çocuklarına ve kadınlara yakın dururken Keenan  ne çıktı, elini uzatarak onu selamladı

başkalarına yaptığı gibi. Gerçi onun bile biraz gergin göründüğünü fark ettim. Peki ya James?

James tamamen ortadan kaybolmuştu.

Daha önce orada olduğuna yemin etmiştim ama şu anda gizemli bir şekilde ortalıkta yoktu. Nereye gitmişti? Belki de MC çadırına dönüp vekilini rahatlatması gerekiyordu? Ben bu konu üzerinde daha fazla duramadan tekrar düştük, ancak bu sefer devam ettik.

Tekerleğin arka tarafından yukarıya doğru sallanmak için şimdi tamamen aşağıya düştük. Ciyaklayarak Hayden'a sarıldım, pelüş oyuncağım aramızda ezilmişti ve o sadece güldü.

"Gözlerini açık tut, yoksa her şeyi kaçırsın," dedi bana. "Ben iyiyim. Gördüm. Ben fethettim. Şimdi kör kalacağım, teşekkürler." Ona mırıldandım.

Hayden yine kıkırdadı ve yere düşerken midemin biraz yükseldiğini hissetmek, gereken tek şeyin bu dönüş olduğunu ummama neden oldu. Ne yazık ki, devam etti.

"Maddy? Maddy..." Omzumu hafifçe salladı. "Maddy!" "Ne?" Tersledim. "Bak..."

Bu sefer ne görmemi istediğini merak ederek gözlerimi açtığımda yüzünü yakın buldum, ışıklar aynalı gözlerinden yansıyor, niyeti gayet açıktı. Omzumdaki eli kalkıp enseme kavradı ve ben nefes alamadan başını eğip beni öptü, ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu. İlk başta yumuşaktı, ağzını benimkine bir, iki kez bastırdı... sonra açtı ve beni de aynısını yapmam için cesaretlendirdi. Dudaklarımız birbiriyle hareket etti, dili alt dudağımın üzerinde kaymak için uzandı ve sonra benimkiyle dans etti.

Lanet olsun... Hayden öpüşebilir!

, ellerimden biri Black Spades ceketinin yumuşak deri yakasını kavradı, öpüşmesi bana bir gün önce açıklıkta yaptıklarımızı hatırlatırken kalbim göğsümde çırpındı. Tanrım, şu anda onunla bunu tekrar hissetmek için neler vermezdim.

Hayden'ın parmakları saçlarımda dolaştı, başımı nazikçe geriye çekmeden önce bir avuç tuttu ve öpüşmemizi derinleştirmek için bana doğru eğildi. Bu ve yolculuğun yükselip alçalmasının birleşimi beni gerçekten bir bulutun üzerinde yüzüyormuşum gibi hissettirdi.

"Maddy..." diye dudaklarıma doğru nefes aldı, "Seni istiyorum."

"Bana sahipsin," diye fısıldadım, onu öpmeye devam edebilmek için kendime doğru çektim. Alt dudağını dişlerimin arasında ısırdığımda inledi, diğer eli yavaşça sırtımdan aşağı kaydı. Kot pantolonumun üzerinden geçmeye devam edeceğini düşünmüştüm ama onun yerine parmakları kumaşın altına kaydı, kıcımlı avuçlamak için daha aşağı inmeden önce bir an için oradaki etle alay etti. Başını eğip boğazımın uzunluğunu öptü, emdi, hatta yavaşlamaya başlamadan önce tenimi ısırdı.

"Siktir!" diye tısladı dişlerinin arasından, elini pantolonumdan çekip benden uzaklaşırken. Gözbebekleri şiştiği için gözlerindeki gümüş rengi neredeyse kaybolmuştu ve dudakları benimkiler kadar şiş görünüyordu. Uzun, titrek bir nefes verdim, aniden yolculuğun devam etmesini diledim. Sonra çenemi tuttu ve yerde durmadan önce bana son bir öpücük vermek için eğildi.

"Pekâlâ muhabbet kuşları, dışarı çıkın!" diye kıkırdadı arabacı, bizi dışarı çıkarmak için küçük padok kapısını açarken bize arsızca göz kırptı. Her şeyi gördüğünü fark ettiğimde yüzüm yandı ve küçük çelik sepetimizin içinde ne kadar halka açık olduğumuzu unuttuğum için kafama vurmak istedim. Sıradaki birkaç kişinin bilmiş bakışlarına bakılırsa, onlar da görmüşlerdi.

Hayden her zamanki gibi hiç rahatsız olmamıştı. Başkalarının onun hakkında ne düşündüğü gerçekten umurunda değildi. O da , başımın üstünü öpebilmek için kolunu boynuma doladı ve bizi uzaklaştırdı.

Uzakta, ailesinin bir boğa binme makinesinin başında toplandığını gördük, erkekler sırayla biniyordu. Herkes alkışlarken Lee'nin muhteşem bir şekilde yana savruluşunu izledim. Yeni gelenler hâlâ onlarla birlikteydi, ancak devasa, dövmeli canavar adamın geride durduğunu, yakındaki bir bankta oturduğunu, ikiz kızlarının üzerine atladığını, üçüncü kızın ise

annesinin yanında durmuş dondurma yiyordu. Karısı ve Casey yan yana durmuş, başları birbirine yakın, durmadan sohbet ediyormuş gibi görünüyordı.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" Hayden'a sordum.

O da onları inceliyordu, bakışları özellikle adamı izlerken daralmıştı. Hayden'ın ifadesi meraktan garip bir sessizliğe, kaynayan bir hoşnutsuzluğa dönüştü. Çenesi sıkıldı, burun delikleri açıldı ve oraya gidip bir şeyler söylemekle burada benimle kalmak arasında gidip geliyor gibiydi. Bakışları adamdan annesine ve tekrar annesine gidip geliyordu.

"Hayden?" Dikkatini çekmeye çalışarak sordum.

Sıçradı, sanki ona küçük bir elektrik şoku vermişim gibi ve birkaç kez gözlerini kırıştırdı, transa geçmiş gibi bana bakıyordu. Filin diğer kolumun altında sıkıştığı boştaki elimle uzandım ve yanağını kavradım, "İyi misin?"

Emin değilmiş gibi tereddüt etti. "Hey, hey, konuş benimle. Neyin var?"

Gözlerini kırıştıtarak adama tekrar baktı ve başını salladı, "Ben sadece... Sanırım o..."

Onu bu kadar tedirgin eden şeyin ne olduğunu merak ederek bekledim. O adam her kimse, varlığı Hayden'ı tetikleyen bir şeydi. Sözsüzce elini tuttum ve onu arkasını dönmeye zorladım.

"Ne?" diye sordu.

", Eğlence Evi'ne gidelim," dedim ona. Ancak omzunun üzerinden bakmaya çalıştığında, bana ve sadece bana bakana kadar elini bir kez daha çektim. "Ailen güvende. Sence baban ya da amcaların bir şey izin verir mi?"

Bu onu biraz rahatlatmışa benziyordu, çünkü vücudundaki gerginlik biraz gevşedi, omuzları biraz rahatladı. "Hayır..."

"Hayır. Kesinlikle. Yapmazlar. Hadi ama. Daha önce hiç Eğlence Evi'ne gitmedim, o yüzden merak ediyorum." Önümüzde büyük bir kalabalık olduğu için kısa sıraya ve insanlara yol gösterdim. Sabırla önümüzdekilerin biraz ilerlemesini bekledik.

Hayden iki tokyoyu almadan önce arabacı onu geçti ve geçmemize izin verdi.

Chapter eighteen

Hayden - Günümüz

BU O OLMALIYDI. Bundan sorumlu olan adam.

Storm Amca, Gavin... Cartier... Shay O'Hare, babam.

Annem ve büyükbabam arasındaki kavgayı unutamıyordum. Onlar ve babamın bana anlattıkları arasında, üç küçük kızla oturan ve onların kendi saçlarını örmelerine izin verirken, kadınının teyzemle konuşmasını izleyen bu adamın, geçmişte ailemize musallat olan pek çok saçmalığın arkasındaki neden olduğunu anlamak için kendi başıma yeterince şeyi araya getirmiştım.

Shay'e ulaşmak için bana ne yapacağını biliyorum.

Aylarca o adamın kontrolü altında yaşamak zorunda kaldım! O psikopat canavar.

O herkesi öldürdü! En küçük oğluna diğer büyükbabasının adını vermişsin! Ve o artık burada değil! Nedenmiş o? Maverick'i kim öldürdü, Mina?

O adamın tüm Black Spades MC'yi öldürdüğünü gördüm. Ve biliyor musunuz? Bunu yaparken gülüyordu.

Annemin ve Büyükbabam J'nin sözleri kafamın içinde tekrar tekrar yankılandı. Annemin kaçmak zorunda kaldığı, diğerlerinin korku ve öfkeyle bahsettiği adam buydu. Öz babam kısa bir süre için sağ kolu olmuş olabilirdi, ama bu adam

Tüm ailemin dağıldığı zaman Cartier'in tarafındaydım. Karısı ve Casey teyzemin, onu ve ikizleri kontrol ediyormuş gibi oturduğu yere doğru yürümelerini izledim. Bu adamın bir ailesi olduğu gerçeği cehennem gibi rahatsız ediciydi. Karısı gerçekten güvende hissediyor muydu? Adamın üzerine bir öpücük kondurmak için eğilmesini izledim ve başımı sallayarak, adamın kendisinden çocuk sahibi olmayı isteyecek kadar güvenilebileceği biri olduğuna neden olan şeyin ne olduğunu merak ettim.

Maddy'nin elimi çekmesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve zamana odaklanmaya çalıştım. Daha önce hiç Eğlence Evi'ne gitmemişti ve biraz yaşlı olsak da bu deneyimden keyif almasını istiyordum. Ancak omzumun üzerinden arkama dönüp baktığımda adam bana bakıyordu. Koyu renk gözleri, sanki beni daha iyi görebilmek için kısılmış kaşlarının altında gizlenmişti. Tam onu terslemek üzereydim ki, ondan yaklaşık on adım ötedeki bir grup Perili Köşk'ten çıktı, Theo Hebert'in mavi saçları her şeyden daha fazla göze çarpıyordu ve hemen dikkatim dağıldı.

Theo, Spencer, Jace ve tüm o şerefsizler gülüyor, birbirlerini itip kakıyor, konuşmaları müzik sesinden duyamayacağım kadar uzakta kalıyordu. Tuvalettaki saldırıda yer alan dört kaltağın hiçbirinin yanlarında olmadığını fark ettim, ancak tüm sadık takipçileri yanlarındaydı. Kızlar liderlerinin yokluğundan faydalaniyor, artık onları diz çökmeye zorlayan kimse olmadığı için erkeklerin ilgisini çekmek için toplanıyordu.

Koyun.

Theo'nun bakışları benimkileri yakaladı, artık ikimiz de birbirimizin tamamen farkındaydık, diğer herkes arka planda kayboluyordu. Beni içine çekerken yüzündeki tüm nefreti, öfkeyi ve kana susamışlığı okuyabiliyordum. Hislerimiz karşılıklıydı ama aramızdaki rekabeti başlatan ben değildim. Elde ettiği her şey, onun elinden çektiğim onca yıllık eziyetin karşılığıydı. gelen hiçbir sebep yoktu. Bu yüzden benim misillemem için benden "öç alma" ihtiyacı saçma ve aptalcaydı...

Kafasını çevirmeyince onu tersledim ve Maddy'ye döndüm, ama onun hızla Spencer'a döndüğünü görmeden önce değil.

diğerlerinin kulaklarına zehir fısıldamak için. Parayı ödedim ve Maddy'nin peşinden içeri girdim, bir kez arkamı döndüğümde erkeklerin hep birlikte konuştuğunu gördüm, kızlar balık tutma oyununa bakmak için yanlarına gitmişlerdi. O canavar adam şimdi tek başına oturuyordu, Casey Teyze ve arkadaşı kızları diğer oyunlardan bazılarını denemeye götürmüşlerdi, ama karanlık bakışları benden Pislik Takımı'na kaymıştı, sanki söyledikleri her şeyi duyabiliyordu.

Ne derlerse desinler, kabul edip etmediğine ya da umursayıp umursamadığına bakmaksızın, sadece koltuğunda kıpırdandı, gri çizgili uzun saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve onun yerine ailesini izlemeye döndü.

"Hayden? Hayden!"

Bu doğru. Maddy. Odaklanmam gerekiyordu. Gözlerimi Theo'dan ayırdığımda kızımın bana sırtarak evdeki ilk engelimizle yüzleşmemizi işaret ettiğini gördüm... içinden yürümemiz gereken dönen bir silindir. Maddy tökezleyerek ilerlerken kıkırdadı, dengesini korumak için çok uğraştı ve Theo' gördüğümde göğsümde kabaran kızgınlığı bir kenara bırakıp güldüm, çünkü Maddy düşmüştü, silindir onu biraz yukarı taşıdıktan sonra ağırlığı onu tekrar aşağı kaydırıp ve tekrar yukarı taşıdı.

Maddy'nin bu geceki kadar güldüğünü hiç duymamıştım. Onun rahatladığını ve ailemle ilgili çekincelerinden yavaş yavaş kurtulduğunu görmek beni umutlandırdı. Onun kendi sınırlarını zorladığını görmek bana ilham verdi ve ben de daha iyisini yapmak istedim. Kuzenlerimle etkileşime girerken, amcalarımı izlerken ve aileme daha fazla ısınırken onun gücüne hayran kaldım. Sanki onlar bir tedavi gibiydi. Onun iyileşmesine yardımcı , sanki *neler olabileceğini* görmesini sağlıyorlardı.

Ailemi her zaman sevmiştim ama yalnızlığım bana zarar vermişti. Onlarla hâlâ konuşuyor olsam da, duvarlarımı yıktığım ve onlarla isteyerek vakit geçirdiğim zamanlardaki gibi değildi. Bu gece Maddy onları ne kadar özlediğini, onlara ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemi sağladı. Beni geleceğimiz için umutlandırdı. Dışarıdakilerin bizden beklediği gibi olmak zorunda değildik. Teyzem ve amcalarım, annem ve onun hayatı, hepsi hayatınızı kendi beklentilerinize göre yaşamanın ne örnekleriydi. Maddy ve ben de aynısını yapacaktık.

Gülerek araya girdim ve yuvarlandığı tuzaktan kalkmasına yardım ettim, bir sonraki engeli deneyebilmemiz için onu silindirin dışına yönlendirdim.

bizim yolumuz. Bir cam . Yavaş gitmem gerektiğini biliyordum, yoksa burnunuzu bir panele çarpabilirdiniz, ama görünüşe göre Maddy'nin bunun tam olarak ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, çünkü düz bir yol olduğunu düşünerek ilerledi ve sert bir şekilde çarptı.

"Maddy!" Yüzünü tutup inleyerek yere yığıldığında hemen içeri daldım. "İyi misin?"

"Lanet olsun!" "Bu da neydi böyle?" diye inledi.

"Bu bir labirent... Ellerinizi kaldırıp yolunuzu bulmanız gerekiyor," diye açıkladım.

Yine inledi ve başını kaldırdı, gözleri yaşlarla doluydu ama ağlamıyordu. Burnu kızarmıştı ama neyse ki kan yoktu. Kırılmadığından emin için hafifçe sıktım ve biraz yüzünü buruştursa da düşündüğüm kadar kötü değildi. Rahat bir nefes aldım ve onu kendime çektim, sıkıca sarıldım. Arkamızda bir grup küçük çocuk silindirin içinden yuvarlanarak çıktı, etrafımızda dolanırken çılgınca kıkırdıyor, labirentte kolayca ilerliyorlardı. Onların hızla ilerlediklerini görebiliyordum. Birkaç çıkmaz girmiş olsalar da hiçbiri benim kızımın yaptığı hatayı yapmadı.

"Gitmeye hazır mısınız?" Ona sordum.

Gözlerini silerken gülümseyerek başını salladı. "Evet, ama önce sen gidiyorsun."

"Yeterince makul," diye kabul ettim ve bir elimi önüme uzatarak bize yol gösterdim. Ceketimin arkasından tuttu ve ilerlerken beni dikkatlice bir blok olarak kullandı. Neyse ki, bu noktada, cam bölümlerin çoğuna el izleri bulaşacak kadar çok çocuk gelmişti, ancak sonlara doğru, camlar aynalara dönüştüğü için biraz daha zordu.

"Kendimi küçülmüş ve bir şişenin içine düşmüş gibi hissediyorum," dedi Maddy, etrafımıza bakınarak, başka bir çıkmaz sokağa girdiğimizde yeni bir yol denemek için beni bırakmaya cesaret etti. Önümüzde bir yerde, labirentin ötesinde, diğer çocukların uzaktan gelen kahkahalarını duyabiliyordum. Hatta aynalı bölümde birkaç kişiye daha rastladık, onları küçük bir gülümseme ve baş sallama ile selamladıktan sonra, önce dışarı çıkmak için farklı yollar denedik. Yeterince odaklanırsam, bahse girerim bizi buradan birkaç dakika içinde kolayca çıkarabilirim.

ama Maddy'nin bu deneyimi yaşamasını istedim, bu yüzden bizi bilerek birkaç alternatif yoldan götürdüm.

"Hey, yakışıklı!"

Döndüğümde kalan birkaç cam bölmeden birinin arkasından bana sırtıttığını gördüm, ellerini şeffaf yüzeye bastırmıştı ve dilini dışarı çıkararak gözlerini şaşı yaptı.

Bu manzara karşısında güldüm ve cama yumruğumla hafifçe vurduğum, o da geri çekildi ve başka bir yol aramaya başladı. Etrafından dolaştım ama yolumun tıkalı olduğunu gördüm ve oraya nasıl geldiğini merak ettim.

"Uh, Hayden?"

Maddy'nin sırtı bana dönüktü, cama yaslanmıştı ama başının üzerinde, aynalarla dolu dar bir koridorda Theo ve Spencer'ın elli kadar klonu görünüyordu. Görünüşe göre bize katılmışlardı, birlikte duruyorlardı ve psikopatlar gibi gülümsüyorlardı.

Bir anda kanımın damarlarımda buza dönüştüğünü hissettim, Maddy ile birlikteyken göğsümde hissettiğim hafiflik buharlaşıp yerini boğucu, yakıcı bir kayaya bıraktı.

"Siz burada ne halt ediyorsunuz?" Maddy ile aramdaki bariyeri aşmak için diğer tarafa adım atarak seslendim ama bu da bir başka çıkmaz sokaktı. Cidden, oraya nasıl gelmişti?

"Siz ikiniz gibi festivalin tadını çıkarıyorum," dedi Theo, solgun gözleri onunla benim aramda gezinirken. Ona bakış şekline, yaralı ağzının çılgınca bir sırıtışa dönüşmesinden hoşlanmamıştım. "Kız kardeşlerini gördüm, Mathers," dedi, Spencer'ın arkasında yavaşça ilerleyerek.

Siktir... siktir, siktir, siktir! "Maddy, bana geri dön," diye tısladım camın arkasından, böylece diğerleri duyamayacaktı.

"Özellikle Emily," diye devam etti Theo, "tek başınaydı, kimse onu izlemiyordu, o aptal piliç peluşuyla oynuyordu. O kadar yakındım ki elimi uzatıp..." havayı kaptı, yüzündeki gülümseme daha da genişledi, berbat ve acımasızdı. Maddy ondan uzaklaştı, sırtını dayadığı duvarların etrafını yokladı ve soluma doğru ilerlemeye başladı, onu benden kısmen uzaklaştıran kısa bir yolu takip ederek *onlara* biraz daha yaklaştı.

"Sakin kız kardeşlerime dokunma!" Beni Maddy'den ayıran boşluğu kapatmak için umutsuzca etrafımda dolanırken camı yumruklayarak hırladım.

", ama . Neden biliyor musun, Hayden? Çünkü ben *iyi* bir *adamım*. Küçük bir kızı incitmek istemem." Theo alay etti, dikkati onu benden daha da uzağa götüren dolambaçlı bir yol seçen Maddy'ye döndü. Benim hissettiğim kadar paniklemiş görünüyordu, arkasını döndü ve geri döndü, ancak bu onu yavaşça bize doğru ilerleyen üç adama yaklaştırmak anlamına geliyordu. Telefonumu almak için elimi cebime attım ama Theo elini kaldırdı.

"Ah-ah! Birini aramaya çalışıyorsun ve..." Spencer omzunun üzerinden kendi telefonunu kaldırdı, bir mesaj çoktan yazılmış ve gönderilmeye hazır, "... Jace kız kardeşini yakalıyor."

"Ne istiyorsun lan sen?" Tersledim ve cama tekrar yumruk attım, başka bir rota denemek için döndüm, ancak yükselen çılgınlığımda, daha önce olduğum kadar odaklanamadım ve aynalarla çevrili kaldım. Hızla geri Maddy'yi labirentin karşı tarafında buldum, kenardaki sert duvar boyunca kayıyor, adamlarla arasına mümkün olduğunca mesafe koyuyordu. "Maddy! Defol git buradan!"

"Sadece ikinizle konuşmak istiyorum," dedi Theo, bizi ayrı ve panik içinde hoşuna gitmişti. "Görüyorsun ya Hayden, bana borçlusun."

"Sana borcum var!" Bağırdım, kırılmasını dileyerek cama tekrar vurdum. "Önce sen bana saldırdın, Theo! Yıllardır geliyorsun ve artık yeter! Bunu göremeyecek kadar aptal mısın?"

"Sen umurumda bile değilsin. Lanet yüzümü yaraladın!" "Keşke ölseydim dedirttin bana!"

"O neden yapmadın?"

"Neden yapmamı istedin?" Spencer onu atlatıp Maddy'ye giden patikanın önüne geldiğinde, "Sakin ona dokunayım deme!" diye bağırdım.

"Ya o ya da kız kardeşin, Hayden." Theo'nun gülümsemesi kayboldu ve Spencer'ın arkasını kolladığını bildiğinden dikkati tamamen bana yöneldi. Bizi tamamen ayırmışlardı ve onları geçmeden birbirimize ulaşmamızın hiçbir yolu yoktu. telefonumu sıkıca kavradım, umutsuzca

Babamı, büyükbabamı ya da amcalarımdan birini aramak istiyordum... "Yapma," dedi, düşüncelerimin tam olarak nerede olduğunu biliyordu. "Bunu yaparsan Emily de kendisinden önceki pek çok küçük kız gibi yok olur."

"Neden, Theo?" Cama olabildiğince sert bir yumruk attım, çatlamamasına bile sinirlenmişim. "Senin derdin ne lan? *Neden?*"

"Neden? Bir nedene *ihtiyacım* mı var?"

"Evet, öyle! Çünkü kimse senin sahip olduğun şeyi karşılıksız yapmaz!"

Theo on sinir bozucu saniye boyunca hiçbir şey söylemedi, sanki söylediklerim ayakkabısına nasıl çamur bulaştığını anlatmak kadar ilginç ya da ufuk açıcıymış gibi bana baktı. "Spencer," diye seslendi omzunun üzerinden, gözlerini benimkilerden ayırmadan, "Şimdi."

"Hayır! Hayır! Lanet olası dur! DUR!" Çığlık attım ve koştum, beni engelleyen duvarları iterek kendimi Theo'dan sadece bir panelle ayrılmış buldum. Arkasından Maddy koşarak uzaklaşmıştı ama Spencer çok yakınımdaydı ve onu köşeye sıkıştırana kadar attığı her adımı izliyordu. "Sakin ona dokunma!" Vücudumu tekrar tekrar cama doğru fırlattım ve yolumu açmaya çalıştım. Spencer onu kaldırıp sırtını göğsüne bastırırken Maddy haykırdı ve onu kolayca Theo'ya geri taşıdı, ellerinden biri yüzüne vururken neredeyse onu boğuyordu.

"Gerçekten bir nedene ihtiyacım var mı, Hayden?!" Theo bağırdı, camın ardından bana bakarken tüm eğlencesi kaçmıştı. "İşleri çok ileri götüren sensin!"

"Peki ya bana yaptığın her şey?" İnanamayarak sordum, "Peki ya ölmek istememe neden olduğun onca zaman? Her gün okula adım atmak bile beni boğuluyormuşum gibi hissettirdiği için ortadan kaybolmak? Tüm ne demeli?"

"Bu benim için hiçbir şeyden daha azdı! Beni sonsuza dek mahvettin!" Çenesini işaret etti, yara izleri bu kapalı alandaki garip ışıklandırma yüzünden daha da belirginleşmişti.

"Kimsenin göremeyeceği yaralarım var!" Kendimi cama doğru fırlattım. "Ve lanet hayatımın sonuna kadar onları yanımda taşıyacağım! Bırakın onu! Hemen bırak onu!"

"Git, Spencer."

Uluyarak kendimi tekrar cama attım ve umutsuzca bir taraftan diğerine koşarak bölmede bir aralık aradım. Spencer onu da yanına alarak geri dönüyordu. Tüm bu süre boyunca Maddy onunla mücadele etti, dengesini bozmak için duvarları tekmeledi, tırnaklarıyla yüzünü tırmalamak için arkasına uzandı, onu durdurmak için yapabileceği her şeyi yaptı.

Ama onun çırpınışları onun için bir şey ifade etmiyordu. Spencer hızla aramıza girdi ve mücadelesinin hiçbir işe yaramadığını fark etmiş gibi taktik değiştirdi. Maddy birdenbire Spencer'ın pençelerinde ölü ağırlığa dönüştü ve kollarını yukarı kaldırarak Spencer'ın tutuşundan sıyrıldı ve onu hazırlıksız yakaladı. Tam sırada yan tarafta bir aynanın arkasına gizlenmiş bir açıklık buldum ve oradan hızla geçerek yolumu kesen Theo'ya doğru koşmaya başladım.

Ağır bir çatırtı ile çarpıştık, benim ağırlığım onu savurdu, o da açık duvarlardan birine doğru düştü ve başını sertçe çarptı. Onu iterek Spencer'ın peşinden koştum ama Theo ayak bileklerimden birini tutarak dengemi ve ben de nefes nefese yere düştüm.

"Maddy, kaç!" Theo kendini sırtıma atıp ciğerlerimdeki havayı dışarı atmadan hemen önce bağırdım. Ellerinin arkadan boğazıma dolandığını ve sertçe sıkıldığını hissettim. Vücudumu yuvarlanmaya zorladım, onu altımda ezerken Maddy'nin ciyaklamasını duydum, spor ayakkabılarının yerdeki gıcirtısı hoparlörlerden yükselen neşeli sirk müziğini delip geçiyordu. Labirentin her iki ucunda da ışıklar yanıp sönüyor, ikimiz de kendimizi kurtarmak için çabalarken turuncu, kırmızı ve sarı ışıklar trafik ışıkları gibi yanıp sönüyordu.

Altımda, Theo boğazımı bıraktı ve nefes almak için soluklandım, ama nefes almak için savaşıırken beni tekrar altına çevirdi. Beni yumruklamaya başlamadan önce sadece sırt üstü dönmeyi başarabildim.

"Lanet... acı... acı..." Yumrukları vücudumun ulaşabildiği her yerine; kollarıma, kaburgalarıma vururken sesi çatallaştı. "Çok fazla acı! Nefes almak acıtıyor! Yemek yemek! Çok *acıyordu!* *Yıllarca!*"

Yüzümü siper ettim, bir yerime isabet eden her yumruk ciğerlerimden daha fazla hava çekmeme neden oluyordu ama aklımda tek bir şey vardı...

Maddy'ye git! Manik ılık attı, uzakta yüksek bir gümbürtü ve itiş kakış duydum. *Yakalayın onu! Ŗu pisliği tekmele ve onu kurtar, Hayden!*

Dişlerimi sıkıp bacağımı yukarı kaldırdım, dizimi Theo'nun göğsünün altına kaydırdım ve olabildiğince sert ittim. Diğer ayağımı kaldırıp tekme atmak için aramızda yeterince mesafe bırakmayı başardım ve onu kaburgalarından vurarak uçurdum. Karnımın zerine dönerek yerden kalktım ama önümdeki manzara beni şok içinde bıraktı.

Koridorun sonunda, gölgeli bir figür, *canavar gibi* bir adam orada duruyordu. Spencer onun avucunun içindeydi ve yerden yaklaşık bir metre yükseklikte duruyordu.

Bu oydu.

Maddy yerde titriyordu, bacaklarının arkasına saklanmıştı, saçları dağınıktı, gözyaşları yüzünden akıyordu. Beni görünce olduğu yerden fırladı ve bana doğru koşarak ayağa kalkmama yardım etmek için uzandı. Onu kollarıma çektim, o kadar sıkı sıktım ki bir an için ondan çok daha büyük olduğumu unuttum ve küçük acı ciyaklaması anında özür dilememe ve tutuşumu hafifletmeme neden oldu. Ama bırakmadım. Reddettim. Başının arkasını kavradım ve kurtarıcımıza baktım, yanıp sönen ışıklar artık yüzünü, sakalını, uzun saçlarını ve Spencer'a sabitlenmiş boş karanlık bakışlarını aydınlatıyordu.

"Senin ergen bir serseri olman umurumda bile değil," diye gürledi adam, okulumuzdaki en iri çocuğu bir oyuncak bebek gibi havada tutarken kolları şişmişti. "Dalaşmak için yanlış kalabalığı seçtin evlat. Başka biri olsaydım seni dışarı çıkarırdım, böylece suçlamalarla yüzleşir ve yaptığın pisliği itiraf ederdin." Sonra sıırttı; bu görüntü bu gece Theo'dan gördüğüm her şeyden daha rahatsız ediciydi. Spencer'ı yüzüne yaklaştırdı, delirmiş gibi görünüyordu, Spencer ise parmaklarını gevşetmeye çalışarak adamın ellerine yapıştı. "Ama ben başka biri değilim," diye fısıldadı. "Ben buranın yıllardır hakkında fısıldadığı lanet olası canavarım."

Birdenbire, bir renk ve hareket cümbüşü içinde Spencer'ın bedeni bölmeyi parçaladı, uçarken duvar parçalandı ve bir yığın halinde yere düştü. Canavar bize döndü

Sonra ileriye doğru yürüdü ve bir an için onun da bize saldıracağını düşündüm. Ama o bize bakmadan geçip gitti ve doğruca Theo'ya yöneldi.

Bu adamın arkadaşına ne yaptığını gören Theo yalvarmaya başladı, ağlayarak elleri ve dizleri üzerinde geri dönmeye çalışırken aynaya çarptı, tıpkı Maddy ve benim gibi kapana kısılmıştı.

Adam uzandı ve onu boğazından yakaladı, gurultu ve tükürük o kadar yüksek ve iğrençti ki Maddy'nin kulağını göğsüme bastırdım, diğerini elimle kapattım.

"Senin gibi küçük salaklarla daha önce de karşılaştım," dedi adam aynı derin hırıltıyla. "Ve onlarla ne yapardım biliyor musun? Oyun oynamayı severdim. Oyunlardan biri, testereyle parça parça kesip kan kaybından ölmelerinin ne kadar süreceğini görmektir. Şoktan kaç kez bayıldıklarını saymayı severdim, ama her zaman onları uyandırmaya hazırdım, böylece tekrar başlayabilirdim. Ağlamalarını duymayı, ben oynarken altlarına işemelerini görmeyi seviyordum-"

Çiştten bahsetmişken.

Theo'nun pantolonunun önü karardı, bacağının paçasından aşağı sızan iz yerde küçük bir su birikintisi oluşturunca kadar devam etti. Bu manzara karşısında adam kahkaha attı ama sesi sanki alıştırılmış, sahte bir kahkaha gibiydi.

Adam aniden bıraktı ve adam bir sigara yakarken Theo sümüklü bir halde ıslak zemine düştü. "Ama sen buna değmezsin bile. Sıkılırım. Yürü git evlat ve saçmalamayı kes." Adamlardan birine daha bakmadan bize döndü ve biz onun gölgesinde kaybolana kadar yaklaştı. Maddy'ye biraz daha sıkı sarıldım ve şok içinde ona baktım.

"Bundan kimseye bahsetmezsen memnun olurum evlat," dedi bana, ağzının kenarındaki dumanı üfleyerek. "Onlara istediğin hikayeyi anlat, çünkü bu iki pislik hiçbir şey söylemeyecek, sana söz veriyorum. Sadece benden bahsetme. Kadınımın başımı belaya sokmak istemem, anlıyor musun?"

Dilsizce başımı salladım, artık kafam ciddi anlamda karışmıştı. *Karısıyla* başının derde girmesinden mi endişeleniyordu? Ciddi miydi? Az önce yaptığı onca şeyden sonra *karısıyla* yüzleşmekten mi korkuyordu?

Sigarasından uzun bir nefes daha çekti, gözleri benim onu incelediğim kadar o da beni gibi yüzümde geziniyordu. Bu kadar yakından, bu canavarın sürdüğü pembe ojeyi seçebiliyordum, küçük kızlarından kalma bir kanıttı bu. Sigarasını tutan elini kaldırıp omzumu dürttü ve "Babana çok benziyorsun" dedi.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatmıştım; babamın sarı saçları ve mavi gözleri benimkilere hiç benzemiyordu. Ama sonra aklıma geldi.

"Shay'i mi kastediyorsun?"

Maddy o sırada bize baktı, söylediğimiz her kelimeyi dinlemek dışında hiçbir şey söylemedi.

Adam başını salladı. "Onunla hiç şahsen tanışmadım ama bir resmini görmüştüm. Tıpatıp aynısın." Omzumun üzerinden baktı ve iç çekti, sanki aniden çok yorulmuş gibiydi, kaşlarını daha da çatınca gözlerinin etrafındaki kaz ayakları daha da belirginleşti. Yemin ederim, muhtemelen dedem kadar yaşlıydı. "Ben buradaki işleri kontrol ederken çocukları dışarıda tutması için ön taraftaki arabacıya para verdim. Bu pisliği temizlemeleri için birilerini gönderebilmeleri için gitmemiz gerekecek," dedi, şimdi kıpırdanan, inleyen Spencer ve Theo'yu göstererek.

"Evet, evet sanırım..." Az önce olanlardan dolayı hâlâ sarsılmış bir halde, "Ne oldu?" diye sordum.

"Senin adın ne?" Maddy aniden sordu ve ikimiz de ona baktık, Maddy onun orada olduğunu yeni fark etmiş gibi görünüyordu.

"Jeremy," diye gürledi, yüzünde hiç duygu yoktu.

"Jeremy," diye rahat bir nefes aldı, "beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Başını salladı, sigarasından bir nefes daha ve tavana doğru üfledi. Bunların hiçbiri umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Sanki bizi kurtarmak, yapacak bir şeyler aramasının sadece bir yan etkisiydi.

"Neden?" Sesim çatlayarak ona sordum. Herkesin çok korktuğu Jeremy buysa, bizi neden kurtarmıştı?

O duygusuz, cansız, karanlık gözleriyle bana tekrar baktı ve korkmam *gerektiğini* biliyordum. Bu adam her şeyin kaynağıydı, çok fazla savaşa ve umutsuzluğa karışmıştı.

Yine de bana yaşlı bir adam gibi göründü, yorgun ve saçmalıklardan bıkmış.

"Kişisel diyelim. Bir borç..." "Kimin için?"

Doğruca bana baktı ve kısa bir an için, sadece bir anlığına, gözlerinde bir şey gördüğümü sandım. Karanlık bir boşluktan daha fazlasını. "Storm için..." sigarayı ağzına götürdü ve çakmağını tekrar çıkardı, gümüş rengi yanıp sönen ışıklarda parlıyordu ve yaktı, labirentten uzaklaşarak yan duvarın yanında asılı duran bir dedektöre doğru ilerledi ve alevi ona tuttu. "Siz ikiniz gitseniz iyi olur," dedi.

"Hadi gel." Maddy'nin elini tuttum ve onu bir korkuluğun dönen silindiri ile Eğlence Evi'nin dışını ayırdığı tarafa götürdüm. Onu kucağıma aldım ve ayakları çimlere değene kadar kenardan aşağıya indirdim. Bir kez arkama baktım ama Jeremy gitmiş, gecenin içinde bir iblis gibi kaybolmuştu. Tam yangın alarmı çaldığı sırada arkasından dışarı çıktım. Maddy'nin elini tutarak bizi aceleyle uzaklaştırdım, bu sırada sırada bekleyen çocuklar heyecanla çığlık atarken, ellerinde yangın söndürücülerle panayıra doğru ilerliyorlardı. Park güvenliği, etkinliği yürütmek için zamanlarını ayıran birkaç gönüllü ve MC üyesiyle birlikte koşarak geldi ve kısa süre sonra biz Eğlence Evi doldu taşı.

Storm Amca için mi? Gavin için mi? Bu da ne demek oluyor?

Maddy yanımda titrerken bu düşünceler üzerinde duramazdım. Her şeyden önce onu güvene almam gerekiyordu, bu yüzden festival girişinde bir ambulans ve itfaiye aracı durduğu sırada bizi Kıyamet Damlası'na doğru yönlendirdim.

Chapter nineteen

MADDY - GÜNÜMÜZ

Yatağıma uzanmış, Bayan Ross'un vizitelerini nefesimi tutarak bekliyordum. Tam zamanında, diğer büyük kızlarla paylaştığım odaya kafasını soktu ve ben de uyuma numarası yaparak battaniyemin altına kıvrıldım ve berbat oyunculuk becerilerimin işe yaramasını umdum. Öyle de oldu.

Kapı bir çırpıda kapandı, gece lambası etrafı hafifçe ve ben de yorganımı geriye attım. Üzerimde büyük boy bir eşofman altı ve fermuarlı bir kapüşon vardı, sonra ihtiyacım olan şeyleri önceden hazırladığım sırt çantamı aldım. Diğer kızların uyandığının farkında olduğunu biliyordum ve muhtemelen ranzalarından merakla beni izliyorlardı. Daha önce Phoenix House'dan hiç gizlice çıkmamıştım.

Parmak uçlarımla odayı geçip kapıya doğru ilerlerken, duvarlardaki gölgelerin yanından geçmek için kendimi zorladığımda tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Onlar senin canavarların değil... Onlar senin canavarların değil...
Kafamın içinde tekrar tekrar söyledim.

Kulağıma ahşap kapıya dayayarak Bayan Ross'un koridorda küçük kızın odasına doğru ilerleyişini dinledim. Kapıyı açarken çıkardığı gıcırtyı ve ayak seslerinin donuklaştığını duyduğum anda kapımı açtım ve kapıyı arkamdan dikkatlice kapatmadan önce merdivenin hemen üstündeki gıcırdayan döşeme tahtasından kaçınmayı bilerek koridora doğru hafifçe adım attım.

Sawyer'ın bunu daha önce de yaptığını görmüştüm. Bazı geceler hep aynı şekilde ortadan kaybolurdu ve ertesi sabah kahvaltıya kadar onu bir daha hiç görmezdim. Bu gece eve gelir gelmez ona bunu sordum.

Küçük kızların yatma vaktinde Bayan Ross'u sık sık fazladan beş dakika meşgul etmelerinden, bazılarının fazladan bir bardak su ya da bir masal istemesinden yararlanmak zorundaydım. O zaman, her gece yaptığı son şey olan evi silahlandırmadan önce merdivenlerden inip ön kapıdan çıkabiliyordum. Sabahları güvenlik sistemini tam 7:30'da kapatırdı, ben de o zaman içeri süzülür, aceleyle yukarı çıkıp üstümü değiştirir, sonra da aşağı inip kahvaltıda herkese katılırdım. Yarın Pazar olduğu için hemen gelmem beklenmiyordu.

Son gıcırdayan basamaktan kaçınarak hızla ön kapıya koştum, kimsenin izlemediğini görmek için omzumun üzerinden kontrol ettim ve dışarı çıktım.

Evin yumuşak ısıltısından uzaklaşıp karanlığa doğru koşmak tüm içgüdülerime ters düşüyordu; omuzlarım geriliyor, ellerim çantamı yırtacakmış gibi sıkıyor ve kalbim bir tavşaninki gibi atıyordu, kendimi ormana doğru koşmaya ve pencerelerin görüş alanından çıkmaya zorladım. Gecenin içinde kaybolduğumda, paçayı kurtardığım için rahat bir nefes aldım ama sonra ormandaki yürüyüşle yüzleşmek zorunda kaldım.

Hayden... Dudaklarımı birbirine bastırarak ilerledim, ona ulaşmak için sabırsızlanıyordum.

Spencer beni sürükleyerek götürdüğünde, labirentin dışında yanıp sönen ışıklar içimdeki kavgayı ateşlemiş gibiydi ve tekrar kurban olmayı reddetmek için kendimi harekete geçmeye zorladım. Ancak, cüssesine bakılırsa, pek de kavgaya sayılmazdı. Ta ki o adam, Jeremy, gelip Spencer'ı beni saçımdan tutup yukarı çekmeye çalışırken bulana kadar. Kavgaдан tek parça halinde çıkmış olsam da, tüm bu yaşananlar beni ciddi şekilde tetiklemişti ve gezinin geri kalanında tüm vücudum iradem dışında titredi ve o andan uzaklaşmaya devam ettim.

Havai fişek gösterileri için ailesine zamanında yetişmeyi başarmıştık ama bu gösterilerden pek keyif almamıştım. Spencer'ın sedyeyle götürülüşü ve Theo'nun arkasında topallayarak, omuzlarına bir battaniye sarmış halde sağlık görevlileri ve güvenlik yetkilileriyle konuşurkenki görüntüsü bile beni rahatlatamadı. Ne olduğunu söyleyeceklerdi? Hayden ve ben sabah daha fazla sorunla karşılaşır mıydık?

Ailesine kavuştuğumuzda tek kelime etmemiştik ve Jeremy bizden birkaç dakika sonra ortaya çıktığında, küçük kızları onu görünce neşeyle koşarken o sadece kenarda durdu. Bir salatalık kadar soğukkanlıydı, olaylardan rahatsız olmamıştı. Ona göre böyle bir şey hiç olmamıştı. Şansımıza, diğer yetişkinlerin dikkati küçük çocukların heyecanı yüzünden o kadar dağılmıştı ki davranışlarımızdaki değişikliği fark etmediler. Hayden bile bu konuda gergindi. Çenesi kilitlenmiş, yüzü kızarmış ve sanki taşa dönüşüyormuş gibi sessiz bir sertlikle hareket ediyordu.

Havai fişekler bittikten sonra Keenan beni Phoenix House'a geri götürdü. O ve Mina önde el ele tutuşurken çocuklar arka koltukta sızmışlardı. Ben Hayden'ın yanında ezilmiş bir şekilde kaldım ama şokun etkisi henüz geçmemişti. Beni rahatlatmak için söylediği sözler hiçbir anlam ifade etmiyordu. Kafamın içinde çocukça ağlama sesleriyle savaşıırken, koruyucu ailelerin ve annemin eve getirdiği kötü erkek arkadaşların anıları peşimi bırakmazken olmazdı. Telefonunu uzatıp okumam için bir mesaj yazana kadar transımdan çıkamadım.

Bu gece gelmek ister misin?

Evet, evet. Kahrolası evet. Ciddi bakışlarıyla karşılaştım ve sessizce başımı salladım. Emin olduğum bir şey varsa o da bu gece Hayden'a ihtiyacım olduğuydu. Yakınımda olmasına ve kendime her şeyin yolunda olduğunu ve ikimizin de iyi olduğunu hatırlatmaya ihtiyacım vardı. Jeremy beni yakaladığında, geçmişimle şimdiki kâbuslarım arasında gidip gelen bir durumdaydım. Ama bir an kendime gelip Theo Hayden'ın birlikte mücadele ettiklerini gördüğümde, kendimi tamamen kaybetmenin eşiğine gelmişim. Ben tepki veremedim Hayden üstünlüğü ele geçirmiş ve kaçmıştı ama lanet olsun... Theo ona bir şey yapmış olsaydı, başarılı olsaydı... onu kendim öldürebilirdim. Bu gece onun yanında olmalıydım, onun iyi olduğuna, ikimizin de iyi olduğuna dair kendimi rahatlatmalıydım. I

Bütün gece uyanık kalacağımı, tetiklenmiş zihnimin eski ve yeni olayları tekrar tekrar oynatacağını biliyordum. Sarmal olmak istemedim.

Benim telefonum olmadığı için planı gizlice telefonuna yazdı ve Phoenix House'un önüne geldiğimizde sessizce anlaştık. Bayan Ross bizi karşıladığında misafirperverlikleri için ailesine teşekkür ettim ve yatmaya hazırlanıyormuş gibi yaparak içeri girdim.

Şimdi burada, gecenin köründe ormanda ilerliyor, kendimi karanlık gölgelere doğru itiyor, Hayden'ı istediğim için sınırlarımı zorluyordum. Açıklığa adım attım, tepemdeki yapraklı gölgelikten parlamayı başaran küçük bölümlerde bana rehberlik eden ay ışığıyla onu bulmayı başardığım için rahatlamıştım.

"Maddy?"

Sesi, cennetteki meleklerin şarkı söylerken çıkardıklarını hayal ettiğim sese benziyordu. Tek hissettiğim rahatlıktı, kalbim daha hafif atıyor, sinirlerimi yatıştırıyordu. açıklığa adım attığını görünce gözlerim parladı, ileri atıldım, ona uzandım ve beni kollarının arasına aldı, ait olduğum yerde tuttu.

"Gidelim," diye mırıldandı usulca, bizi daha önce hiç gitmediğim bir yöne, diğer tarafa çevirirken beni yanına yaklaştırdı. Yine de ona dünyadaki herkesten daha çok güveniyordum ve beni ağaçların arasından çalılara takılmadan ya da devrilen dallara takılmadan dikkatlice geçirmeyi ihmal etmedi. Hayden'ın evine varmak beklediğimden daha uzun sürdü ama ağaçların arasından çıkıp evlerinin geniş yeşil çimenlik alanına girdiğimiz anda alt kattaki birkaç ışığın sıcak parıltısı içimi öyle bir memnuniyet duygusuyla doldurdu ki gözlerim yaşardı. Kendimi güvende hissediyordum. Phoenix House bana başka türlü hissettirdiğinden değil, ama potansiyel bir tehdide karşı tetikte olma hissinden asla tam olarak kurtulamadım. Geceleri beni yiyip bitiren güvensizlik ve endişe duygusundan ya da kendimi her şeyden çok bir misafir gibi hissetmekten asla tam olarak kurtulamadım.

Hayden'ın evinde hâlâ bir misafirdim ve o ana kadar başka bir şey beklemiyordum. Ama bugün ailesi tarafından kucaklanmış olmak ve onun tarafından korunduğum hissi

Onlar her şeyi ve hissettiklerimi değiştirdi. şimdiye kadar bulunduğum her yerden daha evim gibi hissettim.

"," fısıldadı ve beni arka kapıya doğru götürdü.

"Annenle baban uyandı mı?" Çimenleri aydınlatan ışık huzmelerinden kaçarken usulca sordum.

"Ben ayrıldığımda, Maverick'in şekerinin yüksekliğinden duvarlarda zıplamasını durdurmaya çalışıyorlardı. Eve vardığımızda ikinci kez kendine geldi ve babam onu merdiven trabzanlarına tırmanmaktan vazgeçirmeye çalışıyordu."

Hayden arka kapıyı yavaşça açtı, içeri bakıp dinledi ama her şey sessizdi. Beni takip etmemi işaret etti ve birlikte gizlice evin içinde ilerledik, merdivenleri olabildiğince sessiz ve hızlı bir şekilde çıktık, ailesinden bir işaret olup olmadığını dinledik. Yatak odalarından birinin önünden geçerken Keenan'ın derin mırıltısını duyabiliyordum, ardından ağlamaklı bir Maverick üçüncü bir kat için yalvarıyordu. Bu dikkat yararlanarak Hayden'ı çatı katındaki yatak odasına kadar takip ettim, kapıyı kapatıp kilitlerken çantamı masasının yanına koydum.

Bu noktada bol kazağımı çıkardım, eşofmanlarımı ve zamanlar babama ait olan eski AC/DC tişörtümü giydim. Çocukken şifonyerinden almıştım, her zaman onunla ilişkilendirdiğim bir tişörttü. Onunla ilgili başka pek bir şey hatırlayamasam da bunu giydiğini asla unutamazdım.

Hayden'ın gözleri gömleğin üzerinden geçip tekrar yüzüme dönerken ben yatağına tırmandım, duvara yaslandım, yorganının onun gibi kokmasına ve yumuşaklığına bayıldım. Sözüünü sakınmadan yatağının kenarına doğru yürüdü, gömleğini çıkarıp bir kenara attı ve her yere taktığı künyesini çıkarıp dikkatlice komodinin üzerine yerleştirdi. Ama lanet olsun... gömleksiz bir Hayden görülmeye değer bir şeydi.

Spencer gibi iri yarı değildi ama daha zayıf olan vücudu ona daha çok yakışacak şekilde kaslı ve tonluydu. Hareket ettikçe karnındaki her çizgi esniyor, ceplerindeki anahtarları ve cep telefonunu boşaltırken kollarındaki damarlar öne çıkıyordu. Kot pantolonunun fermuarını açana kadar onu süzdüğümü fark etmedim, ses o kadar yüksekti ki biraz sıçradım ve birden utanarak bakışlarımı kaçırdım.

Ormandaki küçük kaçamağımıza ve öpüşmelerimize rağmen, yanımdaki yorganın altına ışığı söndürdüğünde yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum.

Sinirlerimin biraz gerildiğini hissetsem de, çıplak kolları beni sarıp göğsüne doğru çektiğinde, yanağımı kalbinin üzerine koyduğumda rahat bir nefes alarak sarılmaktan kendimi ; yumuşak gümbürtüler, üzerimde taşıdığım tüm gerginliği yok eden rahatlatıcı bir ritimdi. Bir bacağını iki bacağımın üzerine attığında, ona sarılmak için kollarımı beline doladığımda hala giymekte olduğu boxer külotunu hissedebiliyordum. Gözlerimi kapattığımda, gölgelerde gizlenen canavarların geri çekildiğini, açık pencereden gelen kurbağa ve cırcır böceği sesleri dışında odanın sessizleştiğini hissedebiliyordum. Tepemizdeki tavan penceresinden yıldızlarla örtülü gökyüzü üzerimize doğru parılıyordu.

"Minibüsümüzü yaptığımızda bir tavan penceresine ihtiyacımız olacak," diye mırıldandım göğsüne karşı.

"Öyle mi?" Kıkırdadı ve beni sıktı. "Minibüsümüzün başka neye ihtiyacı var?"

Bir an düşündüm ve ağızımdan kaçırmadan önce, "Büyük bir yatak. Her zaman dışarıda olan, böylece istediğimiz zaman üzerinde yatabileceğimiz bir yatak... tıpkı bunun gibi."

Karşılık olarak beni öperken dudaklarını saçlarımda hissettim. "Nasıl istersen," dedi, parmakları bir kilitte oynarken onu evirip çevirdi.

"Ve bulabildiğimiz havalı vintage ve antika şeyler. Modern görünümlü şeyleri sevmiyorum. Steril, doktor muayenehanesi gibi."

"Anlaştık. Başka bir şey var mı?"

"Bir banyo. Kışın ortasında yol kenarında işemek zorunda kalmak istemiyorum."

Bunun üzerine kıkırdadı, "Quint, daha büyük bir otobüse ihtiyacımız olacak."

Gözlerimi açtım ve merakla ona baktım, karanlıkta onu ararken gözlerim hızla alışıyordu. "Quint?"

Jaws" filmini izlemedin mi?"

Başımı salladım. "Hiç duymadım bile. Bir dişçi hakkında falan mı?"

O anda bir kahkaha patlattı ve alt katta kimseyi rahatsız etmemek için elleriyle kendini boğmak üzere beni hızla bıraktı. Bir dakika kadar kendini kontrol ettikten sonra başını salladı ve çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına aldı. "Hayır, tatlım. Bir köpekbalığı hakkında. *Büyük* bir köpekbalığı."

Burnumu kırıştırdım ve omuz silktilim. "Bir ara izleriz."

"Yeni bir şey mi?"

"Hayır. 1970'lerde çıktı."

Bunun üzerine kaşlarım havaya kalktı, "O zamandan kalma bir şey gördüğümü sanmıyorum."

Hayden söylediklerimden rahatsız olmuş gibi inledi ve beni tekrar yatağa çekip sarıldı. "O zaman otobüsümüze bir televizyon ve bir film kütüphanesi ekliyorum, böylece seni mahrum kaldığın sinema başyapıtları konusunda eğitebilirim."

"Çok güzel konuştun. Ben !"

Hayden yüzümü kaldırarak ona bakmamı sağladı, dudakları güzel yüzünde geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Benim kızım başka ne ister?"

Onun sözleriyle midemde kelebeklerin uçuştüğünü hissettim ve olası bir geleceğin hayaline geri dönerken ona sııttım. "Bir sürü renk istiyorum. Bitkiler ve ziyaret ettiğimiz yerlerden topladığımız çıkartmalar ya da magnetler için bir duvar istiyorum." Hayden bana gülümsemeye devam etti, sanki listelediğim her şeyin zihinsel bir kontrol listesini yapıyormuş gibi görünüyordu.

Ben konuşurken eğildi ve ağzımın kenarına yumuşak, hafif bir öpücük kondurdu. "Başka?" diye nefes aldı.

Ağzı benimkinin üzerinden geçip diğer tarafını öperken gözlerimi kapattım ve fısıldadım: "Otobüsün çatısında oturup gün batımını izlerken birlikte bir şeyler içebileceğimiz bir yer istiyorum."

"Mm-hmm... ve?" Dudakları çenem boyunca ilerledi, kulağımın yanındaki noktaya ulaştığında tüylerim diken diken oldu ve dilinin ucunun tenimde gezinmesine izin verdi.

"Ve... ve..." Ve ne? Ne hakkında konuşuyorduk? Hayden'ın ellerinden biri elimde hareket ettikçe odaklanmak zorlaşıyordu.

diğeri çenemi nazikçe yukarı kaldırıp başını eğerek boğazımın çizgilerini öptü.

"Ve?" Tenime doğru nefes aldı.

"Ve... fotoğrafların üzerinde çalışabilmen için yakınlarda bir yeri olan bir mutfak..." parmaklarım kollarından yukarı kayarak saçlarına dolandı, o da köprücük kemiğimi öperek beni titretti.

"Elbette birbirimizden uzakta olamayız, değil mi?" diye fısıldadı boynumun çukurundaki noktayı öperken.

"Doğru..."

"Çünkü asla ayrı kalmayacağız, değil mi?"

"Doğru." Kalçamdaki eli karnımda gezinirken iç çektim ve vücuduma tatlı, şefkatli öpücükler kondurmaya devam etti. Ama sonra, diğer eli gömleğimin yakasını kenara çekip göğsümün üstündeki kabarıklığı yalayabilmek için aşağı uzandığında, nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden olarak fikrini değiştirdi.

"Başka bir şey var mı?" diye mırıldandı, karnımın etrafında gezinen parmakları şimdi aşağıya doğru kayıyor, eşofmanımın belini parmaklıyor, sanki iyi olup olmadığını test ediyormuş gibi üst kısmı boyunca hafifçe ileri geri hareket ediyordu.

"Uh, sadece... sadece..." Beynimi zorladım, ne istediğimi düşünmeye çalıştım. en çok içinde benim gelecek. Ne başka olabilir I muhtemelen ister miydin? Sonra Hayden'in dili boğazımdan yukarı kaydı, dudakları dudaklarımın üzerinde gezindi, eli beni beklerken olduğu yerde durdu. Gözlerimi açıyorum için bulmak onun parlayan Gümüş olanlar yanıyor aşağı at Ben, Nefes alış veriş benimki kadar titrekti, cevabımı aldım. "Sadece sen. Seni istiyorum." "Nasıl ," dedi beni öptü, ağız benimkini aldı.

Sonunda eli pantolonumun altından kayarak kasıklarımın üzerinden amıma doğru ilerledi. Kollarımı boynuna dolayarak açgözlülükle onu öptüm, ağızımı açarak sözsüzce daha fazlasını talep ettim. Parmaklarının klitorisimin üzerinde hafifçe gezindiğini hissettiğimde, dilimi onunkinin üzerinde gezdirerek ağızına doğru iç çektim. Hayden parmaklarının klitorisimle nazikçe oynamasına izin verdi, dokunuşu eğlenceli, tüy kadar hafifti, avucunu kedi dudaklarıma bastırmadan önce, sinir demetinin üzerine yönlendirmeden önce biraz ovuşturdu.

"Mmmmm," diye inledim ağızının içinde, alt dudağımı dişlerinin arasına alırken. Hayden acele etmedi, basıncı değiştirdi.

Hız... sadece durup dikkatimi dağıtmak için başka bir şey yaparak alay etmek için hissi inşa etmek. Beni üçüncü kez asılı bıraktığında, sabırsızlıktan küçük bir of çektim. Kasıtlı olarak değil, sadece tepki verdim ve omzuna küçük bir tokat attım, bu da sadece kıkırdamasına neden oldu.

"Kızım daha fazlasını mı istiyor?" Boynumun sütununa doğru nefes aldı ve oradaki teni tatlı bir şekilde öpmeden önce beni tekrar titretti.

"Mm-hmm..." kalçalarım yukarı kalktı, daha fazlasını istiyordum ama elini çekmişti. "Hayden... Ben..."

"Biliyorum, tatlım. Seni yakaladım." Aniden tişörtümü yukarı çekerek göğüslerimin kıvrımlarını ortaya çıkardı ve sol meme ucuma yapıştı, diğerine masaj yaparken açgözlülükle emdi. Bu ani saldırı karşısında şaşkınlıktan nefesim kesildi ama daha fazlasını istediğim için bu his beni kamburlaştırdı.

"Oh Tanrım..." Fısıldadım, sesim nefes nefese ve odanın içinde sessizdi. Hayden bir patlamayla meme ucumu bıraktı ve diğerine geçti, beni yatağa sabitlerken hareketleri biraz daha iddialı hale geldi. Karanlıkta bir adamın beni yatakta tuttuğu düşüncesi beni paniğe sürükleyebilirdi, ama bu *Hayden*'di. Onunla tamamen farklıydı ve kendimi daha fazlasını yapmasını dilerken buldum, kollarımı ona dolayabilir, onu kendime sarabilir ve asla . Onu hissetmeye, kontrolü ele geçirmesine ihtiyacım vardı ve bunu isteyerek yapardım. Çünkü ona başka hiç kimseye güvenmediğim kadar güveniyordum. Onu başkası gibi istemiyordum.

"Maddy, çok lezzetlisin," diye inledi, dudakları etimin kabarıklığını öpmeden önce bıraktı, karnımın uzun, düz düzleminde aşağı doğru hareket etti. "Daha fazlasını ister misin?"

"Yesssss..." Tısladım, tenime karşı ukala bir piç gibi sırtmasını izledim, kalçalarımın hatlarıyla önce denizime bir öpücük daha bastırdı.

"Bunun gibi mi?"

Başımı salladım, dişlerim sabırsızlıkla birbirine vuruyordu.

"Yoksa bu mu?" Dilinin ucu yavaşça karnımın kenarından aşağı inmeye başladı ve amıma doğru ilerledi. Onu izlerken cesaret edemiyordum, sessiz kalarak

Gidiyordum. Ama siki *tam* da onun dikkatini çekmek için yalvaran noktamin üzerinde durdu ve ben de altında kıvrandım. Elleri hemen kalçalarımı kavradı, gümüş bakışları bana bakarken beni yerimde tuttu, yavaş, çarpık sırtışı kafasının yan tarafına bir şaplak atma isteği uyandırdı. Ne yaptığını çok iyi biliyordu! Bunu ona ödetecektim... sonra.

"Hayden!" Yalvardım, yalvarırken sesim titriyordu. "Lütfen!" "Lütfen, ne?"

"Sadece... sadece... !"

"Önce bana bir şey söyle..."

"Ugh! Ne?"

"Bana benim olduğunu söyle."

"Ne-ne?" Tamamen sinirlenmiş ve kafam karışmıştı.

"Bana benim olduğunu söyle," diye tekrarladı, bir elini avuç içi göğüslerimin arasında, hızla atan kalbimin üzerinde durana kadar ortama doğru kaydırıldı. "Bana benim olduğunu ve başkasının olmadığını söyle." Karanlıkta kaşlarını çatarken yüzü değişti, o muziplik yerini daha karanlık, daha vahşi bir şeye bıraktı. "Eğer biri sana tekrar dokunacak olursa, onu yok etmek için her türlü hakka sahip olacağımı söyle. İster Spencer olsun, ister geçmişte seni incitmiş herhangi bir pislik ya da gelecekte bunu deneyen herhangi biri... Sana dokunurlarsa? Aklımı kaybederim. Çünkü bir daha incinmene izin vermeyeceğim. Ve bugün başarısız oldum." O konuşurken sesi derinleşti, belimdeki parmakları am dudaklarıma kaydı, aralarında kayarak ovuşturdular, yine her geçişte klitorisimle alay ettiler. İnledim ve gözlerimi kapatarak başımın geriye düşmesine izin verdim. *Vay anasını!*

"Maddy?"

"Ne?"

"Bana benim olduğunu söylemeni istiyorum!" diye , ses tonundaki sertlik artıyordu ama bu beni korkutmuyordu. Düşüncelerinin nerede olduğunu biliyordum. Theo ve Spencer'la birlikte Eğlence Evi'ne geri dönmüşlerdi. "Söyle!"

"Ben seninim! Ve sen de benimsin!" Nefes aldım, gülümsedim.

"Aynen öyle!" Ağzı klitorisime yapıştı ve ben ağladım.

beni çalıştırdığı o his çöktü, tüm hislerimi ve kavrayışımı kaybetmeme neden oldu. O yapı sarsıldı

Ŗu anda vücudumdan talep ettiği o tanıdık, karıncalı telaŖtan hiçbir Ŗeyin önemi yoktu. Açıklıktaki gibi hissettiriyordu, sadece daha güçlü ve dürüst olmak gerekirse, kalbimin buna dayanabileceğini sanmıyordum. Emme, yalama ve bana karŖı mırıldanma arasında geçiŖ yaparken dilini döndürdü, parmakları içeri daldı, iç duvarlarıma sürtündü.

"Ohhhh, oh oh siktir! Hayden, ben..." Nefes nefese kaldım, altında kıvranıyordum ama diğer avucunu kalbimin üzerinde düz tutarak yerimde kalmamı istedi ve refleks olarak kapatmaya çalıŖtıęım bacaklarımı birbirinden ayırmak için vücudunu kullandı. Neden yaptım, hiçbir fikrim yok. Sanki bilinçsizce bu duyguyla savaşıyordum, delice bir zevke mi sürükleyeceğinden yoksa öldüreceğinden mi emin değildim.

Tekrar mırıldandı, titreŖim emmesiyle karıŖtı, karnımın alt kısmında yükselen nabız hissinin güçlenmesine neden oldu, duygu giderek daha fazla haz ve yıkım arasında bir haç haline geldi. Parmakları daha hızlı hareket etmeye baŖladı, ıslaklığımın sesi kulaklarımda yankılanıyordu, sanki tüm duyularım son bir dakika içinde aniden artmıŖtı. Farkında olmadan ağızına doğru bastırmaya baŖladım ve o da iŖkenceli hareketlerini artırdı.

İŖte o zaman sık kafalı geri çekildi.

"Hayden!" Aniden durduğu için periŖan ve öfkeli olmanın bir karıŖımı olarak küçük bir çığlıkla tısladım, ama sonra bizi ters çevirdi, sırt üstü yattı ve belimin küçük kısmını tuttu ve beni yukarı çekerek göğsüne koydu.

"Yüzüme sür..."

"Ne?"

"*Yüzüme bin* dedim!" Kontrolü bana ve dürüst olmak gerekirse bunu istediğimden emin değildim. Kendimden emin bir Ŗekilde ağızına yaklaŖtım ama kararsızlığım beni geri çekti. "Otur."

Böyle bir durumda kontrol hiç bende olmamıŖtı. Kafamdaki savaŖan düşünceleri hissetmiŖ gibi, kıcıımı tuttu, beni kaldırdı ve içine çekti, sadece beni ağızının üzerine düşürmek için. Kendimi kaldırmak için kıvranmaya çalıŖtım ama bana resmen hırladı.

"Hover demedim... Otur dedim!" "H-

Hayden, ben-"

Beni aşağı çekti, ağırlığımı dinlenmeye zorladı ve beni öyle umutsuz bir yoğunlukla yemeye başladı ki, o dalganın her zamanki kadar güçlü bir şekilde tekrar yüzeye çıktığını hissettim.

"Vay anasını!" Gözlerimi sımsıkı kapatıp ağzına doğru bastırmaya başladığımda inledim. Yüksek sesle inledi, kolları dolandı ve beni sallanmaya teşvik etti. Beni hareket etmeye teşvik ederken kollarındaki kasların şiştiğini ve bacaklarımın etrafında gerildiğini hissedebiliyordum. Ben de yatak başlığına tutunarak dediğini yaptım ve hareket etmeye başladım. Yoğunluğu ve basıncı kontrol etmek, o esneyen, nabız gibi atan hissin yalpalamasına, yıkımın, coşkunun eşiğine yükselmesine neden oldu. "H-holy... fucking... shit!" Hayden daha sonra yapışıp o kadar sert emdi ki kendimi kırılmış hissettim.

O karıncalanma, elektriklenme dalgası serbest kalıp sistemimden dışarı fırladığında tamamen ktğm hissettim, sanki tüm sinirlerim yepyeni bir şekilde canlanmıştı. Bu tıpkı açıklıktaki gibiydi ama çok çok daha güçlüydü. Nefes nefese kaldığımda, beni aniden sırt üstü çevirdiğinde vücudumun pudinge döndüğünü hissettim. Hâlâ orgazmın etkisiyle sallanıyordum ve onun boxer'ını çıkarıp devasa ereksiyonunu göstermesini izliyordum. Titreyen bedenimin üzerinde dizlerinin üzerine oturarak kendini yumrukladı ve altında bir yaprak gibi sallanışını izledi.

Aletini çekiştirmeye başlamasını, tepeden vuran küçük ışık ucundan sızan prekumdan parlayana kadar etini sıkmasını izledim. Komodinin yan çekmecesine eğilerek küçük, kare bir folyo paket çıkardı ve açarken tereddüt etti, parıldayan bakışları bana odaklanmıştı, "Maddy," diye nefes nefese kaldı, az önce benim gibi kendini kaybetmenin eşiğindeymiş gibi görünüyordu. "Eğer bana hayır dersen, duracağım. Sadece söyle ve yapacağım."

Oh, hayır, diye düşündüm. Artık durmamın imkânı yoktu. "Sakın durayım deme, Hayden Mathers," dedim ona, parmaklarımla karnının esneyen kaslarını hissetmek için uzandım. Ona ihtiyacım vardı. Her şeyine. Hiç kimseyi onu istediğim gibi istememiştim. Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum. Yaşadığım onca saçmalıktan sonra olmazdı. Mahvolduğumu, normal bir hayat ya da ilişki umudunun imkânsız olduğunu düşünüyordum. Sonra Hayden çıkageldi ve

Bu düşünceyi bir yıkım topu gibi ezip geçti ve bunun için çok minnettarım.

Folyo paketi yırtarak prezervatifi çıkardı ve vücudum kadar titreyen elleriyle ucundaki küçük bölümü tutarak yerine kaydırdı. Bakışlarımı tutan Hayden üzerime doğru sarktı ve dizleriyle bacaklarımı aralayarak aralarına yerleşti. Vücudunun üst kısmını dirseklerinin üzerinde tutarak ellerini yüzümün iki yanına dayadı, dudakları yumuşak ve nazik bir şekilde dudaklarıma değiyordu, daha önce bu kadar odaklanmış ve kararlı olduğu zamanlarla keskin bir tezat oluşturuyordu. Şimdi beni narin bir çiçekmişim gibi ellerinin arasında tutuyordu ve beni o kadar tatlı öperken ağzında kendi tadımı alabiliyordum.

Sert uzunluğunu giriş yerimde hissedebiliyordum ama o itmedi. Bunun yerine, Hayden bir şekilde kendini tutmayı başardı, beni öperken acele etmedi, başparmakları yanaklarımda yumuşakça ileri geri hareket etti.

"İyi misin?" diye fısıldadı, sikini yarığım boyunca gezdirmek için uzanmadan önce burunlarımızın ucuna dokundu.

"Ben iyiyim," diye başımı salladım, kollarımı boynuna doladım ve ileri doğru bastırıp yavaşça içeri girerken bakışlarını tuttum. Geçmişte yaşadığım travmaya rağmen ne kadar acı verdiğine , baskı karşısında titreyen bir nefes verdim. Belki de daha kolay, daha az acı verici ya da daha invaziv olacağını . Ama olmadı. Yeniden bütün olduğumu, yeniden kırılmanın eşiğinde olduğumu hissettim.

"Maddy?" Diye sordu, onun yüzündeki sıkıntıyı görünce durakladı.

"Sorun yok, Hayden. Ben iyiyim, söz veriyorum. Bunu seninle yapmak istiyorum. Yemin ederim." Ona küçük bir öpücük vermek için uzandım, söylediğim her kelimenin anlamını biliyordum. Bu kadar anlamlı ve kişisel olması gereken bir şeyi travma ve dehşetle ilişkilendirmek istemiyordum. Onu her zaman istediğim şeyle değiştirmek istedim. Onu kafamdan atmak ve artık beni kontrol etmesine izin vermemek istedim. Bunu her düşündüğümde Hayden'ı düşünmek istiyordum.

O da beni öptü, gözlerimiz hala kilitliydi ve yavaşça tekrar öne doğru eğildi. Çıkardığım her nefes, her inilti

Çünkü özürlerini fısıldar, yüzümü kucaklar, birkaç damla gözyaşımı öperdi, ben ona sarılırken, ona ihtiyaç duyarken, onu *isterken*.

"Kahretsin..." diye inledi, sonunda leğen kemiği benimkiyle buluştu, beni tamamen doldururken aynı hizaya geldi. Basınçtan nefesim kesildi, zaman geçtikçe eskisi kadar acı verici olmadığını fark ettim. Tatmin edici hissettiriyordu. Hayden ve benim bu şekilde birbirimize bu kadar bağlı olduğumuz fikri zihnimi rahatlattı ve sadece daha fazlasını istedim. "Şimdi hareket etmeye başlayacağım," diye fısıldadı ve ben de hevesle başımı sallayarak bacaklarımdan birinin beline dolanmasına izin verdim.

Hayden biraz geri çekildi, ancak tekrar ileri doğru itti, hareketleri kısa, sanki suları test ediyormuş gibi. Sonunda, bir kez daha lezzetli bir şekilde içeri kaymadan önce tamamen dışarı çekmeyi başardı ve dudaklarına karşı gülümsedim.

"İyi mi?" diye sordu.

"Mm-hmm..." Dilimle alt dudağını okşadım ve sonunda daha ritmik hareket etmeye başladı, kalçaları daha yavaş ama sabit bir hızda hareket ediyordu.

Gözleri geriye yuvarlanırken titreyen bir nefes verdi ve ben onun itişlerini karşılayıp içine doğru iterken gözlerini kapattı. Benim coşkuyla daha hızlı hareket etmeye başladı, dudağımı ısırma ve ona doğru eğilirken sırtıma neden olan rahat bir tempo tuttu.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin," diye fısıldadı beni derinden öperek. "Seni ilk gördüğümde beri istiyordum Maddy... Seni istiyordum amına koyayım." Hayden'ın elleri aşağı kayarak kıcımlı kavradı, kalçalarını yukarı doğru eğerek içime biraz daha sert girmeye başladı ve ayak parmaklarımdan kıvrılmasına neden oldu. "Senin her parçanı istedim. Gülümsemeni, ruhunu, vücudunu istedim. Her istiyorum."

"Bana sahipsin," diye iç geçirdim ağzına, kalçaları biraz daha hızlı pompalamaya başladığında, yastıklarının arasına uzanırken hala popomu yukarıda tutuyordu. Yüzünü boynuma gömerken ona sıkıca sarıldım, beni hem hükmedici hem de sarhoş edici bir şekilde becerirken öpüyor ve emiyordum. Bu daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Sanki vücuduma giren her itiş beni karanlıktan biraz daha uzaklaştırıyordu ve umut, ışık ve aşkla dolu yeni bir yolda ilerliyordum...

Hayden kalçalarını kıvırmaya başladı, pelvisinin her pompası sert, sabit bir şaplakla klitorisime sürtünüyordu ve kısa süre sonra, daha önce beni öldüreceğini düşündüğüm o his yeniden oluşmaya başladı. Ancak bu sefer daha da güçlü hissediyordum ve refleks olarak etrafını sıktım.

"Siktir, Maddy!" Nefes nefese kaldı, hızını artırırken elleri kıcımlı daha da sıkıyordu. Tanrım, evet... evet, bunu istiyordum. Buna *ihtiyacım vardı*. Canavarlarla, kâbuslarla savaşması için ona ihtiyacım vardı. Bunu arkamda bırakmalıydım ki onunla sonsuza kadar devam edebileyim.

Ellerimi sırtında gezdirdim, tırnaklarımın teninde iz bırakmasına izin verdim, bu sadece beni ele geçirilmiş bir adam gibi becermeye devam ederken onu teşvik ediyor gibiydi, sonunda kıcını kavradım ve onu içime çektim. Hayden öfkeyle bana sürtünüyor, birlikte sallanıyor, nefes nefese kalıyor, inliyor ve birbirimize gömülürken kendi şeytanlarımızla mücadele ediyorduk.

Yine o yükseliş, o yapı, o heyecan verici nabız büyümeye başladı. "Aman Tanrım, Hayden," diye nefes aldım, sesim onun adıyla kırıldı. Sonra oturdu, omuzlarım yatağın yastıklarında kalacak şekilde kalçalarımı kendisiyle birlikte yukarı kaldırdı ve vücudumu istediği gibi kullandı, çenesini sıkarken içime girdi. Etrafımdaki battaniyeleri kavramak için uzandım, bacaklarım beline dolandı, sanki ona daha yakın olmak istediğimde çekip gitmesinden korkuyormuşum gibi.

Yap şunu! Yapın! Yapın! Yapın! Yapın! Yap şunu! Mantra kafamın içinde tekrar tekrar söyleniyor, yalvarıyor, sadece bir tane daha için yalvarıyor...

"Ohhh sh-sh-shiiiiit!" Yastığı kaptım ve başımın altından söküp , kendimi onunla boğdum ve haykırdım, orgazmım sonunda patladı, serbest kaldı. Bacaklarım kontrolsüzce titriyor, vücudumun her yerine küçük sarsıntılar gönderiyor, feryatlarımı bastırmak için savaşıyordum. *Lanet olsun!*

"Oh... Tanrım... Tanrım!" Hayden'ın iniltisini duyabiliyordum, sikişi çılgınca bir tempoya ulaşmıştı, hareket sadece beni anlamsızca sallayan hissi uzatıyordu, sonunda birkaç son, sert itme verdi ve derin bir inilti ile durdu. Üzerime yığılmadan önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Ağırlığının çoğu kollarının üzerinde olmasına rağmen henüz çekilmedi. Bunun yerine, birbirimizin kollarına sıkıca sarılarak birlikte uzandık,

Gözlerimiz kapalıydı, nefes alış verişimiz yavaşlıyordu. Hayden'ın başı göğsümde, tam kalbimin üzerinde duruyordu, ben onu yerinde tutarken parmaklarım koyu renk dalgalarıyla hafifçe oynuyor, dudaklarımda küçük bir gülümseme kıvrılıyordu.

"Sana zarar vermedim, değil mi?" Sonunda sordu.

Görmediğini bilmeme rağmen başımı salladım ve "Hiç de değil" diye mırıldandım.

Hayden başını çevirip tenimi öptü; boğazım, çenem ve ağzım boyunca ilerledi. "Kızım," diye fısıldadı sesinde bir gülümsemeyle.

"Benim adamım," sııttım onu öperken.

O kalkıp temizlendiğinde ben bayılacak gibi hissediyordum. Neyse ki o da aynı şekilde hissetti ve yanıma kıvrılıp yorganı yukarı kaldırdı, böylece yorgan soğuyan bedenlerimizin üzerine düşerken yayıldı. Hayden tek kelime etmeden beni kollarının arasına aldı, şakağımı, alnımı ve saçlarımı defalarca öptü. Bu duyguyu burada onunla birlikte yaşayabilecek kadar şanslı olacağımı hiç düşünmemiştim. Her ne kadar tadını çıkarmak istesem de, etrafımdaki sıcaklığıyla, kendimi ne kadar güvende hissettiğimle, yardım edemedim ama şimdiye kadar gördüğüm en mutlu rüyalara teslim oldum.

Chapter twenty

Hayden - Günümüz

Ya babam tartışacak kadar umursamıyordu ya da hikayemi yutuyordu. Öte yandan annem tamamen başka bir şeydi. Maddy ve ben kahvaltıya geldiğimizde gözlerini bana dikmesinden anladığım kadarıyla, bize katılmak için erken gelmesiyle ilgili hikayemizin tamamen saçmalık olduğunu biliyordu. Babam ise onu yüksek sesle ve sevinçle "Günaydın, kıymetlim!" diyerek karşıladı ve genellikle kız kardeşlerim, erkek kardeşim ve için ayırdığı alametifarikası olan sarımlarından biriyle onu sarmaladı. Bu fiziksel sınırı aşmasının onu hazırlıksız yakaladığını söyleyebilirdim ve bir an için gözlerim açıldığında panik hissettim ve otomatik olarak uzandım, sanki onu ondan koparacakmışım gibi. Ama beni rahatlatacak şekilde, biraz kararsızca da olsa güldü ve karşılığında sırtını sıvazladı. Anneme kahvaltıda yardım için onu bıraktığında, Maddy bana döndü, yanakları kızarmıştı ama onun dışında iyiydi.

"Eğer senin için sorunsa, söyle gitsin. Sanırım kendini unuttu," diye açıkladım nefesimin altında, babam yanmasına fırsat vermeden bir krep çevirirken.

"Sorun değil, gerçekten," diye beni rahatlattı mutfağa doğru ilerlerken, "Sanırım sadece beni şaşırttı, hepsi bu. Ama ben iyiyim. Söz veriyorum."

Beni yatıştırmaya çalışıp çalışmadığını merak ederek onu kuşkuyla izledim, ama Maddy anneme benzer bir cevap vermek için döndüğünde

Selamlaşarak rahatladım. Belki de dün gece onunla benim çılgın ailem arasında bir gelişme olmuştu?

Annem genişçe gülümsedi ve kızımı sadece bir annenin verebileceği türden bir kucaklamayla sardı, kolları koruyucu bir bariyer gibi onu sıkıca sardı, bir bebek gibi sallanmaya benzer küçük yan yana sallanma. Annemin başkalarına *sevildiklerini* hissettirme konusunda gerçekten bir yeteneği vardı.

Ama onu serbest bırakıp Maddy'yi kahvaltı yapması için cesaretlendirdiği anda, keskin, yeşil bakışlarını bana çevirdi, alnında tek bir kaç yükseldi ve nefesinin altından, "Erken geldin, ha?" dedi.

Annemin delici bakışlarından kaçınarak portakal suyu doldurmak için iki bardak alıp arkamı döndüm. "Mh-hm!"

"yle mi? Öyle mi?"

"Evet!"

"Zilin çaldığını ya da kapının vurulduğunu duyduğumu hatırlamıyorum." "Sen Maverick'i onu içeri aldım."

"Bu doğru mu?"

Tanrım, bu kadın beni izlerken acımasızdı, bardaklarımızı son iki akşam yemeğinde oturduğumuz koltuklara yerleştirirken adımlarımı gölgeliyor, sonra bize tabak getirmek için geri çekiliyordu. "Evet!" dedim tekrar.

"Yani Bayan Ross'u arayıp Maddy'bu sabah görüp görmediğini sorsam teyit eder mi?"

"Onun tarafında ne oldu bilmiyorum ama sanırım yle."

"Anlıyorum."

Annem, ifti pazarından getirdiği taze meyveleri yıkamama yardım ederken beni izledi. Yaban mersini, ahududu, böğürtlen ve ilek karışımını bir kasede birleştirdim ve herkesin yemesi için kaseyi masaya koymadan önce bir servis kaşığı ekledim. Kendimi meşgul edecek başka bir iş bulmak için arkamı döndüğümde, annemi tam arkamda, elleri kalçalarında, yüzü müdürün odasındakine benzer bir şekilde dururken buldum. Bu manzara karşısında biraz titredim ama kendimi . Eğer Maddy burada olmak isteseydi, o zaman onu alırdım. Eğer ben

gibi olsaydı, hemen taşınırdı, özellikle de dün gecedan sonra, ama bunun mümkün olmadığını biliyordum. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

Babam Maddy'ye kreplerin nasıl düzgün bir şekilde hazırlanacağını gösteriyor, hatta birkaç tanesine çikolata parçaları ekliyor ve eğitilmiş bir şef gibi zahmetsizce çevirerek gösteriş yapmaya başlıyordu. Maddy dikkatle izliyordu, Maverick'i kalçasında tutuyordu, sanki bundan gerçekten zevk alıyormuş gibi. Bu arada, kız kardeşlerim dün gece yeterince uyumamış gibi gözlerini ovuşturarak merdivenlerden aşağı indiler. Şekerden akşamdan kalma oldukları kesin. Annem bir adım daha yaklaştı, sesini alçalttı, böylece bana söyleyeceği her ne ise ikimizin arasında kalacaktı.

"Bana yalan söyleme, Hayden. Senden istediğim bir şey varsa, o da yalan söylememendir. Maddy'nin gelmesini istiyorsan sorman yeterli, ama gizlice yaklaşma. Ve Tanrı aşkına, eğer siz ikiniz... yani, *herhangi bir şey* yaparsanız, lütfen sorumlu olun-"

"Aman Tanrım, anne!" Sözleri karşısında irkilirken ellerimle yüzümü kapattım. "Lütfen dur!"

"Eğer bu konuda konuşamıyorsan, o zaman bunu yapmamalısın." "Katılmıyorum. Bu konuda konuşabilirim, ama annemle değil!"

"O zaman bunu tartışmaktan vazgeçmek istiyorsan, yalan söylemeyeceksin. Eğer gelmesini istiyorsan, bunu istemelisin ve ben de bunu Phoenix House ile görüşmeliyim. Buraya gelebilir ama unutma ki onun için farklı kurallar var Hayden. Bunları iğneyemem, yoksa başımız derde girebilir. Anladın mı?"

Kendimi ona bakmaya zorlayarak ellerimi indirdim. Evet, yazık ki anladım. Annem Maddy'nin dün gece neden geldiğini, Theo ve Spencer'la savaşmak zorunda kaldığımızı, neredeyse birbirimizi kaybettiğimizi ve Jeremy denen adamın günü kurtarmak için devreye girdiğini bilmiyordu. Birbirimize ihtiyacımız vardı. Dün gece yatakta olanların olmasını beklemiyordum... şey, olmasını. *Umuyordum*, evet. Yalan söylemeyeceğim. Ama isteseydi dururdum. Çoğunlukla, güvende olduğuna dair kendimi rahatlatmak için ona ihtiyacım vardı. Ve onun da aynısına ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Ama annem karanlıktaydı ve öyle de kalacaktı. Maddy'nin geldiğini haber kabul etsem de, koruyucu aile sistemindeki çocukların farklı kuralları olduğunu anlıyordum

uymak zorunda olduklarını bilseydim, Theo ile aramda geçen bir başka tartışmayı ona anlatmazdım. Muhtemelen küplere biner ya da bunu bilerek yaptığımı düşünürdü. Ve eğer bana inanırsa, ya yine onun peşinden gitmekte ısrar ederse? Ben en kötü dönemimi yaşarken babası tüm zorbalık iddialarını kapatmıştı. Benim için mücadele etmek üzere o okula kaç kez gitmiş olursa olsun, sağır kulaklara çarpmıştı. Şimdi neden farklı olsun ki?

"Özür dilerim anne. sonra sana haber vereceğime söz veriyorum."

Dudaklarını birbirine bastırarak rahatlamış bir ifadeyle başını salladı ama ekledi: "Bayan Ross'a artık burada olduğunu bildirmem gerekiyor. Bana anlattığın saçmalığı ona da anlatacağım, ama bir daha değil, Hayden."

"Anladım."

THEO AKLINI KAÇIRMIŞTI. Festivalde Maddy ve bana saldırmaya çalışmasını açıklamanın tek yolu buydu. Söylediği her şey, birimizi ciddi şekilde yaralamaya bu kadar yaklaşmış olması beni o kadar rahatsız etti ki Pazar günü boyunca ne yapmam gerektiğini düşündüm. Aramızda geçenlerden dolayı duyduğu kızgınlık ve öfke sanki dün olmuş gibi taze bir şekilde yanıyordu. Yani, anladım. Onu mahvettim. Ama o beni itmeseydi bunlar olmayacaktı. O bu şekilde görmedi. Her ne kadar kafamı kuma gömmek ve bununla uğraşmamak istesem de, Spencer'ın Maddy'yi alıp götürdüğü anı zihnimi yakıyordu. Emily'yi izleyen biri olduğundan bahsetmiyorum bile. Ya sessiz kalırsam ve birkaç hafta bir hamle yaparlarsa?

Günün sonunda, her ne kadar sessiz kalmak istesem de, en akıllıca şeyin babama ve büyükbabama anlatmak olduğunu biliyordum. Anneme tek kelime etmeyecektim, çünkü Theo'yla son tartışmamızda yaşadığım hayal kırıklığını hatırlayınca utançtan karnıma ağrılar girmişti. Yüzündeki o ifadeyi bir daha asla görmek istemiyordum.

"Bunlar da ne?"

Annem içerideyken babam ve ben garajdaydık, Maverick için yatma zamanı rutinini başlatmaya hazırlanıyorduk. Müşterilerinden biri için üzerinde çalıştığımız motordan başımı kaldırdığımda, keskin, mavi bakışlarını boynuma sabitlenmiş olarak yakaladım ve morlukları fark ettiğini biliyordum. Her zamanki tarzım olmayan yakalı bir flanel gömlek giyyordum, ama yüksek yakanın gün boyunca koyulaşan koyu lekeleri gizleyeceğini umarak babamın dolabından ödünç almıştım.

"Onların morluk olmadığından eminim. Orakların neye benzediğini *biliyorum*. Peki neler oluyor?" Sessizliğimde konuyu değiştirdi.

Dudaklarımı birbirine bastırarak, eski bir PT Cruiser'ın kaputunun altından onun için ışık tutarken bakışlarından kaçındım. Bu şeyin nasıl olup da hâlâ çalışabildiği beni aşıyordu ve sorun motorun derinliklerinde yatıyordu, bu da ulaşılması zor bir şeydi ama babam sahibine yardım etmeye kararlıydı. "Dün gece bir olay oldu-"

"Bu da ne demek şimdi? Ne 'olayı'?" diye tersledi, doğruldu, ellerini kalçalarına koydu, her zamanki neşeli tonu hızla değişti.

Derin bir i çekerek ben de doğruldum ve ışığı yere bırakıp ona baktım. "Bil diye söylüyorum, bunu ben başlatmadım, tamam mı?"

"Tam olarak neye başlayacaksın?" diye sordu. Dışarıdan sakın de, boğazımdaki morluklara daha sert bakarken gözlerinin etrafındaki gölgeyi seçebiliyordum. "Ne oldu Hayden? Bunu sana kim yaptı?"

"Theo Hebert'ti."

İsmin kafasında nasıl canlandığını ve ağzının düz çizgisinin nasıl büzüldüğünü, o meşhur soğukkanlılığını korumak için mücadele ederken yanaklarının hafifçe kızardığını görebiliyordum. "Devam et," dedi kollarını kavuşturarak ve hikyeyi beklemeye başladı.

Ben de ona anlattım. Onun ve Spencer'ın Maddy ve beni labirentte nasıl köşeye sıkıştırdıklarını, dışarıda Emily'yi izleyen biri olduğunu nasıl iddia ettiklerini, Theo'nun beni yerde boğmaya çalışırken bana söylediği her şeyi anlattım. Ona her şeyi anlattım... Jeremy hariç. Onun hakkında hiçbir şey söylemeyeceğime dair ona söz vermiştim.

ve ona borçluydum, bu yüzden Maddy ve ben karşı koymayı ve kendimizi kurtarmayı başarmışız gibi konuştum.

Sözlerimi bitirdiğimde babamın yüzü öylesine kızarmış, öylesine öfkeden iki büklüm olmuştu ki, daha önce onda gördüğüm hiçbir ifadeye benzemiyordu ve ben de bir adım geri çekildim. Babam hiç böyle sinirlenmezdi, hiç bu tür bir öfke ifade etmezdi ve şimdi bunu görmek aslında biraz korkutucuydu.

Uzanarak nazikçe boynumun arkasını kavradı ve beni çekti, başımı yana yatırdı ve morlukları daha iyi görebilmek için yakamı geri çekti. Öfkeli olmasına ve gördüğü manzara karşısında burun deliklerinin açılmasına rağmen beni tutuşuna dikkat ediyordu. Eve doğru baktığımızda mutfak penceresinden annemi ve kız kardeşlerimi görebiliyorduk, kim bilir ne hakkında eğlenceli bir sohbet yapıyorlardı. Muhtemelen en sevdikleri çöp TV şovlarından biri ya da başka bir şey. Ama onları mutlu ve güvende görmek, Theo ve arkadaşlarının verdiği tehditle keskin bir tezat oluşturdu ve içimde koruyucu bir dürtü uyandırdı. Babamın nasıl hissettiğini sadece hayal edebiliyordum.

"Demek bu yüzden Maddy'nin geceyi burada geçirmesini sağladın?" Yüzüm kızardı. "Bunu biliyor muydun?"

Kaşlarını kaldırdı, çatık kaşlarının yerini neredeyse acınası bir gülümseme aldı ve bana tamamen gibi baktı. "Annenle aramızda sır saklamayız evlat, özellikle de söz konusu çocuklarımız olduğunda."

"Bunu ona , değil mi?"

Sonra sustu ve beni serbest bırakırken gözlerindeki düşünceli ifadeyi görebiliyordum. "Bence bilgi hayatta kalmanın anahtarıdır. Kafalarımız kuma gömülürse herhangi bir şeye nasıl hazırlıklı olabiliriz? Ona söyleyeceğim ama önce büyükbabanla bu küçük haydutlar hakkında konuşmak istiyorum." Son birkaç kelimeyi tükürerek söyledi, Theo ve Spencer'dan bahsedilince tiksindiği her halinden belliydi. "Sana gelince, boynuna biraz buz torbası koymanı istiyorum. Şişliğe iyi gelecektir. Başka bir şey yaptı mı?"

"Yürüyüp bir şey değil."

"Maddy iyi mi?"

Başımı salladım, eğer herhangi bir yara almış olsaydı şu anda serbestçe dolaşıyor olamayacağımı biliyordum. Dün gece Spencer'ı çıplak ellerimle öldürdüğüm için tutuklanmış olurdum.

"Tamam, annenin de dediği gibi, istediği zaman buraya gelebilir. Büyükbaban ve ben bu küçük pislik ve babasıyla nasıl başa çıkacağımızı bulmak zorundayız. İçimden bir ses polise bildirmenin işe yaramayacağını söylüyor. Daniel Hebert'in polis teşkilatında arkadaşları var, ne yazık ki..." Düşüncelere dalıp en iyi hareket tarzını düşünürken sesi kesildi.

Theo'nun babasının Ashland'da yüksek mevkide olması en büyük sorundu. Bana çektirdiği onca saçmalık yüzünden Theo'nun başının derde girmemesinin ana nedeni oydu. Elleri birçok cebin içindeydi, birçok insanın kirli çamaşırlarını biliyordu ve Kayıp Ruhlar Ashland'a organize suç dünyasının dışında yeni bir yaşam ve güvenlik hissi vermiş olsa da, gölgelerde gizlenen pislikler her zaman olacaktı. Theo'nun babası Daniel Hebert de onlardan biriydi.

"Özür dilerim baba," dedim bir dakikalık sessizlikten sonra. Hiçbir şeye bakmıyordu, düşüncelere dalmıştı ve aynı suçluluk ve utancın yeniden canlanmaya başladığını hissettim.

Odağı tekrar bana döndü, tek bir kaşını kaldırdı ve kafası karışmış görünüyordu. "Ne için?"

"Tüm bunlar için. Bu saçmalığı hayatımıza geri getirdiğin için-" "Hayır, evlat. Hayır! Bu senin hatan *değil*. Bunun gibi serserilerle tanıştım. Hebert piçi. Her zaman küçük başlar, standart zorbalık ve benzerleri. Ancak zaman geçtikçe, zihinlerinin bok çukurunun derinliklerine düştükçe tehlikeli hale gelene kadar gelişebilir ve gelişebilir." Bunu söylerken sesi stresli, yıpranmış ve yorgun geliyordu, bir tork anahtarı alıp kruvazörün motoruna geri döndü. "Eğer adım atmazsan, er ya da geç, geri dönemeyecekleri bir şey yapacaklar ve tek yapacakları arkalarında bir yıkım bırakmak olacak. Ailemizden herhangi birinin çapraz ateş altında kalması isteyeceğim son şey. Buna senin Maddy'n de dâhil." Işığı tekrar açmam için başıyla işaret etti.

Omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissederek, durumla ilgili duygularımı geçici olarak bir kenara bıraktım.

Babamın ve yakında büyükbabamın yanımda olması, Theo'yla tekrar karşılaşma ihtimalim konusunda kendimi daha az yalnız, daha cesur hissetmemi sağladı.

Umarım iş noktaya gelmez.

Maddy'nin uzaklaştırıldığı iki gün son sınıflar için çalışma günü olarak kabul edildiğinden benim okula gitmem beklenmiyordu. Finallere hazırlanmamız için bize zaman verildi ve Pazartesi ve Salı sabahları Maddy'yi Phoenix House'dan alıp bana getirdim ve günü mutfak masasında geçirip ilk sınavlarımıza hazırlandık. Odamda çalışmamızı tercih ederdim ama annem hemen ayak diredi ve bu yaşta büyükanne olmak istemediğini mırıldandı.

Dürüst olmak gerekirse, Maddy'yi bir kez doğurduktan sonra, ona tekrar sahip olma *ihtiyacı* beni deli ediyordu. Tek düşünebildiğim buydu. İlk seferden sonra bu arzunun azalacağını düşünmüştüm ama çok . Mutfak masasında oturup kitaplarımızın üzerine eğildiğimizde, yaptığı her hareket dikkatimi dağıtıyor ve beni büyülüyordu. Ne zaman bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırsa ya da oturduğu yerde kıpırdansa, hemen ona doğru bakıyor ve onu izlerken birkaç dakikalığına kayboluyordum. Ancak beni bakarken yakalayıp kıkırdadığında ya da burnumun ucuna dokunmak için uzandığında kendime geliyor ve endişelenmem gereken bir sınavım olduğunu hatırlıyordum.

Annem bizi motive etmek için öğle yemeği ya da atıştırmalıklar sundu ve öğleden sonra mola verdiğimizde Maddy ile birlikte mutfakta çaylarını yudumladılar. Her iki gün de annem ona bazı şeyleri nasıl pişireceğini bile öğretti. Bir gün yulafli çikolata parçacıklı kekler, diğer gün ise s'mores kurabiyeleri. Maddy bunu çok iyi karşıladı, annem ona yıllar içinde öğrendiği küçük ipuçlarını ve püf noktalarını verirken gülümseyerek dinledi. Onun annemle bağını görmek beni düşündüğümde daha çok mutlu etti. Annemden öğrendiğim küçük şeyleri düşündüm.

ve Maddy'nin bana gerçek annesi hakkında anlattığı parçaları bir araya getirdim ve çocukluğuyla ilgili kendimce pek çok şeyi bir araya getirdim. Pek de iyi bir çocukluk geçirmemiş gibi görünüyordu. Eğer bir aile istiyorsa, benim ailemin bir parçası olmasından çok mutlu olurdum.

Ama görünüşte huzurlu geçen bu birkaç güne rağmen, aklımın bir köşesinde Theo'yu ve onun intikam ihtiyacını düşünüp duruyordum. Babam Pazartesi sabahı ilk iş olarak bisikletine atlamış ve anneme bir öpücük vererek Kayıp Ruhlar kulüp evini biraz ziyaret etmesi gerektiğini söylemişti. Annem bu konuda kafası karışmış gibi görünse de babamı soru yağmuruna tutmamıştı. Muhtemelen gecenin ilerleyen saatlerinde geri döndüğünde ve özel olarak konuşabildiklerinde, ama hiçbir fikrim yok. Ona festivalde olanlardan bahsedip bahsetmediğinden bile emin değildim. Hiçbir şey anlatmadı.

Theo ve Spencer'ın Cumartesi gecesini hakkında ne söylediklerini öğrenmek için sosyal medyada dolaşarak kendi araştırmamı yaptım. Evrenin Kraliçe Kaltağı Ayla, yüzüne yaptığım şey için sempati toplamaya çalışıyor, yüzünün geri kalanı havalı bir şekilde fırçalanmış ve cehenneme kadar makyajlanmışken, morlukları ve izleri göstermek için dikkatlice düzenlendiğini söyleyebileceğim selfie'ler yayınlıyordu. Düzinelerce yorum ve beğeni vardı, hepsi iyileşmesi için dua ediyordu, falan filan... ama Theo veya Spencer hakkında tek kelime etmedi.

Diğer yandan çocuklar tamamen sessizdi. Kimse tek kelime etmiyordu. Sanki kimsenin bundan haberi bile yok gibiydi ve belki de bu doğrudu. Acaba egoları o kadar zedelenmiş miydi ki, nasıl mahvolduklarına dair uydurma bir hikayeye bile bağlı . Ama kimse Maddy'den ya da benden bahsetmedi, fısıltı bile yoktu. Daniel Hebert'in devreye girip oğlunun dayağı için beni suçlamasına gelince, ortada hiçbir şey yoktu. Kapımıza hiçbir polis gelmedi ve internette hiçbir kanıt yoktu.

Başımı öne eğmekten, ders çalışmaktan ve babamla büyükbabamın bir plan yapmasını ummaktan başka çarem yoktu. Artık tek endişem sikimi pantolonumun içinde tutmaktı, çünkü Maddy'nin yaptığı her hareket beni ıldırıyordu. Her gece tek yapabildiğim kendimi yumruklamak ve birlikte geçirdiğimiz geceyi zihnimde tekrar tekrar yaşarken çaresizlik içinde mastürbasyon yapmaktı.

Onu hissetmeye, tekrar tadına bakmaya ve beni delirtecek kadar seksi bir şekilde kulağımda inlerken etrafımda sıkmasına ihtiyacım vardı. İpuçları için onu yakından incelediğimde, onun da hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirdim. Ona dokunduğumda yanakları kızarıyor ya da dudaklarını yalıyor, biz odaklanmaya çalışırken bacaklarını mutfak masasının altında birbirine sıkıştırıyordu. Ama annem buna izin vermiyordu ve biraz yalnız kalmak için üst kata çıkma girişimlerimiz annem tarafından hemen engelleniyordu. Maddy ve ben merdivenleri yarıladığımızda, annem dışarıdan geri geliyor ve beni Maverick'i izlemem ya da onun için bazı işleri yapmam için aşağı çağırıyordu. Hatta bir keresinde bahçe işlerini halledebilmek için Maddy'den kendisi için yaptıkları kurabiyelere bakmasını istemişti. Bunların hepsi masum isteklerdi, zaten isteyebileceği şeylerdi, ama annemi tanıyordum ve bana ciddi bir şekilde engel oluyordu.

Finallerin ilk günü olan Çarşamba geldiğinde, derimden çıkmaya, Maddy'yi yakalamaya ve onun içinde tekrar kaybolabilmek için çılgınca bir koşu yapmaya hazır olduğumu hissettim. Hatta okula giderken bisikletimle sokaklardan geçerken durup ağaçların arasında kaybolmayı ve birbirimizi tavşanlar gibi hızlıca becermeyi bile düşündüm. Ama o sabah geç kalkmışım, Maddy'nin mükemmel vücudunu hayal ederken kötü bir uyku çekmişim ve öğretmenlerimiz sınav başladıktan sonra kimsenin spor salonuna girmesine izin verilmeyeceğini söylemişti.

Spor salonu yüzlerce tekli sıra ile düzenlenmişti, hepsi zemin boyunca dikey sıralar halinde dizilmişti, isimlerimiz oturacağımız yeri işaret eden köşelere bantlanmış kağıt şeritlere yazılmıştı. İçeri girerken öğrenci kimlik numaramızı göstermek zorundaydık, böylece kontrol edilebiliyor ve hesap makinelerimizi teslim edebiliyorduk. Bugün fen sınavımız vardı ve Maddy ile aynı sınıfta olmamamıza rağmen tüm son sınıf öğrencileri aynı gün sınava girmek zorundaydı. Bu yüzden iki sınıf bir arada, alfabetik sıraya göre dizilmişti, bu da Maddy'nin bir sıra üstte ve benden birkaç sıra önde olduğu anlamına geliyordu, bu yüzden kafasının arkasını mükemmel bir şekilde görebiliyordum.

Spencer'ı aradım, Jace Fogerty denen birlikte Maddy'nin sınıfında olduğunu biliyordum. Theo benim sınıfımdaydı ve

Spor salonunun sol tarafında Spencer ve Jace ile birlikte mavi saçlarını gördüm, Maddy'ye biraz fazla yakındı.

Theo ve Spencer bok gibi görünüyordu. Ciddi bir acı çekiyormuş gibi ağır ağır hareket ediyorlardı ve Spencer'ın yüzünün yan tarafında camdan fırlatıldığı için birkaç sıyrık olduğunu fark ettim. Sınav başlamadan önce birkaç kişi soru sormak için onlara yaklaştı ama el sallayarak uzaklaştırıldılar, yine de zaman zaman bana doğru baktıklarını görebiliyordum. Bu salaklar içinde bulundukları durum için beni suçluyorlardı ve bu gerçekten gülünçtü. Siktir et bu pislikleri. Onları tekrar bana bakarken yakaladığımda, yönlerine bakmadan onları tersledim ve ellerini endişeyle kucağında çeviren Maddy'ye yeniden odaklandım.

"Pekâlâ, pekâlâ, herkes yerine otursun lütfen! Bir dakika içinde başlıyoruz. Oturun!" Fen bilgisi öğretmenlerinden biri odanın önünden seslendi, benimki bir yanda, müdür yardımcısı diğer yanda daire çiziyordu. Beyaz tahtada bir kurallar listesi vardı ve öğretmen bu listeyi hızlıca gözden geçirdi.

"Cep telefonlarınızı hemen kapatın," diye seslendi, sesi tüm salonda yüksek sesle yankılanıyordu, "telefonu açık görülen herkes salondan çıkarılacak ve sınavını olduğu gibi teslim etmeye zorlanacaktır. Telefonunuzu kapatın ve çantanıza koyun." Ben ve neredeyse odadaki diğer tüm çocuklar buna uyduk, ancak Maddy uymayan birkaç kişiden biriydi. Onun telefonu yoktu. Bunu düzeltmek için bir not aldım.

"Spor salonundayken hiç konuşmak yok. Konuştuğu görülen kişi salondan çıkarılacak ve sınavını olduğu gibi teslim etmeye zorlanacaktır," dedi ve bir önceki tehdidi kelimesi kelimesine tekrarladı. "Tuvalet molaları için en fazla beş dakikanız var. Zaman tutulacaktır. Mola sırasında spor salonunun dışında konuşurken yakalananların sınavlarını bitirmek için tekrar girmelerine izin verilmeyecektir. Kâğıdınızı tamamladığınızda, yüzünüzü masanıza dönecek ve konuşmadan ve diğer öğrencilerin dikkatini dağıtmadan oradan ayrılacaksınız," dedi ve özellikle üçü en uçtaki hıyar olmak üzere birkaç kişiye baktı. "İki saatiniz var. İki saatiniz var."

Ek süreye ihtiyaç duyan bireyler, size ek bir saat verilecektir. İyi şanslar!"

Sınavın kendisi yeterince kolaydı. 60 soruluk çoktan seçmeli bir yanıt testiydi, resmi bir seçim kağıdı kullanıldı ve sonunda uzun yanıt için bir kağıt verildi. Hepimiz genel fen bilimleri aldığımız için, hazırlandığımız fizik, kimya ve biyoloji sorularının bir karışımı vardı ve yeterince kolay bir şekilde geçtim. Sonunda, uzun cevabım da dahil olmak üzere tamamlamam sadece 45 dakika sürdü, ancak kağıdımı teslim etmeden önce, Maddy'ye tekrar tekrar bakarken cevaplarımı üçüncü kez gözden geçiriyormuş gibi yaptım.

Zeki olduğunu biliyordum. Ve son birkaç gündür birlikte her şeyi gözden geçirdiğimizde, idare edecek kadar bildiğini görebiliyordum ama *nasıl* çalışacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonuç olarak, masada sık sık gözyaşı döküyor, tuvalete gitmeden önce kendini zorluyor ve gözleri kuru ama ağlamaktan kızarmış bir şekilde geri dönüyordu. Onu rahatlatığımda, iyi oldu ve kağıtlar ve metinler üzerinde çalışmaya devam ettik. Evden eve taşındığı yıllar, dengesiz bir yaşam, kendini bu ana nasıl hazırlayacağını bulmak için ihtiyaç duyduğu ilgiyi hiç görmedi ve Pazartesi ve Salı günlerinin büyük bir kısmını onu hazırlamakla geçirdim. Geçinmesini ve kendisiyle gurur duymasını istedim. Bunu yapabilecek kadar zeki *olduğunu* bilmesini istedim. Sistemin onu hazırlıksız bir şekilde itmesi, ev hayatının o kadar berbat olması ve kimsenin neye ihtiyacı olduğunu bulmasına yardım etmeyi umursamaması onun suçu değildi. Bunu yapabileceğine inancım vardı ama endişesinin onu yiyip bitirdiğini görebiliyordum.

Ya şimdi?

Yarısına geldiğini söyleyebilirdim ama topuğu hızla zıplıyor, bir soruyu tekrar tekrar okurken eli kalemını sıkıca kavıyordu. Gergindi, sinirliydi şüphesiz ve buradan bile yanaklarının ne kadar kırmızı olduğunu görebiliyordum. Panik moduna girmeye çalışıyordu. Sakinleşmesi gerekiyordu.

Beklediğim gibi, tuvalete gitmek için elini kaldırdı ve öndeki öğretmen ona başıyla işaret ederek

ve Maddy'nin aceleyle uzaklaşmasını izledim. Yanımdan hızla geçip giderken gözlerindeki yaşları gördüm. Berrak, ela bakışları bana doğru kaydı ama başını salladı, dudaklarını sıkıca bastırdı ve kalbimin burkulduğunu hissettim.

Sikerim böyle işi.

Sınavımı ters çevirdim ve ayağa kalkarak işimin bittiğini işaret ettim. Çantamı toplayıp dışarı çıktım ve birkaç çocuğun daha aynı şeyi yapmaya hazır olduğunu fark ettim. Ama onları düşünmüyordum. Kızıma yardım etmem gerekiyordu.

Okulun bodrum katındaki spor salonunun girişi olan koridora yöneldim. Gerçi bunu bilemezsiniz. Yeraltında olduğumuza dair tek işaret pencerelerin olmamasıydı. Koridorda kızların soyunma odalarına doğru ilerledim, büyük bir sapık gibi görüneceğimi biliyordum ama umurumda değildi. sınavını bitirebilmesi için Maddy'yi sakinleştirmem gerekiyordu. çok zamanı vardı, bu yüzden bundan faydalanabilir ve çok fazla telaşlanmadan yavaşça ilerleyebilirdi. Ama bunu yapabilmesi için önce rahatlaması gerekiyordu.

Kızların soyunma odasından çıktığı anda gözleri kıpkırmızı olmuştu ve sinir krizi geçirmek üzereymiş gibi görünüyordu. Orada dikildiğimi görünce gözleri şaşkınlıkla açıldı, ama onu üst kolundan tutup yanlamasına hademenin dolabına doğru çekip kapatmadan önce tek kelime etme fırsatı bulamadı.

"H-Hay-"

"Sh! Konuşmak yok. Hâlâ sınav zamanındasın. Yaklaşık dört dakikamız var, bu yüzden bunu hızlıca yapmak istiyorum, böylece oraya geri dönüp bitirebilirsin. Ve bitirebilirsin, Maddy. Sadece sakinleşmen gerek."

"I-"

"Konuşmak yok! Sınavım bitti, o yüzden muafım ama biri bizi yakalar ve herhangi bir saçmalıkla suçlamaya kalkarsa diye..." Bir elimle kot pantolonumun düğmelerini açarken diğer elimle bacaklarının arasını kavradım ve şok içinde soluk soluğa kalmasına neden oldum. Bir kolumu başının üzerine koyarak onu duvara yasladım, buradaki yerleri temizlemek için kullandıkları taze limon kokusunun ipucunu görmezden geldim ve odağımı tamamen ona verdim. Başladığımda

Dişlerinin arasından çıkan nefes tıslamasını seçebiliyordum, boğazını öpmeye başladığımda elleri ceketimin üzerinden pazularımı kavırıyordu, daha fazla zamanım olmasını diliyordum.

"H-Hayden..." diye fısıldadı, parmakları ceketimin derisini sıkarak elime doğru bastırdı.

"Shhh..." Kulağının yanındaki deriyi emerek onu susturdum, nefesim küçük alanda yüksek sesle çıkıyordu. "Konuşmak yok, tatlım. Kuralları çiğnemek istemezsin, değil mi?"

Pantolonunun fermuarını açtığımda iç çaktı, ben kot pantolonunu indirip güzel poposunu ortaya çıkarırken onu duvara yaslayacak şekilde döndürdüm. Burada hiç ışık olmamasına rağmen, kapının altındaki aralık, en küçük ayrıntıları seçebilmeme, onu görebildiğim kadarıyla hayret edebilmeme yetecek kadar içeri giriyordu. Çoğunlukla dokunarak, onu parmaklamaya başladığımda nefesinin nasıl kesildiğini dinleyerek, sertleşmiş aletimi arkasına kolumu kalçasına dolayarak amını avuçlamam gerekiyordu. Maddy yanağını duvara yasladı, dudaklarından kaçan en küçük inilti beni deli ediyordu.

"Sadece rahatlamalısın, Maddy... rahatla ve iyi olacaksın," diye fısıldadım, elimi sularını yalamak için serbest bıraktım. Aletimi külotumun içinden çıkardım, cebimdeki prezervatifi takarken kaya gibi sertleşmişti. Ona daha sonra zaman ayıracaktım. "Konuşmak yok, tamam mı?"

Başını salladı, o küçük tatlı kıcını bana doğru bastırdı ve ben kendimi kaybettim.

Kendimi onun amcıyla hizaladım, kalçalarımı kırdım ve onu yerinde tutmak için kalçalarını sıkıca tutarken gidebildiğim kadar derine ittim. Maddy yüksek sesle inledi, ben hareket etmeye başladığımda sessiz kalmak için kendi ellerinden birini ağzına bastırdı. Ona sahip olmak, onu tekrar hissetmek için o kadar çaresizdim ki. Ve oraya geri dönmesi gerekmeden önce bunu yapmak için sadece üç buçuk dakikamız vardı. Odaklanabilmesi için sakinleşmesine ihtiyacım vardı. Bana bencil diyebilirsin ama o benim için uyuşturucu gibiydi.

Tüm vücudumu sırtına bastırdım, boğazını emdim, dilimi dudaklarının arasına sokabilmek için başını bana doğru çevirmeye zorladım, tüm bunları yaparken onu acımasızca becerdim.

duvara. Vücutlarımızın birbirine çarpması, küçük çığlıklar ve boğuk nefesler kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Hâlâ o sabah kahvaltıda yediği tarçınlı çöreklerin kokusunu ve sadece ona ait olan o tatlı kokusunu alıyordu. Başımı döndürdü ve açığı biraz değiştirirken kalçalarımı kıvırdım, ondan hızlı orgazm talep ettim. Koridorda yankılanan bir çift ayak sesi bize doğru yöneldiğinde, hızla bir kolumu göğsüne sardım, diğer elim ağzını kapatmak için yukarı çıktı, mümkün olduğunca sessiz bir şekilde itmeye devam ederken, kalçalarımı ona karşı topraklarken döndürdüm.

Bu değişiklik onun elime doğru daha fazla inlemesine neden oldu, ben mümkün olduğunca sessiz kalmaya çalışırken hevesle bana doğru bastırdı. Öğrenci hiç duraksamadan yanımdan geçti, kızlar tuvaletinin kapısı açılıp kapandı. Bu kısa mahremiyet anından yararlanarak onu lanet olası bir manyak gibi becerdim.

Kalçalarını tutarak ona olabildiğince sert ve hızlı bir şekilde pompalamaya başladım. Buna karşılık Maddy ellerini duvara bastırdı ve her hamleyi karşılamak için geri itti. Mırıldandığı uzun, sarsıntılı inilti hayatımda duyduğum en seksi sestti. Gözlerimi sımsıkı kapattığımda başım arkaya düştü, onu o kadar sıkı tutuyordum ki bırakmamı söylememesi ya da tokat atmaması bir mucizeydi. Ama o zaman bile bu yeterli değildi. Daha yakın olmam gerekiyordu. Bir kolumu karnının altından geçirdim, kışını havaya kaldırdım, böylece neredeyse ayak parmaklarının üzerinde havada asılı duruyordu ve parmaklarımı aşağı kaydırarak klitorisine sertçe oynadım. O anda sikimin etrafında sıkıştığını hissettim ve çığlık atmamak için muhteşem pembe dudağının köşesini ısırđı.

"Sessiz ol, Maddy," diye fısıldadım uyarıda , ivmeyi devam ettirirken sertçe nefes alıp veriyordum, vücudu kasılmış gibi görünüp kenetlenirken içindeki gerginliğin arttığını hissediyordum. "Unutma, sessiz ol. Konuşmak yok. Kuralları çiğneme..."

"Ugggh!" Gözlerini sıkarak kapattı, elleri duvara karşı yumruk haline geldi, vücudu kendi içine kıvrıldı. *Çok yaklaştı.* Klitorisine daha sert bastırdım, şimdi çılgınca elimi ona doğru kaydırıyor, zevkini talep ediyordum.

"Hadi, tatlım. Ver onu bana," diye mırıldandım, nefesim kulağını gıdıklıyordu. Bunu yaptığım anda vücudu kasıldı, amcığı

ve bacakları kontrolsüzce titremeye başladı. Onu tuttum, kolum hala etrafındaydı ve başladığında, diğer elimle ağzını tekrar kapattım, sesi boğdum. Onu hissetmeden önce birkaç kez daha ittim, o bağımlılık yapan lanet olası çırpınma ve coşku patlaması gibi hissettiren acele, dizlerimi titreten karıncalanma. O duvara yaslandım, bacaklarımdaki hissin kontrolünü yeniden kazanmak için savaşıırken sertçe nefes aldım. Soyunma odasının kapısının sesi tekrar açılıp kapandı, ayak sesleri şimdi uzaklaşıyordu. Bu doğru, Maddy'nin geri dönmesi gerekiyordu.

"Eğer sorarlarsa hasta olduğunu söyle, tamam mı? Sinirlerim bozuk," diye mırıldandım kulağına ve kıvrımlı kabuğuna tüy kadar hafif bir öpücük kondurdum. "Bunu yapabilirsin, tamam mı? Sana söz veriyorum yapabilirsin."

Başını salladı, ancak ayaklarının üzerinde sallanıyordu, bu yüzden pantolonunu yukarı çekip yerine oturtmak için inisiyatif aldım ve onun için gömleğini düzelttim. Onu çevirdim ve parmaklarımı saçlarında gezdirdikten sonra yüzünü ellerimle kavradım ve onu derinden öptüm, sanki o spor salonunda geçireceği kalan süre bir ömür gibi gelecekti. Bileklerimi kavradı, benim ona tutunduğum kadar o da bana tutunuyordu, ikimiz de içinde tamamen kaybolmuştuk.

"Yapabilirsin Maddy," tekrar fısıldadım ve çenesine bir öpücük kondurdum. Kıpırdamayınca kışına bir şaplak attım, zıplayıp onu kendisinden geçirdim. "Git bitir, ben seni bekliyor olacağım."

Sözsüzce döndü ve uzandı, parmakları saçlarımda dolaştı, sonra beni doğru çekerek ağzını ağızıma yapıştırdı. Dudaklarının ayrıldığını hissedebiliyordum, dilinin küçük alayını, bırakmadan ve kapıyı açmadan önce, aceleyle gitmeden önce dışarı baktı. Birkaç dakika daha olduğum yerde kaldım, kontrol için savaşıırken nefesimi tuttum. Lanet olsun, çok ateşliydi. Her şeyiyle. Keşke daha uzun süre devam edebilseydi.

Maddy'nin dışarı çıkması için bir saat daha geçmesi gerekti, kulaktan kulağa gülümsüyordu ve eskisinden çok daha kendinden emin görünüyordu. Koridorda uzanmış onu kontrol etmek için içeri bakmaya çalışıyordum ama müdür yardımcısı beni uzaklaştırdı, ben de onun gururlu halini görünce rahatlamış bir şekilde yakınlarda oyalandım. Kollarımı açtım, o da bana doğru atladı. Sarılmayı bekliyordum ama onun yerine kolunu bana doladı.

Başının üzerinde yukarı kaldırdı ve aşağıya doğru salladı ve gürültülü bir tokatla tam kıcıma vurdu.

"Ne oluyor be?" Şaşkınlıkla sıçradım, aklını kaçırmış gibi ona bakıyordum.

Ama güzel kızım bana sevimli bir su perisi gibi sıırttı ve "Dolabın intikamı" diye mırıldandı. Onu harekete geçirmek için poposuna vurduğum zamana atıfta bulunuyordu. Gülerek, attığı tokat o kadar da acıtmamış gibi görünmeye çalıştım ve kolumu omuzlarına dolayarak bizi merdivenlerden yukarı, bisikletimin beklediği yere doğru yönlendirdim. Onu Phoenix House'a geri götürmek zorunda kalmadan önce birkaç saatliğine eve getirecektim. Onu oraya geri götürme fikri bile beni geriyordu, sanki sürekli benim gözetimim altında olmaması Theo ve şerefsiz arkadaşlarının harekete geçmek için tam da ihtiyaç duydukları fırsattı. Ama bugün nasıl topalladıklarına bakılırsa, bunu yapabilecek durumda olmadıklarını tahmin ediyordum. Yani şimdilik, buradaki koruyucu sistemin Maddy için koyduğu kurallara uymak zorundaydım.

Umarım okul bittiğinde onu oradan çıkarmanın bir yolunu bulabilirdim, böylece ait olduğu yerde, benimle kalıcı olarak kalabilirdi.

Chapter twenty-one

MADDY - GÜNÜMÜZ

"MUTLU YILLAR, MADDY!"

Gözlerimi açtığımda önümdeki masada duran tek bir kek gördüm, pembe kreması gökkuşağı serpintileriyle süslenmişti, annem ellerini birbirine vururken tek bir mum yanıyor ve titriyordu. Hatırlamıştı. Hatırlayacağını düşünmemiştim ama okuldan eve döndüğümde heyecanla elimden tutmuş ve beni mutfak masamız olarak kullanılan, plastiği çürük ve çatlak veranda takımımıza götürmüştü.

"Gözlerini kapat!" diye fısıldadı ve ben de merakla, belki bu yıl yine hayal kırıklığına uğramayacağımı umarak buna uydum.

O küçük keki görmek, onun hatırladığını bilmek, tek istediğim . Gözlerimi kapatmadan önce bir süre daha titreyen alevi izlerken yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Bir dilek tut, tatlım!" Annem yanıma çömeldi.

Bir dilek. Bu kolaydı. Daha önceki doğum günlerinde, gördüğüm kayan yıldızlarda ya da çeşmelere attığım birkaç kuruşta gerçekleşmemiş olmasına rağmen, her zaman istediğim tek dilek asla gerçekleşmedi. Dokuz yaşındayken, şimdiye kadar öğrenmiş olmam gerekirdi. Dilemek size mutluluk getirmez. Ve yine de...

Kirpiklerimin arasından, son iki aydır daha iyi bir insan olmak için çok çabalayan anneme yan gözle baktım ve belki de bu sefer tüm sıkıntılarımızın geride kaldığını umdum. Koruyucu geri dönmek istemiyordum, özellikle de geçen sefer olanlardan sonra. Annem de beni geri aldığından beri yeni bir erkek arkadaş getirmemişti. Belki de bu doğum günü yeni bir şeyin başlangıcıydı. Bizim için daha iyi bir geleceğin.

Annemin benzer ela bakışları, mumun ışığı gözlerinde parlayarak bana döndüğünde, o anki sevgi kalbimi ısıttığını hissettim ve hemen ardından affettim. Onu her zaman affettim, çünkü içten içe annemin kötü bir insan olmadığını biliyordum. Beni sevdiğini biliyordum. Sadece bu kez bana ve kendine olan sevgisinin onu tüm o saçmalıklardan, genellikle arkadaşlık ettiği tüm o kötü insanlardan uzak tutmaya yeteceğini umuyordum. Uzandım ve kollarımı boynuna doladım, sarıldım, tüm başarısızlıklara rağmen onu sevdim.

O da bana sarıldı, kucaklaması bana güvende olduğumu ve sevildiğimi hissettirdi, ne kadar zayıf olursa olsun, geçmişe rağmen, hepsine rağmen. "Seni seviyorum," dedim ona, gözlerimi yakan yaşlarla savaşıyor, soğukkanlılığımı korumaya çalışırken çenem sallanıyordu.

"Ben de seni seviyorum, Maddy." Beni sıktı, oturduğum yerde bizi yavaşça bir o yana bir bu yana salladı. "Şimdi dileğini tut, tatlım."

İsteksizce gitmesine izin verdim ve doğum günü ikramıma geri döndüm.

Bu kez, sonunda bu dileğimin umuyordum.

Ailem için diliyorum, diye düşündüm bir nefes alıp o tek alevi kolayca üflemeden önce. Annem ayağa kalkıp çılginca alkışlarken duman süslü, çarpık bir çizgi halinde yukarı doğru sürüklendi ve aniden kekimden kıvılcımlar çıkarken tezahürat yaptı. Parıldayan ışık gittikçe daha parlak hale gelirken şaşkınlıkla baktım. Arka planda annem kaybolup hiçliğe karıştı, ta ki ben masada tek başıma oturana kadar, daire tamamen boştu, yeni beyaza boyanmıştı ve yakın zamanda yenilenmiş gibi görünüyordu.

Ne be?

Artık bir çocuk değildim. Onun yerine, şu anki halimle, on yedi yaşında bir kız olarak oturuyordum; çocukluğum sonsuza dek yok olmuş, mumun alevi gibi sönmüştü. Benden önce, kek gitmişti ve dumanı

Sönmüş alevden yükselen alev dönmeye başladı, genişledi ve büyüdü, bu küçük dairenin neredeyse tüm alanını kapladı. Sonunda yavaşladı, arkasındaki çalkantı ve güç, tepedeki kalın koyu gri bir bulut gibi durdu.

"Dilek... kabul edildi..." ses, tanıdığım hiç kimseyle eşleşmeyen derin, tenor bir ses, sanki korkmama gerek yokmuş gibi kelimeleri mırıldandı. Korkmuyordum da. Sonunda dileğime kavuşuyordum!

Ama...

Bu doğru değildi. Dileğim gerçekleştiyse, annem nereye gitmişti? Tamamen ortadan kaybolmuştu. döndüm, boş alanda ondan bir iz aradım ama beyaz duvarlar ve cilalı gri zeminlerden başka bir şey yoktu.

"Annem nerede?" Tekrar dumana dönerek sordum.

Sessizlik.

"Annem nerede? Nereye gitti?" Kalın sisin sözsüz dalgası sessiz kalırken göğsümün rahatsız edici bir şekilde sıkıştığını hissettim.

"Nerede o?!"

"Maddy..." diye fısıldadı sonunda.

"Söyle bana. Nerede?"

"Maddy-"

"Hayır, bana 'Maddy' deme! Annem nerede?!"

"Maddy!"

"MADDY! MADDY, !"

Vücudumun sarsıldığını hissettim ve perdedeki bir çatlaktan sızan ışıkla kör olan gözlerim hızla açıldı. Phoenix House'daki ranzamdaydım, yorganım sanki tekmeleniyormuşum gibi bacaklarımın etrafında dağılmıştı. Hayden'ın benim için kazandığı fil yerdeydi ve Fuzzy gelişigüzel yatağın ucuna atılmış gibi görünüyordu. Yanımda çömelmiş olan Andrea beni izliyordu, elini kolumdan çekerken gözlerinde endişe vardı.

"Wha-the-fu?" Kendime gelmeye çalışırken gözlerimi sertçe mırıldandım.

"Bir kabus görüyordun," diye açıkladı, "uykunda tekmeliyor ve mırıldanıyordun. Sesin acı ekiyormuşsun gibi geliyordu." Ayağa kalktı, üzerinde hâlâ pijamaları vardı. Yatarken giydiğı şort ve tişört, vücudunun herhangi bir kısmını görebildiğim tek zamandı ve kollarındaki ve bacaklarındaki ağır yara izlerini bu şekilde öğrenmiştim.

Babası... soba...

Onun ne kadar utangaç olduğunu bildiğimden, en azından bu odada kendini biraz olsun rahat hissedebilmesini ve herhangi bir yargıya maruz kalmadan endişelenmemesini istediğimden, gözlerimi hiç ayırmadım.

O ranzasının kenarına oturmuş, yatağının altından çantasını çıkarıp kıyafetlerini karıştırırken ben de hıçkıra hıçkıra esneyerek doğruldum. Perşembe günü okul günü olmasına rağmen, son sınıf öğrencilerine Pazartesi günü yapılacak olan bir sonraki sınavımıza çalışmaları için izin verilmişti.

"Yine Hayden'lara mı gidiyorsun?" Bacaklarımı yatağımın kenarından sarkıtmış, kendimi uyanmaya zorlarken gerinirken Andrea sordu. Rüyamı hatırlamaya çalıştım ama nasıl olduğunu bilirsiniz. Uyandığınızda, hiçbir şey kalmayana kadar parmaklarınızın arasından akıp giden bir kum yığını gibi zihninizin gerisinde kaybolmaya başlar.

"Evet," diye esnedim. Bu bir soru bile değildi. Neredeyse tüm boş zamanımı onunla geçirmiştim. Dün aklıma geldi, sınava girerken ne kadar endişeliydim, tuvalete gitmek için izin isteyene kadar her geçen saniye bu his daha da artıyordu. Ama sonra, Hayden... dolap.

Hatırladıkça yanaklarım kızarıyor ve suçlu bir gülümsemeye karşı koyuyordum. Bu gerçekten de çok işe yaramıştı. Süre dolduğunda yerime döndüğümde, bir tembel hayvan kadar rahattım, bu da odaklanmama yardımcı oldu, ancak birkaç kez zihnim dolaştı, karşılaşma hakkında hayaller kurdum ve bunu tekrar yaşamayı çok istedim. Okuldan çıktıktan sonra onun evine gittik ve bunu yeniden canlandırmayı çok istediğini söyleyebilsem de annesi tam zamanında eve gelerek bir şey olmasını engelledi

hayal kırıklığım. Ama ailesiyle vakit geçirmeyi sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum... özellikle de annesi ve küçük kardeşiyle. Annesinin beni kızlarından biri gibi hissettiren bir tarzı vardı, konuşma şekli, bana sarılışı ya da bana her zaman kendi annemin göstermesini umduğum şeyleri öğretmesi.

Anne...

Kafamın içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissettim. Rüyamda. O da oradaydı ama ne olmuştu? Hatırlamak için ne kadar çabalasam, rüya o kadar hızlı kayboluyor gibiydi.

Andrea yarınki sınavı hakkında konuşmaya başladı. Matematikten. Blech! Son sınıfın başında Britanya Kolombiyası'nda geçirdiğim son dönemden kalan bu sınavı geride bıraktığım için mutluydum. Final sınavına girmiş ve kıl payı geçmiştim. Andrea ise sayılar söz konusu olduğunda benden daha özgüvenli görünüyordu. O gün için kıyafetlerini toplayıp tuvalette üstünü değiştirmek üzere koridora çıkışını izledim. Odamızda Sawyer ve bana kollarını ve bacaklarını göstermesine rağmen, diğer her yeri yasak bölgeydi. Babasının ona yaşattığı diğer dehşetleri düşündükçe kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu, bunları saklamak istemesi onun için ne kadar kötü olmalıydı.

Bu arada Sawyer.

Tuvaleti boşaltmış, sarınmış ve onu bir kenara fırlatmış olarak odaya adım attı, vücuduyla tamamen rahattı ve onu çıplak görmemden korkmuyordu. İstesem istemesem de umurunda değildi.

Gözlerimi kaçırdım ve yatağımın ucundan eşyalarımın olduğu çöp torbasını çıkardım ve giyecek hafif bir şeyler bulmak için karıştırdım. Son bir buçuk haftadır havalar iyice ısınmıştı ama kıyafetlerimin çoğu için üretilmişti. Sanırım aynı üç tişörtü tekrar tekrar kullanıyorum. Bunlardan ikisi o kadar solmuş ve kullanılmıştı ki etek uçları akmış, diğerinin koltuk altında bir delik vardı. Üçü arasında daha az yıpranmış olanı, kollarında beyaz çizgiler olan koyu mavi bir beyzbol tişörtü ve bir çift hafif tayt seçtim. Uzun saçlarımı fırçaladım, basit bir at kuyruğu yaptım ve yatağımı hazırladım, tuvaleti kullanana kadar vakit geçirmek için

dişlerimi fırçalamak ve yüzümü yıkamak için. Neyse ki Andrea'nın gelmesi uzun sürmedi ve ben de boşken hemen kaptım. Phoenix House'un ihtiyacı olan bir şey varsa, o da başka bir banyoydu... ASAP!

Nefesimin altında mırıldanarak merdivenlerden ana kata doğru adeta zıplayarak indim. Kendimi hafiflemiş hissediyordum, bugün Hayden'ı tekrar göreceğim düşüncesi yaralarımın merhem gibi gelmişti. Tek istediğim onunla birlikte olmaktı, bu düşünce ne kadar sağlıklı olsa da umurumda değildi. Bana kalırsa, sizi mutlu eden, sevildiğinizi hissettiren birini bulmanın yanlış bir tarafı yoktu, özellikle de neredeyse tüm hayatım boyunca bundan mahrum kaldıktan sonra.

Anne...

Kalbim acıyla çarparken adımlarımı durdurdum. Annem... sedyeyle götürülen annem, meçhul adamlar, babam, kovalanmamız hakkında atıp tutuyordu. Onu hâlâ göremiyordum ama belki yakında görürdüm. Onu götürdükleri hastanede ilerleme kaydettiğini umuyordum.

Ama mutluluğum için ona bel bağlamayacaktım. Artık öyle değil.

Mutfağa girdiğimde Bayan Ross'u Carol'la otururken buldum.

Ann, yüzünde yara izi olan ve babasından çok korkan küçük kız. Görünüşe göre ziyaretleri iyi geçmişti ve bu hafta sonu onu tekrar görecekti, tabii ki gözetim altında. Küçük kız Bayan Ross'a babasının ona anlattığı tek boynuzlu bir at hakkındaki bir filmde bahsediyordu. Bayan Li diğer küçük kızlara kahvaltılarını servis ediyordu ve ben odaya girdiğimde gülümsedi.

"Kahvaltı, Maddy?" Peynirli çırpılmış yumurtayla dolu tavayı kaldırarak sordu. Dün Mina beni buraya getirdiğinde, geçen gün yaptığımız çikolata parçacıklı yulaflı kekleri eve vermek için güzelce paketlenmiş olarak getirmişti. Kek tabağı masanın ortasında duruyordu ve kızlar kekler arasında geziniyorlardı. Her ne kadar bu haftanın büyük bölümünde olduğu gibi kahvaltı için Hayden'lara gitmek istesem de, Bayan Ross dün gece geldiğimizde bugün Saanvi'yle bir toplantım olduğunu, bu yüzden bu sabah buralarda takılmam gerektiğini söylemişti. Mina'nın keklerinden birini aldım, en azından bu kadar aileden bir parçaya sahip olduğum için mutluydum.

"Evet, lütfen, Bayan Li," dedim, tam Sawyer ve Andrea içeri girerken. Andrea zamanki gibi ocaktan olabildiğince uzakta, diğer tarafımdaki koltuğa oturdu. Ona güven duygusu verdiğini bildiğim için her zaman onunla büyük mutfak aleti arasındaki sandalyeye oturmaya özen gösterirdim. Babasını bulup kafasını ocağa dayamayı ne kadar çok isterdim.

Dur, Maddy... sakın ol, dedi beynim bu karanlık düşünce karşısında.

"Andrea, Maddy, mezuniyet balosu için hemen alışverişe çıkmalıyız," dedi Sawyer karşıma otururken.

Çatalım Bayan Li'nin lezzetli peynirli yumurtalarının yarısına kadar ağzımda, öylece bakakaldım. "Ha?"

Sawyer biraz kıkırdarak bana baktı. "Dans mı? Son sınıfların mezuniyet balosu mu? Haziran sonunda bir dans var. Hayden gitmeni istemedi mi?"

Hayden ve benim birlikte gideceğimizi otomatik olarak varsaymasına şaşırmıştım. Başka biriyle gitmeyi planladığımdan değil, ama insanların bizi bir tutması bile bize sandığımdan daha fazla ilgi gösterdikleri anlamına geliyordu. "Bu konuda hiç konuşmadık," diye itiraf ettim.

Kaşlarını çattı. "Bu çok garip. Senden çoktan gitmeni isteyeceğini düşünmüştüm."

"Sanırım bunu tartışmaya fırsatımız olmadı. Dans olduğunu bile bilmiyordum." Omuz silktim. Hayden ve ben gelecekle ilgili bir şey konuştuğumuzda, bu ilgisi olmayan şeylerdi. Bu bölüm geride kalır kalmaz, orada kalacaktı. Bunu daha fazla düşünmek . Aklımızda daha umut verici fikirler vardı.

"Her halükarda, dans için elbise almak üzere hepimiz bir günlük gezi yapmalıyız. Belki önümüzdeki hafta sonu, sınavlar geride kaldığında diye düşünüyordum." Sawyer da Mina'nın muffinlerinden birini kaptı ve ısırды, gözleri yukarı yuvarlanırken sanki hayatında tattığı en güzel şeymiş gibi inledi.

Her zamanki gibi sessiz olan Andrea'ya baktım ama beni Çağırtaçak Çekilde başını salladı. Süslü bir elbise almak için alışverişe çıkma düşüncesi daha önce hiç düşünmediğim bir şeydi, hele ki kendi günlük kıyafetlerim parçalanırken. Kıyafetlerimin durumu aklıma geldikçe boğazımın kuruduğunu hissettim.

annemin banka hesabı aklıma kazındı. Ashland'da bir otelde kalıyorduk ve annem biraz para çekmeye çalıştıktan sonra dikkatsizce bir kenara atılmış bir hesap özeti buldum. Negatif. Eksi dolarları vardı. Bir gece için 38.95 doları bile karşılayamazdık. sıfır param vardı. Nasıl elbise alacaktım ki?

Bayan Ross beni dikkatle izleyerek, "Kayıp Ruhlar bir 'Balo Programı' oluşturdu, Maddy," dedi. "Kıyafet ve ayakkabı ihtiyacı olan çocuklar için fon sağlıyorlar ve dansa gidip gelmeleri için güvenli bir araç ayarlıyorlar."

James. Bu adam ve kulübü gerçekten de bu dünyadaki meleklerdi. Başkalarından iyilik kabul etme konusunda ne kadar garip hissetsem de, bu program daha az kişisel hissettirdi ve bu nedenle yardımı kabul etmek daha kolay oldu.

Bayan Li ortalığı toparlamaya başlarken, "Küçükler okuldayken bir gün ayarlarız ve siz kızlar için ihtiyacınız olan şeyleri almanız için bir gezi yaparız," dedi.

"Teşekkür ederim," derken sesim kısılmıştı ama bunu içtenlikle söylemiştim. Başka yerlerdeki koruyucu aile sisteminde hiç böyle bir nezaketle karşılaşmamıştım.

"Elbette. Sizin de bir bütçeniz var tabii, bin dolarlık balo elbiseleri yok." Bayan Ross dikkatle Sawyer'a baktı, o da ağzındaki lokmanın arkasından ona çarpık, muzip bir gülümseme verdi.

"Kim, ben mi?" kekinin etrafında konuşmaya çalışırken sesi bozulmuştu. Küçük kızlardan biri gülünce Sawyer gözlerini ona dikti ve devam etti: "Kim, ben mi? Kim, ben mi?"

"Baykuş gibi konuşuyorsun," diye güldü Carol-Ann, Sawyer'ı neşeyle izliyordu, yüzünün yan tarafındaki yara izi bana Keenan'inkini hatırlatıyordu.

"Kim? Kim! *Kim!*"

"Tamam, yeter! Her yere kırıntı döküyorsun." Bayan Ross gözlerini devirdi ve ayağa kalkarak bitmiş tabakların temizlemeye yardım etti. Ben de aynı şekilde kahvaltımın geri kalanını hızlıca ağzıma attım ve tabağımı temizledim, Andrea kurulamak ve kaldırmak için bana katılana kadar bulaşıkları yıkayarak yardım ettim.

İşimiz bitip de yarınki finaline çalışmak için merdivenlerden yukarı kaybolduğu anda Bayan Ross bana seslendi: "Maddy? Saanvi geldi. Ofisime gel lütfen."

Sosyal hizmetler kontrolleri. Sıkıcıydılar ama genellikle çabuk biterlerdi. Büyük olasılıkla zamanımızın çoğunu geçen hafta Ayla ve diğer kızlar arasında neler olduğunu tartışarak geçirecektik. Saanvi benim tarafımda olduğu için minnettardım ama yine de *biraz* gergin hissetmekten kendimi alamıyordum. Annem gibi dengesiz olduğumu düşünmesi için ona bir sebep vermek istemiyordum. Annemi ne kadar sevsem de onun gibi olmak istemiyordum.

Koridordan evin arka tarafına doğru ilerledim, buradaki ilk günümde gördüğüm aynı fotoğrafların yanından geçtim, ancak şimdi gruptaki motorcular arasında James'i tanıdım, hatta bir diğerinde Casey ve üç adamını gördüm, sanki bu yerde büyük bir rolü varmış gibi. Bu manzara karşısında gülümsedim ama ofis kapısını çalmak için arkamı döndüm.

"İçeri gel."

Kapıyı açtım ve içeri girdiğimde Bayan Rossun masasının arkasında, Saanvi'nin de karşısındaki sandalyelerden birinde oturduğunu gördüm. Her iki kadın da bana gülümsedi, sanki beni gördüklerine gerçekten sevinmişlerdi ve numara yapmaya çalışmıyorlardı.

"Hey," dedim, kendimi fazladan sandalyelerden birine oturtarak. "Hadi yapalım şu işi. Konuşmak istediğin endişe verici bir şey var mı Saanvi?" Yine Ayla'yı düşünerek sordum. Hayden yerine onunla dövüşen kişinin ben olduğuma dair hikâyeme sadık kalacaktım. Beni kurtardıktan sonra suçu onun üstlenmesine asla izin vermeyecektim.

Daha önce fark etmeliydim. Buraya adımımı attığım anda gözlerinin kenarındaki gerginliği fark etmeliydim ama muhtemelen hayatımın beni götürdüğü yönden o kadar mutlu bir bulutun üzerinde oturuyordum ki bunu fark edemedim. Ta ki açıklamamın ardından gelen sessizlik odada zehirli bir bulut gibi esneyip tehlikeli bir şekilde titreşene kadar. Gözleri gözlüklerinin arkasından Saanvi'ye kayarken Bayan Ross'un yüzündeki ifadeyi yakaladım, dudaklarını birbirine sıkıca bastırırken gülümsemesi azaldı, elleri masanın üzerinde o kadar sıkı kenetlenmişti ki beyazlaşıyorlardı. Ben de ona baktım.

Saanvi, midemde korku birikiyor, tüm içgüdülerim bana bunun iyi olmadığını haykırıyor. Her ne söyleyecekse, hiç de iyi değildi.

Kendini hazırla, Maddy.

"Ne?" Fısıldadım, bana daha iyi bakabilmek için sandalyesinde kayarken ona sertçe bakıyordum. Bir an için elini dizime koyacak gibi oldu ama son anda vazgeçti ve dosyaya sarıldı.

"Maddy... Üzgünüm tatlım..." "Ne oldu? Ne?"

"Annen dün vefat etti."

Çınlama. Kulaklarımda hissedebiliyordum, sonra garip bir uyuşukluğa dönüştü, sanki suyun altındaymışım gibi. Suyun derinliklerindeydim, etrafımda hiçbir şey yoktu, hava yoktu, ses yoktu. Sadece her taraftan içeri doğru iten bir basınç vardı. "Ne-ne?" Sanırım söylediğim buydu. Belli belirsiz konuştuğumun farkındaydım ama dürüst olmak gerekirse hatırlayamıyorum.

"Annen hastanede bir kaza geçirdi," diye açıkladı Saanvi, sesi ağır ve kederliydi, sanki bana bunun onun için gerçekten acı verici olduğunu söylüyordu. "Onu odasında bulmuşlar."

Annen etti... Bir kaza... Odasında bulundu...

"Bir kaza mı?" Doğruladım, sesim kelimenin üzerinde kırıldı. "Bu ne anlama geliyor?"

Saanvi dudaklarını yaladı ve devam etmeden önce tereddüt ediyormuş gibi görünerek, "Kendi canına kıydığına inanılıyor," dedi.

Uyuşuk.

Lanet uyuşuk.

Kafamı salladım, kulaklarımda kafatasımı kavrayan ve kırılmakla tehdit eden bilinmeyen bir basınçtan dolayı nasıl çarptığını görmezden geldim. "Hayır, bu imkansız. Eğer insanlar için bir tesiste olsaydı... onun gibi insanlar... o zaman bunu yapmasının *hiçbir yolu* olmazdı-" Durdum, söyleyemedim. "Söylemiş olamaz."

Saanvi bana doğru biraz daha eğildi, sanki umutsuzca doğru şeyi söylemek istiyordu, böylece ben de derin uçtan düşmeyecektim. "Bir kalemi vardı..."

"Kalemi *nasıl* aldı?"

Saanvi başını sallayınca sinirlendim ve ayağa fırladım. "Hayır. Bahane yok. Sadece söyle bana. Kalemi nasıl aldı? Nasıl mı? Annemin başka biri ihmalkâr davrandığı için mi öldüğünü söylüyorsun?"

"Maddy-"

"Hayır, söyle bana! Gerçeği bilmek istiyorum! Çünkü annemin kendine zarar verdiğine bir saniye bile inanmıyorum! yok! En kötü zamanlarında bile canına kıymaya çalışmadı! Asla!"

"Maddy, bazen insanlar-" "Hayır!

Hayır, olamaz..." "Çok üzgünüm,

Maddy."

Nefes üstüne nefes emiyor, buradan siktir olup gitmeyi diliyordum. Bu oda çok küçüktü. Hem de çok küçüktü. Bayan Ross'un birini aramakla ilgili bir şeyler söylediğini duyabiliyordum, sanırım Bayan Mathers'ı falan arıyordu ama sesi çok uzaktan geliyordu.

Bir kaza... bir kalem... odasında bulundu... kendi canını aldı... Çok üzgünüm, Maddy... Çok üzgünüm, Maddy... Çok üzgünüm, Maddy...

"Gitmem gerek!" Sesim kelimelerle kesildi ve onların daha fazla bir şey söylemesini bile beklemedim. Kapıyı yırtıp açtım ve eşyalarımı topladığım merdivenlerden yukarı koşarak kaçtım. Diğer kızlar burada değildi, büyük olasılıkla arkada uzanmış ders çalışıyorlardı, bu yüzden cevaplamak istemediğim sorularla beni bombardımana tutan kimse yoktu. Tüm kıyafetlerimi Fuzzy ve filimle birlikte çöp torbasına doldurdum, sırt çantamı aldım ve hızla merdivenlerden aşağı indim.

"Maddy! Nereye gidiyorsun?" Bayan Ross'un gözyaşlarıyla dolu sesi koridorun sonundan seslendi.

"Ben sadece... gidiyorum! Ben !" Bağırarak ön kapıdan içeri girdim.

"Maddy, dur!" Kapıyı arkamdan çarpıp koşmadan önce duyduğum son şey Saanvi'nin sesiydi.

Açıklıkta yatıyordum, eşyalarım yanımdaydı, ayak sesleri beni transımdan çıkardı. Bulunmadan önce ne kadar zamandır burada olduğumu bilmiyorum. Sadece birkaç dakika gibi gelen bu süre, bulutların arkasında kaybolan ve ruh halimi yansıtan güneşe bakılırsa muhtemelen saatler sürmüştü. Gökyüzüne doğru bakarken, annem hakkında söylediklerini tekrar tekrar düşünürken, sessiz gözyaşlarım gözlerimden şakaklarıma ve saçlarıma doğru akıyordu.

Annem gitmişti ve içimde bir şeyler o kadar güçlü yanıyordu ki, bunu görmezden gelemezdim.

Senin hakkında her şeyi biliyorum. Annenin şu anda akıl hastanesinde olduğunu ve muhtemelen uzun bir süre çıkmayacağını biliyorum. Annene bir şey olursa çok yazık olur... İnsanların para için yapabilecekleri şeyler inanılmaz. Babam sadece bir iyilik isteyebilirdi, tabiri caizse, ve sonra... puf!

Theo'nun sözleri. Sanırım onun böyle bir şey yapmasını beklemiyordum. Öte yandan, festivaldeki saldırı tamamen raydan çıkmıştı. Başarısız intikam girişiminde gerçekten de babasına annemin peşinden birini mi göndertmişti?

Evet, zihnimin arkasında bir ses fısıldadı. Kısa hayatımda öğrendiğim bir şey varsa o da bu dünyada kötü insanların da olduğuydu. Sapkın olanlar. Ve kendilerinden başka kimseyi umursamazlar. Hayal bile edemeyeceğiniz en acımasız, en karanlık, en berbat şeyleri yapabilirler. Theo da onlardan biriydi. Onun için annem yüzsüz bir piyondu. Annem onun için gömleğindeki tiftik kadar önemliydi. Onun bir şey yaptığı düşüncesinden kurtulamıyordum. Babasına bir şeyler yaptırdığı düşüncesinden. İşin içindeydiler; içten içe bunu biliyordum.

"Maddy?"

Hayden. Hayden'ın sesi. Sessiz açıklığı delip geçen sesi duyduğumda nefesim boğazımda düğümlendi ve gözlerimi kapattım. Of

Elbette beni buldu ve sanırım içten içe bulmasını umuyordum. Büyük olasılıkla Bayan Ross annesini aramıştı ve o da onu durumdan haberdar etmişti. Ne bildiklerini ancak hayal edebilirdim.

Parmak uçlarının hafif izi çenemin kenarlarına dokunduğunda, gözlerimi açtığımda Hayden'ın baş aşağı bana baktığını gördüm, yüzü gibi ciddi ve vakurdu. Başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi ve ben olduğum yerde yatmaya devam edip ellerimi karnımın üzerinde kavuşturarak sessizce ona bakarken başka bir şey söylemedi. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Ne ki? Annem ölmüştü ve ona hiçbir şey söyleyememiştim.

Seni seviyorum... Seni affediyorum... Seni seviyorum... Seni affediyorum...

Hayden kalmama izin verdi, başımın dibine kıvrıldı, kucağında durması için biraz kaldırdı ve ara sıra gözyaşlarımı sildi. Uzaktan bir çift kızılgerdan kuşunun birbirlerine şarkı söylediğini duyabiliyordum, güneş ara sıra bulutlu gökyüzünü yarıyor, çiçeklerin ve taze ormanın kokusu duyularımı dolduruyordu. Çok güzel bir gündü ve annem bunu görecektik kadar hayatta değildi.

Beni pek çok kez hayal kırıklığına uğratmıştı. Ama şüphelerim olsa da, içten içe beni sevdiğini biliyordum. Bağımlılığı hayatını kontrol altına almıştı ve onun bu duruma düştüğünü görmek beni sadece onun gibi olmamaya, beni onun gibi üzgün ve yalnız bir insana dönüştürebilecek her şeyi elimden tersiyle itmeye teşvik etti.

"Benimle gelir misin?" Hayden birkaç dakikalık sessizlikten sonra fısıldadı.

Evet, bunu çok istedim. Sadece onu istiyordum, başka bir şey değil. Başımı sallayarak, ayağa kalkmama yardım ederken uzattığı eli tuttum. Ben daha eşyalarımı toplayamadan o çoktan onları toplamış ve ormanın içinden geçirerek evine doğru götürmüştü. Artık patikaya aşına olduğum için onu takip ettim, yürürken bana sorular sormak yerine sessiz kalmasına sevindim. Artık sadece sessizlik istiyordum. Annemle ilgili düşüncelerim keder ve öfke arasında gidip geliyordu. Sevgi ve kızgınlık. Kafa karıştırıcı ve bunaltıcıydı.

Bahçesindeki ağaçları aştığımız anda arka kapı açıldı ve annesi orada durmuş bize bir şeyler bağıırıyordu ama zihnim onun sözlerini ayırt edemiyordu.

hala bir sisin içindeydim. Kapıya vardığımız anda kendimi itilip kakılırken buldum ve Mina'nın beni kollarının arasına alıp sıkıca ama nazikçe sarılması, ikimizi de yavaşça bir o yana bir bu yana sallamasıyla kendime geldim... bir anne kucaklaması. Gözlerim doldu ve Saanvi haberi verdiğiinden beri kendimi az çok toparlayabilmiş olmama rağmen artık toparlayamıyordum.

Gözyaşları dökülmeye başladı ve ne olduğunu anlamadan kollarında hıçkıra hıçkıra ağlıyordum, kendimi savunmasız bırakırken ona sıkıca sarılmıştım.

"Şşş, çok üzgünüm tatlım. Çok özür dilerim. Sorun değil. Seni yakaladık." Etrafımızda dolaşan ayak seslerini duyabiliyordum. Maverick yüksek sesle, "Annem ve Maddy neden ağlıyor? Sorun ne? Maddy yaralandı mı?"

Hayden'in sesiyle birlikte Keenan'ın yumuşak gürültüsü de onu takip etti ve ben de onu aramak için gözlerimi açtım. Onu aradığımı görür görmez küçük kardeşinin yanında çömeldiği yerden kalktı ve hemen yanıma geldi. Annesi beni ona vermek için bıraktı ve o da beni dikkatle kollarına aldı.

"Neden onu biraz uzanmaya götürmüyorsun? Ben gelirim," diye fısıldadı annesi. Böylece kendimi Hayden'in yatağında yan yatmış, hıçkıra hıçkıra ağlarken boş gözlerle duvara bakarken buldum, o ise sanki kaçmamdan korkuyormuş gibi beni kollarının arasında tutuyordu. Ama endişelenmesine gerek yoktu. Olmam gereken yerdeydim. Olmak istediğim yerdeydim.

Burada kendimi bırakacak ve yas tutmama izin kadar güvende hissettim.

Orada ne kadar yattığımı bilmiyorum ama sonunda ağlayarak uykuya daldığımı hissettim çünkü bir an yan yatmış, Hayden bana sarılmış hıçkıra hıçkıra ağlıyordum ve bir sonraki an gözlerimi açtığımda sırtüstüydüm ve Saanvi tarafından nazikçe uyandırılıyordum.

Buradaydı, Hayden'in odasındaydı, dudaklarını büzmüş, yatağın kenarında dikkatlice hareket ederken yüz ifadesi parçalanmış ve açıkça üzgündü. Yanımda Hayden sızmış, mışıl mışıl uyuyordu; Saanvi bana ulaşmak için Hayden'in üzerinde gezinmesini engellemek için kolunu geri çekti.

"Maddy... Bayan Mathers ile konuştum ve burada birkaç gün geçirebileceğini kabul etti," diye açıkladı kısık bir sesle.

"Eğer içiniz rahat ederse, dosyanıza bir not düşer ve Phoenix House'dan geçici olarak ayrılmanıza izin veririm, ancak onayınıza ihtiyacım var."

Sanki göğsümden bir yük kalkmış gibi hissettim. Phoenix House hiçbir şekilde kötü bir yer *değildi* ama şu anda burada olmaya ihtiyacım vardı. O odaya geri dönmek, ranzamda tek başıma büzülmek, annemle ilgili derin ve karanlık düşünceler içinde kaybolmak istemiyordum. "Evet, lütfen," diye fısıldadım ona, o kadar ağrıyan ve şişmişti ki görmekte zorlandığım gözlerimi ovuşturarak.

"Tamam tatlım, seninle buradan iletişim kurmaya devam edeceğim ama Pazartesi günü bir sonraki sınavından sonra Phoenix House'a dönmen gerekiyor, tamam mı?"

Yeterli bir zaman değildi ama en azından bu kadarını onayladığı için minnettardım, bu yüzden Hayden'dan gelen yumuşak nefesle rahatlayarak başımı salladım. Ancak bir sonraki finalimden bahsedildiğinde, zaten aşırı yüklü olan omuzlarıma bir yük daha eklenmiş gibi hissettim.

"Finallerle ilgili katı kurallar olduğunu biliyorum, ancak birkaç güne daha ihtiyacınız varsa eyalete uzatma talebinde bulunabilirim."

Kabul etmek üzereydim ama bir şey beni durdurdu. Yasımı tutabilmek için fazladan zaman istiyordum ama aynı zamanda bu işi bir an önce bitirmek, liseyi geride bırakıp önüme odaklanmak istiyordum. Sadece birkaç gün sürecek olsa da, tüm dikkatimi iyileşmeye verebilmek için bu bölümü geride bırakmak istiyordum. "Sorun değil Saanvi. Hazır olacağım."

Kara kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı, belli ki benden böyle bir yanıt beklemiyordu. Hayden'ın uyuyan bedenine bakarak ısrarla fısıldadı, "Emin misin? Çünkü sana o uzatmayı verebilirim."

"Her şey girecek. Sadece bu işi bitirmek istiyorum."

Düzelip dudaklarını birbirine öyle sıkı bastırdı ki, dudakları kayboldu. "Peki, eğer kesinlikle eminsen-"

"Öyleyim."

Bir an durdu, beni izledi, sonra başını sallayıp geri çekildi. "Tamam o zaman, Maddy. Bayan Ross Pazartesi akşamı dönmeni bekliyor, tamam mı? Yarın ve Pazar gecesi seni kontrol etmek için arayacağım. Bana ihtiyacın olursa diye numaramı Mina'ya verdim, tamam mı?"

"Teşekkür , Saanvi. Her şey girecek."

Başını salladı, sanki çok daha fazlasını söylemek istiyormuş ama durumla ilgili profesyonel bir havayı korumak için mücadele ediyormuş gibi başını biraz salladı. Sonunda, "Çok üzgünüm, Maddy" diye fısıldadı.

Buna karşılık hiçbir şey söyleyemedim. Annemi kastettiğini bildiğimden, sözleri karşısında boğazıma bir taş oturmuş gibi hissettim. Bu yüzden sadece başımı salladım ve yanıma kıvrıldım, o dönüp bizi terk ederken Hayden'a sokuldum.

Chapter twenty-two

Hayden - Günümüz

THEO'YDU. Aklımda hiç şüphe yoktu. Theo babasına gitmişti ve o lanet olası pislik Maddy'nin annesine bir şey yapmıştı. Cuma gününün tamamı ve Cumartesi gününün büyük bir kısmı boyunca zamanımı onu kontrol ederek, kucağıma alarak, annemin hazırladığı yemekleri getirerek ve kederinden uzaklaşması için elimden geleni yaparak geçirdim. Film izledik, bir tanesi adını bile duymadığı meşhur Jaws'tı, şimdi bu filmin onda derin sulara karşı gerçekçi olmayan bir korku yarattığını söylüyor ve bırakın okyanusu, yüzme havuzunun derinliklerine bile adım atmadığını iddia ediyordu.

Pazartesi günkü finali için çalışmasına da yardım ettim. Onun İngilizce, benim de Sosyal Bilgiler dersim olduğu için sınavlarımız aynı gün olmayacaktı. Benimki Çarşamba günü olacaktı, bu yüzden daha çok geçmesi için neye ihtiyacı olduğuna . Yazılı bir sınavdı, bir kompozisyondu ve konu, öğrencilerin salona girdikleri anda üzerlerine boca ettikleri bir konu olacaktı. Ama şanslıydık ki, öğretmenlerimiz genellikle hazırlanabileceğimiz konu en az üç olası seçenekle bizi hazırlardı. Kışın ben kendi sınavıma girdiğimde bana da böyle olmuştu ve onunki de aynısını yapmıştı. Ben de seçenekleri gözden geçirdim ve işe koyulduk.

Bence bu onun için iyi bir dikkat dağınıklığıydı ve bunu geride bırakmak için ne kadar motive olduğunu, kederini zorladığını görebiliyordum.

Geçici aralıklarla da olsa bir kenara , ama bunu başarabilmek için içinde var olduğunu bildiğim gücü topladı.

Annem ana kattaki tek misafir odasını Maddy için hazırlamıştı ve o odayı üstünü değiştirmek için ya da uyuma bahanesiyle kullansa da ben her zaman gecenin yarısı gizlice aşağı inip ona katılırdım. Yorganın altından yatağa girer, kollarımı ortasından sarar ve onu kendime çekerdim, o da boynuma ya da köprücük kemiğime, ulaşabildiği her yere uzanıp küçük bir öpücük ona sarılır, bu sırada kalbimi kırar ve sonra tekrar uykuya daldım.

Onu korumak istedim ve başarısız olduğumu hissediyorum.

Tek istediğim Theo'yu bulmak ve onu öldürmekti.

Ben garajda öfkelenirken babam "Sakin olmalısın evlat," dedi. Maddy içerideydi, birkaç saatlik yorucu bir kompozisyon çalışmasının ve teselli edilemez ağlama nöbetlerinin ardından odamda kestiriyordu. Döktüğü her gözyaşı, her hıçkırık, doğrudan lanet kalbime gitti ve ben sadece adalet istedim. Theo'yu bulmak ve ona itiraf ettirmek istiyordum.

Ona yapacaklarımın hayal ürünü görüntüleri kafamda eski bir film gibi yanıp sönerken zihnim daha karanlık bölgelere gitti. Tüm o kan, çığlıklar, acı... Yapacağım onca şeyi düşünmenin beni rahatlatacağını sanmıştım ama bunun yerine öfkemi daha da alevlendirdi.

"Babasına bir şeyler ayarlattığını *biliyorum*. Daha önce de annesini tehdit etmişti! Mantıklı olan tek şey bu."

"Kazalar olur," dedi babam oturduğu tabureden, az benim kadar yorgun görünüyordu. Büyükbaba J onun yanındaydı, birasını yudumluyor, Theo ve Maddy'nin annesiyle olanlar hakkında söylediklerimi dinlerken düşünceli görünüyordu. "Kimsenin bir şey yaptığına dair bir kanıt yok-"

"*Yaptı*, baba! Yaptığını biliyorum!" Ellerimi saçlarımda gezdirdim, inanamayacağım kadar sinirlenmiştim. Şu anda bisikletime atlayıp insan avına çıkmak, Theo'nun izini sürmek ve onu *yakmak* istiyordum!

"Ne düşünüyorsun, James?" Babam, dışarıda oturduğumuz süre boyunca neredeyse hiç hareket etmemiş olan büyükbabama döndü.

Garaj konuşuyor. "Güvenlik kayıtlarına bakmak için biraz güç kullanma ihtimalimiz var mı?"

Ama Büyükbaba J daha babam konuşmasını bitirmeden başını sallamaya başlamıştı. "Ne yazık ki bir şeyi talep edecek yetkim yok. Yani eski usule dönebilirim ama hepimiz biliyoruz ki Kayıp Ruhlar'ın bu şekilde dönüşmesi sadece sorunlara yol açar."

"Kimsenin bilmesine gerek yok," dedim umutsuzca, büyükbabamın bir kereliğine de olsa gençliğinde olduğu o yaşlı belalıya dönüşmesini dileyerek.

Karanlık bakışları benimkilere kaydı, sanki söylediklerim onu çok üzmüş gibiydi. "O hayata geri dönmeyi reddediyorum, Hayden. Bunun için bile. Özür dilerim, ufaklık."

Onu, çok sevdiğim sarsmak istedim, kendimi hayal kırıklığımla ona vurmak isterken buldum.

"Dinle Hayden," diye gürledi o hırıltılı sesiyle, "kızının ve annesinin başına gelenler için üzgünüm. Bu çok korkunç ve kesinlikle yardım etmek istiyorum ama bu yolu seçmeyeceğim. Yasal bir insan olmak için çok çalıştım çünkü telafi etmem gereken çok şey var," derken sesi biraz çatallaştı, kırılmış, bıyıklı çenesi hafifçe titredi. Babası uzanıp omzunu kavradı ve sıktı. "Yapamam, evlat. Lütfen benden bunu isteme," dedi sonunda, sesi hepimiz gibi yorgun .

Bunun için kendimi bok gibi hissettim, yine de tekrar düşünmesini diledim. Büyükbabamı böyle görünce, omuzlarında ağır bir yük taşıyor, hatalarını sürekli hatırlatıyor gibi görünüyordu. Ve ben ondan bu yükü yırtıp tekrar çıkarmasını istiyordum.

Burnumdan derin bir nefes çektim, kendimi sakinleşmeye ve mantıklı düşünmeye zorlarken dudağımı ısırdım. Şu anda öfkeliydim. Üzgündüm. Kızım için adalet istiyordum ve bunun en kestirme yolunun Büyükbaba J. olduğunu hissediyordum. İstedğim şey adil ya da ahlaki değildi.

Oturduğu yere doğru sürünerek uzandım ve kolumu diğer omzuna koyarak kulağına yakın bir şekilde mırıldandım: "Özür dilerim büyükbaba."

Yaşlı elini kaldırıp kolumu okşadı ve bana titrek bir gülümseme verdi. "Sorun yok, Hayden. Anlıyorum, güven bana, anlıyorum. Ama yolu bu değil."

Doğru, üstünlüğü ve bu beni kızdırıyordu. "Peki şimdi ne yapacağız?" Ondan babama ve tekrar babama bakarak sordum.

"Bence," dedi babam yavaşça, keskin, kristal mavisi bakışlarını hiçbir şeye dikmeden, "Theo ve arkadaşlarıyla arana mesafe koymalısın. Bu hiç de zor değil. Neyse ki, birkaç final dışında okul neredeyse bitti, değil mi?"

"Evet, sonuncusu Çarşamba günü."

"Cumartesi günü de doğum günün var. Ondan sonra, Haziran'ın ikinci haftasından sonra mezuniyetin var, okul oyunu için fotoğraf projenden hemen sonra. Sonra işin bitiyor." Babam, biz konuştukça her şeyden daha da tedirgin görünen dedeme baktı. "Yani ona yakın olmak zorunda olduğun kısa bir süre. Bu arada Kayıp Ruhlar yerel polisle güvenlik konusunda konuşabilir mi?"

Büyükbaba yarım ağızla da olsa başını salladı. O da uyumaya hazır gibi görünüyordu. "Ailemle ilgili bazı endişelerimi onlarla çoktan konuştum. Buradaki güvenlik sisteminizin yükseltilmesini emrettim, bilginize. Yani bu hafta iş kıyafeti giymiş bir grup rastgele gelirse, onları . Yapmaları gereken bir iş var."

Babam bunun üzerine biraz kıkırdadı. "Minnettarım. Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Korunmak için ne gibi önlemler alıyorsunuz?"

Büyükbaba J'nin yüzündeki ifade neredeyse komikti. Hayatımda onu hiç bu kadar kırgın görmemiştim. "Gerçekten de genç bir gangster özentisinden korktuğumu mu sanıyorsun? O küçük serseri benimle uğraşmaya *çalışabilir* ama bunu yaptığı anda gerçek bir MC prez gibi davranıp o pisliği yok etmek için tüm haklara sahip olacağım."

Babam gülüyor olsa da yine de eğildi ve dedemi yüzünü ona dönmeye zorladı. "Çocuklardan bahsetmediğimi çok iyi biliyorsun. Bu işin arkasında biri varsa, o da Daniel Hebert'tir. Durum böyleyken, o piç de en az oğlu kadar iktidara bağımlı hale geliyor. Tıpkı Cartier'e yaptığımız gibi onun da icabına bakmamız gerekecek."

Büyükbaba derin bir iç çekti, karanlık bakışları sanki duymak istediği şey bu değilmiş gibi tavana doğru döndü. "Biliyorum. Yemin ederim, hayatım boyunca yeterince güç delisi asabi insanla uğraştım, sanırım artık bırakmak istiyorum."

Bu beni şaşırttı. Tüm hayatı iki şey etrafında odaklanmış gibiydi. Ailemiz ve kulüp. Büyükbabamın Kayıp Ruhlar MC'nin bir parçası olmamasını hayal etmek zordu ve sanırım ayrıldığına pişman olurdu. Baştan sona bir motorcuydu ve Büyükbaba J asla kolay pes etmezdi. Ashland ve çevresindeki kasaba ve şehirler için çok şey yaptı, bu yolda pek çok iyi insanı kaybetti, hepsi de daha büyük bir iyilik için fedakârlıktı. Asla pes etmedi. Her şeye rağmen çalıştı ve burada hayranlık duyulan bir şahsiyet haline geldi. Ve şimdi, tek istediği kıvrılıp gitmekmiş gibi görünüyordu. Oluyordu?

"Büyükbaba," diye fısıldadım, "Bu saçmalığı bırakmalısın." Bunun üzerine yüzü bana döndü, gri renkli kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. Devam ettim, "Çok boktan şeyler yaptığını biliyorum. Biliyorum... ama artık o kişi olmadığını da biliyorum." Annemin ona canavar olmadığı konusunda söylediklerini düşündüm. "Bir noktada kendini affetmelisin."

"Ben de sana bunu söylüyordum James," dedi babam. "Sen gereğinden fazlasını yaptın-"

"Hayır. Ne için ödeme yapmadım-"

"Başka ne yapabileceğinizi bilmiyorum. Seni affettik. O da seni affettim."

"Ama *ben* kendimi henüz affetmedim." Büyükbaba başını salladı ve ayağa kalktı, birasını yere bırakıp açık garaj kapısından çimlere doğru adım atarken ellerimiz deri kesiminden kayıyordu. Alacakaranlıktı, gökyüzü yavaş yavaş pembelerden ve turunculardan morlara ve koyu mavilere dönüyordu. Bahçenin etrafındaki çalılarının arasından ateşböcekleri süzülüyordu ve ormanın uzaklarından bir baykuş sesi duyabiliyordum. "Maddy'nin annesine yardım etmek için başka neler yapabileceğimi düşünmeye çalışacağım ama şu anda aklım çok karışık."

"Akşam yemeğine kalmayacak mısın?" Babam sordu, kaşları endişeyle birbirine yaklaşmıştı.

"Hayır. Bu gece eve gideceğim. Hepinizle sonra görüşürüz." Döndü, kayalık yoldan aşağı, büyük, siyah Harley'sinin durduğu yere doğru ilerledi, üzerine atladı ve yaklaşan karanlığın içinde kayboldu.

"Onun nesi var?" Ben sordum.

Babam sadece başını salladı. "Geçmişî yüzünden kendine karşı hep sert olmuştur. Bazı insanlar geçmişî unutmakta zorlanırlar ve o da suçluluk boynunda bir ilmik gibi taşır, ağırlığını yanında taşır. Siz çocukların yanında bunu saklamakta her zaman oldukça iyiydi ama sen büyüyorsun Hayden ve bence o sadece endişeleniyor."

"Ne hakkında endişeleniyorsun?"

Babam tereddüt etti, ahşap yaslanmış, taburesi ayakları üzerinde tehlikeli bir şekilde sallanırken düşündü. "Son birkaç yıldır neler yaşadığını gördü. Zorbalık, yalnızlık. Sanırım bu onu korkutuyor."

Manik... Shay O'Hare olan adam bu düşünceyle zihnimde çok baskın oldu. Yıllar boyunca farkında bile olmadan ailemi ne kadar korkutmuştum?

Sanırım suçluluk duygusu yüzümden okunuyordu, çünkü babam hemen araya girdi, "Senin yaptığın bir şey değil evlat. Sadece şunu bil. Hepsi onun suçu. Senin de baban gibi bir yola girmenden endişeleniyor. Ama ona sürekli senin babanla aynı kişi olmadığını söylüyorum. Sen kendine özgüsün." Uzandı ve tıpkı dedeme yaptığı gibi omzumu sıktı. "Sana yalan söylemek istemiyorum, Hayden. Söylemeyeceğim de. Hepimiz yanımızda bir şeyler taşırız ve bununla nasıl başa çıkacağımızın sorumluluğu tamamen bizim omuzlarımızdadır, bu yüzden büyükbabam için endişelenme. Senin o olmadığını biliyor, mı?"

Başımı salladım, yaptıklarımdan, yıllarca minyatür bir Manic gibi dolaşmamdan dolayı kendimi kötü hissetmemeye çalıştım. Kendime onun beni bu kadar uzun süre güvende tuttuğunu hatırlatmak zorundaydım. Buraya kadar gelebilmemin sebebi oydu. Artık onu bırakıyor, hayatımın bu yeni evresine farklı bir şekilde devam ediyordum ve ailemin bunu görebildiğini biliyordum. "Seni yakaladım," dedim sonunda, tam da odamın ışığı dairesel pencereden çimlerin üzerine vururken.

"Görünüşe göre Maddy uyanmış. Ben annenin yemeği bitirmesine yardım ederken sen de gidip ona bakmaya ne dersin?"

Onu bulduğumda Maddy yatağımın kenarında oturuyordu, yorgun görünüyordu, gözleri hala biraz şişti, ama en azından ağlamıyordu. Ağlasaydı onu suçlamazdım. Eğer biri bana annemin de onunki gibi bulunduğunu söyleseydi... Maddy gibi bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Finallere hazırlanmak için kendini zorluyor, bunu yapması gerektiğini, geleceğine odaklanabilmek için bunu geride bırakmak istediğini kendi kendine defalarca tekrarlıyordu. *Bizim* . Ben de ona bu konuda yardımcı olmak için elimden geleni yapıyordum.

Daha fazla yapmasını istediğim tek şey yemek yemesiydi.

Annem dün öğle ve akşam yemeklerini getirdi, onlara dokunulmadı ve bu sabah kahvaltı da görmezden gelindi. Öğle yemeğinde Maddy sandviçi biraz kemirdi ama cipsleri ve kesilmiş çilekleri görmezden geldi. Şimdi spagetti ve köfte kokusunu aşağıdan alabiliyordum ve onun da bunu fark ettiğini biliyordum çünkü uzun, derin bir nefes çekerken midesi homurdandı.

"Neden aşağı inmiyoruz?" Önünde kalçalarımın üzerine çömelerek sordum.

"Bilmiyorum..." diye mırıldandı, sesi kaybolmuş gibiydi. Kendime engel olamayarak kollarımı beline doladım ve yüzümü karnına bastırdım, ona sarıldım, daha iyi hale getirebilmeyi diledim. Ama yapamadım. Ve bu beni içten içe parçalıyordu. Küçük parmaklarının saçlarımda *gezindiğini* hissettim, sanki *beni* teselli ediyordu.

"Hadi, Maddy. Bence biraz hareket etmelisin. Annemin makarnası ve sarımsaklı tostı harika."

"Gerçekten aç değilim..."

"Bir şeyler yemen lazım. Aşağıya gelmezsen sana bir şeyler getiririm ama her halükarda bir şeyler yiyeceksin, anladın mı?" Bu kadar otoriter görünmek istememiştim ama kendini aç bırakmasına izin veremezdim. Eğer kanunları uygulamam, ona karşı sert olmam gerekiyorsa, o zaman yapardım. Yüzünü görmek için biraz geri çekildiğimde, yenilgiyle başını salladı ama olduğu yerde kaldı. "Gidip buraya getirecek bir şeyler alacağım," diye söz verdim. "Hemen dönerim."

MADDY dün gece ona getirdiğim yemeği yedi ve biraz ikna edildikten sonra film izlemek için alt kattaki aileme katıldı. Onu şezlonglardan birinde kucağıma aldım, üzerimize bir battaniye örttüm, kız kardeşlerim de büyük bir yorgan ve yastıklar alarak televizyonun önünde yerde rahat bir yuva oluşturdular. Annem ve babam kanepeye yerleşip herkese atıştırmalık bir şeyler dağıttıktan sonra filmi başlattıklarında Maverick çoktan yatmıştı. Böyle bir akşam için onlara katılmayalı uzun zaman olmuştu ve sanırım buna ihtiyacım vardı. Maddy'nin kaslarının bana karşı gevşemesinden, başını göğsüme yaslariken kıvrılmasından onun da buna ihtiyacı olduğunu anlayabiliyordum. Sonraki bir saat boyunca zihnini dinlendirebildi, ekrandaki hikayeyle dikkati dağıldı, kederinden biraz olsun uzaklaşmanın tadını çıkardı.

Daha önce hiç kimseyi onun kaybettiği gibi kaybetmemiştim. Sevdiğim herkes hâlâ hayattaydı. Aslında, kız kardeşlerim ve ben bu tür şeylerden . Annem de babam da çocukluklarında bir kayıp yaşamışlardı. Babamın annesi aşırı dozdan ölmüştü. Annesinin aşırı dozdan öldüğü odaya tesadüfen girmiş ve babası eve gelene kadar saatlerce onunla baş başa kalmıştı. Yıllar sonra, Maverick Mathers Sr., Casey Teyzem ve amcalarımla birlikte insan ticareti için yakalanan genç kızları kurtarmak amacıyla *Kasım ayında* gerçekleşen *Dockside Katliamı*'nda öldürülmüştü. Annem de babasını genç yaşta kaybetmişti ve büyükannem Emily... bana söylenen tek şey, Elias Cartier'in Kelt Canavarları, babam ve büyükbabam üzerinde sahip olduğu gücün bir sonucu olarak evinde saldırıya uğradığı ve öldürüldüğü idi.

Maddy de onlar gibiydi. Çok genç yaşta çok fazla kayıp yaşamıştı ve yine de burada, kollarımda kıvrılmış, sıcak çikolatasını ve şekerlemelerini yudumluyor, anın tadını çıkarıyordu. Film bittiğinde, ona odasına kadar eşlik ettim.

İyi geceler dileyerek -evdeki diğer herkes yerleştikten sonra buraya gizlice girecektim- onun gücüne hayran kalmaktan kendimi alamadım.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu, annemin ona yedek bir saç fırçası bıraktığı yatağa doğru ilerledi ve fırçayı uzun buklelerinde gezdirdi. Sanırım biraz bakıyordum ama... nasıl ki?

"Açık olduğunu düşünmeliydim," dedim ona, odaya doğru ilerlerken, etrafta dolaşan kız kardeşlerimin yumuşak ayak sesleri koridor boyunca tuvalete gidip gelirken gümbürdüyordu.

Maddy endişelenmiş gibi gergin ve üzgün bir yüz ifadesi takındı. "Üzgünüm, Hayden."

Ne için? "Ne için?" Tamamen şaşkın bir şekilde sordum.

Maddy saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı, fırçayı yere bıraktı ve bana doğru ilerleyerek iki elimi de avuçlarının içine aldı. "Sana yük olduğum için özür dilerim."

Yine mi geldin? diye düşündüm. Ama onun böyle bir şey olduğunu düşünmesine o kadar şaşırmıştım ki kelimenin tam anlamıyla nutkum tutulmuştu.

"Son birkaç gündür bana çok yardımcı oldunuz ve bunun için çok üzgünüm-"

"Maddy, Maddy, Maddy..." Elimi salladım, ne dediğini anladığımda başımı salladım. Hayatta olmaz, siktir et. "Maddy, sen bir yükten başka bir şey değilsin."

"Ama, ben-"

"Hayır. Kes şunu. Sadece dur. Sana bakılmayı hak etmediğini, buna değmediğini söyleyen o düşünceyi almanı ve ona çenesini kapatmasını söylemeni istiyorum. Anladın mı beni?"

"Ben sadece-"

"*Hayır, Maddy! Bak.*" Omuzlarını kavrayabilmek için ellerini serbest bıraktım, beni duymasını istiyordum. "Acıttığın için asla özür dilemiyorsun. Bana ihtiyacın olduğu için asla özür dilemiyorsun. Bu mu?" Onu hafifçe sallayarak söyledim. "Seninle benim aramda mı? Bu senin sevdiğin kişi için yaptığın bir şey. Bazı günler diğerinden daha fazla çaba harcarsın çünkü sana ihtiyacı vardır. Ve eminim bir gün benim sana ihtiyacım olacak. Bu böyledir. Ve beni *üzen* şey, kederinin *üzülecek* bir şey olduğunu düşünmen. Üzgün olmanı gerektirecek *hiçbir* şey yok. Hiçbir şey için. Anladın mı?"

Maddy'nin parlak gri-yeşil bakışları lamba ışığında neredeyse , ben konuşurken dudakları titriyordu, sanki buna inanmaya cesaret edemiyormuş gibi. Başka bir şey düşünmesine izin vermeyecektim.

"Sen, Madeline King, inanılmaz derecede güçlüsün ve hissettiğim tek şey sana duyduğum hayranlıktan başka bir şey değil. Çünkü sana defalarca kötü bir el dağıtıldı ve sen hala burada lanet bir savaşçı gibi duruyorsun. Böyle biri için gurur ve sevgiden başka ne hissedebilirim ki?"

"Beni seviyor musun?" diye fısıldadı, inanamayarak.

Sesindeki şüpheye sıırttım. Boynumdaki metale , künyenin pürüzsüz yüzeyi vücudumun ısısından sıcaktı, başımın üzerinden çekip kurtardım. Künyeyi dikkatlice boynuna takıp zincirin tenine dayanabilmesi için saçlarını yukarı kaldırırken ağzı hafifçe açık bir şekilde bakmaya devam etti. Metali parmakladı, isim, *Shay O'Hare*, 03.26.1997, ardından sıcak ışıktaki sadece görülebilen bir dizi koordinat. İkinci künyede annemin adı, doğum günü ve aynı koordinatlar vardı. Parıldayan, büyüleyici bakışlarını benimkilere çevirmeden önce onları yakından inceledi.

"Bunları yıllardır giyiyorum," dedim ona. "Onlar benim öz babama aitti. Öldüğü güne kadar onları taktı."

"Hayden..." diye fısıldadı, bana endişeyle bakıyordu. Onları çıkarmak üzereymiş gibi hareket ettiğinde, ellerini bir kez daha tutarak onu durdurdum.

"Maddy, bunları sana veriyorum çünkü önemli olduğunu hatırlamanı istiyorum. *Benim* için önemlisin. Kafanın içinde sana aksini söyleyen sesleri dinleme. Seni her şeyden çok sevmesi ve koruması gerekenler tarafından daha önce pek çok kez incitildiğini biliyorum. Seni hayal kırıklığına uğrattılar ama *ben* bunu yapmam. Bunu *asla* yapmayacağım."

Uzun bir dakika boyunca öylece baktı ve ben onu korkutmuş olabileceğimden endişelendim. O tek kelime etmeden konuşmaya devam ettikçe ben daha da endişelendim ama babamın her zaman dediği gibi, *sabır çok önemlidir*.

"Beni seviyor musun?" diye tekrar sordu, sanki bu fikri aklına yerleştirmekte hâlâ zorlanıyormuş gibiydi.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken yanağını arasına aldım ve ona gülümsedim. "Nasıl olmaz? Yani... çok açık değil miydi?" Küçük bir damla gözyaşı gözünün kenarından avucuma doğru kayd. Bu kız beni öldürdü. "Bazen mesele birini tanımak değil, onu hissetmektir... aramızda her ne hissediyorsak, doğru olduğunu hissetmektir. Ben bunu hissediyorum ve sanırım sen de hissediyorsun. Sen benim insanımsın, Madeline King."

Güzel ağzında yavaş bir gülümseme belirdi, pembe dudakları sözlerimle genişledi, sanki içindeki ateşi yeniden alevlendirmiştim. "Ve sen de benimsin, Hayden Mathers."

Chapter twenty-three

MADDY - GÜNÜMÜZ

SEN BENİM KİŞİMSİN, Madeline King.

Hayden'ın sözleri zihnimde unutulmaz güzellikte bir çan gibi yankılandı, daha önce hiç duymadığım bir ses, ama bilmeyi dilediğim her şeydi. Bunu duymak bile kendimi hak etmediğimi hissettiriyordu. Ama bunun, hayatım boyunca çektiğim saçmalıklar yüzünden olduğunu biliyordum. Parmaklarımın uçları boynumdaki soğuk metaline dokunmak için uzandı, kendimi kafamın içinde titreşen her umudu yok etmeye çalışan o kötü sesi susturmaya zorladım.

Mutlu olmayı hak ettim.

Seilmeyi hak ettim.

Yaşamayı hak ettim.

Pazartesi günü final sınavıma girmek için okula gittiğimde, annemle ilgili tüm duygularımı, Hayden'ın açıklamasıyla ilgili tüm şüphelerimi, intikam ve adalet isteğimi, Theo, Spencer ve Ayla'ya duyduğum nefreti gömdüm ve sınavıma odaklandım. Hayatıma devam etmek istiyorsam, yaşamak, mutlu olmak ve istediğimi yapmak istiyorsam, ilerleyebilmek için bunu geride bırakmalıydım.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Spor salonuna girdiğim anda Ayla'yı gördüm, uzak tarafta, adımın yazılı olduğu masaya doğru ilerlerken beni izliyordu

Bu. Onu bir şey biliyormuş gibi sırtırken yakaladığımda, bilmeye hakkı olmayan bir şey, ona doğru yürümek ve yüzündeki o çirkin ifadeyi tokatlamamak için her şeyimi harcadım. Kusmak istedim. Çığlık atmak istedim. arkadaşlarından birine fısıldamak için eğildiğinde, o da bana doğru bakıp çirkin bir sırıtış attığında, burada neyin tehlikede olduğunu kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Hayatımın.

Kaltak biliyordu. Annene ne olduğunu biliyordu. Biliyordu.

Masamı buldum ve oturdum, etrafımdaki konuşmaları dinlerken gözlerimi kapattım, zaman sınavın başlamasına doğru ilerliyordu. Odaklanmam gerekiyordu. Odaklanmalı ve bunu geride .

"... bir *kalem!*" Yolun karşısından gelen bir ses, konuşmanın beyaz gürültüsünü yararak seslendi.

"Ciddi misin? İğrenç! Ne psikopat ama..."

Görmezden gel. Görmezden gel. Görmezden gel... Nefesime konsantre olarak tekrar tekrar zikrettim. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken ellerimi yumruk yaptım, nefesimi olabildiğince yavaş ve sabit tutarken gözlerimi kapalı tuttum.

"Doğru mu? Damarlarına kadar

girmiş..." "... bilek?"

"Ewwwww!"

Yapma, Maddy. Seni etkilemelerine izin verme... Onların istediği bu. Tepki vermeni istiyorlar. Kaybetmeni, başarısız olmanı, acı çekmeni istiyorlar... İstedikleri bu. Düşüğünü görmek istiyorlar.

"Öğrenciler! İki dakikanız var. Yerlerinize oturun. Kâğıtlarınıza bakmak yok!" İngilizce öğretmenlerinden biri ön taraftan seslendi. Herkes sandalyelerine koştururken bir telaş vardı, son anda kalan birkaç kişi de yerlerini bulmak için salona koşturuyordu. Gözlerimi kapalı tuttum, şeyi, zehirli sözleri, Ayla'nın tiz kahkahasını, bir zamanlar güzel olduğunu düşündüğüm ama şimdi zalimlikten başka bir şey içermeyen yüzündeki aşağılık bakışı, içindeki çirkinliği gizleyen bir maskeyi çalıştım.

Sen benim insanımsın Madeline King... Hayden'ın sesi girdaplı, karanlık düşünceleri yırtıp geçerken ağzımın kenarı kalktı, her şeyi sakinleştirdi, tüm acı veren yaraları örten, onları gözden saklayan bir battaniye gibi. *Sen benim insanımsın.*

"Gazetenizi teslim edip spor salonundan ayrılana kadar konuşmak yok. Tüm cep telefonları kaldırılacak ve kapatılacaktır. İstisna yok. Üç saatiniz var. Başlayın!"

Gözlerimi açtım ve bu işi hazır bir şekilde gazeteyi çevirdim. Ayla az önce beni sarsmaya çalışmış olabilirdi ama daha önce beni tuvalette köşeye sıkıştırdığında olduğu gibi başarısız olacaktı. Geleceğimi belirlemesine izin veremezdim. Bir elimle Hayden'ın bana verdiği künyenin metalini kavrarken, diğer elimle kalemimi aldım ve başladım.

Spor salonundan koşarak çıktığımda, gri deri ceketiyile bisikletine yaslanmış beni beklediğini, rüzgârın siyah, dalgalı saçlarının telleriyle oynadığını, çarpık gülümsemesinin nefesimi kestiğini gördüğümde, doğru koşarken gülümsemekten kendimi alamadım, bacaklarımı beline doladığımda kollarına atladım. Beni kolayca yakaladı, beni sıkıca kavrarken havada tuttu.

"Başardın!" Benimle en az benim kadar gurur duyuyormuş gibi seslendi. Sınavımı bitirdim. Yaptığımız tüm hazırlıklar o kadar yardımcı olmuştu ki, onlar olmasaydı, annemi, Theo'yu, Ayla'yı düşünerek bocalar, kararsız kalır ve dikkatim dağılırdı... ama Hayden bunların hiçbirinin bugün beni etkilemeyeceğinden emin olmuştu ve başardık. Bu konuda kendimi iyi hissediyordum ve bu sınavı geride bıraktığım için artık önüme odaklanabilir ve yas tutmak için biraz zaman ayırabilirdim. Artık Phoenix House'a dönmek zorunda olsam da, Hayden'ın beni bekliyor olması ihtiyacım olan her şeydi.

Spor salonundan çıktığımda Ayla hala içerideydi ve bu yüzden kısa mutluluk ve zafer anımı sabote etmek için beklemediğini bilerek ayrıldığım için kendimi daha özgür hissettim. Birkaç ay önce bana iyi notlarla, hatta zamanında mezun olacağımı hissedip hissetmediğimi sorsaydınız, bilmediğimi itiraf ederdim. Ama şimdi değil. Bir yere biliyordum ve Hayden yanımdaydı.

Beni ayağa kaldırdığında, yüzünü kendime yakın tutmak için uzandım ve parmak uçlarımda yükselip onu öptüm. Sanırım onu hazırlıksız yakalamıştım, çünkü ağzıma karşı mırıldanmadan önce bir anlığına durdu ve beni tekrar öptü, kollarında bizi bir o yana bir bu yana salladı.

"Keşke geri dönmek zorunda olmasaydım," diye fısıldadım sonunda geri çekildiğimde, sadece ona bakarak bile midemde kelekler uçuştüğünü hissediyordum.

"Keşke sen de yapmasaydın." Alnını benimkine değdirdi, göz bebekleri o kadar büyümüştü ki gözleri neredeyse siyah görünüyordu.

"Eminim biraz ara vermek hoşuna gidecektir, değil mi?" Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Belki de eski güvensizliğim canlanmaya başlamıştı. Bu eski belirsizlik ve kendini küçümseme alışkanlığını kırmak zaman alacaktı.

Hayden bakışlarını kısarak başını salladı. "Eğer ciddi sağlık sorunlarına yol açmadan seni yanıma goril yapıştırabilseydim, yapıştırırdım."

Gözlerimi devirdim ve başımı salladım. "Sen delisin."

Yine o dengesiz gülümsemesi dizlerimin titremesine neden oldu. "Goril seni yapıştırıyor ve her yere yanımda taşıyorum. İşerken bile."

Çizdiği bu gülünç tablo karşısında kahkahalara boğuldum ve ona sıkıca sarıldım. Kollarını belime dolayarak beni yerden kaldırdı ve bisikletinin selesine oturtmak için bizi döndürdü. Her zamanki gibi dikkatli bir şekilde kaskı başıma yerleştirdi, hatta ceketini omuzlarıma sarmadan önce yerinde durması için kayışları çeneme göre ayarladı.

O sırada yan kapılar açıldı ve sınavlarını bitirmiş olan birkaç öğrenci daha dışarı çıktı, bunlardan biri de Ayla'ydı. Hayden bizi izlerken onu görmezden geldi, bense vizörün arkasından gözlerimi ondan alamıyordum. Çok hesaplı ve öfkeli görünüyordu, sanki bizi birlikte görmek onu olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyordu. Bize karşı neden bu kadar kızgın, bu kadar kırgın olduğunu anlamıyordum. Neden bana bu kadar takıntılıydı?

Sonra tekrar... belki de gerçekten *benimle* ilgili değildi.

Ayla ilgiye aç biriydi. Özellikle de erkeklerden. Onunla ilk tanıştığımda erkekler hakkında durmadan dedikodu yapıyordu. çok da Theo hakkında. Onu reddetmesi, sadece tekrar kullanılmak için bir kenara , açıkça çok fazla güvensizliğe neden oluyordu. Hayden ve onun reddedilişi hakkında söylediklerine bakılırsa, bu onu özellikle yaralamıştı. Ayla'nın kızgın ve incinmiş olduğunu ve onu şeyin de bu olduğunu söyleyebilirdim. Onun gibi kızlar

Daha zayıf gördükleri ya da rakip olarak gördükleri kişiler. Beni ne olarak gördüğünden emin değildim ama ilk günden beri bana odaklanmıştı, önce beni kendi yakın çevresine çekmeye çalışmış, sonra da bana karşı savaşmaya karar vermişti. Kişisel olarak yaptığım bir şey değildi. Tüm bunlar onun kendi sorunlarından kaynaklanıyordu.

Bir kalem... Damarlarına doğru kazılmış... Sözleri iğrenç, acımasız bir resim çiziyordu. Niyeti beni incitmekten başka bir şey değildi.

Bu nedenle, arabayla uzaklaşmaya hazırlanırken Hayden'la beni izlediğini fark ettiğimde, kollarımı Hayden'ın beline dolamadan önce onu tersledim, Hayden yola çıkarken ona tutundum, hızlanmadan önce caddeye döndük, böylece onu ve zehirliliğini arkamızda bırakarak hızla uzaklaştık.

NEFESLERİMİZ ARAMIZDA PAYLAŞILIYORDU, yüzlerimiz o kadar yakındı ki burunlarımız, dudaklarımız sürtünüyordu, nefese kalışımızın sesi ve boynumdaki künyelerin şingirtısı, kuşların ötüşü ve esintiyle savrulan yaprakların çırpınışıyla birlikte açıklığı dolduruyordu. Çıplak bedenlerimiz birbirine yakındı, sevişmeye devam ederken serin hava bir nimetti. Hayden'a sertçe biniyordum, giysilerimiz etrafımızdan dağılmış, eğrelti otları ve beyaz çiçekler arasında kaybolmuştu. Saanvi bana yalnız zaman geçirme izni vermeyeli birkaç gün olmuştu ve Phoenix House'un dışında bir gün geçirmeme izin anda burada buluştuk ve hemen birbirimize düştük.

Hayden kalçalarımı kavradı, kucağında ileri geri sallanırken bana rehberlik etti, birbirimizin bakışlarında kendimizi kaybederken kollarım boynuna kilitlendi.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun," diye inledi alt dudağımı ısırarak için uzanıp dişlerinin arasında sürüklerken. "Seni özledim bebeğim."

"Seni özledim... Kahretsin, seni çok özledim!" Ağzını tuttum, dilimi dişlerinin arasından geçirerek kendi dişlerinin üzerinde yavaşça kaydardım,

Onu istediğim gibi, ihtiyacım olduğu gibi becermeye devam ederken artırdım. Yaptığım her geçişte, klitorisimi pelvisine sürttüm, bu bağımlılık yaratan hissi karıştırdım, hareketlerime devam ederken canlanmasını sağladım ve o sadece cesaretlendirdi, memnun bir ev kedisi gibi bana gülümsedi, her beni karşılamak için hareketi derinleştirdi.

Hayden arkasına yaslanmış, güneşin altında geriniyordu, elleri kendini tutmak için savaşıyormuş gibi saçlarını sıkıyordu ve ben onun üzerinde zıplamaya başladım, ellerim karnının ve göğsünün kaslarını tırmalıyordu. Muhteşemdi. Geriye doğru eğildiğimde, göğsüm gökyüzüne doğru yükselirken, yüksek sesle inledi, elleri aniden göğüslerimi sıkmak için uzandı ve kalçalarımaya kayarak beni üzerinde daha hızlı sallanmaya zorladı. Tanrım, bu iyi hissettirdi... pelvisimi onunkine nasıl sürtebildiğim, içimde onun sikiyle ne kadar dolu hissettiğim, ağır nefes alışlarımızın sesi, hepsi beni o kadar heyecanlandırdı ki, orada olduğunu bile bilmediğim bir yanımın canlandığını fark ettim. Bu bana Hayden'ın okuldaki o dolapta kendimi nasıl hissettirdiğini hatırlattı, biraz yaramaz, biraz seksi, geçmişimdeki o pisliklerin tamamen mahvetmeyi başaramadığı bir yanımı.

"Gelmek ister misin, bebeğim?" Hayden çok zor nefes alıyordu, göğsü kabarıyordu ve elimi kalbinin üzerine koyduğumda avucuma çarptığını hissedebiliyordum. Gülümsedim, şimdi daha hızlı hareket ederken dudaklarımı yaladım, hareketleri abarttım. Bana bakışı hoşuma gidiyordu, sanki gerçekten dünyanın en seksi, en güzel kadınıymışım gibi. Sanki tapılacak, el üstünde tutulacak bir şeymişim gibi. Ve beni öpmek için tekrar oturduğunda, tüm bunları ağzında hissettim. "Benim için gel," diye inledi, ellerinden birini aramızda klitorisimle oynamaya başladı. "Hadi, iyi bir kız ol ve benim için gel."

Ooooooh, bundan ne kadar hoşlandığıma şaşırmıştım. Başının arkasındaki saçlarından bir tutam tutarak daha çok çalıştım, zevkimi aradım, dilini boğazımda gezdirmek için başını eğmeden önce yüzünde kendi zevkini ne kadar okuyabildiğimi sevdim, en lezzetli şeymişim gibi inledi. Klitorisime biraz daha sert bastırdı, birkaç saniye sonra baskıyı biraz hafifletti ve her şeyi tekrar yaptı. Benimle alay ediyordu. Emdiğinde

Kulağımın altındaki noktaya dokunduğunda içimde bir ürperti hissettim ve hevesle elini geri ittim.

"Aferin kızıma..." diye şakacı bir şekilde homurdandı ve biraz daha sert bastırmaya başladı, elini daha hızlı hareket ettirerek doğru itmeye başladı, hareketleri benim hissettiğim kadar çaresizdi. "Kahretsin, Maddy, yaklaşıyorum."

"Ben de," diye fısıldadım, sesim boğuk çıkıyordu çünkü yükseldiğini hissedebiliyordum. O hoş, karıncalı, dışa doğru esneyen, kibrit isteyen bir dinamit lokumu gibi artan basınç.

Gözlerimin içine bakmak için geri çekilirken dudaklarından küçük bir tıslama kaçtı, çenesi sıkılırken bir kolunu arkama sardı, hareketlerime yardım etti, diğeri klitorisimi çalıştırdı.

"Kahretsin, Hayden... Aman Tanrım... *Aman Tanrım!*" Nefes nefese kalmıştım, şimdi o kadar hızlı hareket ediyordum ki kalbim patlayacak ve ciğerlerim patlayacak gibi hissediyordum.

"İşte bu," diye homurdandı, bedenim onun etrafında sıkıştı, sanki durmasını istiyordum ama aynı zamanda devam etmesi için yalvarıyordum. "İşte bu kadar!"

Nasıl bildi, bilmiyorum ama bir saniye sonra hissettim. Vücudum titremeye, sıkışmaya ve onun etrafında kıvrılmaya başladığında, sanki beni tamamen parçalanmaktan alıkoyuyormuş gibi, açıklıkta ağlayarak parçalandım. Hayden beni tuttu, yüksek sesle inleyene kadar yukarı doğru pompalamaya devam etti ve hemen arkamdan düştü. İkimiz de orada oturuyorduk, ben hala ona sarılmıştım, kollarım boynuna dolanmıştı, yüzüm omzuna gömülmüştü, kolları şimdi beni o kadar yakından sarıyordu ki vücudunun sert düzlemlerine ezilmiştim. Kalp atışlarımızın çarptığını, nefes alış verişlerimizin yavaşlamaya başladığını hissedebiliyordum ama hala kulaklarımda .

Orada birbirimize sarılarak ne kadar oturduğumuzu bilmiyorum, ta ki başka bir hafif esinti titrememe neden olup bedenlerimiz soğumaya başlayana kadar. Titrediğimde hemen gömleğine uzandı ve onu omuzlarıma sardı, reddetti. Bırakmasını istemedim.

"Seni özledim," diye fısıldadım, kollarına sokulurken gözlerim kapalıydı.

"*Seni* özledim," dedi, hâlâ biraz soluk soluğaydı. "Senin için endişelendim."

Saanvi, Phoenix House'da zaman geçirmem konusunda kararlıydı ve hatta bir yas danışmanı ile nöbetçi randevu ayarladı, ancak kimsenin beni daha iyi hissettirebilecek veya herhangi bir şeyi değiştirebilecek bir şey söyleyememiş olmasına rağmen. Annem en acımasız şekilde ölmüştü ve ne onun ne de benim param olmadığı için, masrafları karşılamaya yardımcı olması için bir cenaze evi tarafından eyaletin yoksul defin programı kapsamında gömülecekti. Yakılacak ve Ashland'daki mezarlığa basit bir tabelayla gömülecekti ve onun adına hiçbir şey olmadığı için beni bekleyen başka bir şey de yoktu. bu kadardı. Saanvi beni bu konuda ne kadar açmaya çalışsa da, annem hakkında söylemek istediğim hiçbir şey yoktu. Onu seviyordum, gerçekten . Ne de olsa o benim annemdi. Bağımlılığından ve sanrılarından muzdarip olsa da, onu her şey için affettim.

Geçmişte beni tekrar hayal kırıklığına uğratmak için benden sayısız kez özür dilemişti. Her seferinde özrünü kabul etmiş, onu kolayca affetmişim çünkü çok gençtim ve onun sevgisi için çok çaresizdim. Ama tabii ki sonunda yine çuvallıyor ve beni tekrar hayal kırıklığına uğrattırıyor, kalbimi yavaş yavaş ona karşı hissizleştiriyordu. Ondan nefret etmiyordum. Sadece ona güvenemeyeceğimi biliyordum. Bu onu kaybetmeyi biraz daha kolaylaştırdı.

Ve Hayden'ın kucağında otururken, bana verdiği künyenin metali bedenlerimizin arasında sıkışırken, kendime iyi olacağımı hatırlattım. O bana iyi olacağımı hatırlattı. Burada onunla birlikte olmak bile bu dünyada kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyordu. Bir yere aittim. Onun yanına aittim.

Ve bu his, bu aidiyet duygusu, onunla her birlikte olduğumda kalbime hayat veren mutlak huzur ve neşe hissi, asla bırakmak istemediğim bir şeydi. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım. Belki çok gençken hayatımın kısa bir döneminde güvende *olduğumu* hissetmiş olabilirim ama Hayden bana her baktığında, saçlarımla oynadığında, elimi tuttuğunda, beni öptüğünde hissettiklerimi hiç hissetmemiştim. Bu daha fazlasıydı. O kadar saf ve değerli bir şeydi ki onu sonsuza kadar saklamak istedim. Şimdi burada onunla birlikteyken, bunun ne olduğunu anladım. Asla sahip olamayacağımı düşündüğüm, hak etmediğim bir şeydi. Sadece gençlik şehveti değildi. Ne

O ve benim yaşadıklarımız dünyayı farklı görmemizi sağladı. Böyle anların kıymetini bilmeyi, iyinin değerini bilmeyi ve başkalarından ne istediğimizi... neye *ihtiyacımız* olduğunu... öğrendik.

Dudaklarımda küçük bir gülümsemeyle gözlerimi kapattım ve "Seni seviyorum" diye nefes aldım. Sonra yanağımı onun kaslı omzuna yasladım. Kolları etrafımda büküldü, sanki birbirimize yaslanmak yeterli değilmiş gibi beni kendine doğru çekti.

"*Seni* seviyorum, Maddy... Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı, dudakları kulağımın kabuğuna değiyordu. Sonra arkasına yaslandı, beni de yanına aldı, yaprakların sıcak tenimize değen serinliği beni biraz ürküttü, ta ki gömleğini biraz daha düzelterip beni koruyana kadar. Göğsüne sokuldum, gözlerim kapalıydı, daha önce hiç bilmediğim mutlak bir huzur hissi etrafımıza yerleşmişti. Kendi küçük baloncuğumuz. Kendi küçük dünyamız. Tek ihtiyacım olan, tek istediğim buydu.

Birkaç dakika daha böyle geçti, aramızdaki rahat sessizlik sadece o özel açıklıktaki doğanın sesleriyle bozuldu ve Hayden tekrar konuştu.

"İyi misin?" Etrafımızdaki kızılgerdanlar ileri geri öterken fısıldadı.

Sorusunu, son birkaç haftadır, özellikle de son birkaç gündür hissettiğim tüm duyguları düşündüm. İyi miydim?

"Evet, öyleyim," dedim sonunda, parmaklarımdan uçları kollarındaki kasların kıvrımlarında geziniyordu.

Hayden hafifçe geri çekildi, böylece bana bakabildi, neredeyse inanmıyordu, yüzümde gerçek duygularımı sakladığıma dair bir işaret arıyordu. "*Nasıl?*" diye sordu. Hiçbir şey göremeyince sordu.

Alt dudağımın kenarını ısırdım, ona açıklayabilmek için düşüncelerimi sıralamaya çalışıyordum. Sonunda kendimi bir dirseğimin üzerinde yukarı kaldırdım, böylece olabildiğince dürüstçe konuşurken onunla aynı seviyede olabiliyordum.

"Annemi kaybetmek, onu *nasıl* kaybettiğim, acı veriyor. . Ama benim annemle yaşadığım şey ile sizin annenizle yaşadığınız şey tamamen farklı. Sanırım bu acıyı unutmak benim için daha kolay çünkü geçmişte onun tarafından pek çok kez yakıldım. Bu hayal kırıklığıyla, acıyla başa çıkmayı öğrenmek zorunda kaldım ve içinde kaybolmamak için nasıl yeniden odaklanacağımı öğrendim. Eğer geçmişimin devam etmesine izin verirsem

beni etkileyecek olursa, boğulurum. Ve bence bu büyük bir kayıp. *Yaşamayı* hak ediyoruz, Hayden."

Kaşları çatıldı, sanki aklını gibiydi. "Acımasını nasıl engelliyorsun?"

Bunu açıklamak için doğru kelimeleri bulmaya çalışarak bir dakika düşündüm. "Yapamazsın. Geçmiş her zaman acıtacaktır, çünkü anısı zihnimizde yankılanır. İlk darbe serttir, en gürültülü ve en tiz olanıdır, ama tekrar tekrar yankılanır. Zaman geçtikçe etkisi azalır, tamamen yok olmaz, ancak bir gün hiç fark etmeye kadar etkisi giderek daha az acı verir. O günler daha sık olacak ve bunu düşünmeyeceksiniz."

"Ama unutmayacaksın..."

"Hayır. Düşünmeyeceksin. Ama bunu daha az düşüneceksin. Ve bu gerçekleştiğinde, eskisi kadar acı vermeyecek. Bunun seni ve ilerideki hayatını etkilemesine izin vermeyeceğine kendin karar vermelisin." Hayden'ın yüzünü avuçladım, gümüş gözlerindeki çatışmayı gördüm. Kendi şeytanlarıyla mücadele ediyordu. Bunu tanıştığımız andan beri biliyordum. Onu her yerde takip eden karanlık, geçmişinden gelen acı, benim için çok açıktı. Ama son zamanlarda kayboldu. Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, onu o kadar çok görüyordum. Sadece Hayden'ı. Ve arkasına saklandığı bu pelerini değil.

Gümüş rengi bakışları sözlerim karşısında biraz parladı, sanki söylediğim her şey onda yankı bulmuş gibiydi ve oradaki umudu görebiliyordum. "Kolay değil."

Başımı salladım, öne doğru eğilerek alnımı onunkine yasladım. "Hayır, öyle değil. Ve bazı günler diğerlerinden daha kolay olacak. Yine de zor günlerimiz olacak. Ama yaşadığımız sürece, denediğimiz sürece başarısız olmayacağız."

Hayden kolunu sırtıma bastırdı, dudaklarımız arasındaki o küçük boşluğu kapatmak için beni kendine çekti ve beni öylesine şefkatle öptü ki, yumuşak dokunuşları ayak parmaklarımın ucuna kadar içimi ısıttı, ondan hissettiğim sevgi öylesine bağımlılık yaptı ki, o anda her şeyi unutup onu öpmekten kendimi alamadım.

Ailesi etrafta dolanırken, Keenan saatini çalan ve tuvalete atmakla tehdit eden Maverick'i kovalarken, biz evinin oturma odasında . Kız kardeşleri Mina akşam yemeğini hazırlarken onun etrafında dolanırken, ikimiz de mezuniyet dansımıza gitmek istemediğimize karar verdik. Hayden ve ben bu fikri tartışmıştık ama dürüst olmak gerekirse, bu gerçekten düşündüğüm, dört gözle beklediğim ya da katılmayı umduğum bir şey değildi.

İşte tam o sırada tartışmamıza kulak misafiri olduğu her halinden belli olan annesi devreye girdi ve sözünü kesti. "Saçmalamayın, siz ikiniz! Mezuniyet dansınıza *gidiyorsunuz!*"

"Umurumuzda değil anne," diye yakındı Hayden kanepede uzandığı yerden, ben de sırtımı karnına yaslamış oturuyordum. "Maddy'ye dışarıda bir gece ısmarlamaktan çok mutlu olurum-"

"İleride gitmediğine pişman olacaksın," dedi, omzunun üzerinden bakarak hazırladığı nefis kokulu sostan bir kaşık alıp Charlotte'a tadına bakması için verdi. "Güven bana."

Hayden başını salladı ve annesi mantıksız davranıyormuş gibi gözlerini devirdi. "Biz 'dans eden tiplerden' değiliz."

"Oh, Bay Takım Elbise Giyemeyecek Kadar Havalı mı oldun şimdi?" Charlotte güzel sarı saçlarını savurarak gözlerini kardeşine dikti. "Bu *seninle* ilgili değil Hayden. Maddy ile ilgili. Güzel bir elbise giyip dans edeceği ve kendini prenses gibi hissedeceği bir gece geçirmeli."

Mina kaşığı geri alarak, "Bu *ikisiyle* de ilgili, Charlotte," dedi. "Bu, her ikisinin de tüm okul kariyerleri boyunca uğruna çok çalıştıkları bir şey. Bu bir kutlama gecesi."

"Ama biz o okuldaki kimseyi sevmiyoruz," diyerek tam da benim düşüncelerimi dile getirdi.

"*Onlarla* çıkmaya zorlanmıyorsun," diye tersledi Charlotte. Onun ve kardeşinin ileri geri konuşmalarına gülümsemekten kendimi alamadım.

didişirlerdi. Kız kardeşleri arasında en çok Char'la kafa tokuşturan kesinlikle oydu. Belki de küçük yaşta olduğu için kasıtlı olarak hırçın davranıyordu? Kesin bir şey söyleyemem. Benim hiç kardeşim olmadı.

"Hayden, senin için biletleri aylar önce aldım. Gidiyorsun," dedi annesi ve tartışma bitmiş gibi ona sırtını döndü.

"Maddy'nin elbisesi yok," dedi aniden, sanki bu mükemmel bir bahaneymiş gibi. Haksız da sayılmazdı. Bayan Ross'un Phoenix Evi'ndeki kızlar için bir program olduğunu söylediğini biliyorum ama belli ki Mina'nın bu bilgiyi unutmuş olmasını umuyordu.

"Maddy'nin elbisesini almaya gidiyoruz," dedi Keenan, Maverick omzunun üzerinden gelişigüzel atılmış, saati toparlanmış bir halde odaya girerken.

Bunun üzerine yüzüm kızardı, sözleri kafamın içinde dolaşırken gözlerim büyüdü. "Özür dilerim?" Sesim biraz kırılarak sordum. Yanaklarıma dolan kanı hissedebiliyordum.

"Elbiseni alacağız tatlım," dedi ve Maverick'i yükseltici koltuğuna oturtuktan sonra ona kraker almak için dolaba doğru ilerledi. "Mina seni önümüzdeki hafta sonu götürecektir, çünkü Cumartesi günü bu salağın doğum günü var, sen de geliyorsun, değil mi?" dedi ve Hayden'ın doğum gününden bahsederken omzunun üzerinden keskin mavi bakışlarını bize çevirdi.

"Uh, bilmiyorum? I-" Aynı anda o kadar çok şey düşünüyordum ki. Benim için para harcadıkları düşüncesi beni koltuğumda rahatsız bir şekilde kıvrandırdı. Ve Hayden'ın doğum gününe, bir aile etkinliğine davet edilmem, kendimi ciddi bir şekilde davetsiz misafir gibi hissetmeme neden oldu.

"Tabii ki geliyor," dedi Hayden, kollarını karnıma dolayarak.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bu hafta sonu yoğun olacağından, dans için sana zamanında güzel bir şeyler alabileceğiz." Mina yerinden kıpırdamamıştı ve onun sözlerine şaşırılmış gibi de görünmüyordu. Belli ki bu konuyu zaten konuşmuşlardı.

"Bana gerçekten bir elbise almak zorunda değilsiniz..." Parmaklarım kucağımda dönerken söyledim. "Phoenix House'un bir..."

"Evet, o program hakkında her şeyi biliyorum. Bu harika." Mina bana doğru gülümsedi, bir yandan da hazırladığı sosu kızartmanın üzerine döküyordu.

üzerinde çalışıyorum. "Ama seni tedavi etmeyi çok isterim. Charlotte ve Emily de gelip görmek istiyorlar. Mükemmel elbiseyi seçmenize yardımcı olabiliriz!"

Sesi o kadar heyecanlıydı ki, sanki gerçekten dört gözle bir şeymiş gibi, güvensizliğimi bir kenara ittim ve kendime dün Hayden'a açıklıkta söylediklerimi, geçmişin geleceğimi kontrol etmesine izin vermediğimi hatırlattım. O yüzden başımı salladım. "Bu gerçekten çok hoş olur. Çok teşekkür ederim."

"Sorun değil canım! Çok eğleneceğiz. Kızlar Günü!" Charlotte elbise alışverişine çıkma ihtimali haftanın en önemli olayı olacakmış gibi gülümserken Mina neşelendi. "Keenan da Hayden'ı takım elbise almaya götürecek."

"Elbette. Çok şık görüneceksin, Slick!" Masayı hazırlamaya başlarken bize göz kırptı.

Ancak ertesi gün kendimi şehirdeki az sayıdaki mağazadan birinde mezuniyet elbisesi ararken buldum. Daha doğrusu Sawyer ve Andrea mezuniyet elbisesi arıyorlardı. Bayan Ross dışarı çıkmam konusunda ısrar ettiği için ben de onlara eşlik ediyordum. Annemin nasıl başa çıktığım konusunda endişelendiğini biliyordum ve endişesi dokunaklıydı ama ben kendi başımın çaresine bakıyordum. Dün gece Fuzzy ve yeni filimi yanımda tutarak yatağıma uzandığımda, annemi ve onun bu dünyayı geride bıraktığı kafa karıştırıcı, berbat yolu düşünmemek için büyük mücadele verirken ağlamaya başladığımı itiraf edeceğim.

Diğer ikisi bir şeyler aramak için dağılırken Bayan Ross, "Birbirinizden ayrılmayın kızlar," diye seslendi. Sesi beni olduğumuz yere, bir dükkânda durup etrafta dolanmaya geri getirdi. Gözlerimi gelecek hafta Mina'yla birlikte gideceğim zamana dair olasılıklar için açık tuttum ama dikkatimin dağıldığını hissettim. Ellerim boynumdaki künyede geziniyor, lisenin neredeyse resmen bittiğini düşünürken onları okşuyordum. Özgür olacaktım. Bu farkındalık yerleşmeye başladıkça Hayden'la birlikte çizdiğimiz geleceği, planlarımızı, işimizi, nereye gideceğimizi ve yapacağımız her şeyi daha çok düşündüm. Sawyer ve Andrea kucak dolusu elbiseyi soyunma odalarına taşırken, standlarda asılı duran elbiselerin boncuklu kumaşlarına ve tüllerine boş boş dokunurken kendimi gülümserken buldum.

Ben destek vermek için , Bayan Ross da görüş bildirmek ve ölçü almak için yakınlarda duruyordu. Andrea yere kadar uzanan, uzun kollu, boncuklu, zümrüt yeşili bir elbise giymişti ve bence kıvrıcık kızıl saçlarıyla muhteşem görünüyordu. Sawyer siyah, şık ve seksi bir elbise tercih etti, Bayan Ross dudaklarını büzerek seçimini tekrar gözden geçirmesini istedi ama Sawyer kararından vazgeçmedi. Ayrıca bu elbise diğerlerinden daha ucuzdu. Belki de çok az kumaş olduğu içindir? Bilemiyorum.

"Ne alacaksın, Maddy?" Sawyer onlar tekrar sokak kıyafetlerini giydikten sonra sordu. Biz beklerken Bayan Ross onların seçtiklerini ödemeleri ve paketlenmeleri için tezgâha götürmüştü. Artık elbiselerini aldıklarına göre, başka bir yerde bulabileceğimiz ayakkabı ve aksesuarlara ihtiyacımız vardı.

"Hiçbir fikrim yok." Omuz silktim, gerçekten odaklanmış hissetmiyordum.

"Bence koyu mor sana çok yakışır. Gözlerin neredeyse yeşil görünür!" dedi ve yan taraftaki saten, tek omuzlu bir elbiseyi gösterdi. Sıradan bir lise dansı için değil de bir balo için tasarlanmış gibi görünüyordu.

"Gelecek hafta bakarken bunu aklımda tutarım," dedim gözlerimi kaçırarak. Ne olursa olsun böyle süslü bir elbise giymek benim konfor alanımın dışında kalacaktı, bu yüzden Mina ve kızlarının bir şeyler seçeceğine güvenmeye karar verdim. Kendi dünyasında kaybolmuş gibi görünen Andrea'ya baktım. "Seçtiğin elbiseye bayıldım. İçinde çok güzel görünüyorsun," dedim ona. Sawyer'ın elbisesi için malzeme eksikliği yüzünden Bayan Ross o kadar yaygara koparmıştı ki, Andrea'nın göz ardı edildiğini hissettim.

Bana baktı, kaşları alnının üzerindeydi ama sözlerimi gerçekten takdir etmiş gibi biraz gülümsedi. "Teşekkürler, Maddy."

Sawyer onaylayarak, "Cidden, küçük bir seks bağımlısı gibi görünüyorsun," dedi. "Bununla saçlarına hacim versen iyi olur."

Andrea omuzlarını silkti, iltifatlar karşısında yanakları biraz pembeleşti. "Evet, belki. Göreceğiz."

"Bu gece Phoenix House'daki topluluk bilgisayarında fikir arayabiliriz," dedim, salonda duran masaüstünü düşünerek.

oturma odası. Kullanmak için zaman ayırmamız gerekiyordu ama herkes paylaşma konusunda oldukça iyiydi.

"Benimki şık olacak," dedi Sawyer, belli ki dans için giyinme fikri onu çok heyecanlandırmıştı ve Bayan Ross'tan elbisesinin bulunduğu çantayı aldı. "Teşekkür ederim, hanımefendi!" Gardiyanımızın dudaklarını birbirine bastırışını görmezden gelerek ekledi, seçimini hâlâ onaylamadığı belliydi.

Andrea usulca, "Teşekkür ederim," dedi ve utangaç bir gülümsemeyle kendi çantasını aldı.

Batmakta olan güneşe doğru dışarı çıktık. Kasaba geçtiğimiz hafta boyunca canlanmış, ana cadde boyunca uzanan kamusal kutularda laleler ve çiçekler açmıştı. İnsanlar yaza hazır bir şekilde şort ve tişörtlerle dolaşıyordu. Güzel bir yerdi, cazibeyle doluydu ama sonsuza kadar kalmak istemem için yeterli değildi. En azından şimdi.

Bayan Ross bizi akşam yemeği için pizza almaya götüreceğine söz verdiği için gezimiz için öğleden sonra geç saatlerde dışarı çıkmıştık. Hayden bugünü yarınki finaline çalışarak geçirdiğinden, gece bitmeden önce biraz vakit geçirebilmek için daha sonra Phoenix House'da benimle buluşması için plan yaptık.

Gökyüzü sayısız pembe, mor ve altın rengindeydi, hava günün sıcağından dolayı hâlâ ılıktı. Küçük grubumuzu takip ederek bir başka butiğe doğru ilerledim, ancak bu butik ağırlıklı olarak ayakkabı ve aksesuar satıyor gibi görünüyordu ki tam da ihtiyacımız olan şey buydu. Kızlar içeri koşarken ben güneşin altında, yakındaki banklardan birine oturdum ve Bayan Ross'a hiçbir yere gitmeyeceğime dair söz verdim. Bir süre sessizlik içinde tepemdeki güzel tuvali seyretmek istedim. Artık kızlarla dolu bir evde nadiren tek başıma kalıyordum. Diğer zamanlarda da Hayden'la birlikteydim. Ancak şu anda sadece huzur istiyordum, böylece zihnimi dinlendirebilecektim.

Bir karga süzülerek yolun karşısındaki ağaca dikkatlice kondu, kendisine karşılık veren bir sincaba öfkeyle gakladı ve alanının işgal edilmesinden duyduğu hayal kırıklığıyla kuyruğunu salladı.

"Kötü karga," diye sıırıttım, Hayden ve ailesini ve onların küçük aptal geleneklerini düşünerek. Nedense bu bir anıyı tetikledi

Zihnimin derinliklerinde bir yerde kilitli kalmıştı ve kendimi *hem* annem *hem* de babamla yaşadığım son anılardan birini ve her yıl sürdürdüğümüz bir geleneği hatırlarken buldum.

Çikolata parçacıklı waffle.

Noel sabahıydı ve biz de diğerleri gibi kutlama yaptık. Uyandığımızda annem özel bir kahvaltı olan çikolata parçacıklı waffle'ları ekmek kızartma makinesine koydu ve ben de çorabımın içine doldurulmuş olan çeşitli dolar mağazası oyuncaklarına uzandım. Ama ne olduklarını bilmeden önce bile onları seviyordum. Öyle bir çocuktum ki, bana zıplayan bir top verseniz, saatlerce onun tadını çıkarırdım, etrafa fırlatır, havaya atar ve yakalar, arka arkaya kaç kez yapabileceğimi görürdüm. Ya da bir paket iskambil kağıdını ters çevirir, karıştırır ve Go Fish oynardım. Bunlar basit hediyelerdi ama başka bir şey bilmediğim için onları çok severdim. Babamın yüzünü hatırlayamasam da varlığını hatırlıyorum, bir kanepede oturmuş sigara içiyor, ben yerde oturmuş aldığım oyun hamurundan bir şeyler yaparken izliyordu.

Kahvaltımızı oturma odasında yapar, elektrikli battaniyelerle ısınırken eski televizyonda Frosty'yi izlerdik. Babam ben çok küçükken vefat ettiği için onunla ilgili çok az anım vardı. Bir gün oradaydı, ertesi gün gitmişti ve annem bana kaçmamız gerektiğini söylüyordu. Onun nasıl bir aptal olduğunu ve bize her şeyi kaybettirdiğini anlatıp duruyordu. Eşyaları spor çantalarına tikiştirirken nefesinin altında uyuşturucu, meçhul adamlar ve para hakkında mırıldanıyordu. Daha sonra bir otobüse atladık ve Ashland'ı geride bırakarak batıya, British Columbia kıyılarına doğru yola çıktık.

Karga tekrar öttü, beni şimdiki zamana geri getirdi ve havalanarak yan sokaktan aşağı doğru uçtu. Kaybolurken onu izledim, tahtaları sökülmüş, tabelası kırık ve kirli, unutulmuş gibi görünen küçük, yalnız bir dövme dükkanının üzerinde alçaktan süzüldü. Bu kasabada tamamen göz ardı edilmiş ve çürümeye terk edilmiş gibi görünen birkaç binadan biriydi. Nedenini merak ettim.

"Burada ne yapıyorsun?"

Bu ses omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi, hemen kollarımdaki ve ensemdeki tüm tüylerin diken diken olmasına neden oldu ve ben

Oturduğum yere döndüğümde kendimi Ayla Savard'ın morarmış yüzüne bakarken buldum. Yanında Nova ve festivalden tanıdığım başka bir kız vardı, yüzü yara bere içinde değildi ama o da diğerleri kadar perişan görünüyordu. Sanırım bu söz doğruydu... sefalet arkadaşını sever.

"Phoenix House'dan kızlarla dışarıdayım," dedim, ona neden bir şey açıkladığımdan emin değildim. Belki de yalnız olmadığımı bilmesini istediğim için geri gerekiyordu.

Şüpheyle sokağın aşağısına ve yukarısına baktı.

"Ayakkabı alıyorlar," dedim arkasındaki mağazayı göstererek.

"Öyle mi? Sen gitmiyor musun? Dansa gitmiyor musun?" O da diye sordu, bu olayı kaçırma olasılığının ona verdiği sevinci gizleyemiyordu.

Hiçbir şey bilmesine gerek yok Maddy, dedim kendi kendime. Omuz silktim ve kollarımı , yüzümü ona dönebilmek için koltuğumda biraz daha döndüm. "Danslar hiçbir zaman 'yapılacaklar' listemde üst sıralarda yer almadı," dedim dürüstçe. Gitmeyi hiç düşünmemiş olmam, bunu atlayacağım anlamına gelmiyordu. Ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Sözlerim onu memnun etmiş gibi sırttı. Tam bir yılan gibiydi. "Bunu kaçırarak olman çok yazık. Yine sanırım en iyisi bu..." sesi ama ses tonu açıkça kaçırdığım bir şeyi ima ediyordu.

Onun yemine gelme. Gözlerimi devirerek ona başımı salladım. "Hoşça kal Ayla," dedim basitçe, konuşmayı şimdi bitirmek istiyordum.

"Yani," diyerek beni görmezden geldi ve eğilerek kollarını bankın arkasına dayadı, "gitsen bile nasıl olsa yalnız olacaksın."

Ses tonu yine anlam yüklüydü, sanki bir iç şakadan gibi. Onu görmezden gelerek arkamı dönmeye cesaret ettim ve ılık esintide dans eden yapraklara odaklanmak için caddenin karşısına baktım.

"Çünkü sonuçta bir randevunuz yok, değil mi?"

Nova bankın etrafından dolaştı, kollarını kavuşturdu ve dururken dikkatimi çekti. Yaraları o kadar belirgin değildi.

Ayla'nınki, ama şakağındaki sararmış mor çürüğü fark ettiğimde biraz tatmin oldum. Kaltak.

"Randevum olmasa bile arkadaşlarımla giderdim..."

"Ne arkadaşı, Maddy?" Ayla güldü, sesi bir bıçak kadar keskin, alaycı ve acımasızdı. "Anka Kızları mı?" Arkadaşları sanki büyük bir şakaymış gibi kıkırdadı. "Lütfen... siz arkadaş değilsinizHepiniz 'baba sorunları' falan olan hasarlı kızlarsınız. Ya da sizin durumunuzda, 'ölü anne sorunları'. Duydum."

Sıkılmış dişlerimin arasından "Aferin sana," dedim. Orada otururken kalbim hızla çarpıyordu, yumruklarım çapraz kollarımın altında sıkılıydı ve kendimi onun bariz yemlemesine karşı koymamaya zorluyordum. Her ne kadar suratının ortasına bir yumruk indirmek istesem de kendime sabırlı olmam gerektiğini hatırlattım. Daha sonra bir fırsat çıkarsa değerlendirecektim ama şimdi halka açık bir caddede tanıkların olduğu bir ortamda bunu riske atamazdım. O anda Hayden'a kanalize olduğumu fark ettim, Lucas beni koridorda taciz ettikten sonra benimle nasıl konuştuğunu hatırladım.

"Seni şimdi görebiliyorum... zavallı küçük yetim Maddy... ikinci el bir elbiseyle dansta tek başına... arkadaşın yok... *erkek* arkadaşın yok..."

Hayden.

Nova'nın yanında durmak için etrafta dolanırken başımı kaldırdım, ben şaşkınlıkla onlara ikisi de üzerimde yükseliyordu. Onları izledikçe üzerime daha fazla uyuşukluk yayılıyor ve kalbim daha fazla çarpıyordu. "Bununla ne demek istiyorsun?" Ona sordum, sesim kırık bir fısıltıyla çıkıyordu. Bir kez olsun sessiz kalmayıp yüzümdeki şaşkınlığa genişçe sırtınca ayağa fırladım ve ona kadar yaklaştırmaya cesaret ettim. "*Erkek arkadaşın yok* da ne demek?"

"Hayden sana çok benziyor, Maddy," dedi yavaşça, zalim kötülüğünün derinliklerine gömülürken gözleri parlıyordu. "İkiniz de boktan geliyorsunuz. Yani, sen çok açıksın, ama Hayden... şey, onun babası kendi kız kardeşini beceren katil bir psikopattı. Hayden'ın hapse atılması an meselesi-"

"Kapa o lanet çeneni, seni kaltak!" Hırladım, gömleğinin önünü kapmak için kendimi durduramadım. Arkadaşlarının beni geri çekmek için tuttuğunu hissettiğimde o çirkin sırtış daha da genişledi.

"Hayden'ın babası tüm bu şeylere sahip olabilir, ama bilirsiniz... zayıftı. Yani, adam beynini dağıttı. Peki ne için? Neden? *Korktuğu* için mi?"

"Neden bahsettiğin hakkında *hiçbir* fikrin yok!"

"Zayıflık genetik bir hastalık gibidir ve yavrulara da bulaşır," diye devam etti, ben arkadaşlarını üzerimden atmaya çalışırken beni görmezden gelerek. "Hayden yanlış insanlarla düşman oldu, Maddy. Tıpkı babası gibi. Onun için gelecekler ve babasının oğlu olduğu için, muhtemelen onun yaptığı gibi sona erecek... ve sen kendi başına dans ediyor olacaksın." son kısmı şaşırtıcı bir şekilde akort ederek söyledi, ama bunun güzelliği daha da sinir bozucuydu.

Ellerim hâlâ titriyordu. Öfkem daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu, Hayden'a karşı hissettiğim koruyuculuk her ezip geçiyordu.

Sabırlı ol.

Arkadaşları beni tutarken ona yumruk atamazdım, bu yüzden biraz eğildim, mavi bakışlarını tuttum ve tısladım, "Neden çekip gitmiyorsun ve beni ve Hayden'ı unutmuyorsun? Git küçük bir sürtük ol ve efendine yalakalık yap... Theo, değil mi? Seni beni kızdırman için mi gönderdi? Beni kızdırıp sana vurmaya çalışayım diye mi? Neden? Başımı belaya sokmak için bir bahane istediğin için mi?" Gülümsemesi kaybolmuş olmasına rağmen hiçbir şey söylemeyince başımı salladım. "Mutsuz bir hayat yaşadığımı mı düşünüyorsun? Gerçekten ne kadar üzücü bir hayat yaşadığın hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi Ayla? Her zaman ikinci en iyi, her zaman seni daha az umursayabilecek birinin emrinde ve çağrısında. Dünyadaki tüm paraya rağmen seninle yer değiştirmedim." Sonra kollarımı kabaca çekerek kızların elinden kurtuldum ve uzaklaştım, zor nefes alıyordum, kendimi kontrol etmek için savaşıırken ellerim titriyordu. "*Senin* için üzülüyorum."

Sonra döndüm ve Andrea'yı bulduğum butiğe doğru ilerledim.

Sawyer kasada sabırla beklerken, denemesi için bir yığın ayakkabı getirdiklerinde satış görevlisiyle mutlu bir şekilde sohbet ediyordu. Bayan Ross'un esneme biçimine bakıp sııttım, belli ki bu gezintiden sıkılmıştı. Omzumun üzerinden dükkanın ön camlarına baktım ama Ayla ve diğerleri gitmişti.

Kalbim hâlâ göğsümde güm güm atıyordu ve yüzleşmenin etkisiyle başım dönüyordu. Raflardan birinin yanında bir koltuk buldum ve titreyerek oturdum, uzun, derin bir çekerken başımın öne düşmesine izin verdim.

Bu pislikler gitmemize izin vermeyeceklerdi... burayı sonsuza dek arkamızda bırakana kadar olmazdı. Hayden'ı resmetme şekli, bana söylediği tüm sözlerden çok canımı yakmıştı. Buna alışmıştım. Ama Hayden'ın karakterini, geçmişini çalışması ve onun olmadığı bir şey olduğunu söylemesi kanımın damarlarımda kaynamasına neden oldu. Beni tutan iki ahababı olduğu için şanslıydı. Saçını başını yolabilir ve tırnaklarımı yüzünde gezdirebilirdim... Bu bir 'Kedi Dövüşü'nün tam tanımı olurdu, sadece çok daha kanlı olduğunu hayal ettim. Bundan emin olurdum.

"Maddy?"

Başımı kaldırdığımda Bayan Ross'un gözlüklerinin arkasından iri iri açılmış gözleriyle bana endişeyle baktığını gördüm.

"İyi misin canım?"

"Evet, üzgünüm... Sanırım çok fazla güneş ya da onun gibi bir şey."

Dışarıya baktı, gün batımının renkleri koyulaşıyor, daha canlı hale geliyordu ama bariz yalanımı sorgulamadı. Bunu başka bir şey için değil, annem için duyduğum üzüntüyü gizlemek için kullandığımı düşünmüş olmalı ki, konuyu kapattı ve bana alan açtı.

Onlarla pizza yemeye gidecektim ama sonra Hayden'ın beni almasını bekleyeceğimi söyledim. Ayla'nın söylediklerini ona anlatmak için onu görmem gerekiyordu. Theo'nun yine bir şeyler planladığına dair içimde bir his vardı ve arkamızı kollamamız gerekiyordu.

ALACAKARANLIĞA YAKINDI. Ateşböcekleri, Phoenix House'a doğru uzanan çalılıkların arasından süzülüp gidiyordu. İlk yıldızlar ortaya çıkıyordu, Venüs en parlak olanıydı. Hayden'ı bekledim.

Ön taraftaki verandada, basamakta oturup bisikletinin sesini dinliyordu. Ama cırcır böcekleri ve ara sıra yakındaki bir göletten gelen kurbağa sesleri dışında ortalık sessizdi. Evin içinden gelen ışıklar çimenlerin üzerinde dikdörtgen ışık huzmeleri oluştuyordu; küçük kızların oynarken çıkardıkları gülme sesleri beni rahatlatıyordu. Omzumun üzerinden baktığımda, babasını tekrar görmekten çok korkan Carol-Ann'in, bir diğeriyle birlikte Barbie'leriyle oynarken pencereden gülümsediğini gördüm. Son zamanlarda daha iyiydi. Sanırım bu ziyaretlerinin iyi gittiği anlamına geliyordu. Bu umut vericiydi. Ama yüzünün yan tarafındaki o hüzünlü yara izi her zaman geçmişinin ağır bir hatırlatıcısı olacaktı.

Ve yine de gülümsedi.

Bu düşünce karşısında ağzımın kenarının kalktığını fark ettim. İyileşmek uzun, zorlu ve hiç bitmeyen bir yolculuk gibi görünüyordu. Bazen neredeyse imkânsız gibi geliyordu. Yine de bir şekilde, küçük işaretler ortaya çıkmaya başladı, en küçük umut kırıntıları parlıyordu. Ve bu küçük anlar, görünüşte önemsiz olan bu değişiklikler, neredeyse fark edilmemiş, takdir edilmemiş gibi görünüyordu. Ama onların varlığı gücümüzün, pes etmediğimizin işaretiydi. Carol-Ann'in gülümsemesi de tam olarak buydu.

Beklemeye devam etmek için döndüm, akşam 7'de buluşmak üzere sözleşmiştik ama Hayden ortalıkta görünmüyordu. Buraya beşte gelmişim ve parmaklarım dizlerimin üzerinde asılı durdukları yerden bükülse de kendime biraz daha beklememi söyledim. Büyük olasılıkla yoldaydı ve her an virajı dönerken motorunun gürültüsünü duyabilirdim. Zaman inanılmaz derecede yavaş geçiyormuş gibi geliyordu. Hiç geç kalmazdı, o yüzden sabırsızlanıyorum, dedim kendi kendime. Ama orada oturduğum süre uzadıkça, sessizlik ondan hiçbir iz bırakmadan uzadıkça, göğsümde kıvrılmaya başlayan endişeye engel olamıyordum.

Ya trafikte sıkışıp kalsaydı? Ya da daha kötüsü, ya bir kaza geçirdiyse? Ya da... ya beni unuttuysa? Ya evde ailesiyle birlikteyse ve beni umursamıyorsa-

Kapa çeneni, Maddy! Ayağa kalktım bu düşünceyi önümdeki basamaklardan aşağı ittim. O karanlık sesin bana tekrar değersiz olduğumu söylemesine izin vermeyecektim.

Paranoyak Maddy.

Korkmuş
Maddy. Yalnız
Mad- HAYIR!

Dönüp içeri ve kapının arkamdan çarparak kapanmasına izin verdim. Oturma odasında bir koltuğa oturmuş kanaviçe işlerken bir yandan da genç kızları denetleyen Bayan Ross bana onaylamayan bir bakış fırlattı. Paravan kapının çarpmasına izin vermemizden nefret ederdi. Ona suçlu ve özür dileyen bir bakış attım ve aceleyle ev telefonunun bağlı olduğu mutfığa gittim. Cep telefonsuz olmak kesinlikle çoğu insanın olduğu bir şey değildi, ama ben hiç farklı bir şey bilmiyordum. Telefon numaralarını ezberlemekte zorlanmıyordum ve Hayden'inkini de ezbere biliyordum. Bu yüzden hemen onunkini çevirdim, çalmasını bekledim, çaldı... ve çaldı.

Telefonuna hiç sesli mesaj yüklememişti ve tekrar tekrar arayıp cevap vermeyince sonunda telefonu kapatmak zorunda kaldım. Araba kullanıyor olabilirdi, bisiklet kullanırken cevap veremezdi. Ama kafamın arkasında bir şey beni rahatsız ediyordu. Bir şeyler ters gidiyordu.

Aynı hızla telefonu tekrar elime aldım ve Mina'ninkini aradım. Geçen hafta bana numarasını vermişti ve daha önce de buzdolabının üzerinde asılı olduğunu defalarca görmüştüm. Phoenix House'un ana destekçilerinden biriydi ve numarası geldiğimden beri orada duruyordu. Hayden'inki kadar iyi biliyordum.

Beni için ikinci çalışta cevap verdi.

"Alo? Bayan Ross?" Sesi diğer uçtan süzülüyordu, belli ki beni hiç beklemiyordu.

"Hayır, üzgünüm, ben Maddy."

"Maddy! Nasılsın tatlım? Sen ve Hayden iyi vakit geçiriyor musunuz?"

... ne?

Onun sözleriyle kalbimin durduğunu, tüm vücudumun taşa dönmüş kaskatı kesildiğini hissettim ama yüksek sesle kendimi rahatlatırken bunu çabucak bir kenara bıraktım, "Hayır, üzgünüm, sanırım bu Hayden'ın yolda olduğu anlamına geliyor. Nerede olduğunu merak ediyordum. Saat yedide burada olacağını ve neredeyse çeyrek geçiyor."

"Bekle, ne demek istiyorsun? Nereden ayrılalım?"

Yine kanımın buza dönüştüğünü hissettim. karmaşa, göğsüme ağırlıklar ekleniyormuş gibi hissetmeme neden oldu. "Senin evden. Yemekten sonra beni alacağını söyledi," dedim, çok açıkmiş gibi.

"Ne? Hayır. Bu sabah Keenan'ın bir işini halletmek için çıktığından beri eve gelmedi. Ben de dikkatinin dağıldığını ve bunca zamandır seninle olduğunu, yarınki sınavına çalıştığını düşündüm." Mina'nın sesi düzleşti, sadece sonunda yükseldi, sanki sözlerinin doğru olmasını umuyormuş gibiydi. Sanki ben onunla oynuyormuşum ve Hayden da benimlemiş gibi. Ama değildi.

"Hayır, onu bütün gün görmedim. Kızlarla dans için kıyafet alışverişine çıktık ve pizza yedikten sonra buraya döndük. Hayden dün gece beni yedide alacağını söyledi..." konuşmamızı hatırlamak için büyük çaba sarf ederken sesim kesildi. Bu konuda emindim.

Mina diğer uçta iki saniye sessiz kaldıktan sonra aniden "ANAHTAR!" diye bağırdı.

"Bekle, neler oluyor? Onu gerçekten görmedin mi?" Telefonu ellerimle sıkıca kavrayarak sordum.

"mi?" "Hayır,
ben..."

... *ve kendi başına dans edeceksin...* Ayla'nın sözleri unutulmaz bir şarkı gibi geri geldi ve daha önce söylediği her şey bana geri döndüğünde hareketsiz kaldım.

"Hemen geliyorum!" Cevap vermesini beklemeden telefonu kapatıp çıktım, kapıyı açıp arkamdan çarparak kapanmasına izin verdim, ardından Bayan Ross'un öfkeli sesi geldi. Ama onu görmezden gelerek ağaçlara doğru yola koyuldum, bir zamanlar beni durdurabilecek olan karanlık hâlâ gürültülü ve ürkütücüydü, ama artık yolu yeterince iyi bildiğim için ilerlemeye devam ettim ve ağaçların arasından geçerek onun evine doğru ilerledim. Paniğim beni ileri itti. *Hayden* beni itti. Dallar yırtık pırtık kot pantolonuma takılıyor, yoluma devam ederken saçlarımın tellerini yüzümden uzaklaştırıyordu.

Ağaçların arasından sıyrılıp Keenan ve Mina'nın evinin geniş çimenlik alanına , ikisi de beni karşılamak için arka kapıdan koşarak çıktıklarında beni hemen karşıladılar. Mina

Telefonu kulağına dayamıştı, sanki oğlunu bulmak için etrafı arıyordu ama Keenan doğruca bana koştu ve sendeleyerek eve gitmeme yardım etti.

"... yolda..." İçeri girdiğimizde kalıyordu, ama çok zor nefes alıyordum, yanımdaki dikişi tutuyordum, zihnim bir kaos kasırgası gibi dönüyordu.

"Ha? Kim?"

"James. Buraya geliyor," diye tekrarladı Keenan, Mina lavaboya doğru koşarken, telefonunu omzuna ve yanağına dayamış, bana büyük bir bardak su getirip çekerken diğer uçtaki biriyle konuşuyordu. "Şimdi, Maddy, iyice düşünmeni istiyorum... Hayden'la en son ne zaman konuştun?"

Bardağı masaya bırakırken "Dün gece," diye nefes nefese kaldım. Ben sandalyelerden birine çökerken o da oturdu ve bana bakabilmek için sandalyeyi çevirdi. "Bu gece buluşmak için plan yapmıştık. Saat yedide." Nefes nefese kalmıştım, konuşmamızı tekrar gözden geçirirken odaklanmaya çalışıyordum.

"Bugün nerede olacağıyla ilgili bir şey söyledi mi?"

"Sadece beni almaya gelmeden önce sizinle yemek yiyeceğini söyledi," dedim nefesimi daha iyi kontrol ederek. "Son sınavı yarın, yani bildiğim kadarıyla okulda falan işi yoktu. Bütün gün ders çalışıyor olması gerekiyordu. Bu konuda bir şey söyledi mi?"

Mina telefonu kapatıp hızla başka birini ararken Keenan başını salladı ve mutfakta bir ileri bir geri volta attı. Bize dönüp "Bisikleti hâlâ Joe'nun hırdavat dükkanında, Key." demeden önce hızlı hızlı konuştu.

Keenan'ın çenesi tekrar tekrar sıkıldı. "Yani en azından oraya varmayı başarmış. Ama izler orada bitiyor. Parçayı alıp eve gelmediğini düşündüm çünkü seninle birlikte yoldan çıkmıştı, tatlım," dedi bana, bir elini yüzünde gezdirirken, gözlerinin köşelerindeki karga ayakları düşüncelere daldıkça derinleşiyordu. Yüzünün kenarındaki yara izi bir tanesinin köşesini çekiştiriyordu.

"Burada ne düşünüyoruz?" diye sordum. Davranışları panik halindeki düşüncelerimi daha da arttırıyordu.

"Theo Hebert." Maverick elinde oyuncak bir uçakla odanın içinde uçuşuyormuş gibi yaparak zıplayarak içeri girdiğinde Keenan'ın tek söylediği buydu. Key ayağa kalkıp küçük oğlunu elinden tutarak nazikçe yukarı çıkarırken, Mina telefonu kapatıp arama yapmaya devam etti, sonra da başka birini aramak için telefonu kapattı. Yeşil gözleri parlak ve vahşiydi, yüzünde mutlak bir korku ifadesi vardı. Ofiste Bay Price'ın üzerine atılmaya hazır görüldüğü o an dışında onu sakin ve soğukkanlı bir halde hiç görmemiştım, bu yüzden onu böyle görmek rahatsız ediciydi.

O sırada Keenan merdivenlerden indi, Mina'ya Charlotte'un en küçüklerine göz kulak olduğunu mırıldandı ve tekrar yanıma oturdu. "Maddy, iyi düşün. Bugün nereye gittiği konusunda bize fikir verebilecek bir şey duydunuz mu? Herhangi küçük bir şey-"

"Ayla," dedim bir anda, sadece birkaç saat önce yaptığım konuşma gözümün geldi.

"Ayla?" Mina telefonu ağzından çekip ona doğru bakarak sordu. "Kim o?"

"Ayla Savard, Theo Hebert'in arkadaşı."

Hemen telefonu kapatıp koşarak yanıma geldi, kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakıyordu, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Ne olmuş ona? Ne oldu?"

Gözlerimi kapadım, tam olarak ne söylediğini hatırlamaya çalıştım, konuşmanın başına dönerek her ayrıntıyı yeniden yaşamaya çalıştım. "Bana mezuniyet balosuna gidip gitmeyeceğimi sordu. Onu ilgilendirmedeği için görmezden gelmeye çalıştım ama sonra dedi ki..."

Gitsen bile, nasıl olsa yalnız kalacaksın, demişti bana. Şimdi seni görebiliyorum... zavallı küçük yetim Maddy... ikinci el bir elbiseyle bir dansa yalnız... arkadaşın yok... erkek arkadaşın yok...

"Beni yemlemeye çalıştı," dedim onlara. "Sinirlenmemi istediği çok belliydi. Ona saldırmamı istediğini, böylece başımın belaya gireceğini ya da gibi aptalca bir şey yapacağını düşündüm. Öz babasından söz edene kadar kendimi tuttum..."

İkiniz de boktan bir aileden geliyorsunuz. Yani, sen bellisin, ama Hayden... şey, onun babası kendi çocuğunu beceren katil bir psikopattı.

Kardeşim. Hayden'ın hapse atılması an meselesidir...

"Shay'den bahsetti mi?" Mina kısık bir sesle sordu. Gözlerimi açtığımda yanımda durduğunu gördüm, karnına yumruk yemiş gibiydi, gözlerinin derinliklerinden acı çığılıkları yükseliyordu.

Başımı salladım ve elini tutmak için uzandım. "Ona yumruk atmaya çalıştım ama arkadaşları beni yakaladı ve..." O anda durdum, farkına vardığım şey yüzüme tokat yemiş gibi çarptı. Diğer elim göğsüme gitti ama... künyenin metali yoktu. Bana verdiği o çok değer verdiği şey boynumda yoktu ve Nova ve arkadaşının beni etmek için ellerini üzerime atmaları için beni yemlemelerini ... künyeyi almışlardı.

"Onları aldılar..." *Nedenini* anlamak için mücadele ederken dehşete düşerek fısıldadım.

"Neyi aldı?" Keenan yüzümdeki ifadeye şaşırarak sordu.

Ağzım kum doluymuş gibi hissederek ona döndüm. "Kızlar. Künyeler. Hayden bana künyesini vermişti ama onlar aldılar. Ayla, Hayden'ın tıpkı babası gibi olduğundan bahsetmiş ve sonunun onun gibi olacağını söylemişti. İşte o zaman kendimi kaybettim ve ona vurmaya çalıştım, ancak o arkadaşları beni yakaladı. İşte o zaman yaptılar. Onları aldılar."

Hayden'ın babası tüm sahip olabilir, ama bilirsin... o zayıftı. Yani, adam beynini dağıttı. Peki ne için? Neden? Korktuğı için mi?

"Hayden yanlış insanlarla düşman oldu, Maddy. Tıpkı babası gibi. Onun için gelecekler," dedim yüksek sesle, Ayla'nın daha önceki sözlerinden alıntı yaparak, tam da ön kapı pat diye açılırken. Keenan ve Mina tekrarladığım sözler karşısında donup kaldıkları için buzdan oyulmuş gibi görünüyorlardı, James aceleyle mutfığa girip üçümüzün dehşet içinde birbirimize baktığını görünce döndü.

"Neler oluyor lan? Hayden nerede? Ne demek kayıp?" diye bağırdı, ileri doğru tepinerek. Üst kattan bir kapı çarpıldı, sanki kız kardeşlerden biri bizi dinliyordu ama sonra büyükbabalarının öfkesi yüzünden saklanmaya karar verdiler. Onları suçlayamazdım. Onunla tanıştığımdan beri James ilk defa

Gerçek bir motorcu. Tehlikeli. Sanırım onunla yeni tanışmış olsaydım bu beni korkuturdu ama onu , Hayden'ı kurtarmaya koşmaya hazır görmek beni sadece umutlandırdı.

"Theo Hebert bir şey yaptı; bundan hiç yok." Keenan ayağa kalktı, Mina'yı kollarının arasına aldı ve sıkıca sararak kulağına duyamayacağım kadar yumuşak bir sesle mırıldandı. Mina, Keenan'ın söylediklerine başını sallayarak eşlik etti, ancak gözyaşları yanaklarından akan bir musluk gibi süzülüyordu. Keenan alnına bir öpücük kondurdu, tıpkı Hayden'ın bana yaptığı gibi, bunu görmek kalbimi parçaladı ve ona fısıldadı, "Oğlumuzu geri getireceğim, söz veriyorum."

Chapter twenty-four

Hayden - Günümüz

NE OLUYOR ?

Gözlerimi kırptım ama yapışkan bir şey sağ gözümü tutuyordu, sanki yapıştırılmış gibiydi. Bu çok garipti. Başım *çok kötü* bir şekilde ağrıyordu, kafatasımı parçalamakla tehdit eden bir baş ağrısı gibi. Hissetmek için uzanmaya çalıştığımda, kolum sanki bağlıymış gibi sıkıştı, sanki biri onu sırtımdan bağlamıştı. Bağlanmış mıydım? Bu ne lan?

Ne olduğunu bilmiyorum. Babama motor yağı almak için nalbura gittiğimi hatırlıyorum. Birkaç konteynır aldım, parasını ödedim, sırt çantama doldurdum ve dışarı çıkıp bisikletimi binanın kenarına park ettiğim yere doğru yürüdüm. Sonra...

Yakalandım.

Arkamda, çöp konteynırına ve büyümüş ağaçların örttüğü küçük park alanına arkamı döndüğümde, aniden başımın arkasına bir darbe . Bayılmadım ama sertçe tökezlediğimi, bisikletimin üzerinden öne doğru düştüğümü, beynimi yakan acının beni gibi hasta hissettirdiğini hatırlıyorum. Tökezleyerek ayağa kalktım, kendimi savunmak için döndüm ama görüşüm bulanıktı, sanki gözlerim hala kafatasımın içinde takırdıyordu. Tekrar vuruldum, bu sefer sadece yandan.

Yere düştüm, gerçekten kusacakmışım gibi tükürdüm ve öğürdüm. Tepemden gelen sesleri duyabiliyordum, biri ceketimin arkasından tutup beni sürüklemeyden önce çantamın sırtımdan yırtıldığını hissettim. Gözlerimi kırpıştırarak *bir şeyler* görmeye çalıştım ama hatırladığım tek şey beyazdı, bir kapının rayında kayarken çıkardığı ses, ardından beni geçiren ezici uyuşukluğa yenik düşmeden önce vücudumun altındaki titreşim.

Şimdi, kendime geldiğimi hissettiğimde, bunun o ezici hastalığın hızla yükselmesinden kaynaklandığını fark ettim ve kusup midemi boşaltırken başımı hızla yana çevirdim.

"Güzey, uyandı." Ses sanki bir dalgaya binmiş gibiydi, ben kendimi silkeleyip kendime gelmeye çalışırken bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. "Oturtun onu."

Bir çift el ceketimin arkasından tuttu ve beni yukarı doğru çekti. Kendimi dizlerimin üzerine çökmek zorunda kalmış bulmadan önce, başım dönerek dünyanın yan yattığını hissettim. Zemin soğuk ama yumuşaktı ve çimlerin üzerinde diz çöktüğümü fark ettim.

"Haaaaaay-dennnnn..." diye şarkı söyledi biri, sesini çok iyi tanıdığım biri ve dudak büktüm. Orospu çocuğu. Tabii ki oydu.

Gözlerimi tekrar kırptım, zaman geçtikçe görüşüm daha da netleşiyordu ve Theo'nun birkaç metre önümde durduğunu, tüm hayalleri gerçekleştirmek üzereymiş gibi sırttığını görmek için yukarı baktım.

Biz... *bekle, hangi ?*

Gözlerimi ondan kaçırdım, ölümün eşiğinde hissetmeme rağmen durumumu anlamaya çalışıyordum. Sanırım kafam patlamak üzereydi.

Karanlıktı. Gece. Son hatırladığımda öğleden sonraydı. Gerçekten o kadar uzun süredir dışarıda mıydım? Lanet olsun... Yer değiştiren yüzümü buruşturdum ve durumumu anlamaya çalıştım. Geceydi. Bir parktaydık. Evet, ağaçları görebiliyordum. Bulunduğumuz alanı kaplayan bir patika vardı, bir tarafta da ona doğru eğilmiş birkaç bankın bulunduğu bir oyun alanı. Salıncaklardan biri esintiyle hafifçe sallanıyor, zinciri müzik gibi birbirine vuruyordu.

Sertçe öksürdüm, bir başka mide bulantısı dalgasıyla savaşırken tekrar yere tükürdüm.

"Theo," dedim sonunda, acı ve çığlık hissiyle konuşmaya çalışırken sesim titriyordu. "Ne ?"

Sıradan selamım karşısında gülümsemesi bir anlığına dalgalandı, sanki hemen sızlanmaya ve yalvarmaya başlayacağımı ummuş gibiydi.

Üzgünüm sik suratlı. Artık nasıl çalıştığınızı biliyorum. Ağlamamdan hoşlanıyorsunuz.

Diğerlerine baktım, yanımda duran ve beni total bir erişte gibi hareket ettiren Spencer'ı hemen fark ettim. Jace de buradaydı, iki birlikte kenarda duruyordu ama liderleri ve onun bir numaralı adamı kadar kendinden emin görünmüyorlardı. Hmm... ilginç. Belki de sonunda bunun çok ileri gittiğini fark ettiler? Şu anda çıldırmamamın tek nedeni görebildiğim kadarıyla burada onların merhametine kalmış tek kişi olmamdı.

Maddy güvende.

Bu düşünce bile bana güven ve güç vermeye yetti ve uzun, derin bir rahatlama nefesi çektim.

"Hayden." Theo, ayakkabısındaki çamurdan daha kötüyümüşüm gibi bana bakarken kendini sabitledi. Köpek pisliğinden bile beterdim. "gereken bir şey var."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırdım ve gözlerime dolan saçların ardını görmeye çalıştım. Sağ gözümün arkasını görmek hâlâ zordu ama şimdi fark ettim ki yarı kapalı olan gözümü kaplayan şey kurumuş kandı. "Yıllığımı imzalamak istiyorsan sorman yeterliydi."

"Korkmuyormuş gibi davranmayı bırak, seni . Neden burada olduğunu ."

Etrafımıza bir kez daha baktım, burayı hiç tanıımıyordum ve omuz silktim. "Peki burası tam olarak neresi?"

Sanki tam da bunu sormamı istiyordu, çünkü yüzünde yaralarından kaynaklanan bir gülümseme vardı ve kolunu arkaya doğru sallayarak oyun alanını işaret etti. "Bilmiyor musun, Hayden?"

Bir an için gözlerimi kapattım, sonra gözlerimi daha da kısarak anlamaya çalıştım ama *lanet olsun...* başım. Hiç net düşünemiyormuşum gibi hissediyordum. Her şey bir rüya gibi gelip gidiyordu.

"Sherwood'un yanındayız," dedi sonunda, cevap veremeyeceğim gibi görüldüğünde. "Sanırım o fahişe annen seni buraya hiç getirmedi, değil mi? Sanırım *bunu* hiç kaldırmadıkları için?" Çocuk parkının yakınında, büyük bir akçaağacın altında duran, etrafında hiçbir yaşam belirtisi olmayan, karanlıkta hüzünlü ve ıssız görünen bir bankı işaret etti.

Bank...

MC Çetesi Üyesi Sherwood Tarafından Ölü Bulundu.

Omuzlarıma karanlık bir pelerin gibi bir durgunluk çöktü ve görünüşte zararsız olan bu nesneye, tahtadan oyulmuş, demir parmaklıkları güzelce kıvrılmış bir koltuğa baktıkça kendimi daha da hasta hissettim. Ciğerlerimdeki hava sıkıştı, ağızımdan küçük, garip bir ses çıktı, yorgun bir ılık gibi, hırıltıyla ağlama arası bir şey.

"Aynen öyle, Hayden." Theo bir adım daha yaklaştı, kendinden emin bir memnuniyet güneş gibi yayılıyordu. "Görüyorsun ya, uzun bu anı düşünüyordum. Buraya bir ya da iki kez geldiğini sanıyordum... psikopat ölü babana saygılarını sunmak için, ama sanırım yanlışmışım. değil. Bu benim için çok daha iyi, ilk seferinde burada olacağım. Ve son seferinde."

Demek bunca zamandır buydu.

Bir an için diz çöktüğüm yerden ona baktım, soğuk zemin kot pantolonumdan sızıp kemiklerime kadar işliyordu, ama sonra kendimi kaybettim. Bir kahkaha patlattım ve kendimi durduramadım. Sözleri kafamın içinde tekrar tekrar yineleniyordu ve kendime engel olamıyordum. Bir ara neredeyse düşüyordum ama sallanırken dik durmayı başardım.

"Bu kadar komik olan ne?" Theo hırladı, soluk gözleri gecenin loş ışığında neredeyse parlıyordu ve ben oradaki şaşkınlığı ve... *korkuyu* görebiliyordum.

"Bu. Bütün bu... planın. Çok aptalca," dedim ve gözümün kenarından bir damla yaş sızdığını hissettim. "Ne gibi? Hiç tanımadığım bir adamın kendini öldürdüğü yeri görmemi mi istedin? Gerçekten mi? Bu ne işe yarayacaktı? Beni tekrar incitecek miydi? Sonra ne olacaktı? Senin saçmalıklarından bıktığıma karar verdiğim için intikam olarak beni öldürecek misin? Cidden ana planın bu mu? Siktir et Theo'yu...." Kıkırdadım ve saçlarımı salladım.

Böylece onu daha net görebiliyordum ve kafasının ne kadar karışık bayılıyordum. "Sen aptal bir orospu çocuğusun."

Spencer sırtıma tekme attı ve kollarımı ve ellerimi sırtımdan bağlamak için kullandıkları kordonlar kıpırdatılamaz olduğu için kendimi durduramadan çimlere doğru yayıldım. Yere düştüğümde çenem birbirine çarptı, neşem biraz azaldı ama hala sırıtiyordum, her şey beni eğlendiriyordu. Spencer başımın arkasındaki bir tutam saç yakaladı ve çekti. Beni dizlerimin üzerine çökmeye zorlarken dişlerimin arasından keskin bir şekilde tıslayarak , birkaç tel serbest kaldı, daha önce aynı noktaya enayi yumruğu yediğim için bu his daha da keskinleşti.

"Biliyor musun, ben de kendimi aptal gibi hissediyorum," diye itiraf ettim, öfkeli bakışlarıyla tekrar karşılaşmadan önce çenemi çatırdatarak gerdim. "Gerçekten daha yaratıcı olacağını düşünmüştüm. Maddy'nin annesine yaptığın gibi mi? Bu hayal edebileceğim her şeyin ötesindeydi. Ama yine de o tam olarak *sen değildin*, değil mi? Babanın operasyonuydu. Yani bu, senin bu aptal, basit planın mantıklı. Sanırım yıllar içinde daha yaratıcı olabileceğini düşünmüştüm-"

"Kapa çeneni, Mathers," diye tersledi Theo, sözlerim ona sertçe çarptığında dudağı kıvrıldı. Zekâsının sorgulanmasından hoşlanmıyordu. Ev hayatının olduğunu ancak hayal edebilirdim. Daniel Hebert sert bir adamdı ve büyük olasılıkla oğluyla aralarında geçen tacizler sözlü, daha çok da zekâsına yönelik saldırılardı. Daniel oğlundan daha fazlasını beklerdi ama Theo okulda hiçbir zaman başarılı olamadı. O bir hayal kırıklığıydı. Bu artık çok açıktı.

"Demek öyle, değil mi? Baban hayatın boyunca sana hıyarlık etti ve sen de duygularını benden çıkarma ihtiyacı mı duydun? Tanrım, Theo... Bu çok üzücü."

"Sana *kapa çeneni* dedim!" Yumruğunu kaldırdı ve bir de ne göreyim, başım acıyla yana doğru kırıldı, boynumdaki keskin bir bükülme beynime kadar ilerledi, çenemdeki acı patlaması derimi yakan bir çiçek gibi açtı. Yumrukları daha iyi hale gelmişti. Görünüşe göre Eğlence Evi'nde bile bu kadar sert vurmamıştı. Sanırım sonunda sinirime dokundu.

"Bunca zaman... başından beri... çünkü 'Baba Sorunları' olan sendin. Ama yine de bunca zamandır bu sorunlarla mücadele eden benmişim gibi davrandın. Şimdi anlaşılıyor. Sen bir sorun yaratana kadar benim bir sorunum yoktu. Bunu benim için bir sorun *haline* getirdin, mücadele *etmem* gereken bir şey olduğuna beni inandırdın, oysa başından beri sorun sendin." Yavaşça dönüp ona baktım, ağzımdaki kanın tadını alırken genişçe gülümsediğimden emin oldum ve ay ışığında bunu görebileceğini umdum. "Bilmiyor musun, Theo? Bu asla *bizim* hatamız değildi. *Onların suçu*du."

"Kapa *çeneni!*" Çılgılık attı ve bir yumruk daha attı, bu sefer kuru kanla kaplanmış olan gözüme isabet etti. Yana doğru yere düştüm, zaten ağrıyan kafatasımdaki darbeden dolayı inliyordum, dünya önümde bulanıklaşıyordu. "Kapa şu lanet *çeneni!*" Üstüme atladı ve ulaşabildiği her yerime vurmaya başladı. Kendimi savunamadığım için, sanki kendini *benden* korumaya çalışıyormuş gibi saldırmaya devam ederken orada yatmaktan başka seçeneğim yoktu.

"Theo, hadi dostum. Topla kendini. Planı hatırlıyor musun?" Spencer'ın sözleri araya girdi ve yumruklaşmalar ve küfürleşmeler durdu, ama yine de o anki zayıflığından dolayı nefes nefese kalışının sesini duyabiliyordum. Onu sadece bir dakikalığına kırmıştım ve o da kontrolünü kaybetmişti.

Bir botun omzuma bastırıp beni ittiğini hissettim, Spencer beni tekrar yukarı çekip bir kez daha dizlerimin üzerine yatırmadan önce beni sırtüstü döndürdü. Theo önümde çömeldi, yüzüme bakarken kalçalarının üzerinde dinleniyordu, hala krizinden dolayı zor nefes alıyordu, ta ki...

Elini cebine attı, gecenin sessizliğinde metalin sesi keskinleşti ve yüzümün önünde sallanan bir şey uzattı. Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım, anlamlandıramadan önce görüşümü tekrar netleştirdim.

Köpek .

Gördüğüm manzara karşısında buz kestim, tüm hislerim yok oldu, sanki bir vakum içimdeki yaşamı çekip çıkarmıştı. Gözlerimin önünde biraz sallandılar, ama yine de, karanlıkta bile, yüzümün önündekinin yazısını seçebiliyordum.

Mina Westburg...

Theo'nun yüzünde geniş bir gülümseme yavaşça tekrar yayıldı, ben küçük metal parçasına baktıkça tüm zalim kontrolü tekrar yerine geldi.

"Bu da ne böyle?" Kulaklığınızda çok sert müzik çaldığınızda olduğu gibi, delici, tiz bir ses diğer her şeyi bastırmaya başladığında hırıldadım.

"Sanırım *biliyorsun*, Hayden." Theo künyeyi yere bıraktı ve ayaklarımın hemen önünde, çimlerin üzerinde bir kez sekti. "Bunları kimin güzel boynuna taktığını biliyorsun."

Maddy... Maddy... Maddy...

"Nerede o?" Gözlerimi onlardan alamıyordum. Kesinlikle bir kopyaydı. Bu doğru. Onlar bir kopyaydı. Ama sonra, koordinatlar. Onları çok iyi biliyordum ama başka hiç kimsenin onları ya da yazılı tarihleri ve isimleri ezberleyecek kadar yakınına gitmiş olmasına imkân yoktu. "Nerede o?" Tersledim.

Theo yavaşça ayağa kalkarken gülümsemesi derinleşti, bir şeyi kurtarmak için arkasına uzandı ama ben ona bakmıyordum. Tek görebildiğim yerdeki parlayan metaldi.

"Şimdiye kadar birçok yerde."

Hayır... hayır, bu doğru değil. Uyduruyor, Hayden. Yalan söylüyor! Ağzım kurudu, vücudum onun sözleriyle biraz sallandı. Uydurmadı. Theo pek çok şey yapabilirdi ama bunu yapmazdı. Yapamazdı. O bir korkaktı, en basit dürtüleri bile yapabiliyordu. Yumruklar, isim takmalar, tehditler... Onun yöntemi buydu. Gerçek cinayet değil. O babasının işiydi ve o zaman bile babası bu tür kirli işler için adam tutardı.

"Sana inanmıyorum," dedim sonunda, hâlâ gözümü etiketlerden ayıramıyordum.

"Hayır mı?" Konuşurken sesindeki saf neşeyi duyabiliyordum. Bundan zevk alıyordu. "Peki neden, Hayden?"

"Sen bunu yapamazsın," dedim bu sözlere inanarak. "Hmmm..."

Theo çok yavaş adımlarla yürüyordu, sesi Yürürken ayaklarının çimenleri hışırdatması kulaklarıma o kadar yüksek geliyordu ki irkildim. "Biliyor musun Hayden? Haklısın. Birini gerçekten *öldürebilecek* kapasitede değilim. Yani, beni yanlış anlama, geçmişte buna birkaç kez yaklaştığımızın farkındayım. Haksız mıyım çocuklar?"

Arkamda Spencer kıkırdadı. Diğerlerinin kıs kıs gülüşleri zar zor duyuluyordu, sanki bunu hiç komik bulmuyorlardı. Sadece eşlik ediyorlardı. Muhtemelen Theo'nun işi bu kadar ileri götüreceğinden haberleri yoktu.

"Evet, ben bir katil değilim. Ama bu senin acı çektiğini görmek için elimden geleni yapmayacağım anlamına gelmiyor, Hayden."

Gözlerim ona doğru kaydı ve içimdeki panik baloncuğunun canlanmaya başladığını hissettim. *Hayır, yapmadı. Yapmadı. Yapmadı*, kafamın içinde tekrar tekrar söyledim.

"Babam Bayan King'in hayatının en mükemmel şekilde kısa kesilmesini sağladı, Ayla'ya tuvalette başına gelenlerin intikamı olarak verdiğim bir sözdü bu," diye sıırıttı Theo, tam bir deli gibi görünüyordu. "Ve bu bittiğinde, sadece bir isteğim daha vardı. Hayden Mathers'ı mümkün olan en kötü şekilde incitmek istiyordum. Bir yumruğu kaldırabilirdin, o kadarını biliyordum. standart zorbalığına karşı durabilirdin. Ne de olsa sonuna kadar gitmiştin. En iyi çabalarımıza rağmen hâlâ buradasın. Peki, seni her şeyden çok ne incitebilirdi? Bana yaptığın şey için ne adil olurdu?" Elini kaldırdı, işaret ve orta parmağını bir makas gibi açtı. "Hayatında her çok sevdiğin tek şeyi yok etmek... *bu...*" parmaklarını birbirine geçirdi, "*benim* intikamım olurdu. En uzun süre, kız kardeşlerinden biri olacağını düşündüm... ne de olsa onlardan daha önce sadece bir kez bahsetmiştim ve sen kendini kaybedip bana bu yaraları vermiştin. Ama sonra, o geldi-"

doğru hamle yaptım, kafasına vurmayı, bir yerini yakalamayı umuyordum.

ama Spencer'ın iri elleri omuzlarımı kavradı ve beni geride tuttu.

"Güzel Madeline King. İlk başta sadece onu becermek istedim. Onu yalnız yakalamamanın bir yolunu bulacaktım, böylece onu paylaşabilecektik, değil mi Spencer?"

Spencer arkamdan *gülerek*, "Keşke babanın adamlarını onun peşine göndermeden önce bir şansım olsaydı, yalan söylemeyeceğim," dedi. Tökezleyerek ayağa kalkmaya çalıştım, ona saldırabilmek, herhangi bir yerini incitebilmek için etrafımda dönmeye çalıştım ama o beni sımsıkı tuttu, hepsi de içinde bulunduğum duruma gülüyordu.

Theo'nun kahkahası en gürültülüydü. "Evet, sanırım onunla çok eğlenirdik. Geldiğinde çok gergin ve utangaçtı, hatırladın mı? Korkmuş küçük bir tavşan gibi. Onun çığlıklarını duymak eğlenceli olurdu ama..." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. "Bu benim için çok daha iyi oldu. Çünkü görüyorsun Hayden, yıllardır yapmak için *can* attığım şeyi yapmam gerekiyor. Senden en önemli şeyi alacağım ve bunu yaparken yüzünün kırıldığını görecekim. Maddy *gitti*."

"Yalan söylüyorsun..." Midemdeki o korkunç, mide bulandırıcı hissi görmezden geldim, onun yerine bu adamdan ne kadar *nefret ettiğime* odaklandım. Onu çıplak ellerimle öldürmek istiyordum. Bu sefer, bu yerde, kimsenin beni durdurmasına izin vermeyecektim. "Yalan söylüyorsun lan!"

"Öyle miyim, Hayden?" Theo'nun başı dönüyordu, sanki hayatı boyunca beklediği hediye açmaya hazır gibiydi. "Çünkü onlar onu götürmeden önce bugün tam olarak nerede olduğunu, ne yaptığını, ne giydiğini söyleyebilirim. Size Phoenix House'daki kızlarla çıktığını söyledi mi?"

Donum kaldım, midemdeki bulantı yeniden tehlikeli bir şekilde yükseldi.

"Bayan Ross, Sawyer ve Andrea ile birlikte kasabadaki elbise dükkanlarından birine gitti... üzerinde yırtık, boktan bir kot pantolon ve siyah uzun kollu bir bluz vardı. Dükkanın dışında bir bankta oturuyordu, güneşin altında çok güzeldi... kimse onu izlemiyordu. *Seni* almanın ne kadar kolay olduğunu biliyor musun? *Onu* götürmenin ne kadar kolay olduğunu hayal edin. Tek yapmaları gereken minibüsle gelip yan kapıyı açmak ve onu içeri çekmekti."

"Hayır, *yapmadılar!*" Sıkıttığım dişlerimin arasından tısladım, çizdiği tablo karşısında gözlerimin acıdığını hissettim.

"Onlar yaptı. Ve o korkmuştu, Hayden. Çok korkmuştu. Ona dokunulmasından hoşlanmadığını fark eden tek kişi sen miydin sanıyorsun? Bu adamlar onu götürdüğünde yüzündeki ifadeyi hayal edebiliyor musunuz? Onu yere yatırdıklarında, kıyafetlerini vücudundan ayırdıklarında ve-"

"Kapa şu lanet *çenen!*" Çığlık attım, Maddy'nin hayatı için savaştığı düşüncesi, bu şekilde saldırıya uğramak, tüm bunların dehşeti.

"Acele etmediler, Hayden." Theo sıırttı. "Ayla'ya kadarını borçluydum. Gerisi *benim* içindi. Bilmeni isterim ki

yavaşlattıklarını, ona zarar verirken defalarca senin için ağladığını... ve senin onu kurtarmaya gelmediğini. Kimse kurtarmadı." Künyeyi tekmeleyerek yana fırlattı, çimenlerin arasında kayboldu ve başını geriye atıp güldü. "Bana onun lanet bir köpek gibi feryat ettiğini söylediler!"

Kendimi ona doğru fırlattım, yan tarafına vurdum ve herkesi hazırlıksız yakalayarak onu ayağa kaldırdım. Onu yere düşürmeyi başarsam da, Spencer kalın, kaslı kolunu boğazıma dolayıp beni geri koluna karşı boğulmamı sağlamadan önce başka bir şey yapamadım. Umurumda bile değildi. Tek istediğim kandı, Theo'nun kanı. Eğer bağlı olmasaydım onu hemen şimdi öldürebilirdim. Maddy'nin bir minibüsün zemininde yattığını ve etrafını maskeli adamların sardığını gördüğümde göğsümün parçalandığını hissettim... Onun ağladığı, beni çağırdığı düşüncesi, sanki biri kalbime bir kazık saplamış gibi geldi. Hiç bilmediğim bir kana susamışlık hissettim.

Çıglık atarak bacaklarımı tekmeledim, Spencer'ın tutuşuna karşı koymaya çalıştım ama ellerim olmadan, beni yere yapıştırırken hiçbir şey yapamadım, tekrar tekrar bağırırken çimenler yüzümü gıdıklıyordu, "Yapmadın lan! Yapmadın!"

Yanı başımızda, Theo ayağa kalkarken tökezledi, saldırım yüzünden sarsıldığı belliydi ama hâlâ gülümsüyordu. Keşke onu uzun zaman önce öldürseydim. "Öldürdüm, Hayden. Sana intikamımı alacağımı söylemiştim ve söylemeliyim ki bu çok tatlı bir şey."

Vücudumun parça parça dağıldığını hissettim, Maddy'nin gerçekten gittiği düşüncesi, bunun şiddetli açıklaması, nefes alamadığımı hissettim. Nefes almak için çırpındım, vücudum uyuşurken tekrar tekrar nefes aldım, bu his yüzüme, el ve ayak parmaklarımın uçlarına ve her tarafa yayıldı. Sanki bu kordonlardan daha fazlası tarafından sıkıştırılmış gibiydim. Görünmez bir güç vücudumu kendi içinde parçalıyor, büküyor ve katılaştırıyordu, bu yüzden hareket edemiyordum.

Spencer sonunda indi ama ben onu durduramadım. Orada yatıyordum, ölüyormuşum gibi hissediyordum, şişen gözlerimden yaşlar , sağ gözümdeki kan hala görüşümü engelliyordu. Ama birkaç metre ötedeki gümüş parıltıya, etiketlere verdim.

Gözümün ucuyla Theo nihayet cebindeki şeyi çıkardı ve çıkardığı anda Jace ve diğerleri nihayet konuştu.

"Whoa, Theo, adamım. Ne oluyor lan?" "Bu çok ileri gidiyor, kardeşim. Yeter-"

Theo onları görmezden gelip ıslık çalınca Spencer beni ceketimin arkasından tutup sürüklemeye başladı. Spencer beni biraz daha kaldırıp sert ve düz bir zemine ağır bir şekilde bırakana kadar çimlerin hareket ettiğini, donmuş ayaklarımı sürüklediğini görebiliyordum.

Bank...

"O öldü, Hayden," Theo'nun sesi korkunç bir akortsuz nota gibi zihnime süzüldü. "Haftalarca ondan parçalar bulacaklar. İşte anlaşma. İki seçeneğin var." Önümde çömelmiş, zombi gibi oturduğum yere bakıyordu, hâlâ nefes almakta, ayaklarımı, ellerimi hareket ettirmekte zorlanıyordum. Ama çoktan ölmeye başlamış gibi hissediyordum. "Gidebilirsin ve tüm olanlardan sonrasını izleyebilirsin. Ayrıntılar ortaya çıkacak ve Maddy'nin yaşadığı 'dehşet' hakkında daha fazla şey öğreneceksiniz. Cezalandırılmayacağım, çünkü beni onun ölümüyle ilişkilendiren hiçbir kanıt yok. Senin sözünün anlamı yok."

Bu doğrudu. Böyle bir şeyi kanıtlamak için kanıta ihtiyacım vardı ve Theo'nun babasının bağlantıları vardı. Bu sayede bu kadar çok şeyden paçayı sıyrabiliyordu. Maddy'nin annesi gibi.

"Yani, bununla başa çıkabileceğini mi düşünüyorsun? Onun son düşüncelerinin sen olduğunu ve onu kurtaramadığını bilerek etrafta dolaşabileceğini mi? Bununla yaşayabileceğini mi sanıyorsun, Hayden? Senin için adalet olmayacak. Hiç olmayacak. Tek başına dolaşacaksın, sevdiğin tek şey gitmiş olacak ve ben özgürce dolaşacağım, çünkü bunun böyle bitmesi gerekiyordu. Ya da..." elini öne doğru uzattı, nesne karanlıktı ama gece ışığında parlıyordu, karanlık bir vaat gibi kendini bana gösteriyordu. "Ona katılabilirsin. Her şeyi şimdi bitirebilirsin ve aramızdaki bu şey sona erer."

Elindeki karanlık silah bir işaret feneri gibiydi, karanlıkta bana doğru parlıyor, amacının vaadi bir siren gibi tekrar tekrar çalıyordu.

"Al şunu," dedi usulca, sesi erimiş tereyağı gibi yumuşaktı, silahı yüzüme yaklaştıırken sanki o anda şefkatli davranıyordu. "Seni çözeceğiz ve bunu alabilirsin ve ağzına götürürken onu . Tüm acını dindirecek... Söz veriyorum."

"Theo, yeter!" Diğer adamlardan biri seslendi. "Bu artık komik değil-"

"Hoşunuza gitmiyorsa gidebilirsiniz! *Gidin!*" Spencer onlara doğru bağırdı. "Ve eğer birine tek kelime ederseniz, *peşinizden* geliriz. Şimdi siktirin gidin!"

Sözleri üzerine biraz sıçradım, parazit bir an için beni içinde bulunduğum bu garip trans halinden çıkardı.

Sarsıldığımda Theo fısıldadı, sanki beni teselli etmeye ve içinde boğulduğum bu karanlık çukura geri getirmeye çalışıyormuş gibi omzumu okşadı. "Sorun yok, Hayden. Anlıyorum. Hepimiz o yollardan geçtik, değil mi? Bu mücadeleyi, bu acıyı hissettik. Ve bunu aştık, değil mi? Ama..." silahı tekrar gözlerimin önünde tuttu, siyah plastik parlak, lekesiz, vaat ettiği son o kadar kesin ve mutlak ki. "Her şeyi bırakmanın ne faydası oldu ki? Daha önce böyle hissettiğin onca zamanı hatırlıyor musun? Ve bunu yapmadığın zamanları? Buna değer miydi? Sonsuza dek sıkışıp kalacağını bildiğin bu yere geri ... bir ezik, bir ucube, istenmeyen ve yalnız. Neden kendine eziyet etmeye devam ediyorsun? Sadece al, ağzına koy ve bitir."

Spencer sırtıma doğru ilerleyerek kordonları çözdü. O anda kollarıma kan hücum etti, hissetmek her şeyden daha çok acı veriyordu. Ellerim hâlâ sertti, hâlâ bükülmüştü, parmaklarım boğum boğumdu. Onlarla hiçbir şey yapamıyordum.

Theo'nun sözleri kafamda yankılanırken, silahı ellerime , parmaklarımı doğru yerlere yerleştirerek silahı kavramamı sağlamasını ve sonunda emniyeti kapatmadan önce bir tanesini tetiğe doğru kaydırmasını izledim.

Uzaktan, Jace ve diğerleri beni bu ikisiyle baş başa bırakarak uzaklaşırken, çakılların üzerinde yuvarlanan tekerleklerin sesini duyabiliyordum. Ama kendimi suyun altındaymışım gibi hissediyordum, hareketsizdim... her şey yavaş hareket ediyordu

kendimi garip bir sisin içinde sıkışmış buldum. Ne bir düşüncem ne de bir hissim vardı. Silaha bakarken sadece hissizleşiyordum.

Neden kendine eziyet etmeye devam ediyorsun? Sadece al, ağzına koy.

Bitir şunu.

Lastikler gıcırdamaya ve yuvarlanmaya devam etti, tepemde duran iki figür, ben orada otururken ölmenin nasıl bir his olduğunu nihayet anlamışım gibi beklentiyle beni izliyordu...

Bana onun lanet bir köpek gibi feryat ettiğini söylediler... Acele etmediler.

Onu incittiler, senin için defalarca ağladı... Onu kurtarmadın.

Onu kurtarmadın. Onu kurtarmadın.

Theo kolumu kaldırmama yardım etti, diğer eliyle bileğimi tutarak silahın ağırlığını destekledi ve silahı bana doğru çevirmeye zorladı, karanlık namlu doğrudan yüzüme doğrultulmuştu. "Her şey sona erecek, Hayden. Her şey burada bitecek." Ağzımı açmam için beni cesaretlendirerek yaklaştırdı. "Baba gibi, oğul gibi..."

Hayden... Biz ailemiz değiliz.

Maddy mi? İrkildim, silah beceriksizce elimden kaydı.

Biz ebeveynlerimiz değiliz, diye tekrarladı sesi. Onun hakkında bana anlattığın her şey, iyi ve kötü... bunlar onun seçimleriydi. Onun hataları ve samimiyet anları. Yaptıklarının seninle hiçbir ilgisi yok.

Theo tutuşumu yeniden ayarlamama yardım ederken nefesinin altından hafifçe küfretti.

Theo ve arkadaşları mı? Seni zorladılar. Seni kırılma noktasına kadar zorladılar ve sen de patladın.

Gözlerim ona doğru döndü, bu görevde bana rehberlik etme konusundaki hevesli tavrını fark ettiğimde zihnim biraz .

Geldiğin yerden korkma Hayden, hafızamdaki o güzel sesi bana uzatılan bir can simidi gibiydi.

Yaşamayı hak ediyoruz, Hayden.

"Ağzını aç," diye fısıldadı Theo.

Daha önce başımıza her ne geldiyse, şimdi sahip olduklarımızı mahvetmeyecek.

"Aç. Ağzını. Mouth!"

Seni seviyorum,

Hayden... "Dedim ki-"

"Hayır!" Onu iterek çığlık attım. Theo geri çekilirken silah elimden düştü ve Spencer bana doğru koştu, ama işimin bittiğine inanmalarına izin veririm lanetleneceğim.

Chapter twenty-five

MADDY - GÜNÜMÜZ

Mina'yı geride kalmaya ikna etmek çok zaman almıştı. Kamyonetinin bizi beklediği garaja kadar Keenan'la tartıştı. Ama artık ne yaptığımızı bildiğimizden, etrafta dolaşıp işaret aramaya karar verdik, ben de olabilecekleri yerleri düşünmeye çalıştım.

"O benim oğlum, Key!" Mina onun gömleğinin arkasına tutunarak ağladı. "O benim de oğlum."

"Gelmeyi hak ediyorum," dedi, James'in yolcu tarafına tırmanışını izlerken, benim için arkayı açmak için uzandı. Arkasından atladım, Keenan'ın dönüp Mina'nın yüzünü ellerinin arasına almasını, dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmadan önce bir süre onunla sakince konuşmasını izlerken kemerimi bağladım. Kız ağlıyordu ve Keenan da kontrolünü kaybetmek üzereymiş gibi görünüyordu. Ama onu bırakıp direksiyona geçerken kendini tuttu ve kontak anahtarını çevirerek arabayı çalıştırdı. Mina geride durmuş, hâlâ hıçkırarak ağlıyordu ve garajdan çıkıp geceye doğru ilerleyişimizi izledi. Keenan kamyonetini son kez sürdüğünde çalan müziği kapattı ve bizi motorunun gürültüsü dışında sessizlik içinde bıraktı.

Yolculuğa katılmamın tek nedeni Hayden ve Theo ile olan tüm saçmalıkların ortasında kalmış olmamdı. Ayla'nın söylediklerini düşünmeye çalıştım, James'e tekrar tekrar söyledim ve

Tekrar. Ayla'nın sözleri acımasız ve adaletsizdi ve ona isteksizce her şeyi anlattığımda, bunun karnıma nasıl bir yumruk gibi indiğini görebiliyordum.

"Bu küçük pislikler normalde nerede takılırlar, Maddy?" diye sordu ön taraftan.

Ellerimi saçlarımda gezdirdim ve bana söyledikleri her şeyi düşünmeye çalıştım. "Bilmiyorum... Geçmişte ev partilerinden bahsetmişlerdi. Belki de evlerinden biridir?"

"Grupta kimler var?" Keenan bir eli direksiyonda, torpido gözünde bir şey olup olmadığını kontrol etmek için James'in karşısına uzanırken sordu. İçindeki her neyse, açılan yuvaya düştüğünde ağır bir ses çıkardı. Tekrar kapattı ve sanki o da bir şey arıyormuş gibi ceketinin altına uzanan James'e başıyla işaret etti. İşte o zaman ne yaptıklarını anladım.

James'in Lost Souls kesim siyah deri ceketinin altında bir tabanca tutan siyah deri bir omuz kılıfı vardı. Gözlerim dehşet içinde kılıfa kilitlendi ve eğer bu iki adam silahlı olacak kadar gergindilerse durumun düşündüğümünden çok daha kötü olduğunu fark ettim. Theo ne yapabilirdi ki?

"Theo var, tabii ki... Spencer Carr, Jace Fogerty..." Gruplarındaki tüm insanların isimlerini hatırlamaya çalışırken gözlerimi sımsıkı yummuştum ama ana beşlinin hiç bahsetmediği ya da bahsetmeyi önemsemediği o kadar çok isim vardı ki. "Ve sonra Ayla Savard ve arkadaşı Nova."

James telefonunu çıkardı ve birine mesaj yazmaya başladı ama geniş omzunun etrafını göremiyordum. Karanlık üzerimize çökerken Keenan farları yaktı ve kasabamızın sokaklarında hızla ilerlemeye başladık. Gözlerimi camdan dışarı dikmiş, Theo ve Spencer'in arabalarının neye benzediğini hatırlamaya çalışıyor, onlardan ya da sokaklarda dolaşan grubun kendisinden bir iz arıyordum.

"Ayla dans dışında başka bir şeyden bahsetti mi, Maddy?" Keenan karanlık bir ara sokaktan hızla dönerken, her virajı döndüğümüzde Hayden'ın mucizevi bir şekilde iyi bir şekilde orada durduğunu görmeyi umuyormuş gibi boynunu bükerek sordu. "Bir etkinlik ya da parti gibi bir şey mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Sürekli Hayden ve benim ailelerimiz gibi zayıf olduğumuzu söyleyip durdu. Dedi ki... çünkü babasının oğlu, muhtemelen onun yaptığı gibi bitirecek-"

Keenan aniden frene bastığında hem James'i hem de beni hazırlıksız yakaladı, ikimizin de koltuklarımızda öne fırlamasına neden oldu, emniyet kemerlerimiz bizi son anda sert bir sarsıntıyla yakaladı.

"Lanet olsun, Key?" James omzunu ovuşturarak homurdandı. Etrafıma uzandı ve hafifçe dizime dokundu. "İyi misin, Maddy?"

"Evet, iyiyim," diye hırıldadım, Keenan geri vitese takarken göğsümü ovuşturdum, kamyon o kadar hızlı geri gidiyordu ki lastikler gerçekten gıcırdıyordu. "Neler oluyor?"

"Nerede olduklarını biliyorum." Keenan'ın bir eli James'in koltuğunun arkasındaydı, arka camdan dışarı bakmak için yarı yarıya döndü, ifadesi beni hazırlıksız yakaladı. Öylesine kötücül bir duygu karışımıydı ki; aslında ona biraz ürkütücüydü. Dehşet, vahşet, öfke ve kararlılığın bir bileşimi.

"Nereye?" James ve ben aynı anda sorduk, kamyon geriye doğru kükrüyordu, yol mutluluk verici bir şekilde trafikten arınmıştı, bizi bitişikteki sokağa döndürmeden önce, vites değiştirdi ve şehirden ilk çıkışa girerek yola çıktı.

"Küçük sürtük durmadan Shay hakkında konuşuyordu, değil mi?" Keenan gaz pedalına daha sert basarak hız sınırının izin verdiğinden çok daha hızlı giderken konuştu. "İkisini karşılaştırmak mı? O küçük pisliğin onu nereye götüreceğini sanıyorsun?"

Biz hızla ilerlerken James ona bakıyordu, ağlamak ya da çığlık atmak üzereymiş gibi görünüyordu... belki de ikisi birden. "Sence..." sesi kesildi.

"Tabii ki biliyorum. O küçük pislik yıllar önce Hayden'la uğraşmaya başladığında yaptığı ilk şey buydu. Shay'den, parktan, hepsinden bahsetti. Resmen boğazına kadar soktu. Onun gibi bir pislik onu başka nereye götürmeye karar verebilir ki?"

"Nereye?" diye sordum, hâlâ karanlıktaydı. Neler olup bittiğini öğrenmek için çaresizce öne doğru eğildim. "?"

James çılgınca bir mesaj daha yazmak için telefonunu çıkarırken Keenan, "Sherwood," dedi. "Dinle, Maddy... Biz gittiğimizde

Orada, taksinin zeminine inmeni istiyorum, anladın mı? Bu çocuğun işleri ne kadar ileri götüreceğini bilmiyorum ve seni Phoenix House'a geri bırakacak zamanım yok."

"Neden aşağı inmem gerekiyor-"

"Sadece lütfen, tatlım. Yap şunu," dedi, delici mavi gözleri dikiz aynasından bana doğru kayıyor ve yalvarıyordu.

Başımı salladım, zaman ilerledikçe dizim zıplıyordu, şimdi küçük kırmızı ibrenin gösterge panelindeki 140 km işaretini geçtiğini görebilmeme rağmen çok yavaş sürdüğünü hissediyordum. Yemin ederim, Theo ona en kötüsünü yapıyorsa, onu incitiyorsa ya da... Bunu düşünemiyordum. Gerçekten yeterince yetkin olduğuna, öfkesinin yeterli olduğuna, bu kadar alçalabileceğine ...

"Keenan, biraz daha hızlı sürebilir misin?" diye sordum, sesim artık her kelimede çatlıyordu.

Buna karşılık daha sert bastı, ibre 180 km'yi geçti, arada sırada karşı yönden şehre giren arabalar yoldaki diğer tek yaşam belirtisiydi.

"Kayıp Ruhlar bizimle orada buluşacak," dedi James telefonunu cebine sokarken. "Yaklaşık on beş dakika sonra arkamızda olacaklar."

Keenan sadece başını salladı, tüm dikkati bizi oraya tek parça halinde götürmeye odaklanmıştı.

"Siz Theo'nun gerçekten... gerçekten... olduğunu düşünmüyorsunuz değil mi?" Neden lanet olası bir cümleyi ya da düşünceyi bitiremiyordum? Saçlarımı tekrar çektim, o kadar endişeliydim ki kusacakmışım gibi hissettim.

Keenan, "Bu çocuk yıllar boyunca çok fazla öfke biriktirdi," diye açıkladı. "Onun tipini daha önce de gördüm. Haksızlığa uğradıkları düşüncesine tutunurlar ve sonunda yaptıkları her şeyde bu onları yönlendirir. Theo en başından beri Hayden'ı hedef aldı. Eğer Hayden hiç karşılık vermeseydi, eminim Theo liseden sonra hayatına devam edecek ve onu tamamen unutacaktı. Ama yanlış kişiyi hedef aldı çünkü Hayden hiçbir zaman kurban olarak kalmaya izin vermedi."

Bu bana kesinlikle doğru geldi. Hayden bir savaşçıydı. Kendini korumak için ne gerekiyorsa yapardı. Sonunda, bu beni korumayı da içeriyordu. Ayla'nın künyeyi benden aldığını düşündüm, Theo'nun Hayden'a ulaşmak için künyeyi nasıl kullanacağını merak ediyordum. Çoğu insanın iyi şeyler yapabileceğine inanmayı severdim ama bu adam, o ve Ayla, ikisi de o kadar sapkın, o kadar narsistti ki başkalarının acılarından zevk almaktan başka bir şey yapabileceklerini sanmıyordum. Keenan'ın ne dediğini anlıyordum. Theo kendi psikotik duygularının o kadar derinine inmişti ki artık hayatına devam edemiyordu.

Keenan ayağını gazdan çekerek bizi yavaşlattı ve ileride bir sapakta büyük, yeşil bir tabela belirdi. Sherwood Park. Döndü, çakıllı yolda keskin bir dönüş yaparken kamyon tehlikeli bir şekilde yön değiştirdi. Keenan bizi uzun, kıvrımlı bir yolda yönlendirirken ben ön koltukların arkasına tutunup önüme bakarken kalbim hızla çarpıyordu. Buradaki ağaçlar devasa boyutlardaydı ve hepsi de tepeden aşağı inen yolu örten yapraklı bir gölgelik gibi yayılmıştı. Zihnimdeki çılgınlığa engel olamıyordum.

Ya burada olmasalardı? Ya burada olsalardı? Ne görürdük? Çok mu geç kalmış olurduk? Tanrım, hayır. Lütfen hayır. izin verme. Kıvrımlı yokuştan aşağı inmeye devam ederken neredeyse koltuğumda zıplıyordum.

Tam ona daha hızlı sürmesini söyleyecekken, virajın arkasından aniden bir ışık huzmesi belirdi. "Bu-"

"Bu bir araba, Key!" Keenan frene bastığı anda James bağırdı. Emniyet kemeri beni yakaladığı için tekrar öne doğru düştüm, tam o sırada eski bir Corolla köşeden yuvarlanarak geldi. Araba yanımızdan hızla geçti, bize çarpmaktan kıl payı kurtuldu ve yolun yukarısında gözden kayboldu. Arabayı tanıyamadım, Theo'nun ya da Spencer'inki bile değildi. Onları bundan çok daha güzeldi ama yine de arabanın kaçıyor gibi görüldüğünü görünce içimde korkunç bir his oluştu.

"Git, git!" Koltuğunun arkasına vurarak bağırdım. Keenan tekrar gaza ve son dönemeçten dönerek karanlık yapraklı tünelden geçtik ve geniş, boş bir girdik. Ay beyaz bir parıltı saçıyor, etrafı görebileceğimiz kadar aydınlatıyordu.

Bir parktaydık, park yeri yürüyüşçüleri veya bisiklet sürücülerini doğanın derinliklerine götürecek bir patikanın hemen kenarında bitiyordu. Uzakta, etrafında birkaç piknik masasının ve yaz için halka açık barbekülerin bulunduğu bir alan vardı. Ama benim tüm dikkatimi çeken yan tarafta, bir çocuk parkının yanında, bir bankta toplanmış olan insanlardı.

Üç figür bir araya toplanmıştı, ikisi üçüncünün duruyordu, ikisi de onu kışkırtır gibi ona doğru eğilmişti. O üzgün görünümlü, kambur, koyu dalgalı saçlı kişi... Onu çok iyi tanıyordum. Ve soluk yüzlü, mavi saçlı çocuk elini çevirip elindeki karanlık nesneyi ağzına götürmeye zorladığı anda aklımı kaybettim.

Keenan'a ne söz verdiğimi unutmuştum. Dikkat , saklanmam gerekiyordu ama Hayden'in orada öylece oturduğunu, yenilmiş gibi göründüğünü gördüm. Yüzünün yan tarafını kaplayan kan ve yüz ifadesi o kadar... o kadar ölü ki... Dayanamadım.

Diğer elim James'in ceketinin altına dalarak orada sakladığı tabancayı kaptığı gibi emniyet kemerimi çözdüm ve Keenan gıcırdayarak durduğu anda yolcu kapısına doğru fırladım.

"Maddy, hayır!" James bağırdı ama ben çoktan gitmiştim.

Araçtan atladım ve çimenlerin üzerinde koşmaya başladım, gözlerim onun yüzünden hiç ayrılmıyordu. Onun güzel yüzü...

Yapma, Hayden! diye düşündüm, koşarken nefes nefese kalmıştım. Arkamda, kamyondan inen diğerlerinin peşimden koştuklarını duyabiliyordum ama ben çoktan öne geçmiştim.

"Hayden!" Elimdeki silahı sıkıca kavrayarak çığlık attım ve aniden geri çekilip ittirerek Theo'nun yere yuvarlanmasını izledim. Elindeki silah yere düştü, Theo'nun düştüğü yerde çimlerin arasında kayboldu ve Spencer bankın etrafında döndü, kolu geriye doğru bükülmüş, Hayden'in zaten kanlı olan yüzüne bir yumruk atmaya hazırды.

"Hayden!" Keenan arkamda bir yerden bağırdı, tam o sırada Theo ayağa kalkmış, silahı yumruğuna sıkıştırmıştı. Hayden tökezleyip yana düşerken Spencer da silahını savurdu, artık onlarla tek başına savaşmadığının hâlâ farkında değildi. Ona tekrar dokunmalarına izin vermeyecektim!

Spencer'in savurduğu yumruk dengesini kaybetmesine neden oldu ve bu da Hayden'a üstünlük sağladı. Theo silahı kaldırıp Hayden'in sırtına doğrulttuğu sırada Spencer yumruğunu indirerek kafasının arkasını kırdı.

"Hayır! Hayden, dikkat et!" Çığlık attım, kendi silahımı kaldırıp Theo'ya doğrulttuğumda olduğum yerde durdum. Seslendiğimde, beni hemen fark eden soluk gözlü şeytanın dikkatini çekmiştim. Bir insanda hiç görmediğim kadar şeytani olan yüzünü buruşturarak bana doğru döndü ve tetiği çekmeden önce silahını bir saniyeliğine doğrulttu.

Tepki vermekten başka bir şey yapacak zamanım yoktu. Tam ateş ettiğim sırada bir şey bana sertçe çarptı ve beni çimlerin üzerine savurdu. Silahı bıraktım, nefes üstüne nefes çekerken hava ciğerlerimi terk etti ve yanıma yuvarlandım, James'in ağır topallayarak üç çocuğa doğru koştuğunu gördüğümde az önce ne olduğunu merak ediyordum.

İşte o zaman onu gördüm ve fark ettim...

Keenan.

Diğer üçünün bulunduğu yerden bağırışlar yükselirken yüzüstü, hareketsiz yatıyordu. Ona ne kadar uzun süre , o kadar yanlışı görünüyordu. İşte o zaman anladım... Theo silahını ateşlediğinde beni yere düşürmüştü. Ama ben iyiydim. Ben... Beklediğimden daha hızlı iyileşerek bir nefes daha çektim, ve ona doğru süründü. "Keenan?" Onu sarsarak fısıldadım. "Anahtar mı?"

Yan tarafını iterek yattığı yerden yuvarlanmasını sağladım ve işte o zaman boğazını ve köprücük kemiğini kaplayan kanlı pisliği gördüm ve donup kaldım. Aman Tanrım...

Hızla omzumun üzerinden James'in Spencer'ı yakaladığı yere baktım, ipleri ya da onu bağlamak için orada ne varsa kullanıyordu.

Theo yerde kıpırdamadan yatıyordu, Hayden ise...

"Maddy?" diye seslendi, aklını kaçırmak üzereymiş gibi kuşkuyla bana doğru bakıyordu.

"Hayden! James! James! Lütfen, buraya gel, ben-"

"Maddy! Yaşıyorsun!" Hayden koşmaya başladı ama ben nefes alamıyordum.

"Hayden, lütfen. James'i çağır. Birini aramalısın-"

Ama Hayden dinlemiyordu. Koşarak yanıma geldi ve beni kollarının *arasına* aldı, o kadar sıktı ki nefesim kesildi.

"Maddy, aman *Tanrım*, Maddy!" diye bağırdı, beni tutarken titriyor, bizi bir o yana bir bu yana sallıyordu. "Maddy, seni kaybettiğimi sandım!" Feryat etti. "Gittiğini sandım! Gittiğini sandım!"

"Hayden, lütfen, baban, ben..."

"... öldüğünü söyledi! Buna inanmak istemedim ama kaybettim. Kendimi kaybettim ve neredeyse onlara izin veriyordum... .."

"Lütfen, James'i getir!" Onu geri çektim ama omzunun üzerinden bakabildiğimde büyükbabasının Spencer'ın iri bedenini arkasından sürüklediğini gördüm, ağa takılmış bir balık gibi bağlanmıştı. Elimi kaldırıp çılgınca salladım, "James! James, buraya gel! Bu Keenan! Vuruldu!"

"Ha, ne?" Hayden biraz geri çekildi, ona her ne yaptılarsa hâlâ sersemlemiş görünüyordu. Gözleri odaklanmıyordu, ayaklarının üzerinde sallanırken göz bebekleri uyumsuzdu. "Peki ya babam?"

James o sırada bize doğru koştu, Spencer'ı yakınlarda ağır bir homurtuyla bıraktı ve Keenan'ın yanında dizlerinin üzerine çöktü. İşte o zaman Hayden'in kafasına dank etti ve elleri gevşekçe üzerimden düştü, beni bıraktı, sonra da çimenlerin üzerindeki hareketsiz figüre doğru tökezledi. "Baba?" diye fısıldadı.

James ceketini çıkarıp gömleğini yırtarak yaraya bastırdı, yara aslında sandığımdan daha yukarıdaydı, tam boynundaydı ve örümcek ağı dövmesini delip geçmişti.

Hayden onun yanına yığıldı, şoka girmiş gibi görünüyordu. Ben ise James'in yanına koştum, tam o sırada yüzlerce motosikletin gürültüsü bir anda ortalığı doldurdu.

"Ambulans çağır, Maddy," dedi James, diğer eliyle telefonunu cebinden çıkarırken, Ashland'daki tüm Lost Soul motorcuları otoparka girerken kafasını kaldırıp baktı. "Telefonu açtıklarında onlara burada tam olarak ne olduğunu anlat. Bu iki pisliği Hayden'ı rehin tutarken ve hayatını tehdit ederken bulduğumuzu. Geldiğimizi gördüklerinde Theo Keenan'ı vurdu, ben de onu vurdum."

"Evet, tamam, ben... bekle, *ne?*"

"Beni duydun. Çocuğu vurdum, anlıyor musun? Sen Keenan'la koşuyordun ama ben senden öndeydim. Key'i vurdu, ben de silahımı çıkardım ve onu vurdum. mı? Şimdi ara."

"Ama James, ben-"

"Benimle tartışma, Maddy! Bu yüzden hayatını mahvetmeyeceksin! Ben yaşlı bir adamım ve yaptığım pislikler yüzünden hapse girmeyi fazlasıyla hak ediyorum. Bu iki çocuğun yaptığı pislik yüzünden acı çekmene izin vermeyeceğim. Şimdi ara lan!"

Bacaklarımdaki tüm kanın çekildiğini hissettim ve 911'i ararken yere düştüm, onlar bize ne yapmamız gerektiğini anlatırken hoparlörü açık tuttum. Etrafımızdaki Lost Soul motorcuları koşarak yanımıza gelmiş, bazıları bembeyaz kesilen Keenan'la ilgilenmeye başlamıştı. Hayden kendini babasının üzerine atmış, hıçkırarak ağlıyor ve ona için yalvarıyordu. Bir operatörle konuşurken onun yanına oturdum, acele etmeleri ve birden fazla ambulans göndermeleri için . Sakin kalmaya çalıştım ve bana ne olduğunu sorduklarında, James tereddüt ettiğimde öfkeyle bakışlarımı tuttu ve onlara kendi kurguladığı versiyonu anlatana kadar ters ters baktı. Anlattığımda başıyla onayladı ve Keenan'a dönerek yarasına baskı yapılmasına yardım ederken diğer üç adam da Spencer'a göz kulak olmak için yanına gitti.

İki ambulans ve birkaç polis arabasının yanıp sönen ışıkları park alanına girene kadar ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Kayıp Ruhlar geri çekildiler, ellerini başlarının üzerine kaldırdılar, polisler herkese talimatlar yağdırırken karşı koymadılar.

Sağlık görevlileri etrafını sarmış, yarayla ilgilenip sedyeyi hazırlarken Hayden babasından koparıldı. Diğerleri parktaki bankın yanında cansız yatan Theo'nun yanına koştu, silahı hâlâ elindeydi. Hayden'ı kollarıma aldım, boynuma sarılıp ağlarken sırtını ovdum, bana bir cankurtaran simidi gibi sarıldı. James'in kelepçelenip polis arabalarından birine götürülüşünü ve arka koltuğa zorla oturtuluşunu gözyaşları içinde izledim. Aynı anda diğer polisler Hayden ve benim etrafımı sararak omuzlarımıza battaniyeler sardılar ve Mina'yı çağırdılar.

Hayden için üçüncü bir ambulans gelene kadar her şey renklerin, seslerin, bir noktadan diğerine hareket etmeye zorlanmanın yarattığı kafa karıştırıcı bir karmaşa ve girdaptı. Beyin sarsıntısı geçirmişti, o kadar.

temizdi. Birkaç test ve dikiş için onu hastaneye götürmek istediler. Uyuşuk bir şekilde polisin beni başka bir arabaya bindirmesine izin verdim ve Ashland'daki hastaneye giden üç ambulansı takip ettik.

ELLERİM SOĞUKTU, vücudum titriyordu ve şokta olduğumu söylediler. Bana ısıtılmış bir battaniye verdiler, biraz su ve kraker getirdiler ve benim için bir yatak buldular. Bir şey duymayı beklemek, herhangi biri hakkında herhangi bir haber, acı vericiydi. Uyuyamıyordum ve diğerlerini bulmak istesem de yakın zamanda buna izin verilmaçtı. Bir ziyaretçinin geldiğini haber veren kapım açıldığında, diğerleriyle ilgili herhangi bir gelişme duyma fikrinden vazgeçmişim. Ama sürpriz bir şekilde karşımda Bayan Ross ya da Saanvi yerine Mina duruyordu.

İkimiz de bir anlığına donup kaldık, sanki hayalet görmüş gibi birbirimize baktık, sonra bir çılgılık attı ve koşarak yanıma geldi, kollarını o tanıdık, anne şefkatiyle bana doladı.

"İyi misin, tatlım?" diye sordu. Cidden, tüm bu olanlardan, yaşadıklarından sonra *bana* nasıl *olduğumu* soruyordu. Bu kadın gerçekten başka bir şeydi.

"Ben iyiyim," dedim, her şeyin ne kadar adaletsiz olduğunu düşünerek.

" ? Aç mısın? Sana bir şey getireyim mi?" diye sordu, beni bıraktı ve alnına bir endişe çizgisi kazınmış bir şekilde beni kol mesafesinde tuttu.

"Cidden, ben iyiyim," dedim ona, bu kadının nasıl bu kadar güçlü olabildiğini merak ederek. "*Sen* nasılsın?"

Dudakları birbirine yapıştı, gözleri anında yaşlarla doldu ama sadece başını salladı ve yatağımın başucundaki bardağı aldı. "Temiz suya ihtiyacın var, ben de sana kafeteryadan çorba ya da başka bir şey getireceğim."

"Ben gerçekten iyiyim-"

"Hayır, seni burada yalnız bıraktıklarına inanamıyorum. Biliyorum, Casey'den bize bir şeyler getirmesini isteyeceğim. Şu anda buraya geliyor." Telefonunu çıkardı ve hızla kız kardeşine bir mesaj yazdı.

"Lütfen, ben iyiyim, gerçekten-"

"Hayır, değilsin Maddy!" Aniden ağladı, ellerini bıraktı ve telefonunu sıkıca kavradı. Gözyaşları serbest kaldı, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlarken yüzü acıyla kapandı. "İyi değilsin. Nasıl iyi olabilirsin ki? Daha on yedi yaşındasın, Tanrı aşkına! Hiçbir on yedi yaşındaki çocuk senin yaşadıklarını yaşamamalı... senin yaşadıklarını..." sesi kesildi, gözyaşları ve küçük nefes alışları sözlerini bitirmesini imkânsız kılıyordu. Arkasını dönüp gözlerini silmek için selpak kutusunu kapışını izledim. Hayden'ın bana onun hakkında anlattığı her şeyi, yaşadığı her şeyi düşündüm ve o anda ona hayranlık duymaktan kendimi alamadım. Yas tutuyordu ve yine de buradaydı, çünkü bir zamanlar on yedi yaşında bir kızdı, içinden çıkamadığı karanlık bir ağa yakalanmıştı ve kurtulduğunda... o kadar şiddetli, o kadar kanlı ve korkunç bir şekilde sona ermişti ki iyileşmesi yıllar almıştı.

"Çorba kulağa harika geliyor," dedim sonunda, sesim kırılarak.

Mina büyük, ürpertici bir nefes verdi ama bana döndü, hafifçe hıçkırırken genişçe gülümsedi ve gözyaşlarının arasından konuştu, "Güzel. Casey'e bize biraz getirmesini söyleyeceğim. Ben de sana içecek serin bir şeyler getireyim."

Benimle birlikte odamda bekledi, gerçekten iyi olmama ve herhangi bir yaralanmam olmamasına rağmen, sanırım personel Mina Mathers için üzüldükleri için burada kalmamıza izin verdi. Kocas ve oğlu arka tarafa götürülmüştü ve beklerken yapacak bir şeye ihtiyacı vardı. Bu yüzden benimle ilgilenmek en iyi seçenek gibi göründü sanırım.

Casey geldiğinde elinde bir çanta dolusu yiyecek vardı. Çorba kapları, kurabiye ve cips paketleri, birkaç sandviç ve kestiği birkaç elma. Vail, Lee ve Shaw Mathers'ların evindeki tüm çocuklara bakıyorlardı, bu yüzden onlar için endişelenmemize gerek yoktu. Dışarıda gece yavaş yavaş sabahın erken saatlerine dönüyor, ufuktaki pembe ışık gittikçe parlıyor ve sonunda bir doktor ortaya çıkıyordu

Uyandığımda üçümüzü yatakta birlikte otururken buldum, her ne kadar somurtkan ve kederli olsak da.

"Bayan Mathers? Oğlunuz bir odaya taşındı, onu görmek ister misiniz?" dedi, pikniğimize bakarak. Dürüst olmak gerekirse, neredeyse hiç yememiştikMidem . Mina da öyle. Bu yüzden Casey zamanının çoğunu sohbet ederek, dikkatimizi dağıtmak için elinden geleni yaparak ve kurabiye yiyerek geçirdi.

Ancak Hayden'ın bir odada olduğu duyurulduğu anda, büyüyen bebek yumrusuyla elinden geldiğince ayağa fırladı ve her şeyi yeniden toplamaya başladı. Mina da ayağa kalktı ve sarı saçlarını kulaklarının arkasına topladıktan sonra elimi tutarak benim de gelmemi işaret etti. Elini tuttum, dahil olduğum için mutluydum. Hayden'ı görmem, onun gerçekten iyi olduğundan ve Theo ile diğerlerinin ona kalıcı bir zarar vermediğinden emin olmam gerekiyordu.

Koridordan yeni bir kanada yönlendirildik, orada özel bir odada Hayden yatağa yatırılmıştı, üzerinde bir hastane önlüğü vardı, örtüler onu içine sokmak için yukarı çekilmişti. Başı bandajlarla sarılıydı, siyah saçları tepeden ve bir yandan görünüyordu. Hepimiz kapıda belirlediğimiz anda gümüş rengi gözleri açıldı ve Mina gözyaşlarına boğuldu, kollarını ona dolamak için koştu.

"Anne?" diye mırıldandı, yüzü tekrar tekrar öpülürken sesi uykulu geliyordu.

"Hayden, aman Tanrım! Bir şeyin yok! İyi misin? İyi hissediyor musun?"

"Ben iyiyim." Yatağında biraz kıpırdandı, sanki aralarına daha fazla mesafe koymaya çalışıyordu ama kaçıışı yoktu. Kollarını ona sımsıkı sarmışken olmazdı. Bunun üzerine ağzımın kenarlarının biraz yukarı kalktığını hissettim.

Doktor, "Beyin sarsıntısı geçirmiş ve şakağına on, kafasının arkasına da bir on dikiş atılması gerekiyor," diye açıkladı. Kafatasının etrafına sarılan beyaz malzeme kaşındırıcı görünüyordu ama umurunda değil gibiydi. Kendinden geçmiş, uykuya dalmaya hazır görünüyordu ama annesinin sıkı sarılışı bunu başarmasına engel oluyordu.

"Gözlem için onu birkaç gün tutmak istiyoruz. Kendini hazır hissettiğinde de polis ona bazı sorular sormak istiyor."

"Ben de miyim?" O sordu. "Hâlâ on yedi yaşında." "Üç gün sonra on sekiz olacağım anne..."

"Ama şimdi !"

Doktor biraz sıırıttı, annesinin endişesini açıkça . Muhtemelen kariyeri boyunca bunu sayısız kez görmüştü, ama hemen ardından sombered. "Bayan Mathers, sizinle biraz dışarıda konuşabilir miyim lütfen?" Açık kapıyı işaret etti, Mina Hayden'ın yanağına son bir öpücük kondurdu ve doğruldu, çantasını sıkıca kavrayarak doktorun peşinden gözden kayboldu.

"Selam tatlım."

Yataktan bana zayıf bir şekilde gülümseyen Hayden'a döndüm. Gözleri yavaş ve ağır bir şekilde kırpışlıyordu. Evet, yorgundu ama hâlâ mücadele ediyordu. Yatağa tırmanıp onun yanına yaklaştım ve serumsuz elini iki elimin arasına alıp sıktım. Onu burada yatarken görünce boğazım düğümlendi, yorgun, yaralı... Tanrı bilir oraya sadece bir dakika sonra varsaydık neler olurdu. Onu sonsuza dek kaybedebilirdim.

Arkamızda, Casey bizi yalnız bırakırken kapı tıkırdayarak kapandı ve ancak o zaman ağlamama izin verdim.

"Hey, bu neyle ilgili?" Hayden uzandı ve başparmağıyla hafifçe vurarak bir damla gözyaşını sildi.

"Ben sadece... Ben..." ona bakarken sesim çatallaştı ve bugünün hiç yaşanmamış olmasını diledim. "Çok üzgünüm, Hayden."

Ne demek istediğimi anlamış gibi ağzını sıkıca kapattı ama bir şey söylemedi.

"Ayla'nın beni ele geçirmesine izin vermeseydim, o almasaydı, I-"

"Dur, Maddy. Bu senin hatan değil."

"Ama-"

"Sh! Artık yok. Ondan başka kimsenin suçu değil. Theo'nun istediği ve bunu öyle ya da böyle yapacaktı. Eğer bugün

Başarısız oldu, eminim yarın ya da ertesi gün tekrar deneyecekti. Bu işin peşini bırakmayacaktı."

Sertçe burnumu çektim, avucunun dokunuşuna doğru eğildim, diğer elini hâlâ kalbime yakın tutuyordum. "Sana Theo'dan bahsettiler mi?" diye sordum.

Başını salladı, çok kısa bir süre için de olsa şaşırtıcı derecede pişman görünüyordu.

"Ve Spencer tutuklandı." Yine başını salladı.

Odada duran fili söylemeye dilim varmıyordu. Suçluluğun beni her yönden ezdiğini hissedebiliyordum. "Eğer yapmasaydım... eğer babanı dinleyip kamyonda ... o zaman o ve büyükbaban, onlar... onlar- onlar nerede-"

"Dur, Maddy. Kendini suçlama. Eğer kaçmamış olsaydın, muhtemelen şu anda morgda *ben olacaktım*. Kan dökülmeden bundan kurtulmanın bir yolu olduğunu sanmıyorum."

Keşke benim olsaydı...

Düşünce sessizdi ama güçlüydü. Sanki o da duymuş gibi Hayden aniden sinirlenerek burun deliklerini açtı ve elini enseme götürerek o haliyle şaşırtıcı bir güçle kavradı. "Yapma. Sen. Cüret etme. Aklından bile geçirme."

"değil."

"Peki, dene. Çünkü bu gece beni kurtardın, Maddy. Sadece oraya koşup Theo'nun dikkatini dağıtarak değil... Beni korkunç bir hata yapmaktan kurtardın."

O bankta neredeyse zombi gibi oturup Theo'nun silahı ağzına götürmesine izin verişini hatırlayınca sertçe burnumu çektim.

"Beni kurtardın..." dedi tekrar. "Geçen gün bana ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Hatırlamak için çok çabaladım ama şu anda zihnim çırpılmış yumurtaya dönmüştü. "Ne? *Daha sert mi, Hayden?*" Şaka yaptım.

Bunun üzerine kıkırdadı ve tutuşunu hafifletti. "Hayır, seni küçük ucube. Bana söylediğin şey... bizim ailemiz olmadığımız. Nereden geldiğimiz konusunda korkmamamız gerektiğini. Kendi hayatımızı yaşamayı hak ettiğimizi. Yıllarca mücadele ettim.

Bir katilin oğluydum... ama değildim. Ben *onun oğluydum*. Gerçek babam. Sahip olduğumu düşündüğüm sorunların hepsi Theo'dan kaynaklanıyordu. Mezdaki adamdan değil. Harika bir hayatım, harika bir ailem vardı. Ve son birkaç haftada, bunu görmemi sağladın, Maddy. Gözlerimi açtın ve bana gerçekten ne kadar çok şeye sahip olduğumu ve ne kadar çok şeyi dört gözle beklemem gerektiğini gösterdin."

Gözyaşlarımın ardından gülümsedim, küçük konuşmamı hatırlıyordum ama daha çok, bunun onun için tahmin ettiğimden çok daha fazla şey ifade ettiğini düşünüyordum.

"Beni kurtardın Madeline King."

Başımı salladım ve elindeki kablolarla olabildiğince dikkat ederek yanına uzandım ve ona sokularak güzel, aynalı bakışlarında kaybolmama izin verdim. "Benim hayatımı kurtarmışken bunu nasıl söylersin, Hayden Mathers? Seninle tanışana kadar hayatın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Ben sadece... var oluyordum. Ne hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunun için sana teşekkür etmeliyim."

Bana yumuşak bir öpücük vermek için eğilirken çenemi parmaklarının arasında tuttu. Ona sarıldım, ben de onu öptüm, kurtulduğu için çok minnettardım. Güneş pencereden arkamıza doğru yükselirken, gökyüzünün kanlı pembesi yavaşça odayı doldurdu, yeni bir günün, yeni bir hayatın başlangıcıydı. Hayden ve ben birbirimizi kurtarmıştık ve bunun için çok minnettardım.

Bazen sonsuza dek mutlu bir son gerçekleşebilir. Bu, başarılı bir girişimci, gizli hazineleri ve simgeleri keşfeden biri ya da hatırlanacak bir isim olmak gibi olmasını istediğiniz şey olabilir. Ama benim için bundan çok daha basitti. *Yaşamak* istiyordum. Sevgi istiyordum. Bu yeterliydi ve onu sonsuza dek el üstünde tutacaktım. *Ona* sonsuza dek değer verecektim.

Epilogue

Hayden

EVE GIDIYORDUK. Evimize değil ama bir zamanlar evim dediğim yere. Benim gerçek evim burasıydı, Maddy ile birlikte küçük karavanımızdı. Otoyolda kuzeydoğuya doğru hızla ilerlerken, arkamda dolaşıp küçük mutfağımızda bir şeyler yaptığını duyabiliyordum. Minibüs hareket halindeyken içeride yürüyebilmekte gerçekten ustalaşmıştı ve bazen sırf arsızlık olsun diye direksiyonu hızlıca bir o yana bir bu yana çevirip dengesini bozuyor, bana küfrederken gülüyordum.

Bu minibüs bize o kadar çok anı yaşattı ki Casey Teyzemi ve tüm amcalarımı düşünmemek elde değildi. Bunca yıl boyunca onlara kartpostallar ve güncellemeler göndermek için elimden geleni yaptım. Ne de olsa Maddy ve benim bu minibüsü yaşanabilir bir hale getirmemize yardım etmek için devreye girmişlerdi. Lee Amca onu bir müzayedede bulmuş ve ucuza almıştı, üçü de bana içini nasıl boşaltacağımı ve adım adım istediğimiz her şeye nasıl dönüştüreceğimi göstermişti. Maddy'nin bana istediği her şeyi hatırladım ve bizi mükemmel bir şekilde temsil ettiğinden emin oldum.

Hazırlanmak için harcadığımız bir yıl boyunca ikimiz de web sitesi tasarımı, hızlı bir finans kursu ve yönetim için derslere yazıldık. Hatta Ashland'da bir fotoğrafçının yanında asistan olarak çalıştım, ipuçlarını ve püf noktalarını öğrendim, görevlerinde ona yardım ettim, edinebileceğim tüm deneyimi özümsem. Bu arada Maddy de

Annemle fazladan zaman geçiriyor, çok sevdiği fırıncılık hakkında daha fazla şey öğreniyordum. O yıl boyunca birbirlerine bağlandılar, kız kardeşlerim kadar yakın oldular ve onun aileme bu kadar zahmetsizce uyum sağladığını görmek benim için dünyalara bedeldi.

Kuzey Amerika'yı keşfederken her zaman iletişim halinde olmaya özen gösterdik; sık sık arayıp durumumuzu kontrol ettik, mesajlarla resimler gönderdik. Maceracı yaşam tarzımız umduğumuz her şeydi ama şimdi tekrar eve çağrılıyorduk.

Otoyoldan ayrıldığımızda eski, tanıdık bir yola saparak nihayet uzun zaman önce geride bıraktığımız kasabaya geri döndüm. Buraya gelmeyeli yıllar olmuştu, kasaba hâlâ aynıydı ve bir bakıma bu rahatlatıcı bir şeydi. Annem birkaç hafta önce bizi arayarak büyük etkinlik için eve davet etmişti, biz de tam zamanında burada olmak için zamanlama yaparak yolumuzu bu yöne çevirdik. Aslında herkesi tekrar göreceğim için heyecanlıydım. Maverick'in ne kadar büyüdüğünü, Emily'nin artık bir genç kız olduğunu ve Charlotte'un lise son sınıfta neler yaptığını merak ediyordum.

Sanırım üzereydim.

Maple Drive'dan aşağı döndük, Phoenix House'a giden yolun girişini geçtik ama orada durmamıza gerek yoktu. Liseden mezun olduğumuz andan itibaren Maddy'nin evi benimleydi ve biz de oraya gidiyorduk. Ağaçların bitmesiyle aynı geniş arazi, çiçeklerle çevrili Tudor tarzı ev ortaya çıktı; tek değişiklik çimenlerin üzerine kurulmuş çok sayıda masa, balonlar, barbekü ve yiyeceklerdi. Herkes oradaydı...

"İşte orada!" Maddy heyecanla minibüsün önüne doğru zıplayarak camdan dışarı baktı.

Bizi gören tüm aile yüksek sesle alkışladı, el salladı ve araba yoluna girip park ettiğimizde bizi çağırdı. Maddy bir anda yan kapıdan çıktı ve artık hapisten yeni çıkmış olan Büyükbaba J'ye koşarak ona sıkıca sarıldı.

"Nasılsın tatlım?" diye sordu, yüzündeki yeni kırışıklıkları gösterecek kadar geniş gülümseyerek. Yıllar içinde ne kadar çok değiştiğini görerek ona baktım. Daha zayıftı, kafası artık tamamen gümüş rengindeydi, yüzündeki çizgiler derinleşmiş ve yenileri ortaya çıkmıştı.

Büyükbaba J daha çok bir büyükbaba gibi görünüyordu. Her zaman sert biriydi, deri elbisesiyle etrafta dolaşır, bisiklete biner, bir çeteyi zafere taşırdı. Ama şimdi sadece büyükbaba olmuştu. Ekose kısa kollu bir gömlek ve kot pantolon giyiyordu ve biraz daha sert hareket ediyordu. Her zaman topallamıştı ama artık bir baston kullanıyordu ve kızımı kucaklamak için bastonunu bırakmıştı.

Onu bırakıp bana döndüğünde, kara bana bakarken neredeyse parlıyordu bir an için ağlayacağını düşündüm, sonra beni tutup sıkıca sarıldı.

"İyi misin, büyükbaba?"

Bir dakika boyunca sessiz kaldı, kaybolacağımdan korkuyormuş gibi bana sarıldı, sonra fısıldadı, "Ona çok benziyorsun..."

Yirmi dört yaşındaydım ve öldüğünde ben de *onun* yaşındaydım.

Bu düşünceden sıyrıldım ve büyükbabamı dikkatle kollarıma aldım, artık yaşlı bir adam olduğunun farkındaydım. Theo Hebert'in ölümünün suçunu üstlenmiş ve için altı yıl ceza almıştı. Avukatları bunun nefsi müdafaa olduğunu iddia etmişti, çünkü ilk ateşi Theo etmişti ve bu, daha uzun bir cezaya çarptırılan Spencer Carr da dahil olmak üzere orada bulunan tüm tanıklar tarafından doğrulanmıştı. Ancak büyükbabam olay yerine silahlı olarak geldiği için, önceden planlanmış bir his vardı. Bence polisler onu başka nedenlerle, muhtemelen bir MC'nin parçası olduğu için, ama daha çok Daniel Hebert'in sisteme yaslanıp oğlunun ölümü için adalet istemesi nedeniyle hapse atmak istediler. Ancak büyükbaba, tövbekar bir adam olduğu için günahlarının kefaretinin ödemesi gerektiğini belirterek cezayı kabul etti.

Çoğu kişi Theo'dan bahsettiğini düşündü ama ben daha iyi biliyordum. Garajda bir sürü şeyden suçlu olmakla ilgili söylediklerini hatırlıyorum.

Yasal bir insan olmak için çok çalıştım çünkü telafi etmem gereken çok şey var, demişti bir keresinde. Bence hapse girmeyi hak ettiğine gerçekten inanıyordu.

Sonunda beni omuzlarını sıktım ve "Yeniden özgür bir adam olmak nasıl bir duygu?" diye sordum.

Buna güldü ve ona uzattığım bastonu alarak başını salladı. "Evlat, *hiçbir* fikrin yok! Elli olmadan düş almak güzel

diğer çocuklar ve altıya sekiz ayak bir alanın dışında hareket edebilmek-"

"Zaten bunun ötesine pek geçemiyorsun, değil mi ihtiyar?"

Bu fısıltılı, hışırtılı sesin kime ait olduğunu biliyordum. Büyükbabamın omzunun üzerinden baktığımda, babam orada durmuş, elleri cebinde, kocaman sırtıyordu.

"Selam ufaklık." Bana arsızca göz ve elimde olmadan ona doğru koştum, öyle bir güçle ona çarptım ki neredeyse düşüyorduk. Babam kollarını bana doladı, hâlâ her zamanki gibi ve hâlâ burada bizimle olduğu için minnettar hissetmekten kendimi alamadım.

O zamanlar onu kaybetmeye çok yaklaştığımız. İki kez kalbi durmuş ve yoğun bakım ünitesinde haftalarca komada kalmıştı. Sonunda uyandı ve ilk başta konuşmаса da, onu canlı, nefes alırken ve o çarpık ticari marka sırtışıyla gülümserken görmek isteyebileceğimiz en büyük mucizeydi. Bize geri döndüğü gece, annem onun yanından ayrılmayı reddetti ve ziyaret saatlerinin bittiğini söylediklerinde her erkeği titretecek bir bakış attı. Sonunda onu yatağında yanına sokulurken, ona bağlı olan tüm kabloları dikkat ederek ve yakınında tutarak onunla bıraktık.

Dudakları kıpırdadı, sesi kayboldu ama aldığı şekilden fısıldamaya çalıştığını anlayabiliyordum: "Günüşiğim..."

Aylarca fizyoterapi gördü ve sonunda ses telleri kendilerini ellerinden geldiğince onardı, bu yüzden şimdi yumuşak, hışırtılı bir fısıltıyla konuşuyordu.

Ben o yılı okulla ve minibüsü hazırlamakla geçirirken, o iyileşiyordu, sadece ona projeyle ilgili güncellemeler getirdiğimde sessiz bir şekilde katkıda bulunabiliyordu. Yardım edememenin onu içten içe öldürdüğünü söyleyebilirdim ama yatak istirahatindeydi ve annem kendini zorlamaması konusunda kararlıydı.

Sonunda onu bırakabildiğimde, geri çekilip ona baktım, altın sarısı saçlarının artık daha gümüşü olduğunu ve boynunun yan tarafındaki yara izinin bir zamanlar sahip olduğu örümcek ağı dövmesini bozduğunu fark ettim.

"Yine de senden daha yakışıklı." Göz kırptı ve yeni, tiz bir şekilde güldü.

"Sen öyle san." Gözlerimi devirdim ve sırtını sertçe sıvazladım. Dönüp Maddy'yi aradım ama onun ailemin arasında kaybolduğunu fark ettim. Kalabalığın içinde ilerledim, teyzelerimi, amcalarımı, tüm küçük kuzenlerimi selamladım, ta ki kız kardeşlerimi ve erkek kardeşlerimi seçene kadar, hepsi o kadar büyümüşü ki görmek acı veriyordu.

Barbekü tüm hızıyla devam ediyordu, müzik çalıyordu, yeni Başkan da dahil olmak üzere Lost Souls üyeleri Büyükbaba J'yi topluma geri kazandırmak için bize katılmıştı. Artık onursal üye olarak görev yapmak üzere cübbesini asmıştı ama artık bunun için çok yaşlı olduğunu ve sadece emekliliğin tadını çıkarmak istediğini söylüyordu. Ama kulübün kapısı ona her zaman açıktı.

Küçük çocuklar etrafta koşuştururken, gençler hep birlikte oturuyor, telefonlarıyla oynuyor, birbirlerine videolar ya da müzikler gösteriyor, yetişkinler ise eski günleri yad ediyordu.

Elimde bira, biraz sessizliğe ihtiyacım olduğu için kendi başıma dolaşmaya çıktım. Evin içinde dolaştım, tanıdık kokular ve fotoğraflar bana nostaljiyi geri getirdi. Maverick benim eski odama taşınmıştı ve görünüşe bakılırsa onun odası da buraya taşınmış olan Büyükbaba J için bir alana dönüştürülmüştü. Sonunda kendimi arka tarafta buldum, eski garaj hala babamın atölyesi olarak kullanılıyordu, yan tarafta mükemmel bir şekilde budanmış başka bir bahçe yatağı vardı ve verandanın kenarına oturdum, çocukken nasıl olduğunu hatırlarken biramı yudumladım, projelerinde ona yardım etmek için dışarı koştum ya da annemin benim için bahçede üflediği baloncukları kovaladım.

"Anıların içinde kaybolmak mı?"

Omzumun üzerinden baktığımda annemin çiçekli güneş elbisesiyle orada durduğunu ve uzun örgüsünün ucuyla oynadığını gördüm. Yanımdaki boş yeri okşadım. "Çok kaybolmuş."

Bir bardak limonatayı yudumlarırken bana katıldı. Hiçbir zaman çok içen biri olmamıştı. Birlikte çimenlerin arkasındaki ağaçlara baktık.

", Hayden?" Bir dakika boyunca rüzgârı ve kuşları dinledikten sonra bana sordu.

Ona tüm dürüstlüğümle "Mutluyum" derken tereddüt etmeme gerek yoktu.

Annem başını salladı, yüzünde geniş bir gülümseme vardı, ifadesi rahatlamış ve tatmin olmuştu. "Güzel." Birlikte otururken birkaç dakika boyunca bir daha konuşmadık, dışarıdaki parti devam ederken sessizliğin tadını çıkardık. İçkisini bitirdiğinde bardağı yanına bıraktı ve ellerini kucağında kavuşturarak bana bakmak için biraz kaydı. "Seninle gurur duyuyorum, Hayden."

Ona bakarak kıkırdadım ve şakayla geçiştirdim. "Tanrım, anne, birden duygusallaşmak zorunda mısın?"

"Ben bir anneyim." Omuz silkti. "Yaptığımız şey bu. Endişeleniriz, umut ederiz, duygusal oluruz ve en büyük dileğimiz çocuklarımızın mutlu olduğunu bilmektir."

Onunla yüzleşemeyince dudaklarımı birbirine bastırdım ve uzanıp ellerinden birini sıktım. Neden biliyordum. Uzun bir süre boyunca geleceğim çok belirsizdi. Çok mutsuzdum. Yanımda bir karanlık taşıdım ve kendimi dünyaya kapattım. Şimdi geriye dönüp baktığımda, sonumun *onun* gibi olacağından korktuğundan eminim. Günden güne taşıdığım mutsuzluğun sonunda beni de aynı yere götüreceğinden.

"Ben o değilim," dedim sonunda.

Başını salladı ve uzun, titrek bir nefes verdi. "Bunu biliyorum. Sen... sensin. Ama onun müzik ve sanat sevgisi gibi parçalarını da yanında taşıyorsun. İkiniz de o kadar şiddetli, o kadar tutkulu seviyorsunuz ki, bu neredeyse korkutucu, ama bu sevginin diğer ucunda olmak... özel bir şey." Annem elimi sıktı. "Onunla paylaştığın şeylerin hepsi güzel, Hayden. Tıpkı seninle benim, seninle Keenan'ın olduğu şeyler gibi."

Boğazımda bir taş varmış gibi hissederek sertçe yutkundum ve küçük bir bebek gibi ağlamaya başlamadan önce hızla gözlerimi sildim.

"Shay öldüğünde, bunun sadece bir kez olması gerekiyordu. Ama benim için o günden beri her gün öldü. Her gün onu düşünüyorum ve bunun senin başına geleceğini düşünmek... Hayatıma devam edemezdim," diye fısıldadı annem. "Sen iyi bir insansın, Hayden. Her zaman . Sevilmeyi ne kadar hak ettiğini görmeni sağlayacak birini bulduğun için çok mutluyum."

Sonunda ona bakabildim ve yanağından yavaşça süzülen küçük gözyaşını fark ettim. Ama buna rağmen gülümsüyordu. Annem Shay O'Hare'in yasını tutuyordu ama bu hayatından memnun olmadığı anlamına gelmiyordu. Babamı ve tüm çocuklarını her şeyden çok sevdiğini biliyorum. Ona baktığımda, çiçekli güneş elbisesi içindeki bu kadına, küçük ve kırılgan, ağaçlara bakarken sessizce ağlıyordu... görebildiğim tek şey güçtü.

Uzandım ve onu yanıma çektim, birlikte otururken ona sıkıca sarıldım, sadece ikimiz vardık. "Seni seviyorum anne."

"Ve seni sevdiğimi biliyorsun, Hayden."

AİLEDEN AYRILMAK ZORDU ama Maddy ve ben çok sevdiğimiz hayata geri dönmeye hazırдық. Kaşifler ve maceraperestlerdik, seyahatlerimiz bizi Kanada, Amerika Birleşik Devletleri ve Meksika'nın her yerine götürüyordu. Sabahın erken saatlerinde minibüsümüzde uyanmayı, yan kapıyı açıp güneşin okyanus üzerinden doğuşunu ya da dağların ve ağaçların arasından süzülüşünü görmeyi çok severdik. Ailem gibi biz de sabah kahvemizi yapar ve birlikte oturur, gün yeniden canlanırken gökyüzünün renk değiştirmesini izlerdik.

Ancak...

Önce hızlı bir pit stop yapmamız gerekiyordu.

Kasabadan ayrıldık, Ashland'a doğru yıllardır görmediğim özel bir yere gittik, sonunda neredeyse tamamen boş bir çıkan dolambaçlı, sessiz bir yoldan ilerledik. Maddy ve ben dışarı çıktık, bir kolumda daha önce hazırladığı çiçek buketi sıkıca tutulurken, diğer elini kendi elime aldım, on sekiz yaşına girdiği anda parmağına taktığım yüzüğü okşadım ve bizi ağaçların arasından geçirdi.

Güzel bir açıklığa adım attık, dairesel alan hafif bir eğimle alanın ortasındaki bir gölete doğru iniyordu. Öğleden sonraydı ve üzerimize vuran altın rengi ışık

her şeye bir tür ruhani görünüm veriyordu. Mezarların hepsi suya doğru bakıyordu, bazıları çiçeklerle süslenmişti, diğerleri ise bir süredir kendi başlarına bırakılmış gibi görünüyordu.

Maddy elimi sıktı, güzel ela gözleri benimle birlikte yeni mezar taşını bulmak için etrafa bakıyordu.

"İşte tatlım," dedim, bizi durdurup güneşin altında gururla duran yeni, beyaz düz kayayı göstererek. Bunca zamandır ona özen gösterilmiş, temizlenmiş, etrafındaki alana bakım .

Teşekkür ederim *anne*, diye düşündüm. "Sana biraz zaman vereceğim, tamam mı? Ben onun yanında olacağım."

Üst sıralardan birini, her zaman gölgede kalmış gibi görünen, yalnız bir mezarın tek başına durduğu bir bölümü işaret ettim ve başını salladı, beyaz taş a yaklaşmak için adım atmadan önce zorlukla yutkundu. Bir süre onu izledim, iyi olduğundan emin olduktan sonra uzaklaştım, ellerim ceplerimde, çok iyi bildiğim bir mezara doğru ilerledim.

Etrafına papatyalar dikilmişti, sanki yıllar boyunca yabanileşmişlerdi ve artık budamaya pek ihtiyaç duymuyorlardı ve bu manzara karşısında gülümsedim. Artık o kadar üzgün görünmüyordu. Çok yalnız, unutulmuş. Sevilmiş görünüyordu.

"Selam baba," dedim *Shay O'Hare* ismini eskiden gibi tekrar tekrar okuyarak. "Uzun olduğu üzgünüm." Gençken yaptığım gibi dikkatlice yere oturdum ve uzun bir süre hiçbir şey söylemedim. Sadece buranın sessizliğinin ve durgunluğunun tadını çıkardım. Yapraklar hışırdıyordu, güneş ılıktı ve hava çiçek ve taze ot kokuyordu. Maddy'ye baktığımda onun şimdi çiçekleri annesinin mezarının dibine bıraktığını gördüm. Uzun zamandır orada birinin yattığını gösteren basit bir işaret vardı ama birkaç yıl önce annem, Maddy'ye sürpriz olsun diye sakladığı yeni mezar taşının fotoğrafını göndermişti.

Kızımın nasıl ağladığını, annem ona dinlenmesi için uygun bir yer verdiği için ne kadar minnettar olduğunu hatırladım. Şimdi o kadar da unutulmuş görünmüyordu.

Derin bir iç çekerek Shay'e döndüm ve beni yıllarca nasıl güvende tuttuğunu düşündüm. O olmasaydı, bu işkenceden sağ çıkamazdım.

Ve *gerçek* babam olmasaydı, kesinlikle şu anda olduğum yerde olamazdım. Her zaman orada olmasaydı, kanatlardan izlemeseydi, her zaman tavsiye veya rehberlikle adım atmaya hazır olmasaydı, sanırım uzun zaman önce düşerdim. Ve eğer o gece Maddy'yi kurtarmasaydı, şu anda yaşadığım hayata sahip olamazdım. Her zaman istediğim, çok sevdiğim hayata.

Maddy'ye evlenme teklif ettiğimde, ondan kendisini vermesini nasıl istediğini hatırladım ve yüzündeki ifadeyi, onu kucaklamadan önce nasıl tıkanıldığını görmek benim için çok şey ifade ediyordu. Onu kurtardıktan sonra aralarında özel bir bağ oluşmuş ve annemin hiç sahip olmadığı babası olmuştu. Tıpkı annemin zahmetsizce annelik rolünü üstlenmesi gibi. Mathers'ların evinde bir arka bahçe düğünü yaptık, büyükbabam cep telefonundan izleyebilsin diye canlı video yayını yaptık. Ama bu yıllar önceydi.

Bir dakika daha mezara baktım, rahat sessizliğin tadını çıkardım. Ona söyleyecek başka bir şeyim yoktu, daha önce söylenmemiş hiçbir şey yoktu. Maddy arkamdan sessizce yaklaştığında, yumuşak ve nazik bir şekilde "Aşkım?" diye seslenerek beni şimdiki zamana geri getirdiğinde, gitmeye hazır olduğumu biliyordum.

"Görüşürüz," dedim ve karıma dönmek üzere ayağa kalkmadan önce içini onun adına bastırarak öptüm.

Ağlıyordu, bunu söyleyebilirim. Gözleri parlıyordu, biraz pembeydi ve elimde olmadan yüzünü ellerimin arasına alıp onu öptüm. "İyi misin, Aşkım?"

Başını salladı ve bana sarılmak için ellerini kollarımda gezdirdi. Tanrım, bu kadını seviyordum.

"Gitmeye hazır mısın?"

Tekrar başını sallayarak gülümsedi, gerçek bir . Her geçen gün daha fazla gördüğüm bir gülümsemeydi bu. İyileşme konusunda haklıydı. Zaman alıyordu ve bazı günler diğerlerinden daha kolaydı. Ama birbirimize yaslandık, travmalarımız ve tetikleyicilerimiz karşısında birbirimizi destekledik ve her geçen gün daha da güçlenerek yolumuza devam ettik.

Elini elime alıp bizi uzaklaştırdım ve son bir kez daha mezara baktım. Papatyalar bir veda gibi esintide dalgalanıyordu ama bu sonsuza kadar sürmeyecekti. Bir gün tekrar geleceğim. O zamana kadar, ben

Hayatımı yaşıyacaktım, denemeye devam edecektim, ne kadar küçük olursa olsun beni mutlu eden anlara değeri vermeye devam edecektim.

Gözlerimi ondan ayırarak birlikte uzaklaştık, bir sonraki maceramız için ayrılmaya hazırдық.

Son

SON SÖZ

Okuyucularıma,

İlk serimde bana katıldığınız için çok teşekkür ederim. Bitirmek acı tatlı ama umarım Hayden ve Maddy'nin hikayesi kanayan kalbinize merhem olmuştur.

Hayden'ın bir Shay 2.0 olmasını istemedim. O kendi başına bir insan, kendi aklı var ve pek çok kişinin Shay'i tekrar görmek istemesini anlıyorum ama bunu Hayden'a yapamazdım. Rahmetli babasından tamamen farklı bir hayat yaşadı ve Mina ile Keenan'ın onun üzerindeki etkisi onu Shay ile paylaştığı karanlıktan kurtardı. Ancak baba ve oğul karanlık bir dertten daha fazlasını paylaşıyordu. Rahatsız bir zihinden çok daha fazlası vardı. Herkes gibi seven, tuhaflıkları ve yetenekleri olan bir insan vardı ve umarım Hayden'da bunu gösterebilmişimdir.

Pek çok kişinin bir Mina ve Keenan kitabı istediğini biliyorum, ancak bunun yapmayı planladığım bir şey olduğunu düşünmüyorum. Onların hikayesinin kelimelere ihtiyacı yok. Başkalarının gözünden birlikte neler yaşadıklarını, neler atlattıklarını ve ne kadar yol kat ettiklerini resmetmek istedim. Onların dünyasını güzel bir pencereden görüyorsunuz ve ben onları birlikte huzur içinde bırakmak istiyorum. Umarım hepiniz bu hikayede Keenan'ı da takdir edebilirsiniz. Torment düetinde çok fazla sayfa zamanı yoktu, çünkü bu onun hikayesi değildi. Hiç gerekiyordu. Ama sahip olduğu her şey için takdir edilmeyi hak ediyor.

Mina ve ailesi için yaptı. Bence hepimizin sevmesi ve sonunda birlikte olmayı umması gereken bir adam. Mina'yı ve çocuklarını çok mutlu etti.

James, ya da bazılarınızın ona taktığı isimle Baba James (sniggers), umarım kendini de affettirmiştir. James karmaşık bir karakter ama aynı zamanda birçoğumuz gibi olduğuna inanıyorum. Hepimiz hayatta hatalar yaparız, kötü kararlar veririz ve bazı şeylerden asla geri dönemeyiz ve suçluluk duygusu içimizi kemirir. Ancak James hatalarından ders çıkarmaya çalıştı ve Hayden'a olan güveninde de bunu fazlasıyla uyguluyor.

Tekrar, bu seriyi okuduğunuz ve karakterlere duyduğunuz sevgi için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Bu benim için dünyalara bedeldi. Umarım yakında size daha fazla hayat hikayesi sunabilirim ve umarım bu yolculuk uzun yıllar boyunca devam .

Her zaman olduğu gibi, kendinize ve başkalarına karşı nazik olun.
Çok sevgiler, Dylan

TEŞEKKÜRLER & TEŞEKKÜRLER

En büyük teşekkürü editörüm Angie Ojeda Hazen'a etmek istiyorum.
günü kurtarmak için son dakikada!

Siz, hanımefendi, bir pelerini hak ediyorsunuz çünkü siz bir süper
kahramansınız!

Bunca yıldır arkadaşım olduğun ve benim için yaptığın her şey için
teşekkür ederim.

Tüm Lunar Rose Ekibine, Caitlen'e ve Shay'e
Biçimlendirme, sıkı çalışmanız için hepinize teşekkür ederim, özellikle de
son dakikada yaşanan kaos için! Hepiniz kışımı kurtardınız!

Not: Angie... Zaman kipleri için teşekkürler!

Ve Alfa ve Beta okuyucularıma!

Siz hanımlar beni her zaman tetikte tutuyorsunuz! Beni zorladığınız,
yaptığım hataları ve sürçmeleri yakaladığınız için teşekkür ederim (ve
demek istediğim, bunlardan çok !)
ve dostluğunuz için!

Son olarak,

İki oğluma.

Özellikle geçtiğimiz yıl zor bir dönem geçirdim, ama bilin
ki size olan sevgim en büyük .

Siz ikiniz benim kalbimin sahibisiniz.

Seni seviyorum.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

